

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK TWO

unfinished hero series

CREED

A ROMANCE NOVEL BY

KRISTEN
ASHLEY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir
katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDF'leri bizimle eş zamanlı
paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her
paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Creed

Kristen Ashley

Kristen Ashley tarafından Smashwords'de

yayınlanmıştır Telif Hakkı 2012 Kristen

Ashley

[www.kristenashley .net](http://www.kristenashley.net)

Smashwords Sürümü, Lisans Notları

Bu e-Kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-Kitap yeniden satılamaz veya verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen Smashwords.com'a dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

UYARI

Bu kitap, (bir tür) anti-kahraman ve anti-kahramanın yer aldığı YETİŞKİN EROTİK bir romandır. Bu roman, anal seksin yanı sıra kontrol ve esaret unsurlarını içeren açık erotik sahneler içerir. Özellikle bu romandaki kadın kahraman, hiçbir özür dilemeden hayatı kendi kurallarına göre yaşıyor. Sizin için spoiler vermemek adına kadın kahraman hakkında daha fazla açıklama yapmayacağım ama o kesinlikle sizin (ya da benim, diğer kitaplarımda) "normal" kadın değil. Lütfen Yazarın Notu'nu okuyun. Bu romanda işkence ve tecavüz sahneleri de var, bu yüzden eğer her ikisinden de rahatsızsanız ya da yukarıdaki cinsel durumlardan veya karakterlerden hoşlanmıyorsanız, bu romanın size göre olmadığını söyleyebilirim.

Yazarın Notu ve Teşekkür

Creed, bu serinin ilk romanı *Şövalye*'de olduğu gibi, alışlagelmiş romanlarımdan farklı. Daha erotik, aşık iki insan arasındaki güven ve bağın inşasını keşfediyor.

Bu seri, anti-kahramanları ya da geleneksel kahraman olmayan erkekleri keşfetmeyi amaçlıyordu. Başka bir deyişle, kötü şeyler yaparlar, yasaları çiğnerler ve toplumun çoğunun yaşadığı normal kabul edilebilir kurallara göre değil, kendi kurallarına göre yaşarlar.

Bana geldiklerinde, bu kitaptaki karakterler beni bir döngüye soktu. Bir anti-kahraman yerine, kesintiye uğramış bir kahraman ve bir anti-kahraman aldım. Benim Creed'im yasaları çiğneyebilir ama Sylvie yasaları çiğniyor ve bunun için hiç özür dilemiyor.

Bu nedenle Sylvie yumuşak, tatlı, kıkırdayan veya flörtöz değildir. Küstah da değildir. Sylvie belalı, baş belası ve bahanesi yok. Hayat, uzak durmak ve kendini hayatın acılarından korumak için keskin kenarlı sert bir kabuk geliştirmesine neden oldu, ancak birinin geçmesine izin verdiğinde... dikkat edin. Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir aşk.

Ona bayılıyorum.

Ona o kadar hayranım ki, şaka yapmıyorum, bunu yazarken vites değiştirmek ve bu kitaba *Sylvie* adını vermek istedim. Ne yazık ki, Creed aynı güçle ortaya çıktı ve Sylvie ile olan bağının ve ona olan hayranlığının güzelliği bu değişikliği yapmama izin vermedi.

Bununla birlikte, Sylvie'min sıradan bir aşk romanı kahramanı olmadığı konusunda sizi uyarıyorum. O erkeklerden biri. Bir anlamda, kullandığı dile kadar romanlarımdaki tüm alfalarımın kadın versiyonu gibidir.

Umarım ona bir şans verirsiniz ve eğer verirsiniz, umarım sizi avucunun içine alır.

Son olarak, bu romanı yazarken kalbime yakın ve değerli birçok şekilde arkamı kollayan ekibime teşekkür etmek istiyorum.

Kim olduğunuzu ve yaptıklarınızı biliyorsunuz. Aya ve arkaya, kızlar.

Okuyucuları için, buyurun...

Creed ve Sylvie'si.

* * * * *

Kristen Ashley yazarına ait diğer kitapları keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Redemption
Rock Chick Renegade
Rock Chick Revenge
Rock Chick
Hesaplaşması Rock
Chick Pişmanlığı

The 'Burg Series:

Senin
İçin
Huzur
İçinde
Golden Trail Gönül
Oyunları

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar Lady
Luck
Nefes al

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adam
Motosikletli Adam

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık Fantastik

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar

Bitmemiş Kahraman Serisi:
Şövalye

Kristen Ashley'in diğer kitapları:
Masal Canlanıyor Cennet ve
Cehennem
Lacybourne
Malikanesi Şanslı
Yıldızlar
Mathilda, Süper Cadı Penmort
Kalesi
Güvenli Oynayın
Sommersgate House

Birinci Bölüm

Siyah Sefer

Arabayı hızlı sürdüm çünkü sesi geliyordu. Onun işinde ince ayar iyi değildi.

İşimde yapılan değişiklikler de iyi değildi.

Daha kötüsü de vardı. Knight'ı aramıyordu. Bu kötü şeyler demekti çünkü kötü şeyler oluyordu. Kötü değil, *kötü*.

Knight kötü bir şey olduğunu anlarsa aklını kaçırdı, bu da birinin bir uzvunu kullanamayacağı anlamına gelirdi. Olay yerine gidersem, halı lekeleri için aklım olacağını biliyordu.

Kahretsin.

Mavi 1968 Corvette Stingray'imle evinin önündeki yolda gıcırdayarak durdum, sonra geri geri giderek iki arabanın arasına ustalıkla paralel park ettim. Bir saniye içinde dışarı çıktım, elimi deri altındaki silahıma götürdüm ve belindeki kemere takılı kılıfa soktum. Anahtarlarımı cebime soktum ve onun küçük evinin ön kapısına yaklaştım, gözlerim etrafı tarıyordu.

Ses yok, ses yok.

Saat geç olmuştu, sabahın üçünü geçiyordu. Mahallesi sessizdi. Güzel bir mahalleydi, gösterişli değildi, ailevi değildi. Biraz yıkık dökük olsa da sadece bir mahalle.

Serena'nın kontrolünü yapmamıştım. Knight'ın ekibinden bir başkası yapmıştı. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama onu ilk randevularından birkaçına götürmüş ve randevular bitene kadar yanında kalmıştım. Bu Knight'ın yeni kızlarına sağladığı bir hizmetti. Hatta Knight'ın kızlarından ısrarla istediği bir hizmetti.

Onun hakkında bildiklerimi gözden geçirdim ve Fransa'da lüks bir okula gitmek için para kazanan bir sanat öğrencisi olduğunu hatırladım. Ailesi ölmüş, araba kazası geçirmiş. Eğer istiyorsa, bunu kendi başına yapmak zorundaydı.

Çok boktan bir şey bu. Elbette, on yıl boyunca garsonluk yapmadığınız sürece uçak bileti almak, okul harcı ödemek ve farklı bir ülkede yaşam masraflarını karşılamak için para toplayamazsınız.

Ama lanet olsun.

Her kızın kendi hikayesi vardı. Çoğu Serena'ninkinden çok daha kötüydü.

Bu da Serena'nın yukarıda olmayabileceği anlamına geliyordu.

Lütfen Tanrım, diye düşündüm, bu kaltağın müşterileriyle evinde görüşmesine izin verme.

Önce pencereyi kontrol ettim, panjurlardan ışık geldiğini gördüm ama panjurlar kapalıydı. İçeride ne olduğunu anlayamadım.

Kapıya doğru ilerledim, yanında durdum, elimi uzattım ve iki kez sertçe vurdum.

"Serena!" . "Ben Sylvie."

Kilitlerin hemen açıldığını duydum.

Kahretsin, kapıda bekliyordu.

Kapı açıldı ve onu gördüm. Hay sikeyim.

Kulaklarımda kanın uğultusunu duydum ve konuşmak dışında hareket etmedim. "Doktora ihtiyacın var mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

Sonra fısıldadı, "Sylvie -"

Sözünü kestim, "Bunu Knight'a rapor edecek misin?" "Ben... o..." diye tekrar başını salladı, "hayır."

"Sana yardım etmesi için benden başka birini mi ? Seni için?" Devam ettim.

Başını salladı. "Cher. Yola çıktı. Yakında burada olur."

Güzel. Cher. O kaltak zekiydi, işi sıkı tutuyordu. Serena'yla ilgilenecekti.

Sonra başımı salladım, "Kimdi o?"

"O... o yeniydi."

Sonra tekrar başımı salladım, "Bana onu burada görmediğini söyle." Başını salladı. "Asla görmedim."

En azından o vardı.

"Görebildiğimden daha fazlasını mı yapıyor?" Ben sordum.

Gözlerini kapattı. Nefesimi tuttum. Gözlerini açtı. "Hayır," diye fısıldadı.

Anlamadığım için inceledim.

Üzerinde çalışılmıştı, gözleri şişmiş, dudağı yağlanmış ve yarılmıştı ama sadece küçük bir yırtık vardı. Dikişe ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Çok acımış gibi görünüyordu ama o kadar da kötü değildi. Kabul edilemez ama o kadar da kötü değil.

Neden Knight'ı aramadı? Bunun için Knight bir açıklama yapar ve sonra o pisliği keserdi, aklını kaybetmezdi.

Yalan söylüyor olmalıydı.

"Serena, benimle konuşmalısın," diye ısrar ettim. "Neden beni doğrudan aradın?"

Bunu neden Knight'a bildirmediğiniz?"

"Kızlar onun sinirlendiğini söylüyorlar," diye cevap verdi.

"Öyle ve bebeğim, öyle olmalı. Yüzün berbat durumda. Kızları berbat olsun diye koruma sağlamıyor. Bu boktan hiç hoşlanmıyor. Bir açıklama yapılması gerekiyor."

"Öfkelendiğinde korkunç oluyor," diye fısıldadı. Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi.

"Uh... sadece söylüyorum, Serena, bazı pislikler senin üzerinde çalıştı. O yeni bir müşteri. Onu neden Knight'tan koruduğunu söylemek ister misin?"

"Knight'ın başının belaya girmesini istemiyorum."

Tanrım. Serena nispeten yeniydi. Bu onun başına hiç gelmemiştii.

Doğru ya.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," diye onu eğittim. "Ama -"

Kapıya doğru eğildim ve sesimi alçalttım. "Serena, bebeğim, bu senin endişelenmen gereken bir şey değil. Bu onun yaptığı şey. Onun kim olduğu. Bu yüzden onunla birliktesin. Eğer biri seninle uğraşırsa, bunu Knight'a bildireceksin. Derhal."

Bir süre gözlerimi tuttu ve sonra başını salladı.

"Şimdi, bu adamla onun evinde buluşuyorsun, bir otelde, ne?" diye devam ettim. "Otel," diye cevap verdi.

Başımı salladım. "Nerede, ne zaman, ne zamandır evdesin?" Bana detayları anlattı.

Tekrar başımı salladım. "Onu ziyaret edeceğim Serena ve bunu Knight'a rapor edeceğim."

Şişman dudağının olmayan tarafını ısırıldı, sonra bunu yapmayı bıraktı ve başıyla onayladı.

"Cher'in buraya gelmesi ne kadar sürer?" Ben sordum.

"On dakika dedi ve bu yaklaşık on dakika önceydi." Ona bir kez daha başımı salladım.

"Buz," diye fısıldadım, başımı yüzüne doğru eğerek. "Biraz ağrı kesici al. Uzan."

Tekrar başını salladı ve fısıltıyla, "Teşekkürler Sylvie," dedi.

Gözlerini yakaladım ve bakışlarımı onunkilere kilitledim. "Ne zaman istersen. Bunu bil bebeğim."

Yine başını salladı.

"Kapıları kilitle," diye emrettim. "Yarın kontrol edeceğim." "Tamam, Sylvie."

"Buz," diye tekrarladım.

"Tamam."

Anlamalı bir şekilde kapıya baktım, kapıyı kapattı ve kilitlendiğini duyana kadar hareket etmedim.

Sonra hızla arabaya doğru ilerledim ama . Koşmadım. Kontrol altında tuttum.

Arabama bindiğimde, Knight'ın sağ kolu Rhash'aradım. "Yo," diye cevap verdi.

"Ben de sana," diye cevap verdim. "İyi ve kötü haberlerim var. Önce hangisini istersin?"

"Güzel," diye yanıtladı Rhash, sesinde bir mizah titremesiyle.

"Doğru, kış tekmeleme modundayım ve zaten arabamdayım, bu yüzden kış tekmelemek için dışarı çıkmakta gecikme yok."

"Kahretsin," diye mırıldandı Rhash, espri anlayışı kaybolmuştu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. "Kötü haber ne?"

"Serena çok uğraştı ve beni aradı." "Siktir," diye kesti Rhash.

"Evet," diye kabul ettim.

"Ne kadar kötü? Baldy'ye mi ihtiyacı var? Ne?" diye sordu.

"Kötü olmadığını söylüyor. Sadece hırpalanmış. Cher ona bakmaya geliyor. Bu gece müşterisinin adresine ihtiyacım var."

Bulmasını bekledim, bana verdi ve GPS'ime programladım, sonra "Beni ya da Knight'ı aramamasının bir nedeni var mı?" diye sordu.

"Aklınızı kaybedersiniz, başınız belaya girer diye endişelendim."

"Aptal," diye mırıldandı, sesi biraz sinirli çıkıyordu. "O yüzde onu ne için aldığımızı sanıyor?"

Bu güzel bir soruydu ve benim bir cevabım yoktu. Tecrübelerime göre, gecenin hanımları koruyucularını korumazlardı. Eğer şanslılarsa, tam tersi olurdu. Yapabiliyorlarsa genellikle onlardan uzak dururlar ya da onları çok da iyi olmayan nedenlerle ararlardı.

Knight'ın kızları öyle değildi. biliyordum, kesinlikle biliyordum. Yine de aptalcaydı.

"Tekmeleyecek bir kışım var, Rhash," diye hatırlattım ona. "Desteğe ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Kış tekmelemek ister misin?" "Ne kadar kötüydü?"

"Şişman dudak. Şişmiş göz," dedim ona. "O zaman... evet."

Sırıttım.

Knight bu yüzden kızlarına sadakat aşıliyordu. Çünkü Rhashan ve benim gibi umursayan insanları işe alıyordu.

"Otelden başlayacağım," diye paylaştım. "Benimle orada buluş."

"On, on beş dakikamı alır. Beni bekleyin. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Yine sıırıttım. Rhashan ve tüm çocuklar beni çalışırken izlemenin çok komik olduğunu düşünüyorlardı. Çünkü 1.80 boyundaydım ve tanrıları çok içerek ve istediğim her şeyi yiyerek kandırımtım ama yine de inceciğim. Memelerim ve güzel yuvarlak kalçalarım vardı. İkisi de fazla değildi, bu yüzden hiç şüphe yok ki inceciğim. Kız gibi değildim ama bal sarısı saçlarımı uzun ve dağınık kullanırdım ve ayrıca haftada bir kez manikür ve pedikür yaptırma programım vardı.

Yine de, benden bir karış uzun, benden yüz kilodan fazla olan bir adamı alt edebilir ve bir bebek gibi sızlanmasını sağlayabilirdim.

Çocuklar bunun histerik olduğunu düşünüyordu, bir adamın oje sürmüş minyon bir kadının ellerinde yere düşmesini izliyorlardı. Bazen, çağrı aldığımda, iki ya da üç tanesi sadece izlemek için gelirdi.

Hiç hayal kırıklığına uğramadım.

Rhash'a "Orada görüşürüz," dedim. "Evet, sonra," diye cevap verdi.

Telefonumu kapattım, kızımı çalıştırdım, Cher'in yanaşıp park ettiğini görmeden önceki otuz saniyeyi beklerken benim için mırıldandı. Sonra ön camdan çenesini kaldırdım ve Serena'nın evine doğru yürürken bekledim. Ondan sonra, Cher'in arkasından kapı kapanana kadar bekledim.

Sonra kızım ve ben yola çıktık.

* * * * *

Asansörün bip sesini duyduğumda sırtımı kapının yanındaki duvara dayamıştım. Başımı çevirdim ve Rhash'ın çıkışını izledim.

Rhashan iri yarı, gece yarısı tenli siyah bir adamdı. Yakışıklıydı. Kahretsin, tepeden tırnağa Rhashan kadar iyisini az yapmışlardır. İyi bir burbon gibi yumuşak ve sertti. İçine çektin, sonra aşağı inerken sıcaklığını hafifletmek için bir nefes çektin.

Kısa bir süre önce, nadir rastlanan bir şekilde, kayıtsız şartsız hoşlandığım bir kadınla evlenmişti. Hükmetmeyi sevdiği biliniyordu, bu yüzden yeni karısı Vivica ile nihai ilişkiyi kurmadan önce gece yarısı ayak parmağımı daldırmadım.

Kimse beni kontrol edemezdi. Artık değil.

Bu, o kaslı cüssesiyle bana doğru yürürken manzaradan büyük keyif anlamına gelmiyordu.

Yaklaştığında, iki parmağımın arasındaki anahtar kartını kaldırdım. "Patronun bana yüz elli borcu var," diye not ettim.

Rhash'ın dolgun dudakları kıvrıldı. "Makbuz aldın mı?" Ona sııttım ve çenemi yukarı kaldırdım.

Gözleri kapıya gitti. "İçeride mi?"

"Bana anahtar kartını verdiği için yüz elli dolar daha zengin olan alt kattaki adamıma göre, çıkış yapmamış," dedim.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra, "Bu otele en az iki elli dolar ödemedem çıkamıyorum," dedi.

"Senin memelerin yok," diye bariz bir şekilde belirttim ve dudakları yine kıvrıldı.

Sonra yüzü ciddileşti. "Lider siz misiniz?" "Uh... Ben Sylvia Bissenette miyim?" diye sordum. "En son kontrol ettiğimde," diye cevap verdi.

Bu ona bir sırtma daha kazandırdı.

O pozisyon aldı ve ben de aldım, ikimiz de silahlarımızın kılıflarını çıkardık.

Anahtar içeri soktum, yeşil ışığı aldım, dışarı kaydurdım, dikkatlice kolu çevirdim ve arkamda Rhash ile karanlık odaya dikkatlice ilerledim.

Bir dakika içinde, alanın temiz olduğunu tespit ettik.

Rhash bir ışık yaktı ve ikimiz de gözlerimizle harap odayı taradık.

Taramam bittiğinde bakışlarım Rhash'a yöneldi ve güçlü, kare çenesinin sert olduğunu fark ettim.

"Mücadele etti," diye belirttim.

Gözleri bana kaydı.

Knight Sebring ekibinin gevşek bir parçasıydım, resmi bir üyesi değildim. Serbest çalışıyordum. Başka işlerim de vardı. Ama Knight için her zaman hazırdım.

Serbest çalışmak Knight'ın adamları için pek bir şey ifade etmiyordu. Onlar için ben görev alırdım, çağrı alırdım, ekibin bir üyesiydim. Bu, birbirimizin nerede yaşadığını bildiğimiz anlamına geliyordu. Birlikte içki içerdik. Broncos'u birlikte izlerdik, genellikle bir barda. Rhash'ın düşününe davetliydim. Başka bir işimde yardıma ihtiyacım olursa, tek yapmam gereken bir telefon etmektir ve arkamda olurlardı.

İş dışında birlikte geçirdiğimiz zamanın genellikle alkol içerdiği gerçeği, hepimizin paylaştığı anlamına geliyordu.

Rhashan Banks'in sert büyüdüğünü biliyordum. Annesi onu on altı yaşındayken doğurmuştu. Annesi yirmi bir yaşına geldiğinde iki kız ve bir erkek kardeşi vardı. Banks'in her çocuğunun farklı bir babası vardı ve babaların hiçbirisi yanlarında kalmamıştı.

Rhash on iki yaşında bir çeteye girmiş, en iyi arkadaşı bir mahalle savaşı sırasında vurulmuş ve Rhash on beş yaşındayken kollarında ölmüştü. Yine de Rhash'ın kendini toparlaması için üç yıl daha geçmesi ve kız arkadaşını hamile bırakması gerekti. Bebeği evlatlık verdi, onunla ya da kaderinde ölmek ya da hapse girmek olan bir babayla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Adamdan ayrıldı, bebeği doğurdu, bebekten kurtuldu ve hemen ardından büyük planlarından geri döndü ve Rhash'tan yaklaşık yedi basamak aşağıda olan başka bir çete üyesiyle ilişkiye girdi. Yeni adamı paylaşmayı umursamadı. Aslında, onu tüm arkadaşlarına dağıttı.

Boka saran hayatıyla başa çıkmak için sonunda meth bağımlısı oldu. Şimdi Colfax'ta çalışıyordu ve pezevenginin bir pislik olduğu, şeridinin tehlikeli olduğu ve aklının her zaman bir sonraki uyuşturucuda olduğu düşünüldüğünde yaşam beklentisi çok yüksek değildi.

Rhash bu pislikten kurtulmak için savaştı, sonunda Knight'ı buldu ve her gün kız arkadaşıyla yarattığı çocuğun daha iyi bir yerde olduğunu bilerek yaşadı. Bunu biliyor ve bundan nefret ediyordu çünkü bu daha iyi yerde gerçek annesi ya da gerçek babası yoktu.

Her nasılsa, tüm bu saçmalıklar kafasında dönüp duruyordu. Çete zihniyeti yok olmamıştı. Sadakati kökleşmiş ve aşırıydı. Sadece artık Knight'a, Knight'ın ekibine ve Knight'ın görevine bağlıydı.

Bu nedenle, Knight'ın kızlarından birinin dudağını patlatmadan ve gözünü şişirmeden önce karşılık verdiğine dair kanıtlar onu kızdırdı.

Rhashan Banks'in sinirlenmesi biraz korkutucuydu ve bunu beni pek korkutmamasına rağmen söylüyorum.

Cevap vermeyince ve karanlık gözlerinin içimde delikler açmasından sıkılınca, "Yanında nakit var mı?" diye sordum.

"Göğüslerin mu?" diye sordu, ben de bir sırıtışa daha karşı koydum.

"Onlar b-cups, Rhash. Güzel görünüyorlar ama sadece bir yere kadar örtünüyorlar," diye cevap verdim.

Gövdesini büktü ve ışık söndü. Sonra

"Gidelim." dediğini duydum.

* * * * *

İki yüz dolar daha zengin olan gece görevlisine döndük ve bize boş, harap otel odasından zaten bildiğimiz şeyi söyledi.

Serena'nın müşterisi ödemeyi nakit olarak yapmıştı. Tesadüfi harcamalar için dosyaya koyduğu kredi kartı, check-in sırasında, yani saat sekizde geçersiz kılınmıştı. Görevli tekrar kontrol ettiğinde, çalıntı olduğu bildirilmişti. Ayrıca bize verdiğinden farklı bir isim ve adresle giriş yapmıştı.

Sahte isim ve nakit ödeme şaşırtıcı değildi. Müşteriler iz bırakmamak için ellerinden geleni yaptılar.

Adres ve çalıntı kredi kartı, iyi değil.

Bu, onu suçlamak için bulamayacaklarını bildiğinden, o halde odadan çıkarken kendini güvende hissettiği anlamına geliyordu.

Knight'ın elli yedi kızdan oluşan bir ahır vardı ve başına gelmedik kalmıyordu. Nadiren olurdu çünkü Knight'ın da bir ünü vardı. Yine de bazen oluyordu. Ama hiçbir kız, kontrol edilmeden bir müşteri almazdı. Bu Knight için yaptığım işin parçasıydı. Derinlere inmezdi ama inerdi. Eğer müşteri şaibeliyse, sabıkası varsa, nakit akışı sorunları varsa ya da endişe verici bir şey ortaya çıktıysa asla bir kızı göndermezdi. Kredi geçmişini, iş geçmişini, mali durumunu, sabıka kayıtlarını araştırırdık ve müşterileri korkutmamak için evlerini ve iş yerlerini kontrol ederdik.

Başka bir deyişle, böyle bir şey . Asla.

"Onun evi," diye hırladı Rhash. "Seninle orada buluşuruz. Ayrıntıları sana mesaj atarım."

"Doğru," diye mırıldandım, onun yanında kapıya doğru yürürken. Başım arkaya eğik, gözlerim yukarıda ve onun profiline dikilmişti. Öfkesinin seviyesini değerlendiriyordum. Sadece artmakla kalmadığını, Serena'ya yumruk atan adamı ve müşterinin ayak işlerini yapan kişiyi de içine alacak şekilde genişlediğini hissediyordum.

Hissettiğimde kapıdan çıkıyorduk. Gözler üzerimdeydi.

Boynumu büktüm ve bakışlarımı omzumun üzerinden ayırmadan kapıyı iterek açtım. Hafif bir dikkatle resepsiyon alanını taradım.

Sabahın erken saatleriydi, tezgâhtardan başka görebildiğim kimse yoktu.

Hay sikeyim.

Dikkatimi gideceğim yere çevirdim, otoparktaki kız arkadaşşıma doğru ilerliyordum.

Bu son zamanlarda çok fazla oluyordu. Uzun zamandır bunu nasıl hissedeceğimi ve okuyacağımı öğrenmiştim. Kız gibi olmayabilirdim ama gözleri rahatsız etmediğimi görmemek için kör olmak gerekirdi. Bu da bana çok bakıldığı anlamına geliyordu.

Bu öyle bir şey değildi, gördüğünü beğenen ve oraya girmek isteyen bir adamdı.

Bu farklı bir izleme biçimiydi.

Yaklaşık bir aydır devam ediyordu ama ne zaman hissetsem, daha iyi bakmak için taradığımda veya geri döndüğümde hiçbir şey bulamıyordum.

Hoşuma gitmedi ama kaynağını bulamazsam yapabileceğim bir şey yoktu.

Şimdi yapmam gereken bir iş vardı ve birisinin beni kontrol edip etmediğini görmek için görevliye daha fazla soru sorma bahanesiyle resepsiyona geri dönecek zamanım yoktu.

Ben de Rhash'ın arabasının arkasından gözlerimi dört açıp kuyruk aradım.

Ve hiçbir şey bulamadım.

* * * * *

Boş oturma odasında dikilip kendimi tutmaya çalıştım.

"Hesabı kim yaptı?" Sesim öfkeden kısılmış halde sordum.

"Canlı," diye homurdandı Rhash ve telefonumu açtım, başparmağımı tuş takımında kullanarak rehberimde Lively'ye kadar ilerledim.

Rhash'ın kendi telefonunun tuşlarına bastığını duydum, Knight'a bağlandığını biliyordum.

Müşterinin evine gitmiştik ve ön bahçede satılık levhası bulmuştuk. İçeri girdiğimizde hiçbir şey yoktu. Bir parça mobilya bile yoktu. Tamamen boşaltılmıştı.

Bu bana kötü bir his verdi. Bu, seks için para ödeyen ve kadınları hırpalayan sıradan bir pislik .

Çalıntı kredi kartları. Sahte adresler.

Bu kötüydü.

Bağlanmadan önce telefon kulağımda dört kez çaldı.

"Pip, ne oluyor lan? Saat sabahın dördünü geçti," diye mırıldandı Live uyukulu bir şekilde kulağıma, çocukların bana taktığı lakabın kısaltılmış halini kullanarak. Pipsqueak.

Çocuklar sürekli sevişirdi. Her zaman birbirimizle dalga geçiyor, sakalaşıyor, birbirimize bok atıyorduk. Bu sadece bir yoldu. Pipsqueak ve Pip benim gibi kış tekmeleyebilen belalı sürtükler için uygun lakaplar değildi ama neden umurumda olsun ki? İronikti ve daha kötüsü de olabilirdi. Bunu biliyordum çünkü Knight'ın adamlarından birine Tiny lakabı takılmıştı, bu ironik değildi ve onun boyuna atıfta bulunmuyordu. Bundan nefret ediyordu ama buna katlanıyordu çünkü katlanmasaydı bu sadece küçük bir aleti olduğu değil, aynı zamanda taşaklarının da olmadığı anlamına gelirdi ki bu daha da kötü olurdu.

Ve her neyse, kadınlarından biri paylaştığı için bildiğim bir sırrı vardı. Aleti küçük olabilirdi ama bu diliyle ve parmaklarıyla ne yapacağını bilmediği anlamına gelmiyordu. Tarif edildiği gibi, bunu büyük bir şekilde telafi ediyordu.

Live'a ne halt edeceğimi paylaşmakta gecikmedim.

"Bu gece Serena üzerinde çalışıldı. Müşteri otelin parasını nakit ödedi, sahte bir isim ve çalıntı bir kredi kartı verdi. Şu anda Rhash ile birlikte oturma odasında duruyorum ve oda boş. Boş derken mobilya yok ve bahçede satılık tabelası var."

"Siktir," diye fısıldadı.

"Bebeğim, geç oldu. Ne oluyor be?" Arka plandan gelen sesi duydum ve bunun Live'ın kadını Amy olduğunu anladım. Sesi uykulu ve sinirli geliyordu. Onun sesini hiç uykulu duymamıştım. Sesini sık sık hırçın duyardım.

Bu arada, o erkeklerin kadınlarından biri değildi ve ben ondan hiç hoşlanmadım. Tam bir balo avcısıydı. Onun gibi elbiseleri, ayakkabıları, mücevherleri ve Knight'ın kulübü Slade'e girebilmek için erkeğinden gelen bedava örtüyü memnuniyetle kabul eden kadınlardan hoşlanmıyordum. Amy, Live'ın elbiselerini, ayakkabılarını ve mücevherlerini almak için gereken para için çalışmak zorunda olduğu gerçeği de dahil olmak üzere güneşin altındaki her şey hakkında şikayet etmekte herhangi bir sorun yaşamadı.

"Evet, lanet olsun," diye kabul ettim, Amy'yi görmezden geldim, bu onunla başa çıkmak için her zamanki taktiğimdi. "Tam kontrol yaptın mı?" diye sordum.

"Evet, yaptım. Tabii ki yaptım," dedi Live bana, hakaret ederek. "Onu kontrol ettiğimde evin her yerinde mobilyalar vardı. Bahçede satılık levhası olmadığına da eminim."

"Bebeğim, ne... ne... *cehennem*?" Amy daha az uykulu ama kesinlikle daha hırçın bir sesle tersledi.

"Bana bir dakika ver hayatım," dedi Live Amy'ye, sonra da bana, "Serena ne kadar kötü?"

"Şiş dudak, şişmiş göz, daha kötüsü de olabilirdi ama konumuz bu değil," diye cevap verdim. "Evet," diye kabul etti.

Rhash'ın telefonunun kapandığını duydum ve gözlerim karanlıkta ona doğru gitti.

"Şövalye toplantı diyor. Şimdi. Slade. Kıçını içeri sok Sylvie," diye gürledikten sonra cevap vermeme beklemedi. Kapıya doğru yürüdü.

Telefona geri döndüm. "Duydun mu?"

"Yoldayım," diye mırıldandı Live.

"Ne?" Amy'nin sesinin tizleşerek sorduğunu duydum. "Şimdi mi?"

"Görüşürüz," dedim telefona ve Live'in taşaklarının patladığını duymamak için başarılı bir çabayla hızla kapattım. Umarım bu saçmalığa degecek kadar iyi sevişiyordur ya da saf bal gibi tadı vardır.

Rhash'i arka kapıdan çıkarken takip ettim. Kilidi açmıştık ve evin içinde dolaşmadan önce tekrar güvenli olduğundan emin oldum. Arabama yaklaşıırken, Rhash'in siyah Nissan Z'siyle uzaklaşıırken camdan bana bir parmak hareketi yapmasını izledim.

Kaldırıma çıktım ve Corvette'imın kaputunun etrafında dolanıyordum ki, Rhash'ın tersi yönde caddede ilerleyen büyük Ford Expedition'ı fark ettim. Gözlerim ona kilitlendi, Arizona plakasını inceledikten sonra kabine doğru ilerledim.

Corvette'imın kaputunun önünde durdum ve göğsüm üzerine bir kaya düşmüş gibi çöktü.

Expedition yanımdan geçti, şoför bana doğru bakmadı bile ve başımı çevirerek onu takip ettim.

Hayatta olmaz.

Hayatta olmaz.

Onu görmüştüm, bu doğrudu. Son on altı yılda onu onlarca kez görmüştüm. Ya da gördüğüme kendimi inandırmıştım.

Ama

gitmemiştim.

O gitmişti.

On altı yıl sonra Kentucky'den Denver'daki bir caddeye sabah saat dörtten sonra benim o caddede olduğum saatte gelmesine imkân yoktu.

Mümkün değil.

Onu istediğim bir zaman vardı. Onu her yerde görüyordum, o kadar çok istiyordum. Söz verdiği gibi beni alıp götürsün diye onu tekrar görmek istiyordum. Zaman geçti, hayatım altüst oldu ve ben onu tekrar görmek istedim ki yüzüne bağırabileyim, tekmeleyebileyim, dövebileyim, ihanetinin kalbim ve hayatım için ne anlama geldiğini tam olarak paylaşabileyim. O gittiğinde, sadece onun havasını soluduğumda iyi olan boktan bir hayatın nasıl *daha* da boktan hale geldiğini.

O zaman şimdi değildi. Aşmıştım. Çıkmıştım, hayatıma devam etmişim, kendi hayatımı nasıl yaşamak istiyorsam öyle yaşamıştım, birinin beni nasıl yaşamaya zorladığını değil. Kolay değildi. Çok zordu. Neredeyse beni bitiriyordu.

Ama yaptım ve buradaydım. Hayatımı sevdim. Ve arkama bakmadım.

Hiçbir zaman.

Asla.

Yani bu o değildi. O olamazdı. Zihnim bana oyun oynuyordu.

Bu ilk değildi ve beni nasıl siktiğine bakılırsa son da olmayacağını biliyordum.

Bununla yaşamayı öğrenmiştim.

Sıkıştığım yerden çıktım, kızımı yuvarladım, bindim, çalıştırdım ve Slade'e doğru yola çıktım.

* * * * *

Garaj yolumda gıcırdayarak durdum, kapıyı açtım, dışarı çıktım, kapıyı çarptım ve bahçemden komşuma doğru koştum.

Kahretsin, beş dakika geciktim. Ve Charlene için dakika çok fazlaydı.

Ön kapısını iki kez yüksek sesle çaldım, sonra tokmağı çevirip içeri girdim.

"Ben buradayım! Buradayım!" Kulağa kargaşa gibi gelen bir sesle bağırdım. "İşim vardı. Üzgünüm geciktim."

Döndü ve bacaklarıma çarptı.

"Sylvie! Sylvie! Sylvie! Sylvie!" Adam bağırdı. "Kurbağalar sümüksüdür!" Sonra kalçama sert bir yumruk indirdi ve hızla uzaklaştı.

Onu takip ettim, girişten oturma odasına doğru yürüdüm, yemek odasından geçtikten sonra cehennem gibi olan mutfaka girdim.

Charlene bornoz giymiş, tacize uğramış gibi görünüyordu. Adam defalarca tezgâhın yan tarafına çarpıyordu. Theo mama sandalyesindeydi ve yumruklarını tepsiye vuruyordu. Leslie yükseltici koltuğunda oturmuş, ayaklarını sandalyeye çarpıyordu.

Adam'ın yanına gittim ve onu nazikçe dolaplardan uzaklaştırıp mutfak masasına götürdüm, gözlerim Charlene'deydi.

"Özür dilerim, aramalıydım," dedim sessizce. "Bir şey . Elimden geldiğince çabuk geldim. Sen git duş al. Bunu ben hallederim."

Gözleri yaşlarla dolup taşıyordu ama henüz hiçbiri akmamıştı. Bu duşta olacaktı. İşe yine şiş, kırmızı gözlerle gidecek ve duygusal ve fiziksel olarak gergin olduğunu fark etmemelerini umacaktı.

"Teşekkürler, Sylvie," diye fısıldadı ve böylece sabah ritüeli başlamış oldu.

"Cocoa Puffs!" Leslie ayaklarını sandalyeye vurmaya devam ederek bağırdı. "Doğru, Cocoa Puffs," diye kabul ettim. "Ve eğer kakao yapmayı bırakırsan onları alacaksın.

Çok fazla gürültü var. Adam, kalk," diye emrettim ve onu dikkatlice sandalyesine oturttuktan sonra işe koyuldum.

Dört yıl önce evimi satın aldığımdan beri Charlene'in yanında yaşıyordum. Altı hafta önce kocası Dan onu terk etti. Yatmaya gittiler ve Charlene uyandığında kocası gitmişti, kıyafetlerinin çoğu, yeni aldıkları düz ekran televizyon, iki yıldönümü önce ona verdiği bir dizi inci ve incelendiğinde çek ve tasarruf hesaplarının yarısı da gitmişti.

Onu temizlememişti. Diğer her şeyi bırakmış.

Ayrıca altı yaşındaki Down sendromlu Adam'ı, üç yaşındaki Leslie'yi ve bir buçuk yaşındaki Theo'yu da ona bırakmıştı. Ayrıca ona maaşıyla karşılayamayacağı bir ipotek, kreş ve özel okul faturaları da bırakmıştı. Banka memuru olarak bir işi ve New Mexico'da yaşayan bir ailesi vardı.

Maddi olarak mahvolmuştu, kalbi kırılmıştı ve zar zor ayakta duruyordu.

Tekila ve gözyaşlarına dönüşen şarap eşliğinde Dan'in bunu aştığına dair hiçbir fikri olmadığını söyledi. Para çok iyi değildi, her zaman mücadele ediyorlardı ama iyi bir aileleri ve çok fazla sevgileri vardı.

Bana göre birçok kadın inkâr içinde yaşıyordu ve Charlene de onlardan biriydi. Kocasının gözleri kıcımlı kaçıramayacağı kadar takip ediyordu; sadece görmezden gelmeyi seçti. Dan sık sık sanki kendini orada değil de başka bir yerde hayal ediyormuş gibi boşluğa bakardı. Ve geçen yıl boyunca, bunu fark etmek için evde olduğum nadir zamanlarda, işten eve gittikçe daha geç geliyordu.

Oldukça bilgisizdi, Dan'in kaçışına şaşırması bunun kanıtıydı, ama eğlenceli bir sarhoştı, çocuklarını ve kocasını severdi ve Vegas'a gittiğimde ya da sahile indiğimde her zaman kedime bakardı. Her yıl Noel'de bana kocaman bir kutu Noel kurabiyesi yapar ve yanında egnog getirirdi. Ayrıca bana kocaman bir doğum günü pastası yapar ve yanında birinci sınıf bir şişe burbon ya da tekila getirirdi.

Dahası, açık ve arkadaş canlısıydı. Bana sadece basit bir hayat istediğini söyledi. Bir koca, bir ev, çocuklar. Adam'ın doğmadan önce Down sendromlu olduğunu biliyordu ama umursamadı. Bir saniye bile düşünmemiş. Dan gitmeden önce çok mutluydu. Adam'ın özel ihtiyaçları hayatlarına dokunmuyor gibiydi. Yüksek işlevselliğe sahipti ama yine de daha fazla bakıma ve ilgiye ihtiyacı vardı. Hiç şikayet etmedi.

"Saf neşe," dedi bana gülümseyerek. "Onunla uyanıyorum, onunla yatıyorum ve bu Adam'dan geliyor. Ne kadar şanslı olabilirim ki?"

Bu konuda ciddiye. Bu Charlene'di.

Ve muhtemelen bu yüzden, geçen yıl olayın on beşinci yıldönümünde, doğum günü pastası ve burbon getirdiğinde, onunla birlikte soslandım ve ortaya koydum.

Hepsini.

Benimle ilgili her şeyi.

Sonra içimi döktüm, yıllar sonra ilk kez aptal gibi ağladım, sanki onun sağlıklı, mutlu aile neşesine tutunabilmişim gibi ona tutundum.

Arkadaşlarımı iki elimle sayabilirim.

Ama sıkı fıkı olduğum kişileri iki parmağında sayabilirdim. Knight ve Charlene.

Benim hakkımda her şeyi bilen sadece iki kişi.

Dan, Charlene'i terk ettiğinde ben devreye girdim. Her sabah gelip Charlene işe gitmek için hazırlanırken ben de çocuklara kahvaltı , onları giydirdim ve

Charlene'in onları farklı okullara ve kreşlere götürebilmesi için arabaya bindirmesine yardım ettim. Akşamları buralarda olursam, ona eşlik etmek için asılırdım. Ayrıca Rhash'ın kadını Vivica ve Knight'ın kadını Anya'yı da birkaç kez Charlene'e yardım etmeye ikna etmişim, çocuklara bakıyorlardı, böylece

Charlene'i kafayı bulması için dışarı çıkarabiliyor, kocasının bir pislik olduğunu ve hayatın eğlenceli olabileceğini unutabiliyordum. Dan altı hafta boyunca bir kez bile onunla iletişime geçmemişti. Tahminimce, rüzgârın etkisindeydi. Ondan bir daha haber alamayacaktı. En azından boşanması ve yüklü bir nafaka ödemesi için onu bulmayı teklif ettim.

ama o reddetti.

Adamın hatasını anlayıp kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırarak geri döneceğinden emindi.

Düşüncelerini tam bir pislik olduğu gerçeğinden uzaklaştırmak için bulabildiği kadar çok kuyruğa vurduğundan emindim ve eve asla başa çıkacak kadar erkek olmadığı bir bokla dolu bir hayata geri dönmeyecekti. Onu seven düzgün, nazık, iyi bir kadından vazgeçtiği ve onu sikip attığı için duyduğu suçluluktan bahsetmiyorum bile. Charlene bu suçluluğu ona sunmayacaktı. Ama o hissedecekti. Ve bundan kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Bu yüzden zaten birkaç arama yapmışım. Eğer ortaya çıkarsa, Charlene evet dese de demese de kışına yapışacaktım.

Duş aldı ve işe gitmek için hazırlandı. Çocukları besledim, temizledim ve giydirdim. Bu kolay bir iş değildi ama hem zamanında işte olması gereken hem de faturaları nasıl ödeyeceğim konusunda endişelenen bir anne değildim, bu yüzden aklımda onlardan başka bir şey yoktu ve bunu eğlenceli hale getirdim.

Charlene hazır olduğunda, onları bir araya topladık ve arabasına götürdük.

"İş mi?" diye sordu bana, Theo'yu araba koltuğuna bağlarken neden geç kaldığımı.

"Evet," diye cevap verdim, Adam'ı onunkine bağlarken.

Gözleri arabanın tavanında benimkileri buldu ve kaşlarının yukarı kalktığını gördüm. "Kötü mü?"

"İyi değil," dedim ona.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Geçmişimi biliyordu, çalışmalarımı biliyordu. Aynı fikirde değildi ama iyi bir arkadaştı, çenesini kapalı tutardı. Ya da en azından bana çok sık nutuk çekmezdi, sadece onu anlamam ve *o kadar* da sinir bozucu olmaması için yeterliydi.

Eğildim ve Adam'ın boynuna bir ahududu üfledim.

Kıkırdadı ve beni iterek bağırdı, "Sylvie! Kurbağalar yapışkandır! Ahududu da var!"

Ona sıırttım ve Leslie'nin güvende olup olmadığını kontrol etmek için arka koltuğa baktım. Sonra Adam'a bir gülümseme fırlattım, o da bana öyle kocaman gülümsedi ki tüm dişlerini görebildiğimden emindim.

Evet. Saf neşe. Adam olmasaydı dünya daha fakir bir yer olurdu. Ya da en azından benimki öyle olurdu.

Eğildim, alnımı onunkine dokundurdum, geri çekildim ve kapıyı çarptım.

Charlene her zaman söylediği şeyi söylediğinde eve dönerken arabasının kaputunu yuvarladım.

"Teşekkürler, tatlım."

Yanından geçerken gözlerim onunkilere takıldı.

"Sen, ben, onlar, ta ki bu denklemdeki bana artık ihtiyaç kalmayana kadar. Bunu bilin."

Gözyaşlarını kontrol etmek için nefesini içine çekişini izledim.

Gözlerimi devirip "Ne kız ama" diye mırıldandım ve yürümeye devam ettim.

"Sen de öylesin, biliyorsun!" diye bağırdı arkamdan, ben bahçesinden geçip evime doğru yürürken.

Bir elimi kaldırdım ve iki parmağımı uzattım.

"Ve bu arada, bahçemden geçmeye devam edersen, çimlerimi çamura bulayacaksın!" diye bağırmaya devam etti.

"Ne kız ama!" Arkamı dönmeye zahmet etmeden bağırdım. "Kaltak, kaltak, kaltak." "Her neyse," diye bağırdı ve ben sııttım.

Ön kapıya vurdum, anahtarlarımı çıkardım ve arabayla uzaklaşmalarını izledim, Leslie ve Adam pencerelerinden bana el sallıyorlardı.

El salladım ve kendimi içeri attım, Charlene ve çocuklarına o kadar odaklanmışım ki, uykusuzluktan o kadar bitkin düşmüştüm ki, Knight'ın toplantıda paylaştıkları zihnimi o kadar meşgul etmişti ki, normalde asla kaçırmayacağım bir şeyi kaçırdım.

Siyah Expedition evimin tam karşısına park etmişti.

Kapıyı arkamdan kilitledim ve doğruca yatak odama yürüdüm. Kapıya vurduğumda, yastığımın alt kenarına bastırılmış bir topun içinde kıvrılmış olan Gun bana baktı.

Daha önce yanılmışım. Sıkı fıkı olduğum kişileri üç parmağında sayabilirdim. Knight, Charlene ve kedim Gunsmoke.

Beyazdı, yuvarlak kafalıydı, kulakları yassı gibiydi ve tüyleri inanılmaz derecede kalındı. Büyük, şişman bir kediye benziyordu ama öyle değildi. Sadece bir ton kısa ve kalın kürkü vardı. Ayrıca kuyruğunda belli belirsiz gri halkalar ile en uçlarında gri bir parıltı vardı. Konuşkandı. Sevgi doluydu. Üstün biriydi. Ve beni severdi, sadece beni.

Doğru değil, Adam'a hayrandı.

Ama Leslie'ye ve özellikle de Theo'ya katlanamıyordu. Bu kadar gürültücü ve hareketli olmadıkları zaman onları içeri alabilirdi. Şimdi sadece ben ve Adam vardık, o da coşku ve enerji doluydu ama Gun'ın yanında değil. Adam Gun'a karşı sessiz ve nazikti ve Gun da bunu takdir ettiğini gösteriyordu.

İçeri girmemi, yatağın kenarına oturmamı, botlarımı ve çoraplarımı çıkarmamı izledi. Sonra ben ayağa kalktığımda uzaklaştı, yatağa doğru döndü, öne doğru düştü ve yüzüstü yattı.

Ve gözlerimi kapattığımda, uyku beni ele geçirdiğinde, onun belimin çukurunda kıvrıldığını hissettim.

Muhtemelen aç olduğunu biliyordum. Kahvaltı vakti gelmişti. Ama o benim Gun'ımdı. Beni tanıyordu. Arkamı kollardı.

O beklerdi.

İkinci Bölüm

Kasabanın En Sevimli Çocuğu

Yirmi sekiz yıl önce Kentucky tepelerinde soğuk ve karanlık bir gecede Sylvie altı yaşındaydı...

Bağırdıklarını duydum.

"Siktirin gidin!"

"Çok , pislik! Siktir git! Seni bok parçası!" "Bana bok parçası deme!"

"Bana ne söyleyebileceğimi söyleme!"

"Yemeğimi yersin, evimde yaşarsın, elmaslar için sikimi yalarsın, ne istersem yaparım!"

"Umarım iyi bir hafızan vardır, pislik, çünkü aldığın son sakso benden alacağın son sakso oldu! Ben. Ben. GİTTİM!"

Sonra güm diye bir ses duydum ve sıçradım. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Ne anlama geldiğini biliyordum.

Biliyordum. Biliyordum. Biliyordum.

Yarın çürükleri olacak ve garip yürüyecek.

Çürükleri olması ve garip yürümesi hoşuma gitmiyordu.

"Hadi, Bootsie, hadi," diye fısıldadım ve tatlı, beyaz, West Highland Terrier cinsi köpeğim, kapıya doğru giderken ona el salladığımda başını eğdi. Gelmek istemedi. Beni hep odada tutmaya çalışırdı. Bağırmamdan da hoşlanmıyordu, bunu biliyordum. O bir köpekti, bana söyleyemezdi ama ben yine de biliyordum. Yakalanırsak ne olacağını da biliyordu. Oradaydı ve babam bizi bulduklarında onu bir kez tekmelemişti bile.

Ama kalamadım. Daha fazla dinleyemedim. Sadece birkaç kez yakalanmıştık ama bir sürü yürüyüş yapmıştık. Yakalanmaktan hoşlanmıyordum ama kafamdaki sözleri tekrar tekrar duyuyordum. Onları hiç unutmadım. Artık o sözlere ihtiyacım yoktu.

"HAYIR!" Çığlık attığını duydum.

"son oral seks mi?" Babam kükredi. "Bunu göreceğiz, kaltak!" Başka söz yok.

Gitmemiz gerekiyordu.

"Hadi," diye fısıldamaya devam ettim ve dikkatli bir şekilde kapıdan dışarı kaydım. Dikkatli olmak zorundaydım. Beni yakalayamazlardı.

Bu kötü olurdu.

Bootsie takip etti.

Her zaman yaptığım şeyi yaptım, dikkatli davrandım. Kotumu, botlarımı ve montumu giymeden önce Bootsie'nin yakasını çıkardım. Şingirdediğini duyabilirdiniz.

Şingirdediğini duyamadılar.

Kapımı kapattım ve babamın büyük evinden sessizce geçtik, çok sessizdi. Gürültü yapmamayı, ayaklarımı nereye koyacağımı, böylece karanlıkta bile her zaman halıya basacaklarını öğrenmiştim.

Arka kapıya vardık ve dışarı kaydık, ben ve Bootsie.

Çabucak, olabildiğince çabuk, arka bahçeyi geçtik. Yan taraftaki ahırları görebiliyordum, babamın atları soğuğa karşı sıkı sıkıya kapatılmıştı. Havuz kış için kapatılmıştı. Yerde kar vardı. Bootsie'nin o örtünün altında havuza düşüp bir daha çıkamayacağından hep endişe etmişimdir.

Kıştan nefret ederdim.

Ben de yazları pek sevmezdim.

Sessiz, yavaş, arka kapıyı açtım çünkü dikkatli yapmazsanız gıcırdayabilirdi. Ve ben her zaman dikkatliydim.

Öğrenmiştim.

Açık olduğunu görmesinler diye kapıyı arkamızdan kapattım. Fark edebilirler. Daha önce fark etmişlerdi.

Ya da babam yapmıştı.

Kötü bir geceydi. Bu yüzden

kapıyı kapattım. Her zaman.

Bootsie ve ben karda ve ağaçlarda ilerledik. Hızlı ilerledik. Yüzümdeki, ağzımdaki, burnumdaki soğuk iyi hissettiriyordu. Nedenini bilmiyordum. Normalde iyi hissettirmezdi, sadece bu geceki gibi gecelerde.

O kadar gürültüden sonra sessizliği ben de severdim. Gümbürtüyü duyduktan sonra özellikle sevdim.

Ve burnumdaki soğuk hoşuma gitti.

İçime çekmeyi.

Ve

içeride.

Ve

içeride.

Bootsie ve ben ormanda ilerlemeye devam ettik ve durmazsak ne olacağını merak ettim. Babam avlanırdı ama beni hiç götürmezdi. Kızların bu dünyaya avlanmak için gelmediğini söylerdi. Güzel küçük kızların bu dünyaya başka şeyler yapmak için geldiğini söylerdi, güzel olmak gibi.

Babam çok güzel olduğumu söylerdi ama bu senin *yaptığın* bir şey değildi. Bu sadece senin olduğun bir şeydi.

Bu yüzden babamla avlanmadım, onunla balık tutmadım ya da arkadaşlarıyla yaptığı kulağa eğlenceli gelen şeylerin hiçbirini yapmadım. Nefret ettiğim bale derslerine gittim. Öğretmen çok kabaydı ve elinde bir sopa vardı, tahta zemine vururdu ve ben o sesi sevmezdim ve aptal kıyafetler giymek zorundaydım.

Balık tutmaya gitmek istediğimi söylediğimde babam beni dinlemedi.

Bana balığa gitmenin de güzel küçük kızlara göre olmadığını söylemişti. Ama ben gölü sevdim. Suyu severdim. Tekneleri severdim.

Bütün bunları baleden çok daha fazla seviyordum. Babamın umurunda değildi.

Belki Bootsie ve ben göle yürüyebiliriz. Belki okyanusa bile yürüyebiliriz. Bir kez okyanusa gitmiştim ve hoşuma gitmişti. Sesler güzeldi, kıyıya vuran dalgalar. Ayaklarımın altındaki kumu seviyordum, sert, karıncalı ama yine de yumuşak ve kabarık. Güneş sahilde daha iyi hissettiriyordu ama bunun nedeni esinti olmasıydı. Hem sıcak hem de serindi. İkisinin de olmasını seviyordum. Sıcak ve hareketsiz değil. Bu hoşuma gitmiyordu.

Bootsie ve ben sahile yürüyebilirdik. Okyanusa kadar yürüyebiliriz. Yürümeye devam ederdik. Belki bize yiyecek verecek iyi birini bulurduk. Uzun sürerse, çilek bulurduk. Yaz yeniye her zaman yaban çileği bulurdum, bazen eskiyken ahududu bile bulabilirdim. Güzel insanlar ve çilek bulurduk ve sahile doğru yürürdük. Tek görebildiğimiz sonsuza dek su olana kadar devam ederdik.

Bootsie sahili severdi.

Yine de Bootsie, ben olduğum sürece her yeri severdi.

Ayaklarım altımdan kayıp gittiğinde ben de böyle düşünüyordum. Yere düşerken attığım çığlığı ve Bootsie'nin havlama seslerini duydum ve dehşete kapıldım. Durmaya çalıştım, kollarımı dışarı attım ama sadece yuvarlandım, vücudum bir şeylere çarptı, paltom bir şeylere takıldı, devam ederken yüzümün derisine çarpan karın acısı.

Yere indim ve canım acıdı çünkü bir ağaca çarptım.

"Ah," diye fısıldadım, Bootsie'nin havlamasının bana doğru geldiğini duydum.

Çok uzaktaydık. Hiç bu kadar uzağa yürümemiştik. O sırtı hiç fark etmemiştim.

Çok uzaklaşmıştık.

Yine de babamın benim ağlamamı ve Bootsie'nin havlamasını duyacağından endişeleniyordum.

Takla vücudumu tuhaf hissettirdi. Sıkı ama karıncalı. Yine de başımı çevirdiğimde Bootsie'nin düştüğüm yamaçtan aşağı karların arasından atladığını ve yol boyunca havladığını gördüm.

Sessiz olması gerekiyordu.

Ona bir şey söyleyemeden, sessiz olmasını söyleyemeden, kollarımın altında bir şey hissettim ve artık karda yatmıyordum.

Ayağa kalkmışım ve döndürülüyordum.

Bu beni o kadar korkuttu ki hareket etmedim, konuşmadım. Sadece önümdeki ağır ekose gömleğe baktım, babamın beni bulacağını biliyordum. Beni yakalayanın onu arayacağını biliyordum. Aradıklarında babamın *çok kızacağını* biliyordum.

"Sessiz ol, köpek," diyen sert, alçak bir erkek sesi duydum ve başım geriye düştü.

Sonra başka bir nedenden dolayı hareket etmedim ya da konuşmadım.

Çünkü tam önümde, elleri hâlâ yanlarımda olan Tucker Creed duruyordu.

Tucker Creed.

Şehirdeki en tatlı çocuk.

Üçüncü Bölüm

Güzel Kedi

Günüümüz...

Gözlerimi açtım ve
hissettim. Kahretsin.
Sikeyim.

Kahretsin.

Odada benimle birlikte biri vardı ve o kişi Gun değildi.

Hızlıca yatağın üzerinde yuvarlandım, kalçalarımı eğerek Gun'ın üzerine yuvarlanmadım ve elim hala belimde kılıfında duran silahıma gitti.

Yatağın kenarına düştüm, ayaklarımı altıma aldım ve hemen çömelip kalktım, ellerim havada, kollarım yatağın üzerinde, silahım odanın diğer ucuna doğrultulmuştu.

Onu gördüm ve kaldım.

Hayatta olmaz.

Hayatta olmaz.

Tanrım, rüya görüyordum.

Kahretsin, rüya görüyor
olmalıydım.

Gözleri üzerimdeydi, silahsızdı, sırtı duvara dönüktü, bir dizi bükülmüştü, botunun tabanı da duvara dönüktü, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, bakışlarımı sabit, doğrudan ve yoğun bir şekilde tuttu ve fısıldadı, "Sylvie."

Adımı dudaklarından duyunca içim kıpır kıpır oldu; en son geçen yıl doğum günümde Charlene'in kollarında, kanepemde sarhoşken hissettiğim bir duyguydu bu.

Artık nasıl hissetmeyeceğimi öğrenmeden önce defalarca hissettiğim bir duygu.

Şimdi beni parçalamakla tehdit eden bir his.

Çok çalışarak gömdüğüm bir his. "Tucker
Creed?" diye sordum.

Kollarını sadece ellerini havaya kaldırıabilsin diye açmıştı ki bunun onun gerçekten de Tucker Creed olduğunu onaylamak olduğunu tahmin ediyordum. İlk aşkım, koruyucum, kurtarıcım.

Hainim.

Tekrar kollarını kavuşturdu ve "Silahını bana doğrultmaktan vazgeçmek ister misin?" diye sordu.

Aslında, hayır. Ben yapmadım. Silahımı ona doğrultmaya devam etmek istedim ve tetiği çekmek de isteyebilirdim.

Dün gece yanılmamışım. Expedition'daki oydu.

Ve otelde beni izleyenin o olduğunu biliyordum. Geçen ay boyunca hissettiğim de onun gözleriydi.

Biliyordum.

Biliyordum amına

koyayım.

Ve ben

anlamadım.

Silahımı ona doğrultmayı tercih etsem de yine de ayağa kalktım. Bir yandan silahımı yeniden kılıfına sokmak için arkama uzanırken, bir yandan da gözlerimi ondan ayırmadan "Ne oluyor lan?" diye sordum.

Yatağa baktı, sonra tekrar bana döndü ve "Güzel kedi," dedi.

Yatağa baktığımda Gun'ın kışının üzerinde oturduğunu, kuyruğuyla yorganı süpürdüğünü ve meraklı gözlerle Tucker Creed'i izlediğini gördüm. Onu aldığımdan beri ilk kez Rottweiler yerine kedi seçtiğim için hayıflandım.

Creed'e dönüp baktığımda, bu lanet *olası pisliğin* ona vermem gereken her şeyi, bana ait olan her şeyi kabul ettiğini anladım, her şeyi aldı ve beni kurtlara bırakıp gitti ve hemen hemen bana söylediği ilk şey güzel bir kedim olduğuydu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum.

Yüzü değişti ve ağzı hareket etti.

"Konuşmamız gerek."

Konuşmak zorunda mıydık?

On altı yıl sonra, birdenbire yatak odama geldi ve bana güzel bir kedim olduğunu ve konuşmamız gerektiğini söyledi.

Evet, resmen benimle taşak geçiyordu. Onu inceledim.

Onu son gördüğümde yirmi üç yaşındaydı. Şimdi ise otuz dokuz yaşındaydı. Bir bakışta ya hayatın ona iyi davranmadığını ya da tehlikeli maceralarla dolu olduğunu anladım.

Her zaman uzun boyluydu, küçük bir çocukken bile. Eskiden, o benimken ya da ben onun benim olduğunu sanırken, bunu çok severdim. Bir metreye kadar uzamıştı. Benden uzun boyluydu. Geniş omuzları, geniş bir göğsü, dar kalçaları, kalın uylukları vardı. Bunu da sevmişim. Vücudunun gücünü. Onunla birlikte büyümek, onu geliştirmesini ve nasıl kullanacağını öğrenmesini izlemek.

O da benim gibi doğduğundan beri zor bir hayat geçirmişti. O kadar zordu ki, şaka gibi olan ama aynı zamanda olmayan bir şekilde tartışırdık ama bu bir rahatlamaydı.

Birimizin durumu daha zordu. Asla bir sonuca varamadık. Kendi başının çaresine bakmayı öğrenmişti. Ben de onu erkenden almıştım, böylece onun bana bakacağını öğrenmiştim. Büyüktü, hızlı öğreniyordu, hem kendine hem de bana bakmakta iyiydi.

Ya da ben de öyle düşünmüştüm.

Sonunda .

Hâlâ uzun boyluydu ama daha genişti, daha iriydi, ve hiç de az değildi. Bir dev değildi ama ona bir bakışta, sadece cüssesi bile bazı erkekleri rahatsız ederdi ve çoğu kişi ondan uzak dururdu.

Ama dahası da vardı.

Teni bronzlaşmış, kösele gibiydi, gözlerinin kenarlarında gülümsemekten oluşmamış kırışıklıklar vardı. Ağzının kenarlarında, alnı boyunca daha fazlası vardı.

Üst dudağında, sağ tarafının ortasında bir yara izi vardı. Elmacık kemiğinin üzerinden geçip şakağından yukarı çıkan ve saçlarının arasında kaybolan bir yara izi daha vardı ama yara izinin burada bitmediği anlaşılıyordu. Çünkü kahverengi saçları, şakağındaki yaradan başlayıp kafatasının arkaya doğru kıvrıldığı yerde son bulan ince bir şerit halinde başının yan tarafı boyunca beyazdı. Yaşla birlikte ağarmamıştı. Aslında, bu yaşta bile saçlarında hiç ak yoktu. Birisi onu bıçakla iyice yaralamış, zarar vermek istemiş ve onu öldürme girişimi yarıda kesilmişti.

Hayır, hayat Tucker Creed'e iyi davranmamıştı.

Bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim. Aklıma gelen tek düşünce *iyiydi*.

Beyaz bir tişörtün üzerine açık maviler, griler ve yeşilliklerle beyazı karıştırdığı ekose bir gömlek, solmuş bir kot pantolon ve süetinde neredeyse sarımsı bir ton olan açık kahverengi botlar giymişti. Kıyafetleri temizdi, üzerinde iyi duruyordu ama yeni ya da modaya uygun değillerdi. Onları vücudunu örtmek ve rahat etmek için almıştı, başka bir şey için değil.

Saçları darmadağındı ve ona bakarken içim acıdı çünkü o zamanlar bile hep darmadağındı. Nadiren kestirirdi, yakasından sarkardı ve her zaman gözlerinin içine düşerdi. Şimdi de durum farklı değildi, tek fark gözlerinin içine düşmüyordu. Gerçi boynunu bir santim bile öne eğse gözlerine kaçacağını biliyordum.

Aradan geçen yıllar onu tepeden tırnağa yıpratmış olsa da gözleri değişmemişti. Gök mavisi, parlak, rengi bronz ve sert yüzünde o kadar belirgindi ki parıldıyor gibiydi.

Rüyalarımda gördüğüm gözler, şimdi bile, eğer kendime itiraf edersem.

Zihnimin dolaşmasına izin verdiğim nadir zamanlarda kafamda gördüğüm gözler oraya, ihanetle lekelenmiş ihtişamlı günlere gitti.

Bana bakarken ve içimde hareket ederken güvendiğimi hatırladığım gözler. Aldığım ilk erkekti ve aldığım son erkek olacağından emindim.

O değildi.

Çok uzak bir ihtimal değil.

"Gözüne mi vurdular?" Başımı onunkine doğru eğerek sordum, gözlerim elmacık kemiğindeki yara izindeydi ve tüm vücudunun garip bir şekilde sarsıldığını fark ettim.

Sonra cevap verdi: "Beyin ama yolları gözden geçiyordu."

Bakışlarım yara izinden onunkine kaydı. "Sarsılmışsın."

"Beynimi olduğu gibi seviyorum." "İyi karar," diye not ettim.

Duvardan itmeye başladı. "Sylvie -"

. Neden burada olduğunu bilmiyordum. Bildiğim şey, bunu yapmayacağımızdı.

Bunu yapmanın zamanı on altı yıl önceydi.

Bunu asla yapmayacağımız zaman şimdi idi.

Yatağın etrafında hareket etmeye başladım. "Beslemem gereken bir kedi, almam gereken bir duş ve yapmam gereken işler var. Ama konuşacak zamanım yok."

Özellikle seninle değil, diye bitirdim ama sadece kafamda.

"Sebring'in toplantısı saat ikide ve ondan önce konuşmalıyız."

Hay sikeyim.

Siktir!

Durdum ve ona baktım. "Ne?"

Cevabı bildiğim halde bu soruyu sordum.

Dün gece Knight, Rhash ve bana bela söylentileri duyduğunu söylemişti. Bir devralma.

Knight için yaptığım iş nadiren sorunluydu. Ayak işiydi, müşterileri ve kızları kontrol etmekti. Güvenliği sağlamak, varlık göstermek, kızlara randevulara gidip gelirken eşlik etmek. Bazen kulübünde bir şeyler oluyordu ve ilgilenecek bir ekibe ihtiyacı oluyordu. Birileri bunu deneyecek kadar aptalsa ya da kızları kötüye kullandıktan sonra ağızlarını kapalı tutmaları için para ödeyebileceklerini veya zorbalık yapabileceklerini düşünürlerse, boktan şeyler oldu ve oldu. Ama genellikle Knight için çalışmak sıradan bir maaş günüydü.

Çocukların da katıldığı toplantıda Knight çoğunlukla Serena'yla işlerin nasıl bu kadar sarpa sardığını öğrenmek istemişti. Live rutin işleri yaptığını ve işin kolayına kaçmadığını söylemişti. Knight ekibin geri kalanını tüm yeni müşteriler ve onların geçmiş kontrolleri hakkında sorgulamıştı.

Ondan sonra Rhash ve benim dışımdaki herkesi kovdu ve Serena'nın başlangıç olduğunu hissettiğini paylaştı. Birileri ona gelip bir şeyler döndüğünü duyduklarını söylemişti. Eski bir düşmanı şehre geri dönmüştü, Knight yıllar önce ona kazık atmıştı ve o da ona kazık atmaya hazırlanıyordu. Knight'ın kardeşi de şehre geri dönmüştü ve her ne kadar aile çizgisini takip ediyor gibi görünse de aralarında sorunlar vardı ve Knight'ın kardeşi Nick eskiden Knight için çalışıyordu. Operasyonu biliyordu ve Knight onun bilgi sattığını düşünmezdi.

Knight ayrıca bir köstebek hakkında da endişeliydi.

Yani, bize söylediğine göre, dışarıdan bir yetenek getirmiş. Tarafsız birini. Ekipten olmayan biri.

Rhash işlere göz kulak olurken, Knight'ın operasyonunu araştırmak, içeride ve dışarıda tehlikeyi değerlendirmek ve bir şey bulursak etkisiz hale getirmek için Knight'ın ortak olmamı istediği biri.

Knight'ın getirdiği dış yetenek Tucker Creed'di.

"Daha önceki görüşmenizden sonra Sebring ile konuştum," diyerek bildiklerimi doğruladı. "Bana sana anlattığını söyledi. Ondan sonra onunla bir geçmişimiz olduğunu paylaştım ve seninle konuşacaktım çünkü eğer birlikte çalışacaksak bu geçmiş hakkında konuşmamız gerekiyordu."

Ona baktım, beynim hızla hareket ediyordu.

Şövalye Sebring için yaptığım şeyi yaptım çünkü nasıl bir his olduğunu biliyordum, biri için bacaklarını açmanın, çünkü seni bunu yapmaya zorlayan sebep ne olursa olsun onu almaya zorlandın. Beni onun saçmalıklarından, taleplerinden, öfkesinden koruyacak bir Knight Sebring'im yoktu. Hoşuma gitmeyen bir şey yaptığı sayısız olaydan birinde üzerine çullanıp ona bir ders verecek Rhash, Live ya da Tiny yoktu.

Knight ve adamlarının hukuk sınırları dışında hareket inkâr edilemezdi.

Bana göre yaptıkları işin ihtiyaç duyulan bir hizmet olduğu da yadsınamazdı.

Kendimi nasıl koruyacağımı zor yoldan öğrenene kadar, kızlara sağladıkları türden bir koruma için her şeyi yapardım.

Şimdi o korumayı ben sağladım. Bunun için para aldım. Bunu yapmak için yasaları çiğnedim. Yasaları çiğnemek için komplo kurdum, bunu yapmalarını güvenli hale getirdim. Ve hiç umurumda olmadı.

Bu, eğer dışarıda Knight'ın operasyonunu ele geçirmek isteyen bir pislik varsa, bunu durdurmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Hatta bir ortak alın.

Bunu kabullenmiştim.

Şimdiye kadar.

"Birlikte çalışmıyoruz," diyerek odadan çıktım ve onun da beni takip ettiğini hissettim.

Creed arkamdan, "Bu görevi sana vermeyi düşündü ama ekibiyle aranız çok iyi, objektif olamayabilirsin ama daha da önemlisi Sebring seni orada tek başına istemiyor," dedi.

"O korumacı biri. Bunu atlatacaktır," dedim banyoya girerken.

Doğruca diş fırçama gittim.

Creed kapı aralığında durdu ve omzunu pervaza yasladı. "Sebring bana işlerin istediği gibi gitmesini seven bir adam gibi geliyor. Gidecekler," diyordu Creed ve haksız da sayılmazdı.

"Onunla konuşacağım," diye mırıldandım diş fırçamı kapıp musluğu açarken.

Sesi değişmişti, derindi, yumuşak bir kenarla birlikte pürüzlülük vardı ve bu da bir değişiklikti. derin ve pürüzsüzdü. Şimdi o sertlik sigara içtiğini söylüyordu. İçki içtiğini söylüyordu. Sesi gibi pürüzlü yaşadığını söylüyordu.

Ama tam o anda üzerime geldiğinde, çiğliği geri getiren yumuşak bir damar vardı.

"Sylvie, yapmamız gereken -"

Başımı ona çevirdim, elimde diş macunu vardı ve sözünü keserek "Ben partnerlik yapmam" dedim.

"Yaptın," diye karşılık verdi hemen, gözleri beni yakından izliyordu. "Ama o öldü."

Bu iki nedenden dolayı beni tekrar harekete geçirdi.

Bir, çünkü haklıydı. Ortağım öldü ve bunu bir eş, bir çocuk ve bir tane de yolda bırakarak yaptı. Aptal herif askere yazıldı. Biz *savaşırken* askere yazıldı. "Üzerime düşeni yapacağım," dedi. Lanet olası herif deniz kuvvetlerinden çıktı, bir olasılık değil, bir ihtimalin olduğu bir hayat kurdu.

İnsanlar ona ateş ediyordu ve sonra olasılığa *geri döndü*, yeniden askere yazıldı ve kendini vurdu.

Diğer neden ise Creed'in beni kontrol ettiğini biliyordum ve bu hoşuma gitmiyordu. Benim hakkımda bir şey bilmesinden hoşlanmıyordum. Knight'ın onu işe aldığını, işinde iyi olduğunu düşündüm.

Yani
biliyordu.

Her şeyi.

Aynaya döndüm ve diş fırçamı doldurdum. "Evet, yaptım. O öldü. Bu dersi aldım. Artık ortak yapmıyorum."

"Bu bok Knight'ın düşündüğü şey, yolculuk inişli çıkışlı olacak. Arkanda birine ihtiyacın var," diye cevap verdi.

Belki ama o olmayacağı kesin.

Diş fırçasını ağızıma sokmadan önce gözlerim aynaya gitti ve geri döndüm, "İhtiyacım var, Knight ya da Rhash var," sonra fırçalamaya başladım.

Creed arkamdaki aynada belirdi ve gözlerim aynada onunkilere .

"Bir köstebeği olabilir. Ekibi söz konusu olduğunda, her ikisi için de her zamanki gibi iş," dedi Knight'ın dün gece açıkladığı bir şeyi bana anlattı. "Banks ya da Sebring sizin için uygun değil."

Omuz silktim.

"Sylvie, ben zaten bir aydır bu işte çalışıyorum. Bu ekibi senden daha iyi tanıyorum."

Bu beni, fırçayı çekip köpüğü tükürdükten sonra aynada tekrar gözlerini yakalayacak kadar kızdırdı. "Hayatta olmaz. Bildiğini düşünebilirsin ve paylaşmadıkları sırları olabilir ama bir ayda yapabileceğin hiçbir araştırma sana yıllardır bu adamlarla yan yana çalışarak bildiklerimden daha fazlasını anlatamaz. Sen bu hayatı yaşadın Creed, her yerinde bu yazıyor. Bunu biliyorsun. Onlardan biri hakkında bir şey bilseydin, Knight zaten o bilgiye sahip olurdu. Yani elinde bir bok yok." Bunu söyledikten sonra fırçayı geri ittim ve dişlerime bakmaya devam ettim.

"Haklısın," diye onayladı. "Bu, elde edilecek bir şey olmadığı anlamına gelmiyor."

Tekrar omuz silktim.

"Dengede neyin asılı olduğunu biliyorsun," dedi ve ben gözlerini tuttum. Biliyordum ama yine de bana söyledi.

"Senaryo bir, Knight işi açık tutar ve başka bir kız dün gece Serena'dan daha kötü olur. İş açık tutar, olay büyür ve kızlar

Yaralı. İkinci senaryo, olayı kapatır. Onun için sorun yok ama tehdidi zamanında etkisiz hale getiremezse bu, öncelikle erkeklerin gitmesine izin vermesi gerektiği anlamına gelir. Bakacak kız olmadığında o kadar büyük bir ekibe ihtiyacı yok. İkincisi, kızların işi bitti. İşleri yok, paraları yok, o zaman arkalarında bir erkek ya da 1.80'lik bir güç olmadan para kazanmanın alternatif yollarını arıyorlar. Sebring'i bilirsin. Onları tehlikeye atmaz. Kapatır. O kulüp para basıyor, o hayatta kalacak. O kızlar değil."

Fırçalamayı bıraktım, tükürdüm, duruladım ve fırçamı tutucuya iterken aynada onun gözlerine baktım. "Eğer varsa köstebeği bulacağım ve belanın izini sürüp onu etkisiz hale getireceğim. Beni araştırıyordun Creed. Neler yapabileceğimi biliyorsun. Bu görev benim beceri seviyemin dışında değil."

"İki kişinin birlikte çalışması daha güvenlidir ve bu işi bir kişiden daha hızlı bitirir," diye karşılık verdi.

Ne yazık ki bu doğrudu.

"O zaman birlikte çalışabileceğim birkaç adam tanıyorum," diye karşılık verdim. "Onlar buralı. Hemen işe koyulabilirler. Knight'la onlar hakkında konuşacağım."

"Tekrar ediyorum, işe başlayalı bir ay oldu. Hemen işe koyulmama gerek yok, Sylvie. Şu anda arayı kapatan sensin."

Sikeyim.

Siktir!

Bu tam olarak nasıl oluyordu?

Tam olarak nasıl oluyordu da banyomda durmuş dişlerimi fırçalıyordum, Tucker *lanet* olası *Creed* onu on altı yıldır görmediğim halde arkamdaydı, bana onunla bir işe ortak olmaktan bahsediyordu ve kışını tekmeledikten sonra sürünmüyor ya da acı içinde kıvranmıyordu?

Nasıl olduğunu biliyordum.

Çünkü o zaman öyleydi ama bitti ve bu şimdi oldu. Bu şimdi.

O iş bitmişti.

"Peki," diye kabul ettim ve gözlerinde garip bir parlama gördüm ama bunu görmezden geldim, yüzümü ona döndüm ve konuşmaya devam ettim. "Yapacak işlerim var. Knight'la buluşacağız, sonra beni yakalarsın."

"Hayır, şimdi bu pisliği yoldan çekmeliyiz ki, çalışırken *önümüze* çıkmasın. yol."

"Yoldan çekilmek için bir bok yok," diye cevap verdim ve önünden çekilip banyonun derinliklerine doğru ilerledim.

Bu bana garip olmayan bir göz parlaması daha verdi. Sinirlenmişti.

"Sylvie -"

Başımı salladım. "Ben sadece Knight için çalışmıyorum, biliyorsun. Yapmam gereken işler var. Geç oldu. Fazla zamanım yok. Yardım etmek istersen, çıkarken Gun'ı besleyebilirsin."

"Seninle birlikte geliyorum, toplantıdan önce konuşuyoruz, yani toplantıdan sonra işe koyulabiliyoruz."

Bu, Tucker Creed dışındaki herkes için mükemmel bir öneriydi.

Arayan Tucker Creed olduğu için başımı salladım. "Öyle bir şey olmayacak. Ben yalnız çalışırım." Konuşmak için ağzını açtı, ben de hemen bitirdim: "Knight'ın bu işi dışında yalnız çalışıyorum."

Hareket etmedi.

Ellerimi gömleğimin eteklerine götürdüm ve bunu "Kıpırdamıyorsun, bu yardım etmeyeceğin ve kedimi beslemeyeceğin anlamına mı geliyor?" diye sorarken yaptım.

"Biliyorum," diye fısıldadı ve uzun zamandır ilk kez irkilmemi engellemek zorunda kaldım.

Ama başardım ve maskeyi yerinde tuttum. "Bir bok yok mu?" diye sordum.

"Konuşmamız gerek Sylvie." Bir santim öne eğildi. "Bana dedi ki -"

Olamaz.

Yok artık.

Gömleğimi çırparak çıkardım ve bir kenara attım. Creed aniden konuşmayı kesti ve ellerim kemerime giderken gözleri gövdemde gezindi.

"Benim hakkımda bunu öğren, ortak, ve bunu şimdi yapmanı öneririm," dedim ona. "Ben geri dönmem. Gözler ileride. Ayaklar ileri. Asla geri dönmem. Bunun hakkında konuşmam. Bunu düşünmüyorum." Kotumun düğmesini açtım ve fermuarını indirdim. "Sen uzun zaman önce hayatımdaydın. O zamandan beri her biri birbirinden tamamen farklı iki hayat yaşadım. Şu anda içinde bulunduğum hayatı seviyorum. Öncekilere geri dönmeyeceğim. Onları o kadar sevmedim."

Gözleri tekrar benimkilere kaydı ve dudakları "Sylvie -" diye fısıldadı.

Bir santim eğilme sırası bendeydi. "Anlaşma bozucu. Bu boku tartışmak için yanıp tutuşuyorsun, bu iş bitti. Knight'a sana başka bir ortak bulmasını söyleyeceğim. Anlayacaktır. Aramız sıkı. Bana bunu verecek ve hiçbir şey değişmeyecek. Bu konuda kapalı tutarsan, gözlerin ileride, ayakların önde, aklın işinde olursa, iyi olacağız."

Bakışları yüzümde gezindi ve zaman aldı.

Sonra sessizce, "Sen ciddisin," dedi.

"ciddiyim," diye cevap verdim ve hemen kot pantolonumu indirdim.

İçinden çıktım ve ellerimi külotuma götürerek doğruldum.

"Ben duş alırken takılacak mısın?" Başımı eğerek sordum.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Ben de seninle geliyorum," dedi.

"Dostum, ben yalnız çalışırım."

"Artık değil."

Parmaklarımı külotumun kemerinden çıkardım ve ellerimi kalçalarımaya yerleştirdim. "Anlaştık, Knight'ın işi ve sadece Knight'ın işi."

"Anlaşma şu ki, biz ortağız. Birlikte çalışarak ölmek için birlikte çalışmayı öğreniyoruz. Bu da birlikte çalışmak için her fırsatı değerlendireceğimiz anlamına geliyor. Faturayı Sebring ve sen de onunla alakası olmayan diğer işlerinde fazladan el, göz ve beyin kullanıyorsun. Tanrı aşkına, buna sırtını mı döneceksin?"

"Evet," diye karşılık verdim hemen.

"O zaman bu bana senin o keskin kenarlı sert kabuğunun hayatla ilgili değil, kendini korumakla ilgili olduğunu söylüyor" diye karşılık verdi. "Bu da paylaştığımız şeyler yüzünden beni içeri almayacağın anlamına geliyor. Yani bu ikimizin arasında. Ve bu da birbirimizin arkasını kollamamız gerektiği anlamına geliyor, aramızdaki bu bokla boku yedik. Ve bu... *ortak*, bu bok aramızdaysa, ileriye bakmıyorsun demektir. Bu saçmalık. Gözlerini çok gerilere dikmişsin."

Sikeyim, sikeyim, *sikeyim*.

Bakışlarını tuttum.

Sonra ona dedim ki, "Dolu kutu. Yaş mama. Kedi kapları ocağın yanındaki dolapta. Her gün temiz bir tane ister. Ve bu arada, duştan çıktım, yola çıkmadan önce tost iyi olur. Tereyağını eksik etmeyin ve üzüm jölesini ihmal etmeyin. Çocuklar onu yer. Ben portakal marmelatını severim, onu da eksik etmeyin."

Başını yana doğru salladı. "Çocuklar mı?"

"Benimle taşak geçme ortak, kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Adam, Leslie ve Theo. Komşunun çocukları," dedi hemen. "O zaman Josh ve Dora var, ölen ortağının çocukları."

Oh, evet. Bana baktı ama hala balık tutuyordu.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemediğim için bir şey demedim.

"Papa'dan daha çok ziyaretçiniz oluyor," dedi.

Evet, bana bakmıştı.

Gözlerim aşağıya indiğinde Gun'ın odaya süzüldüğünü ve kabarık tarafını Creed'in kot pantolonla kaplı ayak bileğine sürttüğünü gördüm.

Lanet kedi. Düşündüm. Sadece beni, Adam'ı ve şimdi de görünüşe göre Creed'i seviyordu. Hoşlanmadığı kimseye yan masajı yapmazdı.

Kahretsin.

Bu pislikten kurtuldum, ben ve kedim sohbet ediyorduk.

Tekrar Creed'e baktım.

"Kedi aç," diye hatırlattıktan sonra ellerimi külotumun içine soktum ve aşağı çektim.

Doğrulduğumda Creed gitmişti ve Gun'ın arka kapıdan dönerken yakaladım.

Duş almak için banyonun kapısını kapatmaya zahmet etmedim. Daha önce görmüştü. Yıllar geçmişti ama görmüştü. Başka erkekler de görmüştü.

Her neyse, eğer mahremiyetimi düşünüyorsa, uzak dururdu ve tam da o anda buna ihtiyacım vardı.

İçeri girmeden önce, "Kahveyi unutma!" diye bağırdım. Sert olsun!"

"Sert!" Tucker *lanet* olası Creed bağırarak karşılık verdi.

Tucker Creed mutfağında kahve yapıyor. Tanrım.

Duşa girdim ve olması gereken yere gömdüm. Tekila yok. Burbon yok. Hiçbir şey işe yaramazdı.

İş biterdi, sonra işimiz biterdi. Sonra o giderdi ve ben de yoluma devam ederdim.

Tekrar.

* * * * *

Ön bahçemde durduk, ben dar, yivli, çimen yeşili bir atlet, düşük bel kot pantolon, geniş kahverengi kemer, arkada silah ve kahverengi kovboy çizmeleriyle, bir elimde bir parça tost, diğerinde bir seyahat kupası kahve, Creed de kupalarımından birini taşıyordu.

Kupam Creed'in uzun parmaklı, damarlı, parmak eklemlerinin etrafında yara izlerinin soluk çentikleri olan elinde. Güçlü eller. Yetenekli eller. Tecrübeli eller.

İsa.

"Uh... hayır," dedim ona. "Ben . Sen sür."

"Alınma Sylvie ama deli gibi araba kullanıyorsun ve arabanın içi senin gibi çok ses çıkarmayı seven küçük insanlar için yapılmış. O ölüm tuzağına düşmeyeceğim. Ben sürerim. Sen sür."

Gözlerimi ona diktim. "Böyle bir şey ." "Evet, olacak."

"Hayır, değil."

"Yapacak işi olan ben değilim," diye hatırlattı bana.

Hay sikeyim!

"dedenin bir parçasısın, ayağımı kontrol edeceğim," diye izin verdim. "Ve dur işaretlerinde duracaksın."

Omuz silktim. "Elbette."

"Bu, tamamen durmak anlamına gelir."

Siktir!

"Tanrı bana çevresel görüş bahsetti Creed. Birinin geldiğini görebiliyorum. Yavaşlayacağım ve normal şekilde geçeceğim. İyi olacaksın."

"Tanrım, Sylvie, yavaşla ve yuvarlan işe yaramıyor. Dur levhasının konulmasının bir sebebi var."

Başımı yana eğdim ve gözlerimi kısıtım. "Kıçına ne zaman bir sopa soktun?"

Başımı yana eğdi ve bana dikkatle baktı. "Şimdi de geçmişlerimiz hakkında mı konuşuyoruz?"

Siktir, siktir, siktir!

"Tamam, dur işaretlerinde duracağım," diye pes ettim.

"Ve kırmızıda dönemeyeceğinizi söyleyen bir işaret varsa kırmızıda dönmeyeceksiniz," diye ısrar etmeye devam etti.

Beni *tamamen* takip etti. Sık sık.

Kahretsin.

Bakışlarım parıltıya dönüştü, tereyağlı, marmelat kaplı tosttan kocaman bir parça ısırdım ve içinden sertçe "Peki" dedim.

"Hız sınırını ."

Çiğnedim, yutkundum ve kısık gözlerle ", sen dede misin?" diye sordum.

"Kızım on iki yaşında, oğlum on yaşında, yani hayır, henüz değil, şükürler olsun." Gözümü bile kırpmadım.

Bana pahalıya patladı ama gözümü bile kırpmadım.

Kahretsin,

çocukları vardı.

Kahretsin, bu

öldürdü.

"On mil ötede," diye teklif

ettim. "Beş mil," diye

karşılık verdi. "Yedi."

Sırıttı ve ben yine gözümü kırpmadım ama bu da öldürdü. Benimleyken çok sırtır, çok gülümser, çok gülerdi. Yine de her biri çok değerliydi. Çok güzeldi. Tüm bunlar yüz hatlarını değiştirdi ve muhteşem oldu.

Yaş ve yara izleri bunu değiştirmemişti. Azıcık bile. Hâlâ harika, düzgün, güçlü beyaz dişleri vardı. Muhteşem dudakları. Güçlü, etkileyici yüz hatları.

Muhteşem.

"Anlaştık," diye homurdandı ve kızıma doğru ilerledi.

Ben de ona doğru ilerledim ve içeri girmek için kahvaltımı (öğlen geçmiş olmasına rağmen) hokkabazlık yaparak hazırladım. Kalçalarımın arasındaki kahve ve dişlerimin arasındaki *tostla* onu çalıştırdım ve belki de gerekenden biraz daha hızlı çektim.

Bununla birlikte, genellikle bu şekilde .

"Tanrım," diye mırıldandı Creed.

Gülümsememi bastırdım, vites değiştirdim, lastiklerin gıcirtısıyla ileri fırladım, sonra tostumdan bir ısırık aldım ve tek elimle sürdüm.

"Tamam, beni ," diye emrettim.

"Önce sen," diye cevap verdi.

Yan tarafa baktım.

Kahretsin, Tucker Creed arabamda yanımda oturuyordu. Kahretsin!

Bunu gömdüm ve "Önce ben, ne?" diye sordum.

"Önce sen. Ben biniciyim, belki neye bilmek iyi olur."

"İnzivaya çekilin. Ofise uğrayın. Eğer zamanın varsa Serena'yı kontrol et. Ondan sonra Knight," dedim ona.

"Hâlâ The Retreat işinde misin?" diye sordu ve beni ne kadar çok incelediğini, yani ne kadar sık takip ettiğini gözler önüne serdi.

Hiç bir kuyruğu

etiketlememiştim. Lanet

olsun.

"Dostum, ben *her zaman* The Retreat işindeyim," diye bilgilendirdim onu. "Karısını aldatan her üç pislikten biri orospusunu The Retreat'e götürüyor. Kırım otoparkta o kadar sık duruyor ki, yönetim park yerine ismimi önerdi, böylece orası rezerve edilmiş olacak."

Creed, "Bir özel dedektifin adının park yerinde yazması iş için iyi değil," diye mırıldandı. "Bu yüzden reddettim. İşte ben buyum, yerel yetişkin tatil köyüne göz kulak oluyorum."

Kıkırdamasını duydum ve bu hatırladığımdan da farklıydı. Sadece derin ve pürüzsüz değil, içinde sertlik de vardı. Bu onu daha seksi yapıyordu. Hem de çok daha seksi.

Kahretsin.

"Hiç oraya gittin mi?" diye sordu.

"Nereye?" Ben de sordum.

"The Retreat," diye cevap verdi.

"Ortak, otuz saniye önce uykunda mı konuşuyordun?" "Bir dedektif olarak değil, bir müşteri olarak konuşuyordum."

Evet, vardı. Kauçuk şilteler. Sahte ipek çarşaflar. Kadife yorganlar. Tavanda aynalar. Her odada sıcak küvetler. Hafif bir yağmurda, esintide ya da her ikisinde de sevişebileceğiniz "ortam odaları". Salıncaklar. Aşk makineleri. Buhar odaları. On iki kanal porno. Odalar matine fiyatına.

Ben de o geçtim.

"Yani geçmişlerimiz hakkında mı konuşuyoruz?" diye sordum ve o sessiz kaldı. "Tavsiye," diye devam ettim. "Canın macera istiyorsa, çevre odasındaki tepeyi ara. Harika olur gibi görünüyor ama sürekli yüzüne çarpan su dikkatini dağıtıyor."

Bu daha fazla sessizlik sağladı, bu benim için işe yaradı çünkü bu onun sustuğu anlamına geliyordu. Uzun benim için işe yaramayı bıraktı. Knight'ın işinin düşmanca ele geçirileceği bir ay vardı ve gözlerim yoldayken bunu işaret diliyle yapamazdı. Bu durum

Çünkü ellerini göremiyordum ve işaret dilini bilmiyordum.

Tekrar ona doğru baktım, ağzım bir şey söylemek için açıldı, sonra dosdoğru önüme baktım ve çenemi kapattım.

Bunu yaptım çünkü sakallı çenesi gergindi ve başını hafifçe çevirerek yan camdan dışarı bakıyordu.

Mutsuz düşünceler. Umurumda bile olmayan mutsuz düşünceler.

"Kural," dedim arabanın içinde sessizce. "Bilmek istemiyorsan, sorma."

"Anlaştık," diye mırıldandı hemen ve bu da öldürdü.

Nedenini biliyordum. Her nedense, benim İnziva deneyimim onu çok rahatsız etmişti. Bunun nedenini bilmiyordum. *Beni* ortadan kaybetmişti ve bunu neredeyse on altı yıl önce yapmıştı. Bunca zamandır onu beklediğimi, özlediğimi düşünemezdi. Bana baktı, bilmediğimi biliyordu. İlk başta başka seçeneğim yoktu. Sonra vardı ve ben de bundan faydalandım.

Bunu da düşünmeyecektim.

"Geçen ay öğrendiklerin hakkında beni bilgilendirmek ister misin?" Bizi The Retreat'e doğru götürmeye devam ederken sordum.

"Evet," diye yanıtladı Creed. "Drake Nair'i tanıyor musun?" "Evet," diye yanıtladım.

"Knight için kim olduğunu biliyor musun?"

"Bir süredir Denver'dayım Creed ve neredeyse tüm bu süre boyunca Knight'ı tanıyordum."

"Yani Knight'ın onun ahırını ve kulübünü altından çaldığını biliyorsun."

"Evet," diye tekrarladım.

"Ve onun şehre döndüğünü biliyorsun."

"Dün geceye kadar bilmiyordum ama evet, Knight Rhash ve beni bilgilendirdi. Rhash zaten biliyordu. Benim radarıma yakalanmadı. Nair yarı pislik, yarı moron ve çoğu insan kıcıyla çok iyi düşünemediği için, deneseler bile, çok fazla tehdit oluşturmuyor, bu yüzden ona çok dikkat ettiğimi söyleyemem."

Colfax'a döndüğümde Creed, "Parası olan pislik, başkalarının onun yerine düşünmesini sağlıyor," diye cevap verdi.

"Bu doğru," diye mırıldandıktan sonra vites değiştirip tostun son lokmasını ağzıma attım.

"İzliyordum, Nick ona yaklaşmadı. Gerçi Nick iyi arkadaşlıklar kurmuyor. Artık her zaman darbe yapmıyor ama iyi arkadaşları da yok. Çok meşguldü ve bir partneri olmadığı için çok fazla zamanı vardı, bir bağlantı kuramadı. Bu Nick ve Nair arasında bir bağ olmadığı anlamına gelmiyor."

"Doğru," dedim dolu bir ağızla, sonra çiğnemeyi ve yutkunmayı bitirdim ve "Şimdi söyle bana seni başka ne meşgul etti?" diye sordum.

"Senin ve Rhashan Banks'in temiz olduğunuzdan emin olmak için."

Başım yana savruldu ve karnıma yumruk yemiş gibi hissederek yola dönmeden önce tam iki saniye .

Beni araştırdığını düşünmüştüm çünkü ben de öyle yapardım. Müstakbel bir ortağım vardı, işe yaklaşmadan önce onun içini dışını bilirdim.

Knight'ın onu üzerime saldığını bir an bile düşünmedim. Ya da Rhash'ın.

"Rhash ve beni Knight mı ayarladı?"

"Knight bunun zaman kaybı olduğunu söyledi. Seni ve Rhashan'ı araştırdım. Böyle bir şeyde taş üstünde taş bırakılmaz. Tarih ve sadakat gözünü kör etmiş. Ben öyle olmadığım için beni işe aldı."

"Şey, teyit etmek için söylüyorum," sesim dikenliydi, "ikimiz de Knight'la yatmayız. Asla."

"Bunun bir yolu var mı?" diye sordu ve yola bakmadan önce tekrar ona baktım.

"Bilmek istemiyorum ortak, sorma," dedim sessizce ve gözlerini üzerimde hissettim.

"Bu boku bilmem *gerek*. Kadını ile derinlerde. İkinizin öğrenemediğim bir geçmişi var, birlikte çalışmamız da dahil her şeyi etkiliyor. Siz ikiniz takılıyor musunuz?"

"Hayır," diye cevap verdim.

"Hiç mi?" diye sordu.

"Hayır," diye
tekrarladım.

"İstediniz mi?" diye itti. "İkinizden biri."

"Evet, kesinlikle. Bunu tartıştık, uyumlu olmadığımızı anladık ama bu yıllar önceydi, bir gece ikimiz de çok içmiştik. Bu uyumsuzluğun diğer bir kısmı da şu: Seks konusunda sahip olduğumuz şeyi mahvedersen, asla eskisi gibi olmaz ve sahip olduğumuz şey *asla* mahvedilmemeye değer. Benimle misin?"

"Evet," diye mırıldandı.

"O zaman tamamen benimle olduğundan emin olacağım. Anya'yla da aram iyi. Aramız sağlam. Knight'la bu konuyu konuştuğumuzu bilmesine gerek yok, hatta kafayı bulup her şeyi ortaya döktüğümüz bir gece bile. Kafasında böyle bir düşünceye ihtiyacı yok. Onunla derin bir ilişkisi yok Creed, o onun hayatı. Kızları onun hayatı. Ailesi onun için en değerli şey, her şeye sahip olan bir adamın seçeceği çok şey var ve iki kızı da onun seçimi. Bunun içine etmeyin ve beni de bunun içine etmekten *birazcık* bile sorumlu olduğum bir pozisyona sokmayın."

"Kıskanç bir tip mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum ve cidden öğrenmek de istemiyorum. Onu kaybetmenin en ufak bir ihtimali bile Knight'ın beni kaybetmesine neden olur. Benim için anlamı olan iki kişi var Creed, o da onlardan biri. Dünyamın yarısını benden aldın, on altı yıl boyunca benim için bir anı oldun ve seni çocukların için de öyle yapacağım, tek fark onlar uyurken yatak odalarına asla geri dönmeyeceksin. Hâlâ benimle misin?"

"Hayatında senin için önemli olan iki kişi var mı?" diye sormadan önce bir süre sessiz kaldı.

"Evet."

"Bu mı?"

"Evet."

"Bankalar mı?"

"O öteki değil. Sıkı fıkıyız ama o kadar da değil." Yine sessiz kaldı ve bu bir vuruştan fazla sürdü, ben de "Beni anladın mı?" diye sordum.

"Seni yakaladım Sylvie," diye cevap verdi sessizce.

Sola dönüş sinyali yaktım, yavaşladım, durdum, boşluğu bekledim ve The Retreat'in otoparkına girdim. Yerimi buldum ve ustalıkla geri geri gittim. Kantağı kapattıktan sonra Creed'in koltuğunun arkasına uzanıp fotoğraf makinemi aldım. Kalçama dayadım, kahvemi aldım, bir yudum attım, geri verdim, sonra cep telefonumu çıkardım, numarayı buldum ve go tuşuna bastım.

"Beni öldürüyorsun" cümlesini duymadan önce kulağımda iki kez çınladı.

Binaya bakarken telefona doğru sııttım. "Hadi ama dostum, benim teşviklerim olmasa ne yapardın?"

"Size bilgi verdiğimi öğrenirlerse, buluşmak için başka yerler bulurlar."

"Denver'da bir öğleden sonra için kiralanan ve kauçuk yatakları olan başka bir yer yok Clyde," diye hatırlattıktan sonra devam ettim. "Bir adam arıyorum, beş on, tuz ve biber, gözlük, göbek, takım elbise, Chevy mini minibüs kullanıyor."

"Minibüs yok," dedi Clyde.

"Daha önce bindi mi?"

"Siktir," diye mırıldandı

Clyde. Vardı.

"Çarşamba onun günü, değil mi?" Ben sordum.

"Siktir," diye mırıldandı Clyde.

"Kesin hesap, Clyde."

"Genelde bir gibi gelirler." Saatile

baktım. Beş dakika.

"Tamam," dedim telefonda. "Onlar giriş yaptıktan ve odalarına çıktıktan sonra paranızla birlikte ofiste olacağım."

"Lanet olsun. Beni öldürüyorsun." Clyde hâlâ mırıldanıyordu. "Gelmeyi hiç bıraktılar mı?" Ben sordum.

Soruma cevap vermedi çünkü . Her zaman birden fazla şekilde gelmeye devam ettiler.

Onun yerine, "On dakika sonra görüşürüz."

dedi. Tekrar sııttım ve telefonumu

kapattım.

"Gündelikçi Clyde mı?" Telefonumu arka cebime sokup kahvemi ve kameramı alırken Creed sordu. Kamerayı açarken kahvemden bir yudum aldım.

"Evet," diye cevap verdim kahveyi kalçalarımın arasına geri iterken, sonra ona baktım. "Yani geçen ay Drake Nair radarda ama bir şey yok, Nick Sebring radarda ama bir şey yok ve sen Rhash ile benim asla Knight'ı becermeyeceğimizi tespit ettin. Başka bir şey bulabildin mi?"

"Lively dün gece senin kızın müşterisini tam olarak kontrol etti," diye cevap verdi. "O bilmesede ben onu takip ettim. Dün gece o eve gittiğinizde, bahçedeki satılık tabelasını görünce ben de en az sizin kadar şaşırdım."

Bunu öğrendiğim iyi oldu.

"Yani Live iş başında düşmüyor," diye tahmin ettim.

"Bu hala tartışmaya açık. Sadece ekibin hiçbirinin hesaplarına olağandışı bir şey yatırmadığını biliyorum. Ayrıca alışılmadık bir şey de satın almamışlar, yüksek biletli ürünler ya da orta menzilli oyuncaklar bile. Yarım yamalak kuyruklar, alışılmışın dışında ya da normal rutinlerinin dışında değiller. Telefon kayıtları da bir şey göstermiyor. Yani eğer bir köstebek varsa, akıllıca davranıyor ve bu da derinlere inmemiz anlamına geliyor."

"Köstebek falan yok," dedim ona kararlı bir şekilde.

"Hâlâ bakmamız gerekiyor Sylvie," diye karşılık verdi, gözleri benimkileri tutuyordu.

"Evet ve bu benim için berbat bir durum çünkü onlar benim çocuklarım. Eğer bu pisliği yaptığımı öğrenirlerse, ben bir sıçanım. Knight'a olan sadakatleri sayesinde bunu atlatacaklardır ama bu biraz zaman alacak ve şu anda sahip olduğum güvene asla sahip olamayabilirim."

"Ama bunu Knight için yapacaksın." Başımı salladım. "İçin yapacağım."

Yumuşak bir sesle, "Ve kızlar," derken gözlerini benimkilere kilitledi. Tekrar başımı salladım ve "Ve kızlar" diye onaylarken yumuşak konuşmadım.

Gözlerini kaçırmadı ve uzun süre konuşmadı. Bana bakarken ne düşündüğünü biliyordum.

O kızlar için neden sabıka kaydı riskine girdiğimi biliyordu. Sonra konuştu.

"Yeni anlaşma."

Gözlerimi devirdim ve devirmeyi bıraktığımda, "Tanrım, ortak, yetişemiyorum" dedim.

Yorumuma cevap vermedi.

Onun yerine, "Ben takımla çalışırım. Sen Nick ve Nair'le çalış."

Nefesimi içime çekmedim ama tuttum çünkü bu havalıydı. Çok havalı.

Creed konuşmaya devam etti. "Sıkı duruyoruz, sık sık buluşuyoruz, konuşuyoruz, bilgi alıyoruz ve bana ihtiyacın olduğunda oradayım. Benim sana ihtiyacım var, aradığımda geliyorsun. Ama ben çocuklara bakarım. Bu şekilde ispiyoncu olmazsın. Bunu senin yaptığını öğrenirlerse, onları senin yapmadığını da öğrenirler. Hiçbir şey bulamasam bile, şüphesiz bir şeyler bulacağım. Herkesin sırları vardır. Onları ortaya çıkarırsam ve bu soruşturma ile ilgili değillerse, hiçbir şeyden haberinizi olmaz. Seninle paylaşmadılar, bu iş bittiğinde, senin bilmediğini bilecekler. Onlarla ilgili hiçbir şey bilmediğine güvenebilirler. Hainlik yapmadığına güvenebilirler. Seni takımda sağlam tutar."

Evet, bu havalıydı ve çok büyüktü çünkü havalı olduğunu kesin bir şekilde ifade *ediyordu*. Anladı. Takımı anladı. Takımın önemini anladı. Ve beni anladı.

"Anlaştık," diye fısıldadım.

Gözleri önce yüzümde, sonra omzumda gezindi ve "Mini-van" diye mırıldandı.

Omzumun üzerinden baktım ve minibüsün otoparka girip arabamın yanından geçmesini izledim. İki sıra aşağıya park etti. Bir Nissan sedan içeri girip benim 'Vette'imi geçerek minibüsün hemen ötesine park ederken hedefim sürücü tarafındaki kapıdan çıktı. Hedefim kendi payını bekledi ve ben de hızlıca düşünerek seyahat kupamı yere bıraktım.

Resepsiyona doğru yürümeye başladıklarında, arabamın önünden geçmek zorunda kalacaklardı.

Bu, bizi görebilecekleri ve neden arabada oturduğumuzu ve sahte ipek çarşafarla kaplı kauçuk bir şilte üzerinde gitmediğimizi merak edebilecekleri anlamına geliyordu, tüm bunlar sadece birkaç metre ötede erişilebilirdi.

Bu yüzden elim Creed'i boynundan yakalamak için fırladı. Acil durum frenine doğru eğilerek onu hızla kendime çektim ve ağzımı onunkine yapıştırdım.

Bir saniye geçmeden iki güçlü kol etrafımda kıvrıldı, sıkılaştı ve beni frene doğru çekti, sırtım onun sert kalçalarına gelecek şekilde beni döndürdü ve Creed üzerime eğildi, ağzı benimkine sertçe bastırdı. Kollarımdan biri sırtını kavradı, diğer elimin parmakları saçlarına girdi ve kıvrıldı, kalın yumuşaklığı elime doladı.

On saniye daha geçti ve kafasını kaldırdığında kalbim göğsümde öyle bir çarpıyordu ki boğazımda hissedebiliyordum.

Kendimi çabucak toparlamaya zorladım ve "İyi sattın ortak" diye takıldım.

Bana sırtıttı, bu kadar yakın olduğunu görünce kalbim sıkıştı ve mırıldanarak cevap verdi, "Yapacağım, büyük oyna."

"Bu sloganı paylaşıyoruz," diye bilgilendirdim onu. "Bildiğim iyi oldu," diye karşılık verdi.

"Pozisyon almam lazım. Çekmem gereken fotoğraflar var," diye hatırlattım beni bırakmadığını görünce.

"Yeni plan. Sen içeri gir ve Clyde'a ödeme yap. Ben kamerayı alacağım, odaya gireceğim ve müşterinin taşaklarını duvara çivilemeye yetecek kadar kanıt toplayacağım. İşim bittiğinde, seninle resepsiyonda buluşuruz."

"Yalancı, hilekâr bir pisliğin taşaklarını duvara çivilemeye varım ama genellikle odaya girerken çekilen görüntüler işe yarar."

"Onun başka bir şeye girerken çekilmiş fotoğrafları daha çok işe yarar." Buna itiraz edemem.

Ama başka bir şey de iddia edebilirim. "Dostum, sen bir dağsın. O odalardan birine girip de görülmemenin imkanı yok."

"Güven bana."

Söylediğim yanlış bir şeydi. Kesinlikle, yüzde yüz. O da biliyordu, ben de biliyordum. İkimiz de diğerinin bunu bildiğini biliyorduk çünkü ikimizin de vücudu o kadar gerilmişti ki en ufak bir hareketimde tendonlarımın kopacağını hissedebiliyordum ve aynı şeyi onda da hissediyordum.

Yine de onu gömdüm. Birlikte çalışmak zorundaydık. Ortak olmalıydık. Bu da ona güvenmem gerektiği anlamına geliyordu.

Bu berbat bir şeydi ama hayattaki pek çok şeyin berbat olduğunu tecrübe ettim. Bu sadece en sonuncusuydu.

Ben de kendimi rahatlamaya zorladım ve "Tamam. Resepsiyonda buluşuruz." dedim.

Beni de yanına alarak ayağa kalktı ve beni koltuğumda döndürdü. Ayağımın dibine düşen fotoğraf makinesini ve seyahat kupamı aldım. Fotoğraf makinesini ona uzattım ve gözlerinden kaçıyormuşum gibi görünmemeye çalışarak gözlerinden kaçtım.

O kendi tarafını açtı.

Ben de kendiminkini.

Sağa doğru hareket etti.

Resepsiyona doğru sola hareket ettim.

Ben içeri girdiğimde Clyde gözlerini devirdi.

"Lütfen, iki dakikalık bir telefon görüşmesi için yüz dolar mı?" Resepsiyona doğru yürürken sordum. "Ben senin baş belan değilim."

"Hayır, beni öldürüyorsun," diye karşılık verdi.

"Hayır, çocuklarını üniversiteye gönderiyorum," diye karşılık verdim ve para klipsimi çıkarıp faturayı uzattım.

Elimden kaptı ve göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

Saçma sapan inleyen sansar.

Gözlerim resepsiyon masasının ucunda ona doğru açılı duran televizyona gitti. Kollarımı masaya dayadım ve televizyonu kontrol ettim.

"Klasik porno," diye mırıldandım. "Tuhaf bir seçim."

Clyde, "Diğerlerini milyonlarca kez gördüm," diye mırıldandı ve ben de sııttım.

Hiç şüphem yoktu.

"Parti mi veriyoruz?" Clyde sordu, çünkü genellikle ona ödeme yaptıktan sonra çekip giderdim ve pornodan ona baktım.

Saçları dökülüyordu ve bundan hoşlanmıyordu, bu yüzden erkeklerin terk etmesi gereken bir taktik olan taraklı saç yapmak için saçlarını çok fazla uzatıyordu. Kelliğin güzel olduğunu ne zaman anlayacaklarını bilmiyordum, tek yapmanız gereken onu taşıyacak cesarete sahip olmaktı.

Clyde'in o tür taşaklara sahip olmadığı açıktı. Ayrıca ince yapılı, dar omuzlu, ucunda bir çengel ve sırtında bir çıkıntı olan talihsiz şekilli bir burnu ve sincap gibi gözleri vardı. Dolayısıyla, sadece fiziksel olarak bile özgüven eksikliği yaşamasının sayısız nedeni vardı. Fiziksel olarak değil, mızımız biriydi, kadın ya da erkek hiç kimsede iyi bir özellik değildi.

Benim deneyimime göre herkes her işi yapabilirdi. Bir erkek ya da kadın konvansiyonel olarak çirkin ya da kilolu olabilirdi ve eğer omuzlarını dik tutar, gözlerinizin içine bakar ve hazır, samimi bir gülümsemeye sahip olurlarsa, bu saçmalıklar eriyip giderdi. Işık içinizden parlıyordu ve eğer onu parlatacak cesaretiniz varsa, herkesin göreceği tek şey güzellikti.

Ne yazık ki insanlar bunu anlamıyordu ve Clyde da o insanlardan biriydi. "Ortağımı bekliyorum," diye cevap verdim ve kaşları havaya kalktı.

"Ortağın var mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Ne zamandan beri?"

"Birkaç saat öncesinden beri."

"Ben bir hafta veriyorum," diye mırıldandı, gözleri tekrar televizyona kaydı. Bir gün sürmesini umuyordum. Bir ay sürecek diye endişelendim.

Bir sandalyeye geçtim, kıcıımı oturttum, botlarımı bileklerimden çapraz bir şekilde Retreat broşürleriyle dolu sehpanın üzerine koydum ve yerleştim

İçeride. İyi olduğundan emin olmak için Serena'yı arayarak zaman öldürdüm (iyiydi sayılır). Knight'ı arayıp Creed'le bağlantı kurduğumu ve iş üzerinde olduğumuzu bildiren bir mesaj bıraktım. Ve son olarak Live'ı arayıp kendini çok fazla hırpalamadığından emin olmak için kontrol ettim. Son arama biraz uzun sürdü çünkü kendini çok fazla hırpalıyordu ve daha iyi hissetmesi için biraz zaman ve benim alay cephaneliğim gerekti.

Telefonu Live'a daha yeni kapatmıştım ki camda bir tıkırtı duydum ve baktığımda Creed'in dışarıda bana parmağını salladığını gördüm.

"Çağrı," dedim Clyde'a. "Gitmem gerek."

"Şimdi geri gelme, duydun mu?" Clyde geri döndü ve benim de gözlerimi devirme sıram gelmişti çünkü o her şeyi biliyordu. Elbette, eğer patronları onun ne yaptığını öğrenirse, şansını ve işini kaybederdi. Aynı zamanda hayatta kalan biriydi, bu yüzden patronları asla öğrenmeyecekti ve hiçbir şey yapmadığı için haftada ortalama yüz dolar fazladan kazanıyordu, bu yüzden bunu yapmaya devam edecekti. Ne yazık ki, bu konuda sızlanmaya da devam edecekti.

Dışarı çıkıp Creed'in yanındaki kaldırımında dururken el sallama ya da karşılık verme zahmetine girmedim.

"Eee?" Ben sordum.

Cevabı, bir görüntü olan kameranın arkasını bana çevirmek oldu.

Eğildim ve kontrol ettim.

"Vay canına, futbolcu baba midilli oyununu seviyor," diye mırıldandım.

"Sür onları kovboy." Creed'in kıkırdadığını duydum ve ona baktım. "İçeri nasıl girdin?" diye sordum.

"Akıllarında başka şeyler vardı ve televizyonun sesi açıktı. Banyo penceresinden girmişler" diye cevap verdiğinde gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

"Kahretsin, dostum, bunlar yüksek ve sıkı."

"Üst vücut gücü ve kararlılık uzun bir yol kat ediyor," diye yanıtladı.

Bu konuda yanılmadı ve ilkinizi gözle görülür bir şekilde yaparken ikincisini kameraya gösterdi.

"Aynen öyle," dedim ve elimi beşlik çakmak için kaldırdım. Elime baktı ve hareket etmedi.

"Ciddi misin?" Ben sordum. "Beni asılı mı bırakacaksın?"

Gök mavisi gözleri benimkilere geldi ve eli hareket ederken yine nefesimi tuttum. Bana bir beşlik çaktı ama büyük eli benimkine çarpınca orada kaldı. Parmaklarını iterek benimkilerle birleştirdi ve ellerimizi aşağı indirdi. Sonra parmaklarımız yanlardan kıvrılmış şekilde avuç avuca gelecek şekilde kaydırıldı. Bu, parmaklarımızın uçlarından parmak eklemlerimize kadar birbirine kıvrıldığı başka bir değişime doğru ilerledi.

Avuç içleri. Sonra elimi kullanarak kollarımızı iki kez o kadar sert pompaladı ki, ona doğru bir adım atmak zorunda kaldım.

Sonra beni bıraktı.

Ciğerlerime zorla hava çektim.

Sonra şaka yaptım, "Senin hakkında iyi şeyler öğreniyorum, ortak. Jive el sıkışma ustası. Bunu sevdim."

Sırıtarak başını salladı, kamerayı havaya fırlattı, ellerim düşmesin diye yakalamak için fırladı ve bu çabayla meşgul olduğum için kızıma doğru yürümeye başlama şansı buldu.

Bir süre izledim çünkü gömleği omuzlarından çok iyi sarkıyordu. Gömleğinin düğmelerini açtığı için kıcını büyük ölçüde örtüyordu ama hareketleri güzel bir kıcı olduğunu ima ediyordu. Ve botlarını cidden beğendiğim sonucuna varıyordum.

Bu bilgiyi işledikten sonra onu takip ettim.

* * * * *

Knight'ın ofisinde, Knight'ın artık boş olan gece kulübüne bakan büyük tek yönlü pencerede durdum ve Creed'in geniş alanda ön kapıya doğru yürüyüşünü izledim.

Toplantı bitmişti. Rhash, Creed'le buluştu. Creed özetini verdi. Planlarımızı konuştuk ve şimdi Rhash gitmişti, Creed çocuklarla çalışmaya gidiyordu ve ben de öğleden sonranın geri kalanını Nick Sebring'i bulup gözetleyerek geçirecektim.

Knight'ın yaklaştığını hissettim ama Creed'in ön kapıdan çıkışını izlerken gözlerimi pencereden ayırmadım.

"Bu o," diye mırıldandı

Knight. "Bu o," diye

onayladım.

"Siktir, bebeğim, onun adını hiç paylaşmadın. Hiçbir fikrim yoktu. Bilseydim, o sözleşme imzalanmazdı."

Başımı kaldırıp ona baktım. Bu iki kelimenin ifade edebileceği tüm şekillerde korkunç yakışıklıydı. Yani, inanılmaz derecede yakışıklıydı, uzun boylu, siyah saçlı, çarpıcı mavi gözleri Creed'inkilerden daha derin ve daha canlı bir maviydi ama daha az etkili değillerdi. Yüz hatları güzel değildi, agresif bir şekilde erkeksiydi Aynı zamanda korkutucuydu çünkü hiçbir kadının ya da erkeğin hata yapamayacağı şekilde agresif bir şekilde erkeksiydi. Tıpkı Creed'de olduğu gibi, Knight'a bir kez baktığınızda onunla oynamayacağınızı, ona bulaşmayacağınızı anlıyordunuz. Eğer onunla baş edemiyorsanız, ondan uzak dururdunuz.

Ateşliydi. Neyse ki, yıllar önce o sarhoş gecede kararımızı verdiğimizden ve kadınıyla çok derinlerde olduğundan, benim için bir kardeş gibiydi, bu yüzden onun ateşli olması beni, ilişkimizi veya onun için yaptığım işi, kaçınılmaz gerçek dışında etkilemedi.

" yok," diye onu temin ettim. "Sorun . Bu işi halledeceğiz. Endişelenme."

Dudakları "Buna neden inanmıyorum?" diye mırıldanırken gözleri yüzümde gezindi.

"Knight, beni tanırsın. Ben işle ilgiliyim. Şaka değil, bu işi halledeceğiz."

Sonunda bakışları benimkilerle kilitlendi. "Bu işin bitmesini istiyorum, bunu biliyorsun.

Bunu elde ederken senin de parçalanmanı istemiyorum." Cidden,

Knight Sebring'i severdim.

"Ben iyiyim," dedim usulca.

Knight başını sallayıp "Söylentilere göre o en iyisiymiş" demeden önce beni tekrar inceledi.

Bunu ilginç buldum.

"Denver'da en iyisini bulduk, bu yüzden Nightingale Investigations'a gitmemenize şaşırdım," dedim.

"Bu saçmalığı sokakta duyduklarını bana kim söyledi sanıyorsun?" Knight sordu ve kaşlarımın kalktığını hissettim.

"Lee Nightingale?" Ben de sordum.

"Evet ama çok işi var. Hawk Delgado'yu önerdi ama onunla bir görüşme yaptım. Delgado, Nightingale gibi incelikli değil, bu yüzden işe yaramayacağına karar verdik. Creed'i öneren Delgado'ydu."

Nightingale Investigations'tan Liam "Lee" Nightingale, belalı bir özel dedektif, ödül avcısı, her şeyi yapan bir adamdı ve ona destek olacak belalı bir ekibi vardı. Benimle sözleşme yapmıştı ve bir kadına ihtiyacı olduğunda onlarla birlikte çalışmışım. Onu sevdim, ona ve ekibine saygı . Müşteri yüklü faturayı ödeyebildiği sürece hemen hemen her işi alıyorlardı, bu da faaliyetlerinin yasallığının biraz belirsiz olduğu anlamına geliyordu. Bununla birlikte, kolluk kuvvetleriyle yakın bağları vardı, bu yüzden Knight'inkinden çok daha az belirsizdi.

Öte yandan Cabe "Hawk" Delgado, kendisine destek olacak belalı bir ekibi olan belalı bir komandoydu. İşleri genellikle daha gizli, yoğun ve genellikle şehir dışındaydı. Onunla ve ekibiyle şehirde bir iş yapmışım ve o iş zordu. Çok eğlenceliydi ama aşırıydı. O zamandan beri

İşlerinin çoğu şehir dışındaydı, ahlaki değerlerinin gevşekliği konusunda bir fikrim yoktu.

Film terimleriyle Lee Nightingale, James Bond'du ama daha sert ve süper havalıydı. Birini vurmak varken aletlerle uğraşmazdı. Aynı zamanda Broncos taraftarıydı ve içimden bir ses, vakti olduğunda James Bond'un rugby izlediğini söylüyordu.

Hawk Delgado, kafa bandına rağmen istisnasız John Rambo'ydu.

Her ikisi hakkında da bildiğim şey, işleri hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, Knight Sebring'i düşman edinmeyecek kadar akıllı oldukları ve onun da bu iyiliğe karşılık verdiğiydi. Karşılıklı saygı vardı ama Knight'ın operasyonları hakkında tartışma yoktu. Nasıl hissettiklerini hiç sormadım ama sorsam bile asla söylemezlerdi.

Kaşlarım havada kaldı. "Hawk Delgado Creed'i tanıyor mu?"

Knight başını salladı.

"Bağlantılarını biliyor musun?" Ben sordum.

"Birlikte çalıştıkları işler."

"Bunlar olabilir mi?" Ben zorladım.

"Onlar Creed'e sorman gereken sorular Sylvie," dedi. "Bu saçmalığı geride bırakmak için içinde var, ortağını tanımalısın. Sana şunu söyleyeyim, bu işlerin nasıl yürüdüğü çok boktan ama o da senin gibi ama erkek ve belki biraz daha korkutucu. Tabelasında özel dedektif yazıyor. Özgeçmişinde bir sürü boş yer olduğunu ve yeteneklerinin çeşitli olduğunu söylüyor. Göreve inanmazsa ve kimin için çalıştığını sevmez ya da saygı duymazsa işi kabul etmez." Knight sırtıttı. "Ama senden çok daha fazla ücret alıyor."

Gözlerim boş kulübü görmek için tekrar pencereye gitti ve "Bakması gereken çocukları var" diye mırıldandım.

Knight sessizdi.

Bunun uzamasına izin verdim, sonra ona bir sırtış attım ve "Yapacak işlerim var" diyerek kapıya doğru ilerledim.

Knight adımı söylediğinde elim kapı kolundaydı ve geri döndüm.

"Kefaletini ödemen gerekiyor, yap," dedi. "Sen hâlâ benimsin, ben hâlâ seninim. Hiçbir şey, kadın, ne bu saçmalık, ne kendini yüzündeki tarihten koruman, ne de seninle benim aramda hiçbir şey olmayacak."

Bu dünyalara bedeldi ama o biliyordu, bu yüzden söylememe gerek yoktu.

Çenemi kaldırdım ama ona tekrar güvence verdim, "İleriye bakıyorum. Sorun yok Knight, güven bana."

"İleriye bakıyor olabilirsin bebeğim, ama şu anda bu yön, gördüklerinin çoğunun tarih olduğu anlamına geliyor. Anlaşamazsın, anlaşamazsın. Anlaşıldı ve her şey yolunda."

Cidden, bu adamı çok severdim.

Yine de, "Tanrım, dostum, on altı yıl önceydi. Bunu tamamen aştım."

"Anya beni terk etti ya da ben onu kaybettim, bunu asla atlatamam, o yüzden bana saçmalama," diye karşılık verdi. "Sadece bir tane var, bunu ikimiz de biliyoruz ve Tucker Creed senin tek sevgilindi. Yani bunu atlatamadın. Bu başa çıkamayacağın anlamına gelmez. Ama içinde bir yerlerde başa çıkamayacağını inkar edersen başa çıkamazsın."

Seksi, zengin, havalı ve zeki olması berbat bir şeydi.

"İçten, belalı ders bitti mi?" Diye sordum ve dudakları kıpırdadı.

"Evet."

"Müthiş. Yapacak işlerim var," diye mırıldandım ve kapıyı açtım.

"Sylvie," diye seslendi ve ben "Ne?" diye ters döndüm.

"Ruhumun derinliklerinde," diye fısıldadı odanın öbür ucundan, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"Benimkinin dibi" diye fısıldamadan önce burnumdan nefesimi çektim.

Sonra, o beni *gerçekten* yakalayamadan, .

Dördüncü Bölüm

Portakal Şerbetli Push-Up'lar

Yirmi sekiz yıl önce Kentucky tepelerinde soğuk ve karanlık bir gecede Sylvie altı, Creed on bir yaşındaydı...

Tucker Creed'in karanlıkta bile güzel bir mavi olduğunu görebildiğim güzel mavi gözlerine baktım.

Kasabadaki herkes Tucker Creed'i, annesini ve ölmüş babasını tanıyordu. duymuştum bile, hepsini.

Babası öldüğünde, babam bana tüm kasabanın cenazesine gittiğini söyledi. Çünkü o bir kahramandı. Bunu kanıtlayacak madalyaları *ve her şeyi* vardı.

Babam bana doğrudan Tucker'ın annesinden bahsetmedi ama onun hakkında konuştuğunu duydum.

Şöyle dediğini duydum: "Winona Creed bir sürtük, tam bir orospu. Eğer Brand Creed bugün hayatta olsaydı, onu kanlı bir şekilde döverdi ve kaltak bunu hak ederdi."

"Sürtük" ve "fahişe"nin ne anlama geldiğinden emin değildim ama belli ki iyi değillerdi. Ve Tucker'ın babası Brand Creed'in karısını kanlı bir şekilde döveceğinden de emin değildim. Bu bir kahramanın yapacağı bir şey gibi görünmüyordu.

On bir yaşındaki Tucker Creed'in gözlerine, sevimli çocuk yüzüne baktığımda babasının bir kahraman olduğuna inanabiliyordum. Çok uzun boyluydu. Çok yakışıklıydı. Gözleri çok güzeldi. O da bir kahraman gibi görünüyordu. Artık kilisedeki tüm büyük kızların ondan bahsederken neden bahsettiklerini biliyordum. Söyledikleri her şey oydu.

Ve daha fazlası.

"Böyle bir pislik olduğuna inanamıyorum!"

Kelimeleri duydum ve vücudum sert bir şekilde sarsıldı, gözlerim yana doğru uçtu. Olamaz, kelimeler.

Kelimeler de buradaydı.

Birden ellerimi kulaklarımın üzerinde hissettim, gözlerim geri döndü ve geri döndüğünde tek görebildiğim Tucker Creed'di.

"Siktir git, seni lanet olası amcık! Sikeyim seni!"

Bu bir erkekti. Kelimeleri söyleyen bir erkek ve bir kadın ve tanrım, hiçbirini tanıımıyordum ama babam ve üvey anneminkinden çok daha kötü geliyordu.

Gözlerim yana kaydı ve onları olukları dökülen küçük, köhne evin dışında gördüm. Dışarıdaki ışık yanıyordu. Evin kenarlarındaki ve pencerelerin etrafındaki boyanın çentiklendiğini ve yontulduğunu görebiliyordum. Yan kapının perdesi yazdan beri değiştirilmemişti ki bu çılgınlıktı ve perdenin bir ucu gevşemiş, aşağıya sarkmıştı. Evin babamın ve benimkinden çok daha küçük olduğunu görebiliyordum. Yine de kasabadaki herkes, ben bile, Creed'lerin çok parası olmadığını biliyordu ve babam, büyükbabam ve daha öncekiler de bizim paramız olduğunu herkesin bilmesini sağlamıştı.

Ayrıca dışarıda karlar içinde bir adam ve bir kadın görebiliyordum. Kadın yalınayaktı. Adamın üzerinde ceket vardı. Kadın onu itiyordu. Adam geri itti ve kadın karda kış üstü düştü.

Nefesim kesildi.

Sadece kelimeleri duydum.

Hiç görmedim. Asla, *asla*, asla.

Tucker Creed sırtı eve dönük olacak ve artık göremeyecek şekilde beni döndürdü. Sonra hızlı hızlı yürümeye başladı, beni geriye doğru yürüttü, elleri hala kulaklarımı kapatıyordu.

Bootsie sessizce bizi takip etti.

O da benim gibi dışarı çıktı. Kelimelerden uzaklaşmak için dışarı çıktı. *Görmemek* için dışarı çıktı.

"Kelimeleri sevmiyorsun," diye fısıldadım ve başının tuhaf, sert, hızlı, bir seğirme gibi hareket etmesini izledim.

"Kelimeler mi?"

Bizi geri itmeye devam ederken ona "Kötü sözler," dedim.

"*Siktir git, orospu çocuğu!*" diye bağırdı kadın. "*Sen git, bir daha gelme!*"

"*Zamanlamayı doğru yaparsam, içinde bir şişe Jack var, arkana yaslanıp öyle hızlı yayılacaksın ki, başım dönecek, sonra o yorgun, kullanılmış amcığını lanet kafamın üzerinde döndüreceksin!*" diye bağırdı adam.

Tucker beni ormana doğru itmeye devam etti, elleri kulaklarımın üzerindeydi, biraz sıkıyordu ama acıtmıyordu, vücudu görüşü engelliyordu.

Sonra ağzı kulağıma geldi.

"Kelimeleri sevmiyorum."

Kelimeleri sevmedi. Benim gibi.

"Ben de bilmiyorum," diye kulağına fısıldadım.

"İki şişe için zaman tut, pislik. Beni yayman için gereken şey bu!" diye bağırdı.

Tucker bizi geri itip durdu, "Kelimeleri anladınız mı?" diye sordu.

Başımı salladım, elleri başımla birlikte hareket ediyordu. "Babam ve yeni karısı." Tucker bizi itmeye devam etti ve sonra "Güneşin altındayız" dedi. Göz kırptım.

"Ne?" Ben sordum.

"Güneşin altındayız. İskelede. Göl kenarında."

"Bırak beni, kaltak!" diye bağırdı adam, gözlerimi kapattım ama ellerim yukarı kalktı, kulaklarının üzerine koydum.

"Güneşin altındayız," diye kabul ettim, görüyor, hissediyordum. Gölün üzerindeki iskelede, güneşin altındaydık.

Tucker beni geriye doğru itmeye devam etti. "İskeleden gülle atacağız. Benim sıçramalarım seninkilerden daha büyük olacak."

Gözlerimi kapalı tuttum, onunla birlikte geri gitmeye devam ettim, Bootsie'nin bizi takip ederken bacağıma dokunduğunu hissettim. Aynı zamanda güneşi, sıcaklığı hissediyordum, kafamda gölü görüyordum, mayolu Tucker iskeleden gülle atıyordu.

", benim güllelerim *en iyisidir*," dedim ona.

"Benimki kadar iyi değil," dedi.

"Daha iyi," diye cevap verdim ve bizi geri götürmeye devam ederken kulağına konuşmaya devam ettim. "Piknik getireceğim. Büyük bir sepet içinde. Yüzeceğiz ve yemekten sonra otuz dakika beklemeyeceğiz."

"Beklemeyeceğiz."

"Yemekten hemen sonra atlayacağız. Bolonezli sandviç. Peynirli. Ve Ruffles, çıkıntıları var. Peynirli. İstedığımız kadar kola içeriz. Kutular dolusu. Ve donmuş Snickers çikolataları yiyeceğiz," dedim.

"Dondurulmuş Snickers çikolataları.

Kulağa hoş geliyor." "Onları yemek sonsuza kadar sürer. Bu harika."

"Bolonezli sandviçler ve dondurulmuş Snickers barlar," diye kabul etti. "Gülle, güneş ve su," dedim. "Ve başka hiçbir şey."

"Başka bir şey yok," diye tekrar kabul etti.

"Başka kimse yok," dedim

ona. "Sadece biz," dedi.

"Sadece biz." Başımı salladım, ellerini başımla birlikte hareket ettirdim. "Ve Bootsie, köpeğim."

"Ve köpeğiniz."

Yokuş yukarı çıkarken düştüm ve bu bana hoşuma gitmeyen şeyler düşündürdü.

Titremeye başladım.

"Uzun zamandır yoktum, Tucker," diye fısıldadım. "Babam gittiğimi öğrenebilir. Yürüyüşe çıkmamdan hoşlanmıyor."

"O zaman seni eve götürelim, Sylvie."

Adımı biliyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum. Umurumda da değildi. Sadece söylediğinde kulağa nasıl geldiğini sevdim.

Neredeyse tepeye varmıştık, kulaklarımı bıraktı ama elimi tuttu, beni döndürdü ve yürümeye devam ettik. Alçak, sessiz bir ısıklık çaldığını duydum ve Bootsie bizimle birlikte tırıs kalktı.

"Çok oluyor mu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Unh-hunh," diye cevap verdim ve elinin benimkini sıkıştığını hissettim.

"Annen... öyle mi -?" Eli tekrar elimi sıkıştığında konuşmayı kestim ve cevap verdim, "Evet. Hem de çok."

Bundan hoşlanmadım. Benim için söylenen sözler hoşuma gitmedi. Onun için de hoşuma gitmedi.

Ben de onun elini sıkıttım.

Beni evime doğru yürütmeye devam etti. "Nerede yaşadığımı biliyor musun?" diye sordum.

"Herkes Bissenette'ler hakkında her şeyi biliyor," diye cevap verdi komik bir şekilde. İyi hissettirmeyen bir tür komiklik.

Ben bir şey söylemedim.

Yürümeye devam ettik, Bootsie yanımdaydı ve bunu uzun süre yaptık.

Sonra Tucker sordu, "Olay olduğunda dışarı çıkıyor musun?"

"Unh-hunh," diye tekrarladım. "Seni hiç yakaladı mı?"

"Evet," diye fısıldadım, kelime titrekti ama eli elimi bir kez daha sıkıttı, böylece sesimin neden titrektüğünü bildiğini anladım. Bu sıkma beni daha iyi hissettirdi.

Önümde arka bahçemizi çevreleyen çiti gördüm ve Tucker beni kapıya doğru götürüyordu.

Oraya varana kadar başka bir şey söylemedi. Duracağını ve içeri gireceğimi düşünmüştüm ama durdu ve gitmeme izin vermedi. Elim nazıkçe çekiştirirdi, tıpkı Bootsie'yi sevmek istediğimde bana yeterince yakın olmadığında onu çekiştirdiğim gibi.

Ben beğendim.

Bana doğru döndüğünde kafamı kaldırdım.

"Bir dahaki sefere kaçman gerektiğinde Sylvie, bana gel."

Nefes alışım tuhaflaşmıştı.

"Ne?" Fısıldadım.

"İşler kötüye giderse, kaçmak zorunda kalırsan, bana gelersin. Seninle ilgileneceğim." Ona bakakaldım.

"Ne?" Tekrar fısıldadım.

"Gölden, güllelerden ve yaz geldiğinde Merlin'in dükkanından sana nasıl portakal şerbetli şınav alacağımından bahsedeceğiz."

Vay canına.

Portakal şerbeti şınavına *bayılırdım. En iyisiydi.*

İçimden bir ses, Tucker'ın onları benim için almasının onları daha iyi yapacağını söylüyordu.

"Senin için Snickers barları donduracağım," diye söz verdim. "Kulağa hoş geliyor. Doritos severim.

Cool Ranch."

"Tamam. Benim için Ruffles. Sana da Doritos," diye planladım. "Evet," diye kabul etti.

"Evet." Başımı salladım.

Ona baktım ve sesimin süper, süper sessiz bir fısıltıyla çıktığını duyarken bile burnumun sızladığını hissettim.

"Benimle ilgilenecek misin?"

"Babam yalnız değilseniz her zaman bir şeyler bulursunuz derdi. Biz . Şimdi yalnız değiliz."

Karnımın derinliklerindeki o şey tuhaf hissettiriyordu ama aynı zamanda de hissettiriyordu. "Yalnız olmayı sevmiyorum," diye fısıldadım.

"Artık değilsin."

Bu da iyi hissettirdi. Doğum günlerimden daha güzel. Noel'den bile daha güzel! Başımı salladım.

Eli benimkini sıktı. "İçeri gir. Dikkatli ol." Tekrar başımı salladım.

"Yine oldu Sylvie, odam sağ tarafta, arkadaki ilk pencere. Sadece pencereye vur. Seni duyacağım."

Tekrar başımı salladım.

"Seni görmelerine izin verme," diye fısıldadı. Ben de tekrar başımı salladım.

Beni bırakmadan önce elimi sıktı.

Kapının kapısını açtı ve bunu çok yavaş, dikkatli bir şekilde yaptı ve ben de minnettar oldum.

Bootsie yanımdayken ilerlemeye başladım ve ona dönüp baktım. Gülümsedim.

O da gülümsedi.

Vay canına.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Sonra kapıdan içeri süzıldüm, Tucker arkamdan yavaş ve dikkatli bir şekilde kapıyı kapattı ve normalde yapacağım şeyi yaptım ama aynı zamanda Tucker'ın bana söylediği şeyi de yaptım.

Yatağıma girdim ve beni görmelerine izin vermedim.

Beşinci Bölüm

Kazanan Hepsini Alır

Günüümüz...

Ön kapımı açtım ve sarımsak kokusu aldım.

Hay sikeyim.

Ciddi misin?

Döndüm, anahtarlarımı ön kapının yanındaki masaya attım, silahımı ve kılıfımı arkadaki kemerimden çıkardım, masanın üzerine koydum ve sola, oturma odama doğru ilerledim.

Kanepemin üzerinde kocaman, taba rengi deri bir spor çantası açık bir şekilde duruyordu. Hay sikeyim.

Siktir!

Ciddi misin?

Gözlerim odada gezinirken küllüklerin temizlendiğini, bira şişelerinin ve kirli tabakların ortadan kaldırıldığını ve hatta koltukların üzerindeki örtülerin katlandığını gördüm. Gözlerim yukarıya doğru hareket etti ve şömine rafımın etrafına dağınık bir şekilde sardığım sıcak pembe, yıldız şeklindeki peri ışıklarının düzeltildiğini ve ustaca örtüldüğünü fark ettim.

Harika görünüyorlardı.

Kahretsin.

Diğer tarafa, son bir (belki de iki) aydır yemek masamın üstünde biriken dergi, gazete ve posta dağınıklığının hâlâ durduğu yemek odama doğru yürüdüm. Odayı mutfaktan ayıran açık barın üzerinden Creed'in ocağın başında, sırtı bana dönük olduğunu görmeme rağmen odanın içinden geçtim.

"Uh, ortak, sanırım bir notu kaçırdım," dedim. Bana bakmak için belini büktü.

"Kedini günde bir kez mi besliyorsun?" diye sordu ve ben de barın karşısında durup ellerimi kalçalarımın koydum.

"Evet," diye cevap verdim.

Creed bana "İki diyor," diye bilgi verdi.

Kahretsin. Kedi gibi konuştu. Bu hiç iyi değildi. Gun tüm sırlarımı biliyordu.

"Seni kandırmasına izin verme," diye emrettim. "Yine de, eğer uslu durursa, eve geldiğimde beş kedi ödülü alacak."

"İyi olmak ne demek?" "Nefes alıyor."

Başını geriye attı ve bir kahkaha patlattı, baş döndürücü muhteşem sesi boşluğu dolduruyor, duvarlardan sekiyor, bana öyle sert çarpıyordu ki, bacaklarımın güçsüzleşmesine neden oluyordu.

Bu yüzden bira almak için buzdolabına doğru yürüdüm.

"Ziti sever misin?" Buzdolabının kapağını açarken Creed sordu.

"Evet, ziti severim," diye cevap verdim ve elimde birayla dışarı çıkarak kapıyı kapattım ve devam ettim. "Hoşlanmadığım şey, kanepemdeki çantan. Sorun nedir?"

Gözleri bana gelirken sosu karıştırmaya devam etti. "Mesele şu ki, yapmamız gereken bir iş var ve bunu yapmak için sıfır zaman ile yakınlaşmamız gerekiyor. Yani bunu bulmak için zaman bulmalıyız."

"Ziti'ni yememe ve bir bulmaca oluşturup sen gitmeden önce onu bulup bir otel odası bulmamıza ne dersin?"

"Çok geç," diye cevap verdi. "Charlene ve çocuklarla tanışmaya gittim, onlara burada olduğumu, bir süre burada olacağımı, durumunu bildiğimi ve bir şeye ihtiyacı olursa arayabileceğimi söyledim. Heyecanlı görünüyordu ve sadece yardıma ihtiyacı olduğu için değil. Görünüşe göre, senin yaşam tarzın hakkında endişeleniyor ve yalnız öleceğini düşünüyor. Ayrıca banyo musluğu damlatıyor. Arabasında bir şeyler tıkırdıyor. Ve onu terk eden o orospu çocuğu, kışını kaldırmadan önce fırtına pencerelerini perdelerle değiştirmemiş, hava sıcak ve klimayı çalıştıracak parası yok. O yüzden yarın meşgul olacağım."

Kıpırdamadan durdum, ona baktım ve kafamın patlamaması için insanüstü bir çaba sarf ederken bekledim.

Bu biraz zaman aldı ve Creed gözleri benden ayrılmadığı halde sosu karıştırmaya devam etti.

Kafamın patlamayacağından ya da daha uygun bir ifadeyle saldırıp boynunu kırma girişiminde bulunmayacağımdan emin olduktan sonra, "Bu hiç hoş değildi," diye fısıldadım.

"Çalışıyorum ve çalıştığım zaman da dalga geçmiyorum. Bir işte havalı ya da havasız bir şey yoktur. Ne yapman gerekiyorsa onu yaparsın" diye karşılık verdi.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye karşılık verdim ama yine de fısıldayarak yaptım. "Katılmıyorum," diye cevap verdi.

"Bunun nasıl iyi olduğunu *tam olarak* açıkla."

"Burası Arizona'ydı, hayatımın derinliklerinde olurdun. Önem verdiğim şeyleri, benim için anlamı olan insanları biliyorsun, bunların hiçbirinden mahrum kalmamam için elinden geleni yapardın. böyle iyi.

Bir ortağınız vardı, karısı ve çocukları hala hayatınızın bir parçası. Beni anlıyorsun" dedi.

"Ben senin arkadayım. Bu konuda söz veriyorum, o yüzden bu saçmalığa ihtiyacın yok."

"Şimdi sana bir şey olmasını istemediğimden daha fazlası için arkadayım ama bu daha derin. Çok daha derin ve nasıl olduğunu çok iyi biliyorsun. Sabah orada olmazsan acı çekerler ve çok büyük acı çekerler. Bu yüzden, ne olursa olsun, sabah orada olmanı sağlamak için kıcımlı yırtacağım."

Sikey

im.

Siktir

!

Mantıklı konuşuyordu. Pislik İstilacı Anlam (evet, büyük harfleri hak ediyor) ama yine de anlamlıydı.

Tanrım.

Şişe kapağını tezgâhın kenarına koydum, avucumun içiyle vurdum ve kapak uçtu. Görmezden geldim ve ağır bir fırt çektim.

Elimi bıraktığımda kazandığını biliyordum çünkü "Nick'le ilgili bir şey var mı?" diye sordu.

"Nick Sebring'in sıkıcı olduğunu görünce şok olmam dışında hiçbir şey" diye cevap verdim. Barın etrafında dönerek Creed'le aramda gerekli mesafeyi açtım. "Kardeşi oturup bir mektup yazabilir ve onu izlemek büyüleyici olurdu. Nick. Hayır. Masa başı bir işi var, çalışıyor, eve gidiyor, yemek yapıyor, maçı açıyor. Hepsi bu."

"Sanırım yarın Nair'e geçeceksin," diye tahmin yürüttü.

"Aynen öyle," diye onayladım, gözlerim tezgâhın kenarında duran ve oraya koymadığım gibi ne oldukları hakkında da hiçbir fikrim olmayan bir yığın klasöre kaydı.

Neye baktığımı gördü ve beni davet ettiğinde bunu anladım, "Nick, Nair ve bu soruşturma hakkında elimde olan her şey bu. Al, oku, ben pişireceğim. İşim bittiğinde sana yemeğini , yeriz ve yerken de sorularını yanıtlarım."

Ona baktım ve sessizce, "Burada kalmıyorsun," dedim.

"Gitmiyorum," dedi sessizce.

Göz göze geldik.

Tekrar denedim. "Burada kalman için hiçbir sebep yok."

"Sen diyorsan," diye anında karşılık verdi, "benim de gitmem için bir neden yok." Hay sikeyim.

Siktir!

Oyunuma geri dönmek zorundaydım. Her fırsatta beni beceriyordu.

Göz temasını kestim, biraz daha bira içtim, klasörleri aldım ve mutfaktan arka tarafa doğru yürüdüm.

Evim bok gibiydi. Banyo takımı pembeydi, tahminimce 50'li yıllarda yapılmıştı ve küvet ile lavaboda pas lekeleri vardı. Halı yündü. Her odada 70'lerden kalma ahşap paneller vardı ve mutfak aletlerimin hepsi avokadoydu.

Umurumda değildi. İyi para kazanıyordum ama benim işimde erken emeklilik gerekliydi. Benim yaptığım işi sonsuza kadar sürdüremezdiniz. Kafanızda bir beyin vardı, elli yaş hayatınızın ufkuna ulaşmadan önce bunu yapmayı bıraktırdınız. Bu yüzden küçük ama yine de memnun yaşadım ve elimden gelen her şeyi biriktirdim. Ev sağlamdı. Çoğunlukla benim dağınıklığım, kedim ve benden oluşan bir kişiliği vardı, orada çok az zaman geçirdim ve bu yüzden işe yaradı.

Burayı bana satan arka odaydı.

Duvarla çevrili bir avlu değildi. Ama *değildi* de. Büyük pencereleri vardı, yüzden içeride olmasına rağmen dışarıda gibi görünüyordu. Dar, kalın, parlak, örgülü halılarla döşediğim beton zeminleri vardı. Üzerinde tonlarca büyük, sarkık yastık olan eski, sarkık, son derece rahat bir kanepe vardı. Karşısında iki hasır sandalye vardı, onların üzerinde de daha fazla yastık vardı. Mutfak kapısının yanındaki duvarda, içinde ihtiyacınız olan her şeyin bulunduğu büyük bir sandık vardı; tirbuşon, şişe açacağı, çakmaklar, sigaralar, ekstra kül tablaları, prezervatifler, rafları benim bile öldürmeyi başaramadığım ve sık sık sulamayı unuttuğum yeşil, sarkan, parlak saksı bitkileriyle kaplıydı.

Orayı çok severdim. Evde olsam bile oradaydım. Hatta orada iki tane ısıtıcım vardı, böylece kış olduğunda da orada olabiliyordum.

Ben de oraya geri döndüm, bir paket sigara, çakmak ve kül tablası aldım ve biram ve dosyalarımla birlikte kanepede kamp kurdum.

Dakikalar sonra gibi görünen ama ne kadar çok okuduğumdan öyle olmadığını anladığım bir anda Creed bir elinde nefis kokan bir tabak yemek, diğer elinde de soğuk bir tabakla çıkageldi.

"Sigara içmemelisin," diye mırıldandı, tabağı bana uzattı ve biramı önümdeki masaya koydu.

"Sen de yapmamalısın," diye tahminimi ortaya attım ve gözleri benimkilere takıldı. "İşte yüzden yapmaman gerektiğini biliyorum," diye cevap vererek tahminimi doğruladı.

tahmin edip eve geri dönmek.

Ziti'ye baktım. Pişmişti. Tonlarca peynir vardı, bir kısmı kahverengi pişmişti. Sarımsak kokuyordu ve bir bakışta lezzetli olacağını anladım.

Tabağı bir kenara bıraktım, kucağında açık duran dosyayı önümdeki alçak, dikdörtgen masanın üzerine koydum, tabağı tekrar elime aldım, yemeğe saplanmış çatalı kaptım, arkama yaslandım ve yemeye başladım. İlk ısırıkta her şey doğrulanmıştı. Çok lezzetliydi.

Creed bana katıldı, kapıdan en uzaktaki hasır sandalyeye oturdu, çizmeli ayaklarını masanın kenarına dayadı ve gözlerini bana dikti.

Ağızına ziti dolu büyük bir çatal soktu ve içinden "Sorusu olan?" diye sordu.

Bende hiç yoktu. Çok titizdi. Hiçbir numarayı kaçırmadı. Bu da onun yetenekli, becerikli ve tecrübeli olduğunun kanıtı oldu.

Ona zaten bildiği bir şeyi söyledim: "Bir ton iş yaptın ve bir ay boyunca hiçbir şey alamadın."

"İşte bu yüzden yolculuğun inişli çıkışlı olacağını biliyorum," diye cevap verdi ve ağızına biraz daha ziti tıktırdı.

Benimkine biraz daha soktum, çiğnedim ve yuttum.

"Dosya hakkında soru sormak yok, şu yakınlık saçmalığını aradan çıkaralım," diye önerdim ve hâlâ çiğnerken sırtıttı.

Sonra davet etti, "Ateş et."

"Arizona mı?" diye sordum.

"Phoenix," diye cevapladı.

Ağızma biraz daha ziti tıktırdım, bulup sorabilmek için zaman kazanıyordum. Sonra onu buldum ve sordum, "Evli misin?"

"Boşandım. Altı yıl oldu."

Altı yıl önce boşanmış. En büyük çocuğu on iki yaşındaydı. Boşanmadan önce ne kadar süre evli kaldığını merak ettim. Başka bir deyişle, ilk çocuğu beni terk ettikten dört yıl sonra doğmuştu, bu yüzden benim yerime geçmesinin ne kadar sürdüğünü merak ettim. Bunu sormadım. Geçmişlerimiz hakkında konuşmamız, tanımamız gerektiği açıktı. Bundan kaçış yoktu. Ama konuşmadığımız yerler vardı.

gideceğim.

Başımı salladım ve devam ettim: "Sık sık eyalet dışında mı çalışıyorsun?" "İş iyi hissettiriyorsa ve ücreti de uygunsa, evet."

"Ne zamandır eyalettesin?"

Ağızına daha fazla ziti tıktırıp çiğnerken ve yutarken bile gözleri benimkileri tutuyordu.

Beni hazırlıyordu.
yoktu. Ben zaten .

Sonra bana verdi. "Kentucky'den ayrıldım, Michigan'a gittim. Michigan'dan Güney Carolina'ya taşındı. Orada Chelle ile tanıştım. Ailesi Arizona'ya taşındı, hamile kaldı, yakın olmak istedi, biz de oraya taşındık."

"Chelle?"

"Ex."

"Doğru," diye mırıldandım, öne doğru eğildim, biramı aldım, arkama yaslandım ve ona bakmadan önce yudum aldım. "Çocuklarını sık sık görüyor musun?"

" geldiğinde sık."

"Yakın mı?"

Cevap vermeden önce gözleri yüzümde daha da keskinleşti ama cevap verdiğinde, söylediği sözlerle bu uyarı benim için kaybolacaktı.

"Evet, ikisiyle de. Kara bir aşamaya geldi, annesiyle anlaşıyor, bu yüzden yanında olmaya çalışıyorum ve eğer yapamazsam, bir telefon uzağındayım. Bu onun faydalandığı bir şey, bu yüzden onunla sık sık bağlantı kurduğum için benim için iyi, ancak neden bunu yapma ihtiyacı hissettiğini anlamıyorum. Brand tamamen benim, tepeden tırnağa, kalpten akla, tamamen benim oğlum."

Rahat ama dikkatli sözleri içime mızrak gibi saplandı ve acıyı kontrol altına almak için donakaldım.

Sonra acı beni içine çekti ve artık onu kontrol edemedim.

Beni karanlık, ateşli çukuruna çekerken, ziti tabağımı masanın üzerine fırlattım. Diğer kolumu geriye çekip bir yan silah darbesiyle öne doğru getirdiğimde, biramı serbest bırakarak yanından geçti ve arkasındaki pencerelerin altındaki alçak duvara çarparak paramparça oldu, köpüren bira etrafa sıçradı.

Ayakları masadan kalktı ve gözlerinden anladım, biliyordu.

Biliyordu.

Unutmamış.

O orospu *çocuğu biliyordu.*

"Sylvie, izin ver -" diye başladı.

"Çocuklarına benim adımı vermişsin," diye fısıldadım, nefesim . "Sylvie -"

Siktir, siktir, siktir.

Dayanamadım.

Bunun hakkında konuşmuştuk. Konuşmuştuk. Sık sık. Konuşmuştuk.

Hayaller kurduk. Planlar yaptık.

Sık sık.

Ona bir kızımız olursa adını Kara koyacağımızı söyledim. Oğlumuz olursa, ona babasının adını vereceğimizi.

Bunlar benim isimlerimdi.

Benim lanet isimlerim!

"Çocuklarına benim adımı verdin!" Çığlık attım ve sonra saldırdım.

Kendimi masanın üzerinden fırlatarak göğsüne vurdum. Sandalyesi arkaya çarptı, bizi ve tabağını da beraberinde götürdü, ziti aramızda ezildi ama tek, tek, tek bir *sikimde* bile değildi.

Başka bir kadının çocuklarına *benim adımı* vermiş!

Orospu çocuğu!

Dizlerim sandalyenin arkasındaydı, kolum bir darbe indirmeye hazırlanırken geri geldi ve o da benimle birlikte fırladı, kolları etrafıma dolandı, hedefimi etkili bir şekilde uzaklaştırdı. Beni kendine çekti, ikimizi de sandalyeden kurtardı, sonra sandalyeye bir tekme attı ve sandalyenin kayarak onu durduran bir şeye çarptığını duydum.

Boyumun hemen hemen her şey için, özellikle de fiziksel, büyük bir zarar olduğunu erken ve hızlı bir şekilde öğrenmiştim. Formdaydım, buna şüphe yok, ama küçük, zayıf ve bir kadındım, bu yüzden doğru nişan almalıydım, adil dövüşmemeye istekli olmalıydım ve akıllı, hızlı, cesur ve kurnaz olmalıydım.

O kadar sinirlenmişim ki tüm bunları unuttum ve Creed hemen avantajı ele geçirdi. Eğer kendimi toparlamazsam, onun ağırlığı, boyu ve gücü beni saniyeler içinde savunmasız bırakacaktı.

Ama bunu kazanmasına imkan yoktu. Hiçbir şekilde.

Hayatta olmaz.

Bu yüzden başımı kaldırdım ve dişlerimi boynuna öyle bir geçirdim ki kan tadı aldım.

"*Kahretsin!*" diye bağırdı, arkasını döndü ve ben de onunla birlikte gittim, momentumunu kullanarak onu sırt üstü yatırdım. Ayağa fırladım, tekrar üzerine çıktım ve bir kolumu geri çekip elmacık kemiğine yumruklu bir darbe indirmekte gecikmedim.

Homurdandı ve başı yana düştü.

İkinci bir tane bile atamadım. Elini bileğime doladı ve beni sırtüstü yatırdı, kendisi de üstümdeydi.

Botumu yere diktim ve onu yuvarlayarak üstte durmasını sağladım. Kafasının iki yanından tuttum ve kafa atmaya hazırlanmak için kaldırdım.

Belinden bıçaklayarak tamamen yukarı çıktığında. Otomatik olarak tutundum, ellerim saçlarına dolandı.

"Sakin ol ve açıklamama izin ver," diye homurdandı.

"Siktir git!" Bağırđım, bir elimi bıraktım, aşağı indirdim, gömleğinin arkasına soktum ve tırnaklarımı etine geçirdim.

"Tanrım," diye tısladı, dizlerinin üzerine çöktü ve hemen öne doğru düştü, böylece sırtım kaymadan önce sehpanın kenarına çarptı. Sonra sırtım yere çarptı ve Creed'in vücudu beni sabitledi.

İyi değildi. Ağırılığı üzerimdeydi ve kalçaları bacaklarımın arasındaydı, bu yüzden kasıklarına bir diz atamadım. Geriye uzandı ve kolumu etrafından çekti, diğeri eli diğeri bileğime gitti ve elimi saçlarından çekti. Onları etrafımıza ve aramıza çekerek orada kilitledi.

Boğuştuk, ittik, çektik, ittik, ikimiz de hırladık, homurdandık ve tısladık, ben kalçalarımı salladım ve ayaklarımı diktim, sırtımı kamburlaştırdım, neredeyse onu yuvarlıyordum ama başaramadım.

Kahretsin, kazanacaktı.

Lanet olsun, kirli
dövüşmek zorundaydım.

Başımı kaldırdım, dişlerimden kaçmak için geri çekildi ama yeterince hızlı geri çekilemedi. Ağzımı ona dayadım ve dişlerimi kullanmadım. Dilimi kullandım.

Sürpriz unsuru işe yaradı. Anında
sakinleşti.

Taktiksel bir hataydı.

Onun değil, benim
hatamdı.

Güzel kokuyordu. Tadı güzeldi ve lanet olsun, iyi *hissettiriyordu*.

Bir öncekinden daha da affedilmez olan yeni ihanetinin acısı hâlâ içimi kemiriyordu ve artık gitmesi gerekiyordu. Gitmeliydi ve bunu durdurmak için sadece iki yol biliyordum. Yıllar boyunca körü körüne başvurduğum iki yol. Uzun süre işe yaramayan ama bir süreliğine işe yarayan iki yol.

Düşünmeden, acıyı dindirmek için bu yollardan birine ihtiyaç duydum.

Ben de gittim ve boynundan kulağının altına kadar yaladım ve Tanrım, *Tanrım*, onun kokusu, dilimin üzerindeki hissi, tadı...

Tanrım.

Aniden ve anında, tamamen farklı bir şey beni tüketti.

Kalçalarımı salladım, ağırlığımı yerdeki ayağıma verdim ve onu yuvarladım, böylece üstteydim. Hemen içeri girdim, dişlerim tişörtünün yakasında, parmaklarım

içine kıvrılarak, yırtılana kadar ikisini de kullandım, sonra ağzım gitti ve tamamen yırttım.

Elleri belimde kıvrıldı. "Sylvie -" diye mırıldandı ama ben eğildim. Ağzımı göğsünün şık ve kaslı derisine dayadım, dudaklarıma değmesi o kadar hoşuma gitti ki dilim dışarı fırladı.

Oh, evet. Çok güzel. Çok güzel.

Daha fazlasını aldım, köprücük kemiğinden aşağıya, göğüs ucuna kadar derinlemesine emdim ve elleri belimden kayarak beni sıkıca saran kollar haline geldi.

"Bebeğim -" diye fısıldadı ve ben sarsıldım, ağzımı onunkinin üzerine kapattım ve dilimi dudaklarının arasına soktum.

Aldı ve almama izin verdi, sert, derin, siktir, *siktir*, bira, ziti ve Creed tadındaydı. Bu tadı hatırlıyordum, yirmi yıl boyunca sayısız kez dilimin ucuna geldiğine yemin edebilirdim. Onu özledim ve sevdim.

Çok sevdim.

Öpüşme vahşileşti, elleri saçlarıma gitti, ağzımı onunkine tuttu, sonra sırasını benimkinden almaya başladı.

Ona bir tadımlık verdim ve sonra kalktım. Elleri saçlarımdan çekildi. Ellerim atletime gitti ve onu yırttı.

Ben ona doğru eğilmeden önce gövdeyi içine almak için bir saniyesi vardı ve iş bitmişti. Karşı koyacak gücüm olsaydı bile denemezdim.

Birbirimizin kıyafetlerini, ayakkabılarını yırttık, bir kenara attık, yuvarlandık, eller her yerde, ağızlar, diller. Göremiyordum. Düşünemiyordum. Sadece tadabiliyor ve hissedebiliyordum.

Sonunda bacaklarının arasına girdim ve tereddüt etmedim, oynamadım, dalga geçmedim. Sert, kalın, uzun sikini derinlemesine emdim, başı boğazımın arkasına, dudaklarım saçlarına çarptı.

"*Tanrım*," diye inledi ve sonra yukarı doğru eğildi. Havada uçarken birden kendimi kaybettim, döndüm, kasıklarına bakacak şekilde vücudunun üzerine düştüm, yuvarlandım ve evet, oh lanet olsun, üzerimdeydi. Ağzı bacaklarımda, dizleri başımın iki yanındaydı, doymak bilmezdi, kuduzdu, vahşice yiyordu, dili derinlere dalıyor, ağzı klitorisimi sertçe emiyordu.

Tanrım, çok iyi, çok iyi, daha iyisi yok. Hayır. Hiçbir şey değil. *Hiç kimse*. Daha iyisi yok.

Ellerimi kıkına doğru kaldırdım, kendimi yukarı çektim ve sikini ağzıma aldım. Beni zorlamadı, kalçaları ellerimin altında hareket etti ve beni yerken yüzümü becerdi ve ağzı beni daha sert çalıştırdı. Ön kollarını kalçalarımdan yanına indirdi, ellerini kıkımın altına soktu ve

beni yutabilsin diye yukarı çekti. Dizlerim büküldü, kalçalarım genişçe açıldı, onları daha da açtım ve artık dayanamayacağım kadar büyüyene kadar amımı alırken onun horozunu aldım. Sikini bıraktım, alçak bir iniltiyle sırt üstü düştüm ve ağzını kaybettim.

Hemen ona doğru yuvarlandım, ellerimi üzerine koydum, belli belirsiz kot pantolonuna uzanıp cüzdanını çıkarmasını izledim.

"Creed," diye fısıldadım ve ihtiyacımın derinliğini ben bile duydum.

İri eli yüzümün yan tarafını okşadı ve bana bakarken saçlarımın arasından süzüldü, yüzü sıcak, sert ve çok güzeldi.

"İki saniye bebeğim," diye fısıldadı, eli gitti, prezervatif çıktı ve hazırlık için bacaklarımı açtım.

Dizlerinin üzerinde bacaklarımın arasına yerleşti, prezervatifi yuvarlamasını izledim, sonra kollarımı ona dolayarak bıçakladım ve o da gecikmedi. Gövdesi benimkine bastırdı, geri çekildim, onu da kendimle birlikte getirdim ve içeri kaydı.

Boynum büküldü ve dizlerim kalktı, "Siktir et, evet" diye inerken kalçalarım onun kalçalarına doğru bastırıyordu.

Hareket etti. Uzuvarımla onu çevreledim, boynumu düzelttim, başımı kaldırdım ve dilimi boynunu işaretlediğim kızgın ısırik boyunca yatıştırıcı bir şekilde gezdirdim.

Dudaklarımı kaydurdım ve kulağına "Daha sert" diye fısıldadım. "Yumuşak, yavaş," diye fısıldadı kulağıma.

"Hızlı, sert."

"Yumuşak ve yavaş, bebeğim."

Onu içimde sıkarken üç uzvumla sıktım ve tırnaklarımı sırtına geçirerek yukarı doğru ilerlettim.

"*Siktir*," inledi ve daha hızlı ve daha sert gitti.

"Evet," diye nefes aldım ve o daha da hızlı ve sert gitti.

"Tadını seviyor musun?" diye sordu, nefesi hızlı hızlı geliyordu.

"Senin üzerinde mi?"

"Evet." "O

zaman evet."

"*Siktir*," diye tekrar inledi, başını kaldırdı, ben de benimkini çevirdim ve ağzımı aldı.

Ben onunkini aldım.

Onun üzerinde tadımı aldım ve ağzına doğru inledim.

Beni daha sert ve daha hızlı becerdi.

Bir bacağımı onun etrafından çektim, ayağımı yere bastırdım ve onu sırt üstü yuvarladım. Sonra ona daha sert ve daha hızlı bir şekilde bindim, ona, bana vermeye odaklandım, böylece ağzımı almayı devraldı.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve büyük elini başımın arkasına koyarak yüzümü boynuna bastırdı ve "Daha sert, bebeğim" diye hırladı.

Daha sert gittim.

Daha hızlı.

Hırlamaya devam etti. "Siktir, daha fazlasına ihtiyacım var. Seni becermem lazım."

"Seni beceriyorum," diye nefes nefese kaldım, nefeslerim kesiliyor, kanım şarkı söylüyordu. İnşa ediyordu. Tekrar.

Evet, *çok büyük bir* binaydı.

Creed "Seni sikmeliyim," diye bağırdı, sonra beni sırtüstü çevirdi ve kalçalarımı gıcırdatarak kontrolü ele aldı ve bu çok iyi, çok derin, çok sert hissettirdi. Çok güzeldi, ağzım yavaşça açıldı, başım geriye kayarak boğazımı ortaya çıkardı ve dudakları ve dili onu aldı.

Elleri kalçalarımın gitti ve onu daha derine çekmek için beni yukarı çekti. "Evet," diye fısıldadım.

Elleri uyluklarımdan yanlarımdan dizlerime ve yukarıya doğru kayarak baldırlarımı içeri doğru salladı. Elleri kollarıma doğru ilerleyip onları başımın üzerine kaldırırken topuklarımda soktum ve sıkıca tuttum. Bileklerimi daire içine alıp halının üzerine bastırdı ve ben donup kaldım, başım dikleşti, gözlerim yüzüne kilitlendi.

"Beni tutma" dediğimde sesim düzensizdi ve seksle alakası yoktu.

Başını eğmiş, gözlerini bedenlerimize dikmişti ama sesimi, ses tonumu duyunca yüzüme doğru ve kalçaları içe doğru bir hamleyle durdu. "Creed, beni tutma!" diye bağırdım ve o da bileklerimi bıraktı.

Gözlerinde flaş patladı.

Bir elini yüzümün yan tarafına götürdü, gözleri de yüzümde geziniyordu ve sesi de düzensizdi, seksten değil, içimdekilerden değil ama "Tanrım, bebeğim" diye fısıldadığında duygu da aynı derinlikteydi.

"Becer beni Creed," diye talep ettim ve bakışları benimkilere geldi. "Biraz yavaşlayalım," dedi nazikçe.

"Becer beni," diye
tekrarladım. "Sylvie,
bebeğim -"

Başımı kaldırdım ve alt dudağımı dişlerimin arasına alıp ısırdım. Serbest bıraktım ve yüzü yakın, tek görebildiğimiz gözleri, ısırdım, "Creed. *Sik beni.*"

Birbirimizin gözlerini tuttuk.

Sonra hareket etti, beni kollarının arasına aldı, önce dizlerinin üzerine çöktü, sonra ayağa kalktı. Aleti hala içimdeydi, iki uzun adım attı ve sonra kanepeye geri döndüm ve beni beceriyordu.

Ağzıma uzandı ama ben başımı çevirip yüzümü boynuna gömdüm, kollarım ve bacaklarımla sıkıca tutundum. İtişlerini karşılamak için kalçalarımı eğerken, bacaklarımla arasında olup bitenler dışında her şeyi beynimden sildim. Onu aradım, ona ulaştım ve buldum, serbest bırakıldığımı haykırırken başım minderlere yaslandı. Zevk, her zaman olduğu gibi, acıyı uzaklaştırıyordu.

Sadece daha büyük.

Daha büyük. Çok

daha büyük.

Çok daha iyi.

Onu sıkıca tutmaya devam ettim, yüzümü boynuna gömdüm ve Creed onunkini bulana kadar orada tuttum.

Ona zaman tanıdım, saniyeleri saydım, nefesi düzleşmeye başlayana kadar bekledim ve sonra "Bırak beni" diye emrettim. Başını kaldırdı ve gözlerini hissettim ama benimkini boğazına tuttum ve tekrarladım, "Bırak beni."

"Sanırım az önce olanlar konuşmamız gerektiğini kanıtlıyor, Sylvie," dedi usulca. Onun bu sözleri üzerine kasıldım, büküldüm, o dışarı kayd ve ben de onu yanına, kanepenin arkasına götürdüm.

Geri çekildim ama elimi göğsüne koyup sertçe itemeyecek kadar değil.

Bir kolunun üzerinde ayağa kalktı, diğer eli bileğimi sıkıca kavradı ve gözleri benimkileri esir alırken benimkileri göğsüne bastırdı.

"Sen tam bir pisliksin," diye tısladım.

Uzun süre cevap vermedi, sonra sessizce dedi ki, "Seni elde ettim ama sonunda bıraktın. Ben sadece bir siktim."

"Hepsi sadece sik," diye karşılık verdim.

Başını salladı ve bana doğru eğilirken parmakları bileğimi sıkıca kavradı. "Sana sahiptim."

"Kimse bana

sahip değil." "Ben

sana sahiptim."

Ona doğru eğildim ve "Kimse bana sahip olamaz" diye bağırdım. Gözlerindeki parıltıyı görmezden geldim ve okumanın ne kadar kolay olduğunu, gözlerinde bunu görmenin ne kadar zor olduğunu görmezden geldim. Hepsini görmezden geldim ve elimi çektim.

Beni bırakmadı.

"Bırak beni," dedim sertçe. Beni bıraktı.

Kanepeden atladım ve kıyafetlerime doğru ilerledim. Atletimi ve kot pantolonumu giydım ve külotumu, sütyenimi, çoraplarımı ve botlarımı oldukları yerde bıraktım.

Arkamı döndüğümde kot pantolonunu yukarı kaldırmış ve düğmelerini yarıya kadar iliklemişti. Kasıklarından gözlerine doğru baktım.

"Misafir odası bir çukur ama yeterince derin kazarsan bir yatak bulursun. Yeterince dikkatli bakarsan, yatak için çarşaf bulursun. Ben dışarı çıkıyorum. Tatlı rüyalar."

Burbon mu yoksa tekila gecesi mi olduğuna karar vermeye çalışarak kapıya doğru ilerledim.

"Sana sahip olamazdım, buna sahip olurdum."

Sözleri beni durdurdu ama dönmedim. Hareket etmedim. Yıllar geçti.

Sonra tekrar konuştu, daha sessiz.

"Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Sana sahip olamazdım, senin o parçana sahip olurdum. O parçamız. Çocuklar anlaştığımız isimleri koyarlardı, böylece sevdiğim çocukların isimlerini her söylediğimde seni hatırlardım ve senin o parçan yanımda olurdu."

Tanrım.

Ciddi olamaz. Yüce İsa.

Biri beni öldürsün.

Sonra döndüm ve doğrudan gözlerinin içine baktım. "Tam bir pisliksin."

"Ben mi?"

"Evet," diye kestirip attım.

"Buna inanıyorsan, sana onun numarasını vereceğim. Chelle'i ara. Beni neden boşadığını sor."

Elimi kalçasına atıp kayıtsızca, "İlginç olacak Creed, bana ne anlatacak?" diye sordum.

"Senin bu gece aklını kaçırmanla aynı sebepten dava açtı. Çocuklarımıza isim koymakta neden ısrar ettiğimi öğrendiğinde dava açtı. Çocuklarımıza neden bu isimleri verdiğimi öğrendiği için dava açtı. Ve bir hayalete aşık olan bir adamla evli olmaktan bıktığı için dava açtı."

Çaba sarf etmem gerekti ama nefesimi sözlü darbelerini görmezden gelmeyi başardım.

"Yani bana yaptığınla aynı anda ona da yaptığın için eşit fırsatlara sahip bir pisliksin," diye belirttim.

"Evet," diye kabul etti. "Hâlâ umurumda değil, bu yüzden beni vurması iyi oldu. İyi bir kadın. Bunu ona asla yapmamalıydım. aldım, onun bir kısmını aldım ve seni de aldım. Gördüğüm kadarıyla, en çok istediğim şey olmadan bir ömür boyu yaşadım ve istediğim her şeyi elde ettiğimden emin oldum. Bunu sevdim ve yine olsa yine yaparım."

Cidden, bu sik kafalıya inanmak mümkün değildi. "Sen bir pisliksin," diye ısırıldım.

"İnkâr etmedim. Her gün bununla yaşayın. Tekrarlamak zorunda değilsin."

"Nasıl öğrendi?"

"Ona söyledim. Yedi yıl önceki doğum gününde. Hiç sahip olamadığı tek gün. Her yıl kafayı bulduğum tek gün, tek başıma, sadece ben. O yılki fark, bana izin vermemesiydi. Beni zorladı. Böylece anladı. *Hepsini*. Başına gelen en iyi şeydi. Sonunda benim gibi bir pislikten kurtulabildi."

"Ne kadar şanslı, şimdi muhtemelen benim doğum günümü kutluyordur."

"Hayır," diye başını salladı. "Benim için o sendin. Onun için bendim." Siktir. Sikeyim. *Siktir!*

Bunu duymazdan geldim ve "Ben hayalet değildim Creed" dedim. Boştaki elimle kendimi işaret ettim. "Gördüğün gibi hayattayım ve iyiyim."

"Sen benim için bir hayalettin." "Senin seçimin."

"Hayır değildi," diye karşılık verdi hemen. "Derinlere in ve bunu biliyorsun." Gözlerimin daraldığını hissettim, eğildim ve tısladım, "Ben bir bok bilmiyorum."

"Şunu bil ki," diye hırladı ve bana sırtını döndü. Bu o kadar şaşırtıcı bir hareketti ki değil geri çekilmek, kendimi toparlamaya bile fırsatım olmadı.

Gördüğüm şey karşısında kontrol edemedim. Keskin, duyulabilir bir nefes çektim.

Sırtında ve boynunda kan vardı ve başka çizik izleri de görülebiliyordu.

Hiçbiri derisinin tamamını kaplayan dövmeyi bozmuyordu. Bir iskele.

Bir göl.

Bir ufuk.

Güneş parlıyor.

Ve iskele boyunca, omurgasının alt kısmındaki girintiye kadar çiçeklerle yazılmış bir isim.

"Sylvie".

Tekrar yüzüme döndü ama gözlerim göğsünün duvarında kaldı, sırtının görüntüsü beynimde yandı.

"Döneli daha bir gün bile olmadı Sylvie," diye devam etti ve gözlerim yüzüne kaydı. "Ve senin arka odanın zemininde, bir yığın ziti'nin ortasında sevişiyoruz."

"Seni lanet olası orospu çocuğu," diye fısıldadım.

Beni görmezden geldi ve "Konuşmamız gerektiğini anladım mı?" diye sordu. Başımı salladım ve midemdeki çukuru görmezden geldim.

"Konuşmayacağız."

Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve "Siktir, Sylvie" diye

. "Konuşmayacağız," diye vurgulayarak tekrarladım.

Eliyle kanepeyi ve yeri işaret eden bir yay çizdi. "Yani, bu bir daha olmayacak mı?"

"Kafa verme konusunda gerçekten çok iyisin, o yüzden hayır. Bunu söylemeyeceğim. İkinci kez alacağım. Hatta üçüncüyü bile."

Kaşları havaya kalktı ve giderek artan öfkesi odaya yayıldı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Ben ." Başımı öne eğdim. "Senin için iyi olmadığı sürece. Eğer , o zaman dikkatimi başka yere veririm."

Öfkesi toplandı, büyüdü, inşa edildi, odayı doldurdu. Sessizlik içinde birbirimizin gözlerini tuttuk.

Creed ona ait olmayan bir şey sorarak bunu bozdu. "Neden bastırılmayı sevmiyorsun?"

Ona ait değildi ama yine de bir şekilde hak etmişti, ben de ona verdim. "Beni bastırdı. Ayrıca beni bağladı. Bundan hoşlanmadım."

Sert çenesi daha da sertleşti ve orada bir kas kasıldı.

Sonra fısıldadı, "Hoşuna gitmedi."

"Bana yaptığı hiçbir şey hoşuma gitmedi."

Tüm yüzü sertleşti ve kasları yanağında sıçramak için hareket etti.

Sonra şöyle dedi: "Yani şimdi hepsi sadece yarak."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Evet."

"Ve benim de onlardan biri olmamı istiyorsun."

"Uh... Creed, merhaba?" Odayı işaret etmek için bir kolumu salladım.

"Zaten öylesin."

Başını iki yana salladı. "Oraya girmek yok mu?"

Ben de benimkini salladım. "Hayır. Sen değilsin. Hiç kimse. Ama özellikle sen değil."

"Derin kazmayacaksın," dedi sessizce.

"Orada ne gömülü olduğunu biliyorum, o yüzden hayır. Hayatta olmaz.

Bu konuyu kapatıyorum." İkimiz de tekrar sessizleştik.

Tekrar kırdı.

"Benim için iyi oldu."

Başımı salladım. "kaybetmediğime sevindim."

Gözleri soğudu ama dudakları "İkinciye, üçüncüyü ve bana ne vermek istersen alacağım" dedi.

"Çok ateşliydi bebeğim, bu yüzden bu ortaklığın her türlü avantajı olduğunu bilmek güzel," diye cevap verdim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ama fısıldarken gözlerimi bir milisaniye bile bırakmadı: "Bebeğim, bekle ve gör."

"Oo, heyecan verici," diye fısıldadım alaycı bir

şekilde. "Emin olabilirsin," diye karşılık verdi.

"İşimiz bitti mi?" Sonra devam ettim. "Bak, benim hakkımda öğrenmen gereken bir şey daha var, işim bittiğinde genellikle işim biter ve ya o gider ya da ben. İkimiz de kaldığımızı göre ben hâlâ gitmeye hazırım. Yani benimle işin bitti mi?"

"Yakınından bile geçmez."

"İyi haber," diye karşılık verdim. "Ama açık olmak gerekirse, ikinci kez hazırım. Kızgın görünüyordun. Öfkeli seks benim için işe yarıyor ama sanırım sen bunu aştın. Yani sormak istediğim, şimdilik benimle işin bitti mi?"

"Evet," diye çenesini kaldırdı. "Şimdilik."

"En iyisi tedarik et, bebeğim," diye uyardım. "Bu sadece bir teaser'dı. Havaya girdiğimde bütün gece devam edebilirim. Cüzdanındaki acil durum prezervatifi bunu kesmeyecek."

"Eczane yarınki programımıza çizik attı. İlk durak." "Bana uyar."

"Doğru. Saçma sapan bir baş belası olmayı bıraktın

mı?" diye sordu. Omuz silktim. "Tabii ki."

"Güzel. Ama saçma ukalalığını kaybetme. Beni sertleştiriyor." "Onu hazır tutacağım."

"Bunun güzelliğini biliyor musun?" diye sordu kesik

kesik. "Hayır, yakışıklı, söyle bana," diye alaycı bir

tatlılıkla davet ettim.

"Baban ve üvey annen kavga etmedikleri zamanlarda aynen böyle . Hatırladın mı? Bana her şeyi anlatmıştın."

Amacı doğruydu.

Tam kalbinden.

"Anlıyorum," diye fısıldadım. "Adil dövüşmüyoruz."

"Hayır," diye onayladı ve bir elini kaldırıp parmaklarının ucunu boynundaki işaretime dokundurarak ne demek istediğini gösterdi. Elini bıraktı ve devam etti, "Her şey adil. Kural yok. Engel yok. Kazanan hepsini alır."

Omuzlarım dikleşti, kollarımı karnıma doladım ve usulca, "Altı yıl Creed, altı yıl, her gün, her dakika, her saniye, benden bir parça kaybettim. Kurtulduktan sonra, bir daha asla kaybetmeyeceğime emin oldum. *Asla*. Kazanamayacağın bir oyuna girdin."

"Kaybettin, geri alabildin mi?" diye sordu. "İlk lanet parçayı değil."

"Yani bana Sylvie'min gittiğini mi söylüyorsun?" Onun Sylvie'si.

Lanet olası pislik.

"Çoktan gitti," diye doğruladım.

"Doğru," diye mırıldandı bana inanmıyormuş gibi.

"Doğru," diye kararlılıkla tekrarladım.

"Peki bu sabah Down'lu çocuğa sanki onun gününü başlatmış gibi kocaman gülümseyen ve alnını onunkine dokundurarak onunkini başlatmış gibi gösteren kimdi?"

Beni ele geçirmesine asla izin vermeyecektim. "O Adam'ın Sylvie'siydi."

"Sanki bomba ihbarı almış gibi avluya koştun bebeğim, kız arkadaşına yardım etmek için beş dakika geç kalmış gibi değil. Akşamdan kalma olsan bile bir günü bile kaçırmazsın. Josh hastalandığında bir işi bıraktın ve ölen ortağının karısı ona bakabilmen için çalışmak zorunda kaldı. O bilmiyor ama her pazar mezarına mavi kurdeleli kırmızı ve beyaz güller koyan sensin. Ve sırf Knight'ın sırtını alabilmek için beni aldın. O Adam'ın Sylvie'si değildi. Charlene'in Sylvie'si değil. Knight'ın Sylvie'si bile değildi. Bu sadece Sylvie. Benim tanıdığım. O gitmedi. Tam duruyor."

"Buna tutunursan, Creed, siki tutarsın." "Tanrım, umarım öyle olur."

Ağzımı kapattım.

Sonra kelepçeyi açtım ve "Sarhoş olmam gerektiğini hissediyorum. Bunu yarın alırız."

"Bardan eve bırakılman gerekiyorsa beni ara," diye davet etti. "Yakışıklı, benden asla haber alamayacaksın. İsminize ulaşmak için Telefon, iki mektubum var."

Ağzını kapatma sırası ondaydı. Bunu gitmem için bir işaret olarak aldım. Ben de öyle yaptım.

Yemek odasındaki sandalyenin koltuğuna kıvrılmış uyuyan Gün'e ters ters bakmak için durdum. Bakışım, onun uyuklama modunda olması ve böylece ihtiyaç duyduğum anda beni terk etmesi içindi. Ancak, uyukladığı için bakışımı kaçırdı. Yine de kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Ayrıca bir çift çorap ve bot daha giymek ve anahtarlarımı almak için durdum.

Ama ben, kot pantolonum, atletim, botlarım ve çoraplarımla, komando ve sütyensiz olarak kapıdan çıktım ve daha önce *birçok* kez yaptığımız gibi geceye başladık.

Altıncı Bölüm

Gelmiş Geçmiş En İyi Doğum Günü

Yirmi yedi yıl önce, Kentucky'de bir göl kenarında güneşli bir yaz, Creed on iki, Sylvie yedi yaşındadır. Bugün onun doğum günü.

Göle ulaşmak için ağaçların arasındaki patıkada bisikletimi hızla sürdüm. Onu kaçırmak istemedim.

Bunu çok fazla yapamadık. Babamdan uzaklaşmak zordu ama o isteyken üvey annem genellikle o berrak şeyi doğrudan şişeden içiyordu, bu yüzden ondan uzaklaşmak zor değildi. Sadece dikkatli olmalıydım ve Tuck bana açgözlü olamayacağımızı söyledi. Açgözlülük aptallıktı. Ne kadar çok risk alırsak, yakalanma riskimiz de o kadar artardı.

Bu yüzden sadece özel
günlerde yapardık.

Bugünkü gibi.

Benim doğum günüm.

Bu geceleri saymıyordu. Tuck gece istediğim zaman gelebileceğimi, sadece dikkatli olmam gerektiğini söyledi.

Ben de öyle yaptım.

Ne zaman kelimeler gelse, Bootsie'yle evden gizlice kaçar ve Tuck'ın evine giderdik. Pencereye vururdum ve her seferinde parmak eklemlerim cama zar zor çarpar, sonra da cam havaya uçardı. Bazen kafasını dışarı çıkarır ve benimle ormanda buluşacağını söylerdi. Annesi gitmişse, vücudunun üst kısmını pencereden dışarı çıkarır, beni kollarımın altından tutar ve içeri çekerdi. Sonra tekrar dışarı çıkar, neredeyse sonuna kadar sarkardı, bu yüzden her yaptığında düşeceğinden korkardım ama asla düşmezdi ve bunu Bootsie'yi yakalayıp bizimle birlikte içeri getirebilmek için yapardı.

Ormanda ya da yatak odasında konuşurduk ve benden çok daha büyük olmasına rağmen her zaman konuşacak tonlarca şeyimiz olurdu. Ne yemekten hoşlanırdık. İzlemekten hoşlandığımız TV programları. İzlediğimiz filmler. Şehirdeki insanlar. O babasından bahsederdi. Ben de annemden ve hafta sonları beni almaya gelip Lexington'a götürdüğünde onunla yaptığım ziyaretlerden bahsederdim.

Ormanda ya da yatak odasında vakit geçirdiğimizde, ne olursa olsun, beni eve, arka bahçemin etrafındaki çitin arka kapısına kadar götürürdü.

Göl göründü ve onu gördüm, bronzlaşmış çıplak sırtı bana dönüktü, iskelenin ucunda oturuyordu ve her zaman olduğu gibi onu görmek karnımı şişirdi

Komik hissetmek. Karnavalda ya da lunaparkta bir çıkmadan hemen önce hissettiğiniz türden bir komiklik. O türden bir komiklik.

Bisikletimi onunkinin yanında durdurdum, atladım, sepetimdeki eşyaları aldım ve bisikletimi çimlerin üzerine yan yatırdım.

Sonra patikadan iskeleye doğru koştum, üzerine atladım ve tahta kalaslardan aşağı indim.

Tuck döndü ve beni izledi, dudakları .

Sonunda durdum ve "Merhaba!" sesim nefes nefese geldi.

"Merhaba," diye cevap verdi Tuck.

Donmuş Snickers çikolatalarını ona doğru ittim. "Getirdim!" diye bağırdım ve ayakkabılarımı çıkarıp iskelenin sonunda onun yanına oturdum.

Bacakları aşağı sarkıyordu, o kadar uzundu ki ayakları bileklerine kadar su içindeydi. Benim bacaklarım o kadar kısaydı ki, suyun parmak uçlarımı sıyırması parmak uçlarımı göstermem gerekiyordu.

Bir Snickers çikolatası aldı ve açmaya başladı.

Benimkini yırtıp açtım ve donmuş karamel ve nugayı sertçe ısırđım.

"Piknik yapamadım. O mutfaktaydı," dedim Snickers barın içinden.

"Sorun değil Sylvie," bana ağzı dolu bir şekilde.

"Ama o, bilirsin..." Ona ne bildiğini söylemedim ve konuşmaya devam ettim. "Yani o bu işin dışında. Yüzebiliriz ve bunu uzun süre yapabiliriz. Babam iş seyahatinde ve ben eve geldiğimde muhtemelen uyuyor olacak, o yüzden istersek bütün günü burada geçirebiliriz."

"Baban doğum gününde gitti mi?"

Bunu söyleme şekli başımı çevirip ona bakmamı sağladı. "Evet."

Bana baktı, sonra tekrar suya baktı, Snickers barını ağzına götürdü ve kocaman bir parça ısırđı.

Babası olmadığı için kendimi kötü hissediyordum ve babasından bahsederken, dünyada en çok istediğı şeyin babasının doğum gününde yanında olması olduğunu biliyordum. Babamın benimkinde olup olmaması umurumda değildi. Aslında, doğum günümde bana her zaman çok süslü elbiseler giydirirdi, bu yüzden kendimi kötü hissederdim, ama olmadığı için de memnundum.

Birlikte oturduk ve ayaklarımızı suyun içinde gezdirdik, suya baktık ve Snickers barlarımızı çiğnedik ve Tuck kendi barını bitirene kadar bunu yaptık. Paketini kot pantolonunun şortunun cebine soktu. Sonra diğer cebini karıştırdı ve küçük, beyaz bir karton kutuyla çıkmasını izledim.

Bana uzattı. "Mutlu yıllar,
Sylvie."

Kutuya baktım, sonra başımı kaldırıp ona baktım. "Vay
canına." Bana sırttı.

Hediyeleri severdim ve bana bir tane vermesini daha çok sevdim ama o
sırıtiş benim için yeterli olurdu.

"Ambalaj kağıdımız yok ve tüm harçlığını buna harcadım, bu yüzden hiç
alamadım" dedi.

"Sorun değil!" Cıvıldadım, kutunun üstünü fırlattım ve küçük bir plastik
tabakaya tutturulmuş, zincirinde parıldayan minik yeşil mücevherin asılı
olduğu altın kolyeye baktım.

"Bunun bir peridot olduğunu söylediler. Senin doğum taşın." Tuck'ın sesi
bana doğru geldi.

Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. "Hoşuma gitti. Yeşil en
sevdiğim renktir."

Bana tekrar sırttı.

"Bunu her zaman takacağım, Tuck," diye fısıldadım ve takmak için
çıkarmak üzereydim ki yüzü tuhaflaştı ve başını salladı.

"Ucuz bir şey Sylvie," dedi sessizce. "Satın aldığım kız ıslatmaman söyledi.
Cildini yeşile çevirmiş."

"Umurumda değil," dedim ona.

"Baban yapacak," dedi bana.

Yapacaktı.

Lanet olsun.

Kolyeye tekrar baktım ve yumuşak bir sesle, "Suyun içinde olmadığım
diğer zamanlarda da takacağım," dedim.

"Tamam," diye yanıtladı.

Ona baktım ve gülümsedim.

Sonra ayağa fırladım, bisikletime koştum, kolyeyi Snickers ambalajımla
birlikte sepete koydum çünkü Tuck babasının çöp atmanın kötü bir şey
olduğunu ve bunu asla yapmamanız gerektiğini söylediğini anlattı. Biz de hiç
yapmadık.

Tişırtümü çıkarıp iskeleye geri koştum ve şortumu çıkarmak için durdum.
Altımda mayom vardı.

"Gülle!" Diye bağırdım ve iskelenin geri kalanına doğru fırladım. İskelenin
ucundan kadar yükseğe atladım. Kollarımı kıvrılmış bacaklarıma doladım ve
ılık suya vurdum.

Tuck'ın yanımda suya düştüğünü duymadan ve görmeden önce zar zor
yüzeye çıktım. Gülümsedim.

Yüzeye çıktı, bir vuruş yaptı ve kadar geldi, sonra da eğildi.
Gülmeye başladım.

Gülle attık, daldık, eğilme yarışmaları yaptık, yüzdük ve Tuck'ın doğum günüm olduğu için kazanmama izin verdiği yüzme yarışmaları yaptık ve bunu saatlerce yaptık.

Eve döndüğümde üvey annem uyuyordu, bu yüzden gittiğimi ve günü Tuck ile gölde geçirdiğimi fark etmedim.

Şimdiye kadarki en iyi doğum günüydü.

Hiç.

Yedinci Bölüm

İhtiyacın Olan Benim

Günüümüz...

Gözlerimi açtım ve komodinin üzerindeki ıvır zıvırın arasından çalar saate baktım.

Sikeyim.

Dün gece burbon seçtim. Tekila seçmeliydim.

Kendimi yataktan kaldırdım ve koridordan banyoya doğru yürüdüm. Tuvaleti kullandım, yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, elime aldığım suyu yudum yudum içtim ve tam dışarı çıkıyordum ki ön kapının açılıp kapandığını duydum.

Doğru. Tamam o zaman. İşte oldu.

Tanrı dualarıma cevap vermedi ve dünü *Dallas'ın* Bobby'nin öldüğü ve bir sonraki sezonda duşta olduğu sezon gibi kötü bir rüya haline getirdi.

göre dün Tucker Creed gerçekten hayatıma geri döndü, onunla ortak olmayı kabul ettim ve akşamı onun yemeğini yiyerek ve onu becererek bitirdim.

Kahre

tsin.

Harik

a.

Oturma odasına girdim, girişten geçtim ve duvarı yuvarlayarak yemek odasına ulaştım.

Tezgâhın üzerinde bir fırın kutusu ve arkasında elmacık kemiğinde küçük bir morluk, boynunda kızgın bir ısırık izi, bir elinde beyaz, kâğıt bir kahve fincanı ve çörekleri ayırt eden uzman gözüme göre diğer elinde Boston kreması olan ateşli bir adam gördüm.

Değerlendiren gözleri bana çevrildi. "Günaydın."

"Guh," diye mırıldandım ve yüzü mama kabında olan kedime bakarak onun hızlı sırtışını görmezden geldim.

Durdum ve baktım. Çok sertti.

Gun bunu hissetti ve bana baktı.

"Miyav," diye kendini savundu ve buna hakkı vardı. O bir kedi idi. Kim verirse versin yemek yemektir.

Yine de, "Hain" diye karşılık verdim.

Bir kıkırdama duydum, gözlerim önce Creed'e sonra da büyük kutuya kaydı ve onun yolunda dolaşmaya devam ederek, "Bütün herkese çörek mi aldın?" diye sordum.

ölmemem için düzinelerce nedene daha sahip olmak amacıyla ortağınızı yakınlaştırma çabasını engellemek mi?"

"Hayır, Charlene ve çocuklarını bir sabah boyunca mutlu edecek kadar çörek aldım."

Kahretsin, buna bayılacaklardı. Bu günlerde, çörekler onlar için her şeyi yapıyordu. Yine de onlar öyle bir aileydi ki, basit zevkler her zaman yarardı. Dangalak Dan hariç tabii.

Tezgâhın karşısında durdum ve tekrar ona baktım. "Bugün sana bir pislik olduğunu söylemiş miydim?"

"Daha yeni , yani hayır."

"Sen bir pisliksin."

Tekrar sıırttı.

Fırıncının kutusunu açtım ve bir sırlı çörek çıkardım. Genelde süslü, karmaşık çörekleri tercih ederdim. Sırlı bir gün gibi hissediyordum.

Isırdım ve Creed'e dönüp şeker ve kızarmış hamurun arasından "Kahve?" diye sordum.

Beyaz kâğıt bir bardağı tezgâhın üzerinden bana doğru uzattı.

Aldım, yudumladım ve gözlerimi kapattım.

Ah, *güzel*.

"Benim bir pislik olmamla ilgili söylediğin neydi?" Creed sordu. Gözlerimi açtım ama sadece ona dikmek için.

Bir kahkaha patlattı ve o kahkaha atarken ben de ona ters ters baktım ama bir yandan çörekten bir ısırık daha alıp bir yudum daha kahve içerken bir yandan da ters ters bakmaya devam ettim.

Gülmeyi bıraktı ve gözlerini bana dikti. "İyi bir gece geçirdin mi?"

"Hayır. Bilardo oynarken iki yüz dolar kaybettim."

"Eşinizle tanıştınız mı?"

"Hayır. Bilardoda berbatım. Sarhoşken mesajlaşmayı siktir et. Sarhoşken bilardo boku yersin."

"Vettein nerede?" diye sormadan önce yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

"X'in dışında bir park yeri, umarım Kickass Araba Tanrısı'nın hayırsever gözleri altında rahatça dinleniyordur."

"İyi olacağından eminim," diye beni rahatlattı.

Çörekten kocaman bir ısırık daha aldım, iki kez çiğnedim ve kısmen çiğnenmiş hamurun içinden "Umarım öyledir" dedim. Biraz daha çiğnedikten sonra, "O değil, dolaba kıvrılacağım ve yemin ederim bir hafta boyunca dışarı çıkmayacağım." Biraz daha çiğnedim, sonra , "Ve sadece , silahımı yanıma alacağım ve

Kapıyı yiyecek ve bira atmak dışında herhangi bir amaçla açarsan seni vururum."

Bir başka sırtışıla, "Bunu dikkate alacağım," diye mırıldandı. "Şaka yaptığımı sanmayın."

Sırıtmaya devam etti.

Sonra sırtışı soldu ve "Eve nasıl geldin?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Oral seks için ata bindim. Sanırım sarışındı." Öfkesi anında odanın içinde gezinmeye başladı.

"Benimle oynama," diye fısıldadı. "Kıçımın seninkinin eve gelmesini beklemediğini mi sanıyorsun?" diye sordu ve ben cevap veremediğimden devam etti. "Kızıl saçlıydı, çok fazla makyajlıydı ve ikiniz de kapıya kadar kıkırdadınız. Deli gibi kıkırdamasına rağmen doğruca arabasına yürüdü, yani senin gibi yüklü değildi."

"O bir kadın değildi, bir erkekti."

"Senden çok daha fazla memesi ve götü vardı."

"Köpük kauçuk, Creed. X bir gey barı. O bir drag queen. Adı Uqueesha." Creed'in öfke yılanı geri çekildi ve kaşları havaya kalktı.

"O kaltak bir erkek miydi?"

Başımı salladım. "O kaltak bir erkekti."

"Kahretsin, bunu söylememiştim," diye mırıldandı.

"Belki de dedemin gözlerini kontrol ettirmesi gerekiyordur," diye mırıldandım ve kontrol edilmesi gerektiğini ima ettiğim o gözler bana dikildi.

Çörekten bir ısırık daha aldım ve hamurun içinden kocaman sııttım. O da kendininkinden bir ısırık aldı ve kahvesini yudumladı.

Sonra daha durduramadan, yutkunmamın hemen ardından, "Eve gelmemi mi bekledin?" diye sordum.

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı.

Birdenbire, mutfağımın barında dururken, garip bir şekilde güneşin üzerime sıcak bir şekilde parladığını hissettim.

Creed boynunu büküp mikrodalgaya baktıktan sonra gözleri tekrar bana döndü ve sessizce, "Yan odaya gitmek için on dakikan var bebeğim," dedi.

Görünmez güneş ışınları tenimi ısıtıyor, sıcaklığı doğrudan içime çekiyordu.

Son lokma çöreği ağzıma attım, kahvemi tezgâha bıraktım, çiğnedikten sonra yutkunarak yuvarladım ve doğruca ona yöneldim. O

Bana döndü, çenesi eğildi, ellerim boynuna gittiğinde bile gözleri beni hiç bırakmadı, biri yukarı ve arkaya kayıyordu, ayak parmaklarımın üzerine çıktım, derine bastırdım ve onu kendime çektim.

Onu sertçe öptüm, dilim ağzının içinde kayarak Boston kremasıyla karıştı.

İlahi bir şeydi.

Onu geri ittim, geri, onu öptüm, tutundum ve yan tezgâha çarptı.

Kollarını etrafıma doladı, beni ayak parmaklarımdan, lanet olası ayaklarımdan yukarı çekti ve sırtım buzdolabına çarpana kadar mutfağı geçerek döndü.

Omuzlarını kaldıraç olarak kullandım, sertçe kavradım, yukarı çektim, öpücük vahşi ve derinleşirken elim saçlarında başını bana doğru tutuyordu. Bacaklarımı kaldırdım ve kalçalarına doladım, sırtımı buzdolabından uzaklaştırmak için kullandım, sertçe eğildim ve yemek odasına bakan tezgâha çarpana kadar geri çekildi.

Ağzımı onunkinden ayırdım ve başımı kaldırdığımda iki kolumun da onunkilere dolanmış olduğunu gördüm. Nefesim hızlı ve sık geliyordu, göğsüm tıpkı Creed gibi eforla kabarıyordu.

Saçları alına dökülmüştü ve parlak, mavi gözlerinden birinin kaşlarına ve kirpiklerine karışıyordu. Bir nebze bile sevimli olmayan, sert, engebeli ve tamamen erkek olan bir adamda garip bir şekilde sevimliydi.

Ayrıca sıcaktı.

Ve her türlü seksiydi.

Kahretsin.

"Giyinip Charlene'lere gitmeliyim," diye fısıldadım, bir milim bile kıpırdamadan, bırakmadan.

"Ben de geliyorum," diye fısıldadı. "Sen bilirsin."

"Bana da yakışır."

Omuz silktim ama gözlerini tuttum ve sessizce, "O aileyi kendine bağlarsan, ortadan kaybolursan, peşine düşerim Creed. Peşine düşerim ve bunu sana ödetmek için rahatsız edici bir yol bulurum. Beni anlıyor musun?"

"Seni anlıyorum," diye cevap verdi aynı sessizlikle. "Ayrıca onun kenarlarının daha sert olabileceğini de anlıyorum ama şu anda etrafımda eskiden olan Sylvie var."

Geri çekildim ama o hazırlıklıydı, kolunu sırtıma doğru uzattı ve beni sıkıca tuttu.

"Beni yere bırak," diye talep ettim.

"Senin için her şeyi yaparım bebeğim" derken bile kılını bile kıpırdatmadı. Ne olursa. Şimdi *beni* anlıyor *musun*?"

"Beni yere serme arzum dışında istediğim hiçbir şeye sahip değilsin."

"Ben senin istediğin şey değilim Sylvie, bunu anlıyorum çünkü senin için de benim için olduğu gibi. İstedğin ben değilim çünkü *ihtiyacın* olan benim."

İçim sıkıştı.

"Beni yere bırak," diye

fısıldadım. Beni ayaklarımın

üzerine bıraktı.

Etrafindan dolandım, çörek kutusunu döndürdüm ve bir tane daha sırlı çörek aldım. Sonra tezgâhın etrafından dolaştım, fincanımı kaptım ve oturma odasına doğru ilerlemeye başladım. Ne yazık ki Gun koca, tüylü kıcıyla önümde paytak paytak yürüyordu ve acele etmiyordu, etrafından dolaşacak yer yoktu, bu yüzden yavaş gitmek zorunda kaldım.

Bu Creed'in bir atış daha yapabileceği anlamına geliyordu. Bu fırsatı kaçırmadı.

"Sırf seni beklediğim için beni böyle öpüyorsun ortak, gerçekten anlamlı bir şey yaptığımda ödeşmek için ."

Girişe doğru döndüm. "Bilardo oynayarak iki yüz dolarımı geri kazanırsan, sana yeni bir boyuta girdiğini düşündürecek bir oral seks yaparım."

Sırıttı. "Görünüşe göre bu gece dışarı çıkıyoruz." "Sabırsızlanıyorum."

Yüzü değişti, gözleri değişti, vücudunu tutuş şekli değişti ve tüm bunlar odanın öbür ucuna ulaşip içimi yaktı.

"Ben de yapamam."

Yoğunluğu beni yok etmeden önce oradan kaçmanın tam zamanı olduğuna karar verdim.

Ben de öyle yaptım.

Gerçi bunu ona parmağımı gösterdikten sonra yaptım.

Bu, ben uzaklaşırken onun güldüğünü duyduğum anlamına geliyordu. Kahretsin.

Harika.

Her neyse.

* * * *

"Tanrım, çok seksi," diye fısıldadı Charlene.

Evinin arka holüne açılan kapıya sarılmış, holün sonundaki banyosunda su sızdıran musluğunu kontrol eden Creed'i izliyordu.

Onu geri çektim ve kendimi kapı aralığına sardım.

Bugün, daha soluk kotlar. Süt botlar. Ama yaz mevsimiydi ve bugün sıcak olacaktı, bu yüzden tişörtünü çıkarmıştı ve sadece hafif ekose gömlek giyyordu, bu gömlek krem rengi bir zemine karşı açık maviler ve sarı ipuçları içeriyordu.

Adam da onunla birlikte içerideydi ve Creed odada kocaman ve uzun bir şekilde duruyor, kendisine heyecanla gevezelik eden 'a gülümsüyordu.

Çörekler çok sevildi.

Creed de çok sevildi çünkü onları getirdi, en azından çocuklar için öyleydi. Ayrıca büyük ve belalı olduğu için de popülerdi. Benim deneyimime göre, belalılara karşı temkinli davranmayan tek insanlar çocuklardı. Belalıları *bayırlırlardı* ve onlara yaklaşımdan ya da onlarla sohbet etmekten hiç çekinmezlerdi. Belalıları çocukları mknatıs gibi çekerti ve eğer belalı gerçek bir belalı ise, o da bundan hiç çekinmezdi.

Creed o sabah gerçek bir baş belası olduğunu kanıtlamıştı. Çocuklarla arası iyiydi.

Sürpriz değildi, onlara sahipti, deneyimliydi, öyle olacaktı. Bu, izlemekten hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

Belli etmedim ve zamanki gibi davrandım.

Çocuklar çörek yediler, süt içtiler ve Creed ile ben onlara bakarken ve Charlene işe gitmek için hazırlanırken bunu yaptılar. Sonra ben Leslie ve Theo ile ilgilenirken Creed de Adam'a yardım etti. Önce Creed ve Adam'ın işi bitti, Charlene banyoda olmadığı için musluğa bakmak üzere aşağı indiler. Charlene hazırlanmayı bitirdi ve beni buldu.

Bu da bizi bugüne getirdi.

"Tamir etmenize yardım edebilir miyim?" Adam yüksek sesle heyecanla bağırđı, iki kez aşağı yukarı zıpladı.

"Bir parçaya ihtiyacım var, dostum," Creed'in derin, yumuşak ve sert sesi koridorda yankılandı. "Ama bulacağım, bu gece gel ve o zaman bana yardım edebilirsin."

Harika.

"Yardım edebilirim!" Adam bağırdı, tekrar zıpladı ve Creed'in gülümsemesi daha büyük, daha parlak, daha seksi ve lanet olsun, daha tatlı oldu.

Kapıdan uzaklaştım ve beni inceleyen Charlene'e döndüm.

"O ısırık izini ona sen mi verdin?" diye sordu

sessizce. "Um... evet," diye cevapladım.

"Elmacık kemiğindeki çürük?" diye devam etti.

"İşler kontrolden çıktı," diye fısıldadım.

"Ne kadar kontrolden çıktı?" diye fısıldadı.

"Beni kızdırdı. Ona saldırdım. Bir ısırık ve yumruk aldım. O da kendini savundu. İşler farklı bir şekilde kızıştı. Beni şaşırtıcı derecede iyi bir kafa ve sert, sert seksle tanıştırdıktan sonra orgazm etti, bu sırada beni hala içimdeyken odanın bir ucundan diğerine taşıdı ve kısa bir süre sonra ben de bu iyiliğe karşılık verdim. Orgazmdan kastım, onu bir odanın öbür ucuna taşımadım."

Gözleri kocaman oldu ve "Vay anasını" diye mırıldandı.

Farklı kelimeler kullanırdım ama yine de bir "Unh-hunh" ile aynı fikirdeydim.

Yüzü değişti, gözleri ılık ve endişeli bir hal aldı ve sessizce, "O olduğunu biliyorum, Sylvie," dedi.

Knight'ın aksine, Charlene'e adını söylemişim.

Konuşmaya devam etti. "Dün gelip kendini tanıttığında o olduğunu anladım. Nasıl olduğunu bilmesem de sakın davrandım," diye eğildi ve tısladı, "*çıldırılmışım*. Sen iyi misin?"

Başımı salladım ve mutfığa doğru ilerledim, "Ben iyiyim," diye mırıldandım. "Sylvie -"

Ona döndüm. "Önemli olması için önemli olması gerekiyor ve bebeğim, o uzun zaman önce önemli olmayı bıraktı."

Bir gece önce vardığım sonuç buydu. Oyundan düşmüştüm çünkü beni etkilemesine izin veriyordum, bir şey ifade etmediği halde ediyormuş gibi davranıyordum, artık etmiyordum.

Bu yüzden bunu bırakmak zorundaydım ve bunu yaptığım da ne yaptığını bilen bir ortak bulacaktım. Knight'ın sorunlarını ortadan kaldırmak için onunla birlikte çalışacaktım. Bu arada, canım ne zaman isterse seksi bir erkeğin üzerine atlayabilirdim.

Bu kötü bir anlaşma değildi.

Gerisi halledilmişti ve uzun zaman olmuştu.

Sadece olayın şokunu atlatmam gerekiyordu ve bunu da bir grup gey ve travestiyle viski içip bilardo oynayarak yaptım.

Bu konuda git. Ya da onlardan biri.

"Sylvie, bana söylediğinde -" Charlene başladı.

Ona yaklaştım. "Sana doğum günüm olduğunu söylediğimde. O gün bizim günümüzdü. *O* gündü. Ve ben sarhoştum. Bunu aşmış olmak, bunu *aşmış* olmak anlamına gelmez. Böyle şeyler," diye omuz silktim, "asla atlatamazsın. Ama başa çıkabilirsin. Başa çıkacağım. Arizona'da yaşıyor, çocukları ve orada bir hayatı var ve çok iyi . Beni bilirsin. Karışmam ama eğlenirim. O yüzden karışmayacağım ama eğleneceğim."

"Tavladığın adamlar, tatlım, Tucker Creed değiller."

Tekrar omuz silktim. "Onlar hiç kimse değil. O da değil. Hayata geri dönen ve sonunda başka bir anıya dönüşecek olan bir anı. Bu sefer iyi bir anı bari."

Şüpheli bir ifadeyle dudağını ısırды ve ardından "Dikkatli ol" diye fısıldadı.

Sırıttım. "Dikkatli olmak benim göbek adımdır."

Bariz yalanım karşısında gözlerini devirdi, sonra başını salladı ve bunu yaparken mikrodalga fırını gördü.

"Kahretsin!" diye tersledi. "Doğru!" diye yüksek sesle evin geneline seslendi. "Araba! Okul! Gitmeliyiz!"

Theo'nun bir şeyler çiğnediği yemek odasına geçti, bezli poposu yerdeydi. Ben de doğruca yemek masasında yükseltici koltuğa boyama yapan Leslie'nin yanına gittim. Biz dışarı çıkarken Creed ve Adam mutfakta belirdi.

Çocukları arabaya bindirdik ve Creed'in Charlene'e "Sylvie'de evinizin anahtarları var mı?" diye sorduğunu duyduğumda Leslie ile hala dalga geçiyordum.

Leslie'ye son bir kez gülümseyip parmağımla burnuna dokundum ve Charlene, "Evet," diye cevap verirken arabasının kapısından çıktım.

"Bugün camları değiştireceğim. Bu gece de musluğu halledip arabana bakacağım," dedi. "Senin için iyi mi?"

"Kesinlikle, Tucker, teşekkür ederim," diye cevap verdi ve minnettarlığı gerçektir. Dan gitmişti ama yanındayken bile tembel bir orospu çocuğuydu. Creed, Charlene için bir nimetti.

Arabanın kapısını kapattım, Adam'ın penceresine doğru ilerledim ve eğilip ağzımı pencereye dayamadan önce elimi pencereye bastırdım ve dudaklarımı kocaman açarak onu ve Leslie'yi kıkırdatmaya başladım.

Bunu yaptıktan sonra, Charlene devam ederken Creed'in durduğu diğer tarafa, arabasının kaputuna doğru ilerledim. "Ve verdiğin için teşekkürler.

çörekler."

Creed'in çenesini kaldırışını izledim.

geçerken "Görüşürüz bebeğim," diye seslendim.

"Görüşürüz tatlım," diye seslendi Charlene. Bir elimi kaldırdım ve "Hoşça kal, Tucker" dediğini duyduğumda yoluma devam ettim. Tekrar teşekkürler."

"Sorun değil," diye mırıldandı ve beni takip ettiğini anladım.

Ön kapımda durdum, Creed yanımdaydı ve onlar uzaklaşırken el salladım.

Belalılar, görünüşe göre, el sallamadılar çünkü Creed sallamadı ama ona bakmak için döndüğümde gülümseyerek arabaların uzaklaşmasını izlediklerini gördüm.

"programın nedir?" diye sordum ve bana baktı.

"İlk eczane," diye cevap verdi yumuşak ve sert sesi, titreterek.

"Mükemmel," diye mırıldandım. "Sıradaki?"

"Dün bir ipucu buldum. Takip ediyorum. Sen mi takip ediyorsun?"

"Bir ipucu mu?" diye sordum ve o da başını

salladı. "Bakalım bir şey çıkacak mı, Sylvie."

Oh kahretsin. Oh hayır. *Kahretsin.*

Adamlardan biri hakkında ipucu bulduysa bu kötü şeyler anlamına gelebilirdi. Bunu gömdüm ve başımı salladım.

"Tamam, ben. Nair."

Creed, "Öğleden önce yataktan çıkmıyor," diye paylaştı.

"Tamam. Tamam. Ben, Nair'in yerini öğrenmek için arabayla geçeceğim. Sonra ofise. Sonra Serena'yı kontrol et. Nair'e geri dön."

"Bana da haber ver," diye emretti, başımı salladım ve devam etti. "İşinin benim yardım ettiğim kısmı bu değil ama, haberin olsun, kızın tezgahında iş başvuruları olduğunu gördüm. Yarı zamanlı. Tam zamanlı iş ve üç çocuğun üzerine bir de yarı zamanlı işle nasıl başa çıkacağını sanıyor, hiç bilmiyorum. Bildiğim tek şey, tüm idari işleri kendin yapıyorsun ve yapmak zorunda kalmayacak da paran var. Ayrıca tam zamanlı yardıma da gerek yok. Beni ilgilendirmez, böyle şeyler arkadaşlar arasında bozulabilir ama sen ona bir düzen kurarsan evde de yapabilir. Onun için ekstra para, yapmak istemediğin saçma sapan işler senin için biter."

Kahretsin, bu dahiceydi ve berbattı çünkü bu onun fikriydi ve keşke bunu ben düşünseydim.

Çenemi yukarı kaldırdım. "Onunla konuşacağım."

"Ofistesin, seninle birlikte girmem gerekebilecek işlerle ilgili ne kadar dosya varsa al. Onları eve getir. Ben onlara bakacağım."

Başımı salladım.

"Şimdi bana onun anahtarını vereceksin ki ben de çıkmadan önce pencerelerini görebileyim."

Çenemi tekrar yukarı kaldırdım, içeri girdim ve yan taraftaki masanın çekmecesini açtım, anahtarları aldım ve ona fırlattım.

Onları yakaladı, sonra diğer eli dışarı çıktı, boynumdan yakaladı ve beni kendisine çekti. Eğildi ve ağzı benimkine çarptı, bunun üzerine bana derin, ıslak, uzun bir tane bıraktı ve ellerim saçlarına dolanmış halde vücuduna doğru eğilmemle sona erdi.

Ağzını benimkinden çekti, doğrudan gözlerimin içine baktı ve "Sonra" diye mırıldandı.

Sonra beni bıraktı ve . Derin bir nefes aldım.

Sonra güne başlamak için hazırlanmak üzere duşa girdim.

Gun kanepemin üstünde oturmuş, kuyruğunu arkaya doğru sallıyordu. "Miyav," dedi.

"Sen de mi," diye cevap verdim. "Miyav," diye tekrarladı.

"Her neyse," diye mırıldandım, kedimden nasihat almaya ihtiyacım yoktu ve hareket ederken kıyafetlerimi çıkardım. Banyoya girdiğimde çıplaktım, bu da duşta gecikme olmayacağı anlamına geliyordu, bu yüzden suyu açtım, ısınmasını bekledim ve hemen içeri girdim.

Üniformamı, atletimi, kot pantolonumu, kemerimi, kovboy çizmelerimi giyene, uzun saçlarımı kurutana, bir rimel sürüp göz kalemi çekene ve garaj yolunda durup tek başına duran Expedition'a bakana kadar arabam olmadığını fark etmemiştim.

Ben de botumu açtım ve Creed'den beni arabama götürmesini istemek için Charlene'in evine doğru yola çıktım.

* * * * *

Caddeye park ettiğim Vette'imde oturmuş, çikolatalı maltımı yudumluyor ve yan penceremden eve bakıyordum ki bir hareket hissettim. Gözlerim dikiz aynasına gitti ve kocaman, parlak, siyah bir Ford Expedition'ın arkamdan geldiğini gördüm.

Gözlerimi devirdim, telefonumu aldım, açtım, son aramalar listemin en üstüne gittim ve kulağıma götürmeden önce git tuşuna bastım.

Creed bir kez çaldıktan sonra, "Sylvie," diye cevap verdi.

"Ortak, buraya gelmek için yola çıkmadan önce kontrol ettim. Beni fiziksel olarak kontrol etmene gerek yok. Hatırlatma, bunu bir süredir yapıyorum."

Cevabı, "Geri gel ve kamyonetime bin." oldu.

"Hayır. Telefonda söyleyemeyeceğin bir şey varsa, gel ve arabama bin."

"Kamyon,

Sylvie." "Vette,

Creed."

Sessizlik.

Dalmıştım. Creed de öyle.

Sabır, sahip olmadığım pek çok erdemden biriydi.

"Peki," diye ısırdım. "Kamyon."

Telefonu kapattım, kapımı açtım ve ben, telefonum ve malt'ım dışarı çıktık. Kamyonetime doğru koştuk, kapıyı açtım ve içeri girdim.

Ona döndüğümde (yine) kazandığı için böbürlenerek sırıttığını gördüm.

Göz devirmesini kontrol ettim ve sordum,

"Buradayım. Ne?" diye sordum. "Amy adında bir kadın tanıyor musun?"

Creed'e ve onun üstünlüğüne kızmayı unutmuştum. Ağzımdan "Sik beni" diye çıkarken gözlerimin dolduğunu hissettim.

Bakışları yüzümde gezindi, sonra benimkine kilitlendi ve "Onu tanıyorsun," diye mırıldandı.

"Bir bok yok mu?" Ben sordum.

"Yastık muhabbeti, bebeğim," diye cevap verdi usulca.

Koltuğa geri oturup yüzümü öne döndüğümde ve maltı o kadar hızlı emdiğimde kulaklarımda kan uğuldadı ki dondurma baş ağrısına karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Sonra pipeti ağzımdan çektim ve "Aptal *orospu*" diye bağırdım.

"Nair'le birlikte içeride," dedi ve başımı çevirip ona baktım. "Buradayım çünkü telefonunu bağlattım. Az önce onu aradı ve oraya gidiyor."

"O aptal kaltak," diye tekrarladım.

"Anladığım kadarıyla Lively sadık bir asker. Ama Nair bir yerlerden bilgi alıyordu. Bu o."

"Para mı?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Sana, Banks'e, Nick'e ve Nair'e odaklanmadığım zamanlarda Lively'ye odaklandım. Gözüm onun üzerindeydi, bu da demek oluyor ki

Onunla birlikteyken gözümün üzerinde olması için bir fırsat. Knight'ın erkeklerini kadınlarıyla birlikte gördüğüm kadarıyla, dırdırcı, açgözlü sürtükleri seçmiyorlar. İçgüdülerim bana onun zayıf bir noktası söylüyordu. Daha dikkatli baktım, yanılmamışım. Zayıf noktası kadın ve başının belası olmasına rağmen ondan kurtulamaması. Birkaç gece önce bir restoranda kavga ettiklerini duydum. Çalışma saatlerinden hoşlanmıyor. İyi para kazanması hoşuna gidiyor ama para için çalışmasından hoşlanmıyor. Bilgi için Nair'den para alıyor olabilir. Lively'nin kendisine daha fazla zaman ayırabilmesi için Sebring'i kapatmak için onunla birlikte çalışıyor da olabilir. İkisi de olabilir."

"Açgözlü, kaltağın teki ve dırdırcı Creed ama aptal değil. Evet, Live'ın çalışmasını istemediği halde çalışmak zorunda kalmasına sinirlendiği biliniyor ama onun bir işi olmazsa daha iyi yaşayacaklarını düşünecek kadar da aptal değil. O bu işi para için yapıyor."

Başını salladı, gözleri omzumun üzerinden geçti ve çenesini yukarı kaldırdı.

Başımı çevirdiğimde kırmızı bir Mazda'nın Drake Nair'in garaj yoluna girdiğini gördüm, direksiyonda tanıdığım esmer bir kadın vardı.

Amy, aptal sürtük.

Fotoğraf makinesinin fotoğraf çekerken çıkardığı sesleri duydum ve Creed'e dönüp baktım. Gözünde pahalı bir dijital vardı. Nair'in evine döndüğümde Amy'nin Mazda'dan inip ön kapıya yaklaştığını gördüm. O içeride kaybolana kadar kamera sesleri devam etti. Sonra durdular.

"Ben yaklaşırken gözlerim olmak ister misin?" diye sordu. "Tabii ki," diye cevap verdim.

"Hadi ," diye mırıldandı ve kapısını açtı. Eşyalarımı sakladım, benimkini açtım ve dışarı fırladım.

"Ben kuzeyden yaklaşıyorum," dedi bana karşıdan karşıya geçerken. "Çalışma odası o tarafta. Oradan başlayacağım ve onunla orada buluşmazsa devam edeceğim. Yakala."

"Güneye gideceğim, çevreyi kontrol edeceğim, etrafta kimse var mı diye bakacağım. Sizden yaklaşık on beş dakika önce buradaydım ve herhangi bir hareketlilik görmedim. Seninle kuzeyde buluşuruz."

"Doğru," diye mırıldandı ve Nair'in kuzey komşusunun bahçesine doğru koşmaya başladı.

Aynı şeyi güneye doğru yaptım, geniş bir tarama yaptım, bir çitten atladım, Nair'in arka bahçesinden geçtim ve yan tarafa döndüm, Creed'in bir pencerenin altında çömeldiğini gördüm ama kafası kenardaydı, kamera yüzüne dönüktü.

Yaklaştığımda alçak sesle ıslık çaldım, kafasını bana çevirdi ve sonra salladı. çömelmişim, sırtım eve dönüktü, gözlerim sürekli tarıyordu.

"Çalışma odasında mı?" diye

sordum. "Evet," diye

yanıtladı.

"Ve sen de kafanı sallıyordun çünkü?" Ben sordum.

Kamera seslerini ve sesindeki tiksintiyi duydum. "Bilmek istemezsin."

Hep bilmek istemişimdir.

Döndüm, ayağa fırladım ve pencereye baktım. O

haklıydı. Bilmek istemiyordum.

Geriye döndüm, vuruldum ve "İğrenç" diye mırıldandım.

"Sana bilmek istemediğini söylemişim" diye mırıldandığında biraz mizah duydum.

"Bilgin olsun, bu gece senin için planladığım saksoyu ertelememe neden oldu," dedim ve az önce gördüğüm Amy'nin dizlerinin üzerinde, çekici olmayan ama kıllı ve sıska bacakları olan Nair'e doğru gittiğini söyledim.

Creed, "Lanet , umarım onu yemez," diye mırıldandı.

Bu beni ürpertti. Evet, gördüklerimden sonra bile. Çünkü Creed'in bu geceki planlarını ertelemek istemediğini söylüyordu ve ben onun planlarını seviyordum.

Taradım. Creed sustu ama kamerası susmadı.

Bir süre sonra sessizliğini "Bu kuru temizleme demek." diyerek bozdu.

"Creed!" Tısladım. "Beni iğrendirme."

"Sadece söylüyorum, bir kadının yutkunmayı öğrenmesi gereken zamanlar vardır." Döndüm ve koluna bir yumruk attım. Kıkırdadı.

Sonra mırıldandı, "İş zamanı. Şükürler olsun, jestime karşılık vermiyor."

"Günümüz aydınlandı."

"Eve senin için çöreklerle ve önemsedığın insanlarla gelmek, seni o küçük şortun ve dar tişörtünle görmek, akşamdan kalma olsan da, hiçbir şey günümü karartamazdı. O bok bile."

Sinsi saldırı ve göğsüm yanana kadar nefesimi tuttum. Creed'in kamerasının sesi duyuldu.

"Nakit," diye mırıldandı. "Tomar tomar. Bir oral seksin değerinden daha fazla." "Buna kuru temizleme parası da dahil mi?"

Gözlerini hissettim ve başımı kaldırdığımda pencereden aşağı inmiş bana baktığını gördüm.

"Evet, hatta biraz daha fazla. Sızıntı o."

Başımı salladım. Zavallı Live. Nedeni ne olursa olsun, onu kazdı. Bu derinden etkileyecekti.

"Kamyon," diye homurdandı Creed, çenemi kaldırdım ve ikimiz de hareket ettik.

Olmamanız gereken bir , orada olmanız gerekiyormuş gibi davranırsanız, insanların orada olduğunuzu varsaydığını öğrenmiştim. Bu yüzden her zaman bunu yaptım ve Creed'le kamyonetine doğru rahat ve özgürce yürürken onun da aynı düşünce tarzını takip ettiğini fark ettim.

İkimiz de aç yaptık ve ben hemen ona döndüm. "Bunu Knight'a mı söylüyorsun?"

"Evet. Nair'de mi kalmak istersin yoksa ben onunla sohbet ederken benimle gelmek mi istersin?"

"Daha fazlasını yap, ayrılalım."

Başını salladı. "Nick hâlâ bir joker."

"Evet," diye onayladım.

"Ama ipler Nair'in elinde." "Evet," diye tekrar kabul ettim.

"Planın ne?"

"Nair'de kal."

"Doğru," diye mırıldandı. "Knight'la işim bitti, Nick'le ilgileniyorum."

"Gördüklerimden sonra Nick'i özlemeye başladım. Sıkıcı ama iğrenç değil." Creed bana sırıttı.

Gözlerim ağzına kaydı, sonra vücudum taksiye doğru eğildi, onu başının iki yanından tutup kendime çektim ve sert, ıslak, sıcak ve uzun bir şekilde öptüm.

Onu bıraktım, istiflediğim eşyaları aldım ve "Sonra" diye mırıldanarak kapıyı açtım.

"Sonra bebeğim," mırıldandığını duydum.

Arabama doğru yürüdüm ve bunu bilerek yaptım. Giderken gözlerini üzerimde hissettim ve harika bir histi. Arabaya bindim, yerleştim ve o arabadan indi. Arabam o geçerken onu göremeyecek kadar alçaktı ve bu utanç vericiydi.

Tadı hâlâ harika olan erimiş maltın çoğunu geri emdim ve gözlerimi eve çevirdim.

On dakika sonra Amy ayrıldı ve arabayla uzaklaştı.

Bundan yarım saat sonra, Nair gülünç sarı Lotus'una bindi ve uzaklaştı.

Takip ettim.

* * * * *

Saatler sonra bar tabureme oturmuş, biramı yudumluyor, Creed'in bilardo oynayışını izliyor ve düşünüyordum.

Daha önce gördüklerimi düşünüyordum. Creed, Charlene'in evine bir kova tavuk ve bir torba yemekle girmiş, çocuklar ve yemek yapmak zorunda olmadığı gibi parasını da ödemek zorunda olmayan Charlene çılgına dönmüştü.

Creed'i sadece Adam'la değil Leslie'yle de banyoda izlemek için Charlene'le sırayla kapının köşesinden sarkmayı düşünüyordum.

Çok sabırlı ve esprili biri olduğunu düşünüyordum ve babaları gittiğinden beri Adam ya da Leslie'nin bu kadar güldüğünü duymamıştım.

Charlene'in oturma odasındaki pencerenin önündeki kanepede oturduğumu, Theo'nun üzerime tırmandığını, Charlene'in yanımda olduğunu ve Creed'in arabasının açık kaputunun üzerine eğilirken kışını izlediğimi düşünüyordum. Ve bunu yaparken, pencereler açık olduğu ve esinti içeri girebildiği için evinin ne kadar serin olduğunu düşünüyordum.

her şeyi sevdiğimi düşünüyordum. Kahretsin.

Creed'in bilardo ıstakasının ucunu indirip rakibine baktığını ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdığını gördüğümde düşünmeyi bıraktım.

Adam kızgındı. Olmalı da. Kaybetti.

Creed'e sadece kör bir insanın kızgın olduğunu fark edebileceği birkaç kelime söyledi ve Creed hiçbir tepki göstermedi.

Tam bir baş belası.

Faturalar, sportmence bir davranış sergilenmeden kabul edildi.

Creed arkasına bile bakmadan bilardo masasından döndü, merdivenlerden indi ve barı geçerek yanıma geldi. Önümde durdu ve banknotları koltuğumun altından sütyenimin içine doğru itti.

Meme uçlarımla birlikte klitorisimin de şiştiğini hissettim.

Yüzünü yaklaştırdı, gözleri benden hiç ayrılmadı. "Eve gitme zamanı, bebeğim."

Evet, öyleydi.

Gülümsedim.

* * * * *

Yatağın kenarında, Creed'in açılmış kalçalarının arasında dizlerimin üzerindeydim ve onun güzel sikini çalıştırıyordum.

Lanet olsun, sikini sevmiştim. Büyük, kalın, uzun, sert ve ipeksi. Her santimi güzeldi. Hepsi çok güzeldi.

Yukarı çektim, dudaklarım ucun kenarına sıkıca yapıştı ve dilimin ucuyla yuvarlarken derin ve *sert bir* şekilde emdim.

"Tanrım," diye inlediğini duydum, sonra ne olduğunu anlamadan ellerim çukurlarımdaydı ve havada uçuyordum.

Yatağa yüzüstü düştüm ve kalçalarım şiddetle sarsılmadan önce durumumdaki değişikliğe alışma şansım olmadı. Yırtılma sesini duydum ve külotum gitmişti.

Yuvarlandım ve başımda dikilen Creed'e baktım. "İşim bitmemişti," diye bilgilendirdim onu.

"İşin bitti," diye . "Ben kesinlikle -"

Konuşmayı kestim çünkü parmakları bacaklarımın arasındaki ıslaklıkta kayarken ve beni parmaklamaya başladığında başım geri fırladı.

"Siktir," diye nefes aldım.

Yaklaştı, sıcaklığını ve sert vücudunu yanımda hissettim ve parmakları beni daha hızlı çalıştırdı, daha derine indi.

Elimi bacaklarımın arasına götürüp onunkine doladım, böylece hissedebiliyordum.

Creed'dudaklarının kaybolmadan önce göğsümde gezindiğini hissettim ve sonra ağzı kulağımdaydı.

"Tankı çıkar bebeğim," diye fısıldadı, parmakları lezzetli faaliyetlerine bir nanosaniye bile ara vermedi.

çıkardım. "Sütyen," diye homurdandı.

Sırtımı dikleştirdim, kollarımı arkamda büktüm, klipsi serbest bıraktım ve sütyenimi yırtıp bir kenara attım.

İşim biter bitmez, ağzı bir meme ucunun üzerine kapandı.

Sırtım yataktan ayrıldı, kalçalarımı elinin üzerine bastırdım ve göğsümü ağzına daha derin soktum.

Boştaki elim saçlarının arasına kaydı ve inledim, "Tanrım, evet. Aman Tanrım,

Evet."

Elini sürüyordum, kalçalarım parmaklarına çarpıyor ve sarsılıyordu.

Başparmağı klitorisimi çimdikledi ve içimdeki hisler yırtılırken yüksek sesle nefes aldım.

Ağızı meme ucumu bıraktı.

Çenem aşağı eğildi ve gözlerim onunkilere kilitlendi. "Durma," diye yalvardım.

Parmaklarını derin ve sıkı bir şekilde soktu. "Sikimi orada istiyorum," diye homurdandı.

Doğru.

Bu konuda iyi idim.

"Prezervatif," diye nefes aldım.

Başını eğdi ve dilini boğazımın dibinden, göğsümden, göğüslerimin arasından, karnımın üzerinden geçirdi ve dili ıslak sıcaklığımda kayana kadar parmaklarını hareket ettirmedi.

Boynum ve sırtım eğildi ve boğazımdan uzun, sessiz bir inilti kaçtı.

Uzaklaştı, folyo yırtılma seslerini duyduğumda kendime gelmem bir dakika sürdü, sonra alçak sesle "Ara" dediğinde gözlerim açıldı.

Ona baktım. "Ne diyeceksin?"

Elini uzattı, ensemden tutup beni yataktan kaldırdı, diğer kolunu sırtıma doladı ve beni vücuduna yasladı.

"Neye katlanıp neye katlanamayacağını öğrenene kadar, sen söyle."

Sıcak güneş ışınları bana vurdu.

"Ne?" Fısıldadım.

"Seni becermemi istiyorsun, bana binmek istiyorsun, dizlerinin üstünde istiyorsun. Duvara karşı. Yerde. Kanepenin arkasına domal." Durakladı, yüzü daha da yaklaştı, sesi daha da sabırsızlaştı ve "Bebeğim... söyle" dedi.

Görünmez güneşim beni ruhumun derinliklerine kadar ısıttı. "Sırt üstü yat Creed," diye fısıldadım.

Bizi yanlarımıza yatırdı, yuvarlandı ve ben bacaklarımı konumlandırırken bile beni kaldırdı. Aletini kavradım ve içine yönlendirirken beni aşağı indirdi.

Aynen öyle.

Hareket etmeye başladım, gözlerim ondaydı, onunki bana yapışmıştı.

"Ellerini başlığa koy," dedim, gözlerinin parlamışlığını izledim ve öğretmeye devam ettim.

Ellerini yatak başlığına doğru kaldırdı ve parmaklarının kıvrılışını izledim.

Gözlerim tekrar yüzüne gitti ve çenesinin sertleştiğini gördüm. Bundan hoşlanmamıştı. Bu onun işi değildi.

Ama başardı.

Benim için.

Lanet olsun.

Güneşimin ışınlarının sıcaklığı derinden yaktı.

Ona doğru eğildim ve ağzımla boynunun, omuzlarının ve köprücük kemiğinin derisini keşfederken sikiinin üzerinde hareket etmeye devam ettim.

Boynundaki kabuk bağlamış izimi bitirdim ve yaladım.

Kalçaları benim aşağı doğru kayışlarımı karşılamak için yukarı doğru kalkmaya başladı. "Evet bebeğim," diye fısıldadım kulağına.

Birden ikimizin de vücudu yatakta sarsıldı ve ikimizi de yukarı çektiğini görmek için başım havaya kalktı, kolları şimdi eğilmişti, kasları bükölmüş ve pazuları gerilmişti, ön kollarındaki damarlar dışarı fırlamıştı.

Kalalarımız tekrar tekrar buluşurken yüzüne baktım, sert, hızlı, derin, güzel.

"Bana dokunmak istiyorsun," dedim usulca.

"Göğüslerini ellerimde, dilini ağzımda istiyorum." "Al onu," diye nefes aldım.

Elleri hemen hareket etti ama sadece biri göğsümün etrafında kıvrıldı. Diğeri saçlarımın arasına daldı ve ağzımı onunkine bastırdı. Dili dışarı fırladı ve ben onu aldım. Dilimin etrafında kıvrıldı, sonra derinlemesine emdi, dilim ağzındaydı ve ben verdim.

Başparmağı meme ucuma sertçe kaydı ve ben de onu aldım, boğazından aşağı inledim, kalalarımız daha hızlı hareket etti. Parmağı başparmağıyla buluştu ve yuvarlandı. Zaten vahşi olan öpüşme kontrolden çıktı ve bir elimi kaldırıp parmaklarımı başlığıma dolamak zorunda kaldım. Kalalarının gücü o kadar artmıştı ki, eğer yapmazsam beni fırlatıp atacaktı.

Geliyordu, lanet olsun, geliyordu.

Ağzımı onunkinden ayırdım ve başım geriye uçtu.

"Sür onları, kovboy kız," diye mırıldandı ve *hayatımda* ilk kez gülümseyerek boşaldım.

* * * * *

Beni terk ederken başım öne düştü, ellerim başlığımın tepesinde kıvrılmıştı ve Creed'in ağzını hâlâ bacaklarımın arasında hissediyordum. Başını yastıklara yaslamıştı, yüzüne oturmuştum, dili üzerimde geziniyordu, tatlı, nazik, hatta şefkatliydi.

Hay sikeyim.

Kalçalarımı oynattım, mesajı aldı, zaten kalçalarımın etrafında kıvrılmış olan parmakları beni vücudunun uzunluğunca aşağı çekti ve üzerine yığıldım.

"Doğru, buralarda bir Costco var mı?" diye sordu ve doymuş, rahatlamış, tamamen mutlu bir bölgedeyken bu soru beni şaşırttı.

Ben de boynuna doğru "Ne?" diye mırıldandım.

" geçmiyordun. Bütün gece devam *edebilirsin*. Bu da toplu halde prezervatif bulmam gerektiği anlamına geliyor."

Vücudum kahkahalarımın onunkinin üzerinde titremeye başladı ve ona bakmak için başımı kaldırdım. "Costco'nun toplu prezervatif sattığından emin değilim."

"Kontrol etmek ve görmek için bir uçuşa değer," diye mırıldandı ve gülmeye devam ettim ama ona geri çöktüm.

Ben gülmeyi bırakana kadar bekledi ve sonra kollarıyla beni sıktı.

"Planı anladın mı?"

Başımı salladım. "Şövalye her zamanki gibi iş başında, Amy ve Nair'i ele geçirdiğimizden kimsenin haberi yok, Lively hariç, o da sahte istihbarat aktaracak. Hazırlan. Yarın sabah parçayı aldıktan sonra Charlene'in arabası üzerinde çalışman gerekiyor. Ben Nick'le ilgileniyorum. Yarın öğleden sonra, evini bir kez daha arayacağız. Ondan sonra yeniden toplanırız."

" "

"Yoruldu mu dede?"

Sessiz kaldı.

Sonra, "Kahretsin, cidden mi?"

Başımı kaldırdım ve ona gülümsedim. "Hayır. Silindim."

Başını yastığa bastırdı ve "Tanrı'ya şükür" diye mırıldanarak yatak başlığına baktı.

"Tanrı benim yatak başlığımda değil, Creed."

Sırıtarak bana baktı. "Katılmıyorum. Bu gece harika bir aksiyon gördüm."

Yanılmamıştı.

Başımı yana eğdim ve sesimi alçaltarak "Bu gece burada uyumak ister misin?" diye sordum.

Sesi alçaldı, gözlerinden bir parıltı geçti ve "Evet" diye cevap verdiğinde kolları tekrar gerildi.

"Ben sarılmam," dedim ona.

Kolları tekrar gerildi ama bu refleks gibi göründü ve ardından "Doğru" diye mırıldandı.

"Sarıldı."

Çenesi sertleşirken gözlerinden bir parıltı daha geçti, sonra çenesini açarak mırıldandığı "Doğru" cümlesini tekrarladı.

"Bunu başarabilirsin, Büyük Kanyon Eyaleti'ne geri dönene kadar burada hoş karşılanırsın."

Ellerinden biri sırtımdan omzuma, boynuma doğru kayarak başımın yan tarafına kıvrıldı ve fısıldadı: "Ben alırım Sylvie."

"Doğru" diye mırıldanma sırası bendeydi ve üstünden kaymadan önce yaptım. Işığımı kapattım.

Creed onunkini kapattı.

Çarşafı belime kadar çektim, karnımın üzerine yerleştim, başım ondan dönük, dizlerim büküktü. Nasıl yerleştiğini bilmiyordum.

"Sabah seksini severim," diye uyardım karanlıkta. "Sik beni," diye mırıldandı.

"Ben de bunu söylüyorum."

Kıkırdadığını duydum.

Sonra parmaklarının uçlarının kalçamda, kıkımda ve belimde kaydığını, uzaklaşmadan önce süper yumuşak bir dokunuşla hissettiğimde vücudum gerildi.

"İyi geceler, ortak," diye mırıldandı.

"İyi geceler Creed," mırıldandım.

Beş dakika sonra Gun bize katıldı ve bacağımın kıvrımına kıvrıldı.

Çıkardığı seslere bakılırsa Creed benden önce uykuya dalmıştı.

Biraz zamanımı aldı.

Bunun en büyük nedeni, kafamın içinde tekrar tekrar onun sesini duymam, *onu çağırmam* ve zihnimin gözünde ellerinin başlığımın etrafında kıvrıldığını görmemdi.

Gun'a uzanıp parmaklarımı onun kalın, yumuşak kürkünde gezdirerek kendimi düzelttim.

"Siktir," diye fısıldadım.

Mırıldanmaya başladı. Uykuya daldım.

* * * * *

Creed

"Siktir," diye fısıldadığını duydu

Creed. Gözlerini sıkıca kapattı.

Kedisinin mırlamaya başladığını duydu.

Sarıldı.

Creed gözlerini açtı.

Biraz zaman aldı ama kedi mırlamayı bıraktı, böylece Sylvie'nin derin derin aldığı nefesleri duyabildi.

Yataktan kalktı ve şifonyerine doğru ilerledi. Bir ay önce arama yaparken bulduğu çekmeceyi dikkatle açtı.

Tişörtünün arkasını kazdı ve parmakları ona çarptı.

Kutuyu çıkardı, pencereye doğru ilerledi ve pencerenin durarak ay ışığının ahşap kutuyu aydınlatmasına izin verdi.

Parmağını içeri soktu, oradaki zincirleri karıştırdı. On bir kolye. On bir peridot kolye.

Kutuyu çevirip kapattı ve gözleri yatağa gitti.

Kedisinin başı yukarıdaydı ve Creed onun kendisine baktığını biliyordu. Sylvie onun kolyelerini saklıyordu. Önemsiyordu.

Onları sakladı.

Önemsedi.

O gece onu iki kez sikti, dört kez boşalmasını sağladı. Oradaydı ama değildi. Herhangi biri olabilirdi.

Ama o lanet kolyeleri bir yerlerde sakladıysa, umursuyordu.

Kutuyu yerine koydu, eşyalarını aldı ve odadan çıktı. Eşyaları misafir odasının enkazında yere bıraktı, çift kişilik yatağa tırmandı ve sırt üstü uzandı.

Bir elini başıyla yastığın arasına soktu. Diğerini kaldırdı ve yanağındaki yara izini takip etti, sonra saçlarının arasından geçti, parmakları derinlere bastırdı, saçlarının altındaki deri boyunca, kafatasının üzerinde durana kadar çıkıntıyı hissetti.

Bu anı daha önce binlerce kez olduğu gibi kafasında canlandı, sesi acı ve zayıf bir şekilde geri geldi.

Söz ver bana.

Piç kurusu söz

vermişti. Yalan

söylemişti.

Creed yan tarafına yuvarlandı.

Chelle'i kucaklamadı. Uyuyana kadar ona bunu yaptı ve sonra onu bıraktı.

Onu kocaman sikmişti. Denemişti ama ölü bir adam hiçbir şey hissetmez. Creed'in verecek hiçbir şeyi yoktu. İstiyordu, kadın bunu hak ediyordu ama yoktu işte.

Sylvie'nin, onun Sylvie'sinin yanında uyuyamaz ve ona sarılamazdı. O yüzden yapmadı.

Sekizinci Bölüm

Ben Creed'im.

Kentucky'de soğuk, karanlık bir sonbahar gecesi, yirmi altı yıl önce, Creed on üç, Sylvie sekiz yaşındaydı...

Bootsie havladı ve ben gözlerimi açtım.

Karanlık.

Sessizlik.

Sonra bir ses duydum, sanki cama vurulmuş gibiydi. Aman Tanrım. Bu daha önce hiç olmamıştı.

Yorganı arkaya attım, yataktan fırladım, pencereye koştum, pencereyi açtım, başımı soğukta dışarı çıkardım ve aşağıya baktım.

Tucker yan bahçemizde duruyordu. Vay canına! Bu daha önce hiç olmamıştı!

El salladım, sonra kendimi ve aşağıyı işaret ettim. Başını salladı ve arka bahçeye doğru yürümeye başladı.

Camı indirdim ve dolabıma koştum. Hava soğuktu ve bir keresinde Tuck'ın evine eldivensiz ve şapkasız gitmişim ve bana kızmıştı. Bu yüzden sessiz olmam gerekse de çoraplarımı, botlarımı ve geceliğimin üzerine montumu giydim, sonra eldivenlerimi ve şapkamı ekledim.

Bootsie'ye doğru eğildim. "Bu farklı, Bootsie. Bu sefer sen gelmiyorsun." Biraz sızlandı ve ben de eldivenli parmağımı dudaklarıma götürüp "Ş" dedim. Elimi bıraktım ve devam ettim, "Çok yakında döneceğim, söz veriyorum."

Kürkünü karıştırdım, başının üstünü öptüm, sonra çok dikkatli ama olabildiğince hızlı bir şekilde koridordan, merdivenlerden, evin içinden ve dışarıdan aşağıya koştum.

Tuck kısmen açık olan arka kapıda duruyordu.

Bahçeyi koşarak geçtim ve yeterince yaklaştığımda hemen uzandı, elimi tuttu ve beni kapıdan içeri çekti. Kapıyı yavaşça arkamızdan kapattı, sonra hızla ilerledi ve beni de peşinden sürükleyerek ormana doğru götürdü.

O zaman bunun eğlenceli olmadığını anladım. Bu onunla gölde buluşmak gibi değildi. Bu, su tabancalarıyla evine gittiğim, onu yatağından kaldırdığım ve gece, karanlıkta, ormanda su tabancası savaşı yaptığımız zamanki gibi değildi.

Bu kötü bir şeydi.

Evden iyice uzaklaştığımızda ve babamın duymasına imkân kalmadığında, "Tuck, sorun ne?" diye sordum.

Gitmeme izin verdi ama yürümeyi bırakmadı. Bir ağaca yürüdü, açık elini ağaca vurdu, sonra omzunu ağaca çarptı ve arkasını döndü. Sonra sırtını ağaca çarptı ve arkasına doğru kayd, dizlerini yukarı çekti ve başını eğdi.

Oh, evet. Bu kötü bir şeydi.

Koşarak yanına gittim ve dizlerimin çöktüm. "Tuck, ne oldu?" diye sordum.

"Şerif annemi eve getirdi." Kucağına söyledi, durdu ve devam etti, "Yine."

O zaman anladım. Annesi sürekli sarhoşmuş ve bu şekilde araba kullandığı için kenara çekilmiş. Tuck bana ehliyetine el koyduklarını söyledi. Artık her yere yürümek, bisiklete binmek ya da arabayla gitmek zorundaydı. Bu onu kötü bir ruh haline soktu ve bunun acısını Tuck'tan çıkardı.

Yaklaştım ve elimi dizine koydum. "Oh, Tuck, üzgünüm."

Başını kaldırdı, döndü ve gözleri bana geldi. "İşini kaybetti, Sylvie. İki gün önce."

Bu konular hakkında çok şey bilmiyordum ama bunun iyi olmadığını biliyordum. Zaten çok şeyleri yoktu. Bayan Creed'in işsiz kalmasıyla daha az şeye sahip olacaklarını biliyordum.

"Tuck," diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Tuck değil.

Creed." "Ne?"

"Şerif yardımcısının bir ortağı vardı. Annemi kanepeye yatırdılar ama dışarıda konuştuklarını duydum. Anlamadıklarını söylediler. Dağınık olduğunu söylediler. *Her zaman* berbat olduğunu söylediler. Güzel olması dışında, babamın onu neden sevdiğini anlamadıklarını söylediler. Bela olduğunu söylediler. Çok fazla. Buna değmezmiş. Brand Creed için bile fazla. Hiçbir işe yaramadığını söylediler. Oğlunun, *yani benim*, ondan çok Brand gibi olmamı umduklarını söylediler."

Konuşmayı kesti, ben de "Tamam" diye fısıldadım.

"Tucker ismini bana annem verdi," dedi. "Babam onunla alay ederdi. Bana Tucker ismini verdiği için deli olduğunu söylerdi. 'En azından ona Creed ismini verdim,' derdi gülerek, ona kocaman sırtır, kıkırdayıp ona sarılmadan hemen önce gözlerini devirmesine neden olurdu. İşte ben buyum. Ben annemin bana verdiği şey değilim. Ben babamın bana verdiği kişiyim. Ben Creed'im."

"Creed," diye kabul ettim.

Gözlerini kaçırdı ve mırıldandı, "Tuck olmaktan çıktım. Deli, sarhoş Winona'nın oğlu olmaktan da. Ben Brand Creed'in oğluyum. Ben Creed'im."

"Sen Creed'sin," dedim ona.

Yüzünü başka tarafa çevirdi ve ağlamamak ya da ağladığını görmemem için çabaladığını hissettim, ben de ona bunu verdim. Erkekler bunu yapardı ve nedenini bilmiyordum ama bunun önemli olduğunu biliyordum.

Yine de yanına oturdum, yaklaştım, omzumu ona doğru ittim ve kıpırdatmaya başladım, böylece kolunu bana dolamak zorunda kaldı. Yaptığında, daha da yaklaştım. Bir saniyeliğine kaskatı kesildi, sonra gevşedi ve kolu bana sıkıca sarıldı, ben de yanağımı omzuna yasladım.

Ama hiçbir şey söylemedim. Bazen, ağlamamaya çalışırken biri bir şey söylediğinde, bu beni ağlatırdı.

Ben de kapat tuşuna bastım.

Uzun süre bu şekilde kaldık. Rahat değildi ama sıcaktı ve yine de iyi hissettiriyordu.

Sonunda bir şey söyledi.

"Biliyor musun, ben de onu kaybettim."

"Tu'yu biliyorum... Yani Creed'i."

"Sanki bir tek o varmış gibi davranıyor." "Biliyorum."

"Yıllar geçti ve ben onu hala sarhoş, kötü kokarken ve aptal kanepede aptal bir şişeyle sızmış, halıya içki dökülmüş, elinde onun resmi varken buluyorum."

Yaklaştım.

"Ben de onu kaybettim," diye fısıldadı. "Biliyorum Creed."

Yüksek sesle nefes aldı.

Sonra , "Eve gitmelisin." dedi. İstemedim ama kabul ettim, "Evet."

Kalktık ve kapıya doğru yürürken elimi tuttu. Dışarıda her zaman yaptığı gibi beni durdurdu. Sonra gözleri boğazıma kayd, elini bıraktı ve elimi kaldırıp oradaki kolyeyi kıpırdattı.

Bana baktı ve sırtıttı. "Her zaman bunlardan birini takıyorsun." Başımı salladım.

"Kıyafetine uymasalar bile," diye konuşmaya devam etti.

Ben de sırtıttım. Fark etmesi hoşuma gitmişti. İyi hissettirdi.

"Onları seviyorum," dedim. "Ve cildimi hiç yeşile çevirmedi."

Başını salladı, hala sırtıyordu ve bana "Sen bir " dedi. Omzunu ittim ve ona "*Sen* bir aptalsın" dedim.

Beni geri itti ve "Sen *daha büyük* bir aptalsın" dedi.

Kocaman gülümsedim ve "Evet" dedim.

"Yatağına git, aptal."

"Tamam. Sen eve git, aptal."

Başını tekrar salladı ve benim için kapıyı açtı.

Kaymaya başladım ama geri dönüp ona baktım.

"Creed *gelmiş* geçmiş en iyi isim," diye fısıldadım. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür.

Her zaman. Creed olduğun için mutluyum ama sen hep öyleydin, biliyorsun." Bir nefes daha çektiğini duydum.

Sonra fısıldadı, "Yatağına git, Sylvie."

Ona sırttım. "Tamam Creed."

Kapıdan geçtim ve arkamdan sessizce kilitlendiğini duydum.

Sonra bahçeden eve girdim, sıcak tutan giysilerimi çıkardım, dizlerinde ve koltuğunda çamur lekeleri olan geceliğimi değiştirdim, kirli olanı yatağımın altına sakladım ve yattım.

Dokuzuncu Bölüm

Bensiz Nefes Alamazsın

, dört gün sonra.

Gözlerim açıldı ve tek görebildiğim önümde duran Creed'in dövmeli sırtı oldu.

Son dört gündür Creed mutfakta kahvaltı hazırlarken tek başıma uyandım. Belli ki erken kalkıyordu. Ben öyle değildim ama mümkün olan son saniyede kalkmama rağmen Charlene için yaptım.

Dün gece dışarı çıktık. Biraz çakırkeyif oldum ve eve geldiğimizde saldırıya geçtim. Enerjikti ya da normalden daha enerjikti. Uzun sürmüştü, hatta normalden daha uzun sürmüştü. Ve ancak ikimiz de bayıldığımızda ya da ben bayıldığımda durdu.

Onu olmalıyım. Artık dışarıdaydı.

Uyku yavaşça beni terk ederken, son anılar kafamda dolaştı.

Bunlar çoğunlukla çalışmak ve Creed ile vakit geçirmekle ilgiliydi. İşinde iyi olmadığını öğrenmişti ama çok iyiydi. İyi bir ortaktı, iletişime açıktı, eğlenceliydi, uyanıktı, zekiymiş. Onunla çalışmak ölen ortağım Ron'la çalışmaya çok benziyordu. Ona güvenebilirdim çünkü ne biliyordu. Bir şeyler çalıştık, hamlelerimizi planladık, bir şeyleri çözdük ve bunu yaparken beni dinledi. Ben sadece bir silah, katlandığı biri ya da bir yük değildim. Ben bir iş arkadaşıydım. Bana saygılı davrandı, aşırı koruyucu olmadı ve asla bir kızmışım gibi davranmadı.

Birkaç gece önce, arka odamda bira, paket servis çizburger ve soğan halkaları eşliğinde, Michigan'a taşındıktan birkaç ay sonra bu işe girerek benden daha deneyimli olduğunu paylaşmıştı. Denver'a taşındıktan yaklaşık bir hafta sonra ilk silahımı satın alırken bir silah dükkanında ve poligonda tanıştığım Ron ile eğitimime başladığımı paylaşmıştım. Ron'un bana atış yapmayı öğretmeyi teklif ettiğini ve kısa bir süre sonra beni yanına aldığını, ortak olduğumuzu ve bana bildiğim her şeyi öğrettiğini de paylaşmıştım.

Creed hakkında öğrendiğim bir başka şey de, on altı yıl önce her ne olduysa, onun iyi bir adam olduğu ya da iyi bir adamı oynadığı.

Benimle her gün Charlene'e giderdi, hafta sonları bile, ve artık çörek ya da Cocoa Puffs yoktu. Onun yaptığı yumurta ve pastırma. Krep. Yulaf ezmesi. Çocuklarla ve özellikle Adam'la arası iyiydi.

Bunu, iki gün önce Adam bir heykelciği kırdığında, bu konuda biraz tuhaflaştığında ve Charlene ya da ben müdahale edemeden Creed, 'ı sakinleştirip heykelciği temizleyecek kadar ileri gittiğinde anlamıştım.

Ayrıca Pazar günü onları öğle yemeğine ve ardından parka götürdü, ben de Ron'un mezarına gittim ve Charlene'e evi temizleyip dinlenmesi için verdi. Yapılacak en güzel şeydi. Bir elin parmaklarını geçmiyorlardı ama heyecanlı ve sağlam bir şekilde geri döndüler ve Charlene o gece beni arayıp başlarını yastığa koyduktan birkaç saniye sonra hepsinin öldüğünü söyledi.

Tüm bunlar ve daha fazlasıyla birlikte, bu yeni Tucker Creed'de çok şey olduğu anlaşıyordu.

Bulaşıkları yıkadı. Havlusunu havlu askısına koydu. Bira şişelerini geri dönüştürmeden önce duruladı ve sadece çöpü çıkarmakla kalmadı, çöp gününün ne zaman olduğunu sordu ve çöp kutularını kaldırıma taşıdı. Hatta görev çağrısının ötesine geçti ve Cumartesi günü benim ve Charlene'in çimlerini biçmek için zaman ayırdı.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu konuda biraz endişeliydim. Charlene'in fazladan yardıma alışacağından ve sonra Creed'in Arizona'ya gideceğinden ve arabasını tamir edecek ya da çimlerini biçecek kimse olmayacağından endişeleniyordum.

Kendime itiraf edersem, ki etmedim, onunla çalışmayı gerçekten sevdiğim ve daha da ötesi onun etrafımda olmasından hoşlandığım gerçeğinden de endişelendim. Ve söylememe gerek yok ama çimlerimi biçmekten nefret ediyordum, bu yüzden bunu yapmak zorunda kalmamak hoşuma gidiyordu.

Ron'u özlemiştim. İşlerimde yalnız çalışmaktan rahatsız olmuyordum ama başka biriyle çalışmanın daha iyi olduğunu da inkar edemezdim. Ek beyin gücü ve ateş gücü değil, arkadaşlıktı. Ayrı olsanız bile bu işte yalnız olmadığınızı bilmek. Bunu özlemiştim. Uzun zamandır yalnızdım ve Creed ayrıldığından beri yalnız hissetmediğim tek zaman Ron'la çalıştığım ya da Knight veya Charlene ile vakit geçirdiğim zamanlardı. Uyandığınızda gününüzün bir şekilde başka birini de içerdiğini ve bunun hayatın ayrılmaz bir parçası olduğunu bilmek güzeldi.

Creed tüm açık dava dosyalarımı okudu, benimle oturdu, önerilerde bulundu, plan yaptık ve hem benim hem de Knight'ın işlerini birlikte yürüttük. İşler halledildi ve benim tek başıma çalışmamdan birlikte çalışmamıza kolayca geçildi. Hayat doğal olarak sağlam ve rahat bir düzene girdi. Her şey iyiydi. Çok iyiydi.

Son olarak, onu sürekli ve bol miktarda almak da iyiydi ve bu "o" çok harika olduğu için daha iyiydi.

Birinin benden aldığı şeyle değil, benim ne istediğimle ilgili olduğu zaman seksi sevdim. İçinde kendimi kaybettim. Tüm konsantrasyonumu vücudumun hissettiği iyi şeylere verebiliyordum, bu da her zaman aklımın bir köşesinde olan kötü şeylere konsantre olacak yerim olmadığı anlamına geliyordu.

Creed ile daha iyiydi.

Ben ona doyamadım. O da bana doyamıyordu. Sık sık birbirimizin üzerine atlardık, bazen sevişmek, bazen ellemek, bazen de sadece öpüşmek için... ve sertçe. Beni boynumdan yakalamadan, ağzımı kendine çekmeden ve beni derinden öpmeden yanımdan, hatta odadan bile ayrılmıyordu. Ben de ona karşılık verdim. Bunu arka odadaki kanepede (yine), koridorun zemininde, duşta ve yatağımda yapmıştık.

Vahşiydi ama terk edilmemişti. Bunun nedeni onu yönlendirmeme izin verdiğini hissetmemdi. Bana vermeye istekli olduğu bu gücün sınırlarını ona hoşlanmadığı bir şey yaptırarak keşfetmedim, bir daha değil. Bunu benim için yapabileceğini bir kez göstermişti, bu bana inkar ettiğim bir yerden dokundu, bu yüzden onu zorlamadım çünkü oraya tekrar gitmek istemiyordum. Bu, dizginleri bana devrettiğini hissetmediğim anlamına gelmiyordu.

Kesinlikle aldı. Üstte olmak istediğinde beni çevirdi, yeni bir pozisyona hazır olduğunda bizi ayarladı, istediğinde ağzımı aldı. Ama her zaman altta yatan bir uyanıklık vardı ve eğer bir şeyin benim için işe yaramadığına dair en ufak bir belirti verirsem, geri çekildi ve başka bir şey yaptı.

Nazik değildi. Sevişmek değildi. Sikişmekti.

Ama Creed'in bana verdiği şey sayesinde daha fazlasıydı. Sevişmenin sınırlarını zorluyordu çünkü sevişmek sevişmekti ama daha fazlası için bir ipucu bile verdiğinde, ki o bunu her seferinde yapıyordu, bu başka bir şeydi.

Ve tehlikeliydi.

Biliyordum ama durduracak gücüm yoktu. Bunun nedeni Tucker Creed değildi (ya da ben kendime öyle söylüyordum). Özgür kaldığımda hayatımı böyle yaşamıştım. Ateşle oynadım. Yanmak umurumda değildi. Yaşadığımı hatırlatan bir şeydi ve su yüzüne çıkarsa beni yok edecek pislikleri gömmenin bir yoluyla.

Günler geçtikçe onu uzak tutmakta zorlanıyordum. Kendimi onun benim için bir şey ifade etmediğine ikna etmekte zorlanıyordum. Yeni Tucker Creed'in beni etkilemediğini inkar etmekte zorlanıyordum.

O anda, neredeyse görebildiğim tek şey o dövme idi, uykulu beynim son zamanlarda onunla yaşadıklarım ile doluydu ve ilk kez uyandığımda

onun yanında yaşarken, tüm bunlara olan bağlılığımı kaybettim. Eskiden var olan Creed'i yanımda uyuyan Creed'den ayırma yeteneğimin kontrolünü kaybettim. Kendime olan hakimiyetimi kaybettim.

Başım yastığın üzerindeydi ama vücudum ona yakındı, yan tarafım onunkine değiyordu, gözlerim omzuyla aynı hizadaydı. Başını benden çevirmişti.

İkimiz de yüzükoyun yatıyorduk, onun bacağı çarpıktı, benim bacağım da onunkiyle birlikte çarpıktı, kalçamın iç kısmı düz olan diğer bacağının arkasına dayanıyordu. Kolumu onun sırtına dolamıştım.

Evet, *Creed'e sarılıyorum* ().

Çarşaf bacaklarımızın üzerindeydi ve başımı hafifçe kaldırıp aşağı baktığımda, çoğunlukla Creed'in kıcının üzerinde olduklarını gördüm ama üst kısmının örtülmediğini görebiliyordum. Benimkinin hiçbir yeri örtülü değildi.

Gözlerim yukarı doğru hareket etti, kolum kaydı ve çiçekli "Sylvie "yi omurgasının alt kısmındaki çukurda yakaladım.

Omurgasındaki o savunmasız çukura isminin kazındığını görünce, belirgin kaslarının gücüyle çevrili bir savunmasızlık, yerimizin görüntüsünün güzelliği, bedenim ben söylemeden hareket etti. Ağzım gölde sırtına çarptı, sonra aşağı doğru süzüldü. Vücudu seğirdi, yer değiştirdi ve ellerimi ona doğru uzattım, birini omuzlarının arasına, diğerini kıcına koydum ve hafifçe bastırdım.

"Sylvie." Uykulu bir hırıltı olarak çıktı ve doğruca bacaklarımın arasına gitti.

Dudaklarım sırtından aşağıya, beline doğru inmeye devam etti, dövmeyi ıslattı, yerimizi ıslattı, bizi ıslattı. Sonra dudaklarım kıcının kıvrımlarında gezindi. Çarşafı aşağı iterek dişlerimi gösterdim ve etini ısırdım.

"*Siktir*," diye fısıldadı, büyük, güçlü vücudu yeniden kıpırdadı. Tenine karşı, "Kıpırdama bebeğim," diye mırıldandım.

"Siktir," diye tekrar fısıldadı ve elimi bacaklarının arasına soktum, kıpırdım ve sikini buldum.

Çok zordu.

Evet. Bunu sevdim. Bunu istedim. *İhtiyacım vardı.*

Çoktan. Ağzım yukarı kaydı ve işte oradaydım.

Sylvie.

Çiçeklerle.

İskelemizde.

Yavaş, çok yavaş, acele etmeden, elim sert aletinin etrafında sıkıca sarılı, dilimle çiçekli harflerimi takip ettim.

"İ" harfine geldim ve Creed'in işi bitti.

Yuvarlandı, beni bıraktı, bıçakladı, beni yakaladı, beni üzerine çekti, eli sikiyordu. Beni yere çarptı, kazığa oturttu.

Başım geri fırladı. *Evet.*

Tam da ihtiyacım olan

şey. Tam olarak

ihtiyacım olan şey.

Elleri sırtımdan yukarı doğru kaydı, parmakları omuzlarımdan etrafında kavrıldı ve ön kolları derine bastırarak beni kendisine bağladı.

İyi hissettiriyordu, sertti, büyüktü, içimi dolduruyordu.

Ben gitmişim. Cidden gitmişim. Çoktan yaklaşmışım. Gitmek zorundaydım.

Başımı dikleştirdim ve ona baktım. "Gitmeliyim Creed," diye fısıldadım.

"Senden ne aldı?" diye fısıldadı.

Kafamda dövmesi, dudaklarımda hala yerimiz, dilimde teninde adım, tek öğrendiğim kafamı doldurmasıydı, içimde onun aleti, bu ihtimallere karşı çalıştım ve onu gömmeye çalıştım.

Başaramadım.

Yine de nefes aldım, "Yapma. Bırak hareket edeyim."

"Senden ne aldığını söyle. Geri vereceğim." Kahretsin.

"Creed -"

Kalçaları yukarı kalktı ve nefesim kesildi.

Tanrım, bu *harika* hissettirdi.

"Hareket etmek istiyorsan, bebeğim, senden ne aldığını söyle."

"İstemiyorum, *yapmalıyım*," diye fısıldadım, göğüslerimi tenine bastırdım ve tırnaklarımı sırtında hafifçe gezdirdim, son birkaç gündür Creed'i bolca becerdiğim için bildiğim iki şeyden hoşlanıyordu. Hem de çok.

İşe yaramadı.

"O seni bastırdı, Sylvie, ben de seni bastıracağım. Sana iyi olduğunu göstereceğim. Ona güvenebilirsin. Bundan zevk alabilirsin. Sana bunu geri vereceğim."

"Lütfen -"

"Seni bağladı. Seni yatağa bağlayacağım bebeğim ve buna bayılacaksın."

Sikeyim.

Hareket etmem gerekiyordu ve sözleri, arkalarındaki sıcaklık, kararlılık hiç yardımcı olmuyordu.

"Bebeğim -"

"İşim bittiğinde, hiçbir şeyden korkmayacaksın. Bir daha asla. Bunu sana geri vereceğim. Şimdi, senden başka ne aldı?"

"Creed -"

Kalçaları yukarı kalktı ve içime doğru titreşti.

"Senden ne aldı?"

Yüzümü boynuna gömdüm ve kalçalarımı onunkilere bastırdım.

"Sylvie -"

"Kıçım."

Parmaklarını omuzlarıma . "Kıçını mı aldı?" diye hırladı.

"Evet," diye nefes aldım ve sonra yalvarırcasına, "Gitmem gerek," dedim. "Senin için iyi olmadı mı?"

"Bu hiç iyi değil Creed."

"Bu harika bir şey Sylvie," diye karşılık verdi, sesi içimde gümbürdüyordu. "Seni hazırlıyorum, kıçında ben varken o kadar sert boşalacaksın ki, derinden çıktığını sanacaksın."

Tanrı'ya karşı ciddiymdim. Nasıl yapacağımı bilmiyordum, bu benim işim değildi ama Creed'in bu konuda konuşma şekli hiç yardımcı olmuyordu.

"*Gitmem* gerek bebeğim."

"Başka ne aldı?" "Creed -"

Kalçaları yukarı kalktı ve ben inledim.

"Başka ne aldı, Sylvie?"

"Bana vurdu."

Creed'in bedeni altımda hareketsiz kaldı ve bunu öyle bir yaptı sanki odadaki tüm hava da onunla birlikte hareketsiz kaldı.

"Ne?" diye sordu.

"Bana vurdu."

"O seni becerirken mi?"

Öfkesi odanın içinde gezinmiyordu ve oda artık sakinleşmemişti.

Öfkeyle titriyordu. Her santimetresi.

Başımı kaldırdım ama ona bakıp olumlu cevap veremedi. Sırtüstü yatmıştım ve Creed bana vuruyordu.

Nihayet!

Konuşmak için ağızımı açtım ama tek kelime edemedim çünkü onunki benimkine .

Beni sertçe sikti ve daha sert öptü. Sonra beni daha sert sikti ve ben onu derin derin öptüm. Sonra dizlerimi yukarı kaldırdım, baldırlarımı etrafına sardım ve bana verdiğı her şey üzerime yıkılırken boğazından aşağı inledim.

Ben boşalırken, sert ve derin itmeye devam ederken ya da ağır homurtuları kendi salıverilmesiyle birlikte boğazımdan aşağı inerken bile ağızlarımızın temasını kesmedi.

İşi bittiğinde, aşağı inerken, sertçe çarptı ve kendini o kadar derine yerleştirdi ki, yemin ederim, sanki benimle kaynaşmak istiyordu.

Sonra ağız yanağımdan kulağıma doğıru kaydı ve sesi orgazm ve duygusallıkla boğuklaşarak fısıldadı: "Tat'ım benim için ne ifade ediyorsa senin için de onu ifade ediyor." Gözlerimi sımsıkı kapattım, bunu belli ettiğim için zihinsel olarak kendimi tekmeledim ve ellerimi omuzlarına götürdüm ama tüm vücudunu bana bastırarak daha başlamadan itişimi boşa çıkardı. "Seni her gün, her gece yanımda tuttum ve şimdi bunu biliyorsun. Sadece bununla ne yapacağını bilmiyorsun."

Kahretsin, bunun olmasına nasıl izin verdim?

Kahretsin. Sadece ona uyanmam gerekiyordu ve ben açtım, ıplaktım. Hay sikeyim! "Bırak beni," diye fısıldadım.

Başını kaldırdı ve sert ve yoğun yüzü bana baktı. "Ve benimle konuşana kadar onunla ne yapacağını bilemeyeceksin."

"Seks, iş, yemek, bira, sonra Arizona'ya dönüyorsun ortak," diye hatırlattım ona.

"Buraya taşınırdım. Seni yatağımda görmek için lanet olası *aya* bile taşınırım."

Vay anasını!

"Sadece içine boşaldım Sylvie, prezervatif kullanmadım. Sadece sen ve ben vardık, arada hiçbir şey yoktu. *Hiçbir şey yoktu.* Ve ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun," dediğinde gözlerimi kırpıştırdım.

Kahretsin. *Bu* nasıl oldu?

Kahretsin!

O çekildi, yuvarlandı ve ben bacaklarımı kapattım, yana döndüm, dizlerimi kıvırdım ve kafamda çarpışan on bin düşünceyi sıralamaya çalıştım. Bunlardan önceliğı Creed'in muhtemelen olimpik sınıfta olan belalı spermiydi.

içimde ve doğum kontrol haplarımı alıp almadığım konusunda kesin bir doğrulukla yüzüyordu.

Siktir!

Zihnimin şimdiye kadar bilmediğim güvensiz sekse kaymasına izin vermek bir hataydı. Bunu yapıyordum ve bu nedenle aynamda gezindiği gerçeğini işlemiyordum. Ayrıca üzerinde sallanan uzun bir eşarbı kaptığı ve geri dönerek onu büküttüğü ve elleriyle bir şeyler yaptığı gerçeğini de işlemedim.

Ama dizinin yatağa çarptığını ve elinin kolumu yakaladığını fark ettim.

Ayağa fırladım ve çekilmeye çalıştım.

"Ne oluyor lan?" Eşarbı elime doladığında kırptım, bileğimden sıktı ve ben çekip çırpınırken bile, farkına varmadan diğer ucunu başlığıma bağlamıştı.

Gözlerim ona dikildi ve öfkem tüm sistemime yayıldı.

"Seni lanet *olası pislik!*" Çılgılık attım.

"Elime bak, Sylvie," diye emretti, olabildiğince sakindi, *lanet herif!*

"Siktir git!" Bağırđım, diğer elim yatağına bağılı bileğıme doğru gitti ama onu nazikçe uzaklaştırdı. Gözlerim tekrar ona döndü. "Bırak çözeyim!"

"Lanet olası elime bak, Sylvie," diye ısırdı, geçici bir anıyı sakinleştirdi.

"Siktir git!"

Hareket etti. Gözlerim onun hareket ettiğı yere kaydı ve parmaklarının eşarbin ucunu çektiğini gördüm, hafifçe çektim ve bileğim anında serbest kaldı.

Donup kaldım ve bakakaldım.

Sonra artık donmamıştım ama hareket ettiğim için değıl. Çünkü Creed' eli boynumun arkasına dolandı, beni kendine çekti ve iki kolu da etrafımı sararak beni vücuduna yapıştırdı.

"İşte böyle yaparsın," diye yüzüme doğru hırladı. "Öyle yaparsın ki, ayarlanırsın, kontrol hâlâ sende olur ve istediğın zaman kendini serbest bırakabilirsin. Bunu yaparsın ve güvenli bir kelimen vardır, böylece sevmediğın yerlere gider, söylersin ve... lanet olası... *durur*. Sana bunu yapan adam, Sylvie, lanet olası bir hayvandı, vermek istemediğın şeyi senden aldı. Bütün erkekler öyle değıl. Aslında, çoğı erkek değıldir. Ve ben öyle olmayan adamım."

"Bırak beni," diye tersledim.

"Zaman verdim. Ağzın dövmemde, zaman vermeyi bıraktım.
Sen derin kazmayacaksın, ben senin için kazacağım."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Öyle. Konuşmak istemiyorsun. Ben konuşacağım. Bana söz verdi, Sylvie."

Vücudum kaskatı kesildi ve kendimi geri çekmeye çalıştım ama kolları o kadar sıkılaştı ki zorlukla nefes alabildim

Yüzü yakınlaştı ve sesi alçaldı. "Bana söz verdi. Bana söz vermediği sürece seni asla ama *asla* ona bırakmam."

Gözlerinin içine baktım.

"Yalan söyledi," diye fısıldadı.

"İşimiz bitti," diye tısladım. "Sen . Ortağız ama sen gittin. Hayatımdan çıktın. Evimden çıktın. Yatağımdan. İş dışında her şeyden."

" olmaz ve ne biliyor musun?" "Ne olduğu umurumda değil," diye kestirip attım.

Beni görmezden geldi. "Bunun hiçbir şekilde olmayacağını bilmemin yolu, beni bırakamayacak olman. Gidebilirim. Gidebilirim. Bunu sadece işle ilgili yapmaya çalışabilirsin ama bunu yapamayacaksın. Bunu biliyorum çünkü beni tamamen kovmadın Sylvie. İşle ilgili tutuyorsun ve bu bok Knight'la ilgili *değil*. Bana bağlı kalmanın bir yolunu bulmakla ilgili. Kendini kandırıyorsun bebeğim ama beni kandıramayacağından emin olabilirsin. Knight Sebring'le oturup bana ekibinin isimlerini söyleyene kadar on altı yıldır ölü gibiydim, hava emiyordum ve hiç oksijen alamıyordum. Sonra, nihayet, *nihayet* tekrar nefes alabildim. Ve biliyor musun, bana palavra sıkma, o sabah uyanıp yatağından yuvarlanana ve silahını bana doğrultana kadar ölü olduğunu biliyordun. İnkâr çalış Sylvie ama dilin iskelemizde adını tenimde izledi çünkü buna ihtiyacın vardı. Bana ihtiyacın vardı. Uzak durmayacaksın ve gitmeme izin vermeyeceksin çünkü bebeğim, bensiz nefes alamazsın."

Sonra beni bıraktı. Ellerimi yatağa koydum ve odanın içinde ilerlemesini, eğilmesini ve dışarı çıkmadan önce eşyalarını etiketlemesini izledim.

Aşağı uzandım ve çarşafı yukarı çektim. Kahretsın. Lanet olsun. *Siktir!*

Tamam, kafamı toparlayayım. Tamam, Charlene ve çocuklarla ilgilen. Knight'a git. Açıkla. Havaalanına git. Siktir git buradan.

Creed üzerinde kot pantolonundan başka bir şey olmadan hışımınla odaya geri döndüğünde vücudum sarsıldı.

Durdu, ellerini kalçalarına koydu ve "Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Kim?" diye sormadan önce ona baktım. "Dixon," diye ısırdı.

Başım sarsıldı. "Kim?"

Öne doğru eğildi, yüzü sert bir öfkeyle doluydu, "*Lanet* olası Jason Dixon. Sana bunu yapan hayvan." Soğuk içime işledi. Buz gibi.

. Bunu sevmedim.

Bu hiç hoşuma gitmedi.

Ve bu hoşuma gitmedi çünkü onun neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama o biliyor gibiydi.

Sadece doğru olmadığını bildiği bir şey.

"Ne?" Fısıldadım.

Creed benim sorumu duymazdan gelip kendi sorusunu sordu. "Hâlâ Kentucky'de mi? Yoksa siktir olup gittin de haberin mi yok?"

"Jason Dixon sen gittikten altı ay sonra Peggy Linklater ile evlendi. Ben ayrıldığımda iki çocukları vardı ve Peggy üçüncüye hamileydi."

Bu doğrudu ama söylenmesi gereken yanlış bir şeydi. Bunu biliyordum çünkü vücudundaki her kas derin bir rahatlamayla ortaya çıkmış gibiydi, hareket etmemek için öyle çaba sarf ediyordu ki.

Çarşafı kendime doğru tutarak dizlerimin üzerine çöktüm.

"Creed -" "Seni istedi," diye hırladı ve o soğuk derinlere işledi. "Biliyorum," diye fısıldadım.

"Dixon sana karşı bir şeyler hissediyordu," dedi bana. "Biliyorum."

"Onun hakkında kavga etmiştik," diye hatırlattı bana. "Biliyorum," diye

tekrarladım.

"Bana sadece benim olduğumu söylemiştin."

Aman Tanrım. Lanet olsun. Bu da neydi böyle? "Sadece sendin."

"Benim için kanını akıttın."

Aman Tanrım. Lanet olsun. Bu da neydi böyle? "Creed -"

"O mu yalan söyledi yoksa sen mi?"

Başımı salladım. "Bu... bunun üzerinden geçmeyeceğiz. Bu bok tarih oldu."

"Kan taklidi yapamazsın," dedi bana. "Bekaretini bana sen verdin."
"Evet," diye tersledim. "Nedir bu saçmalık? Tabii ki yaptım. Bunu biliyorsun."

Jason Dixon mı? Sen neden ?" Cevap vermedi. "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu.

"Biliyorsun. Bana bildiğini söylemiştin," diye hatırlattım ona. "Bana Dixon olduğunu söyledi."

"Jason Dixon değildi."

"Bana Dixon olduğunu söyledi," diye tekrarladı. Tanrım, *bu da neydi?*

"Jason Dixon değildi."

"O zaman kimdi?" diye sordu.

"Bunu yapmayacağız Creed," diye karşılık verdim.

Öne doğru eğildi ve kükredi, "*Bunu sana kim yaptı, Sylvie?*"

"*Bana Richard Scott yaptı!*"

Bana bir, iki, üç saniye baktıktan sonra döndü ve duvara güçlü bir yumruk atarken sırtındaki kasların çalışmasını hayranlıkla izledim, yumruğu panelleri, alçıpanı, her şeyi delip geçti.

Ben derin bir nefes alırken onu çıkardı ve bana doğru döndü.

"Bana onu aramak için zaman kaybettirme," diye hırladı. "O benim, senin değil. Sen gitmiştin. Beni bununla baş başa bıraktın."

"*Yapmadım* ve bunu sen de biliyorsun. Nasıl oldu da benden Richard Scott'a geçtin? Bu lanet ilçedeki tek uyuşturucu satıcısı pezevenk."

"Biliyorsun."

"Bilmiyorum."

"Belki o zaman değil ama şimdi biliyorsun. Bildiğini biliyorum. Bana baktın."

"Sylvie, o kadar derine inecek vaktim olmadı. Dixon'la takıldığını sanıyordum. Scott'tan haberim yoktu." Tekrar bana doğru eğildi ve gürledi, "*Söyle bana!*"

Başımı salladım. "Bana saçmalama. Sen de biliyorsun. Knight için ne yaptığımı ve neden yaptığımı biliyorsun. Bu kızlarla ilgili."

"Evet, Sylvie, bunu biliyorum çünkü *sen sensin* ve bir aydır seni izliyorum, ne kadar saçmalasan da bunun değişmediğini biliyorum. Altın gibi bir kalbin var. Her zaman altın gibi bir kalbin vardı. Senin için önemli olan bir şey varsa, her şeyi yaparsın. Şimdi tek fark, bunu bir silahla yapıyorsun."

kemerine takılı. Şimdi *bana lanet Scott'la nasıl birlikte olduğunu anlat!*" diye bağırdı.

"Babamın ona borcu vardı, Creed," diye tısladım. "İşte ."

Yanağındaki bir kas gerildi ve "Seni pezevenk mi yaptı?" diye sordu. Başımı salladım. "Beni tek başına seviyordu."

"Nasıl kaçtın?"

"Ona bir bıçak sapladım. Tesadüfen *onun* bıçağıyla. Neyse ki meşru müdafaa ilan çünkü ben yapmadan önce beni feci şekilde dövdü. Ben hayatta kaldım Creed. Richard kurtulamadı."

Nefes alış verişiyle göğsü kabardı. Benimki de öyle. Çarşafı tutan elimin altında hareket ettiğini hissettim.

"Konuşuyorsun Sylvie, beni dinlemeye hazır mısın?" diye sordu sıkıca.

"Hayır," diye sertçe cevap verdim. "Hayır. Konuşmak istiyorsan dinlersin ama ben dinlemeyeceğim Creed. O beni *sattı*. Babam beni *sattı*. Beni o pisliğe terk ettin ve bunu neden yaptığın umurumda bile değil. Sen . Altı yıl boyunca tutsaktım. Bir arabam vardı. Bir evim. Ama özgürlüğüm yoktu. Kıyafetlerimi o aldı, bana giydirdi, başka seçeneğim yoktu. Bana ne yiyebileceğimi söyledi. Beni becerdi. Beni tuttu. Beni bağladı. Kıçımı aldı. İçime vururken beni tokatladı, hepsi kurudu çünkü benim için hiçbir şey yapmadı ve bu... kahretsin... *acıtıyor*. Ve beni dövdü. Defalarca. Kaçmak için, o beni öldürmeden önce ben onu öldürmek zorundaydım. Kanını hâlâ ellerimde hissedebiliyorum. Tanrım, ne kadar çok kan var. Bir cesette bu kadar kan olduğunu bilmiyordum. Yatağın her yerindeydi. Onun her yerinde. Her *yerimde*. Kendi hayatımı geri almak için onun hayatını alana kadar bana *sahipti*. Bu yüzden kimse beni anlamıyor. Beni geri almak için bir adam öldürdüm ve beni tutuyorum."

"Scott'tı," diye fısıldadı.

"Evet, Scott'tı," diye onayladım.

"Hayır Sylvie," diye başını salladı ve elini kaldırıp yüzündeki yara izini işaret ettikten sonra parmağıyla saçındaki beyaz çizgiyi yokladı. "Bunu bana yapan ve beni senden uzaklaştıran Scott'ın adamlarıydı, babanın değil. Baban da bu işin içindeydi."

Aman Tanrım.

Neden bahsediyordu?

"Hazırsın," diye devam etti, "hikayeyi öğreneceksin. Uyarı, çok daha kısa sürdü ama daha az çirkin değildi."

Bunu söyledikten sonra çıplak ayaklarıyla dışarı çıktı. Yatağıma oturdum ve titredim.

Yatağında oturdum ve ön kapının çarpma sesini duyana kadar titredim.
Sonra ben ve çarşafım mutfığa gittik ve burbonu aldık. Sonra ben ve
çarşafım arka odaya gittik ve sigaralarımı aldık.
Sonra ben ve çarşafım yatağa geri döndük.

* * * * *

"Sylvie."

"Fuggov," diye
mırıldandım. "Sylvie,
bebeğim, bana bak."

"Fug... ov!" Bağırdım, sese doğru yalpaladım ve sonra yatağa yığıldım.

"Bunu sana o mu yaptı?" Gözlerimi kırıştıtırırken hırıldadığımı duydum.

"Kim?"

"Creed."

"Scott."

"Ne?"

"Richard Scott bana yaptı. Babam bana yaptı. Creed beni terk etti."

"Siktir," diye fısıldadığımı duydum, sonra saçlarımın yüzümden hafifçe
çekildiğini ve dudaklarımın kulağıma değdiğini hissettim. "Bunun seni
parçalayacağını biliyordum."

"Git buradan Knide," diye mırıldandım yastığıma.

Knight gitmedi. "Beş günde paramparça oldun." "İyi
olacağım," diye mırıldandım. "Ben her zaman
iyiyimdir."

"On altı yıldır iyi değilsin." Kahretsin, gerçek
buydu.

"*Uzun zamandır* iyiyim."

Gözlerimi kırptım ve puslu görüşüm
kayboldu. Bunun nedeni bayılmış
olmamdı.

* * * * *

Sigarayı dudaklarıma götürdüm, derin bir nefes çektim ve dumanı üfledim,
gözlerim arka odamın penceresinden karanlık geceye çevrilmişti.

Any'a'nın mutfak kapısından, "Sylvie?" diye seslendiğini duymadan çok
önce orada birinin olduğunu anlamıştım.

"İşte," diye
mırıldandım. Sessiz ol.

Sonra usulca, "Knight beni seni kontrol etmem için gönderdi. Anahtarı bana
verdi." "Bu harika."

"İyi misin?"

Hayır, . "Evet."

Karanlıkta yürüdü ve gölgesinin hareket edip karşımdaki diğer sandalyeye katlanışını izledim.

"Kat nasıl?" Kızlarını sordum.

"O iyi. Knight'ın ailesi Hawaii'den geldi. Slade'de nadir bir gece geçirebilmem için bebek bakıcılığı yapıyorlar."

"Eğlendiniz mi?" Ben sordum.

"Evet. İyi geceler. Aslında harika bir gece."

"Güzel," diye mırıldandım.

Sessizdi.

Sonra "Hala içiyor musun?" diye sordu.

"Sanırım zil zurna sarhoş olmak, öğlene kadar sızmak, Dan the Douchebag'in Charlene'i terk etmesinden bu yana ilk kez ona yardım etmeyi kaçırmak ve cidden üçte asılı kalmak yeterli. Sosu bırakıyorum."

En azından bu gecelik.

"Charlene endişelendi. Buraya geldi. Sen baygındın. İşe dönmesi gerekiyormuş, o yüzden Knight'ı o aramış," dedi Anya.

Pencereye doğru başımı salladım ve sigaramdan bir nefes daha çekerek dumanını perdenin dışına üfledim.

"Sylvie, lütfen konuş benimle," diye fısıldadı.

Ona güvenebilirdim ve zamanı gelmişti. Bunu daha çok ona güvenebildiğim için, daha az da zamanı geldiği için yaptım. Tek bildiğim, bu pisliği birinin üzerine boşaltmam gerektiği idi, o müsaitti ve şanslıydım ki ona güvenebilirdim.

Bu yüzden, "Knight sana benden bahsetti mi?" diye sordum. "Evet dersem Knight'a kızar mısın?"

"Hayır."

"O zaman evet."

Başımı salladım, bir nefes daha çektim ve yanıma uzanıp sigarayı söndürdüm. "Demek sana Creed'den bahsetti."

"İtiraf edeyim, son gelişmeleri aldım." Sonra daha sessiz, "Senin için endişeleniyordu Sylvie ve görünüşe göre endişelenmesi için bir neden vardı."

"Knight Sebring'in beni kızdıracak yapabileceği tek bir şey var, o da seni becermek, o yüzden ikiniz konuştuğunuz için ona kızdığım konusunda endişelenme. Kızmadım. Sorun yok."

O sessizdi.

Ben de öyle.

Sessizliğimi bir sigara daha yakma dürtüsüyle savaşılarak geçirdim. İçmediğim sürece çok sigara içen biri değildim. Sıradan. İstifa etmeliyim. Ama o değildi.

Bir. Knight'a bile bıraktırmıştı. Bu yüzden kendi evimde bile onun yanında sigara içmek benim için hoş değildi. Beni sigara içerken yakaladı, bu bir şeydi. Bir metre ötemdeyken sigara içmek başka bir şeydi.

Sessiz kaldığında, başka bir sigaraya olan ihtiyacımı aklımdan çıkardım ve bu şekilde davranmayı bıraktım.

"Konuşmak istiyor. Onca yıl önce beni neden terk ettiğini söyle," diye paylaştım. "Tamam," diye fısıldadı.

"Yılları geri getirmez," dedim ona. "Haklısın."

"Bana olanları silmez," diye devam ettim. "Bu konuda da haklısın."

Burnumdan nefesimi çektim ve karanlık bahçeme baktım.

Silah odaya girdi ve bunu sandalyeme zıpladığı için anladım. Sonra kalçalarımın gövdem arasındaki boşluğa ittirerek girdi ki vücudum sandalyede yana doğru kıvrıldığı ve ayaklarım koltuğa girdiği için bu boşluk oldukça dardı. Yine de bir şey istediğinde kararlıydı ve onu elde etti. Aldı, kıvrıldı ve mırlamaya başladı.

Okşamaya başladım.

Sonra tekrar konuşmaya başladım.

"Elmacık kemiğinde bir yara izi var, saçında bıçağın girdiği yerde beyaz bir çizgi var. Gözünden beynine doğru gittiklerini ve hareket ettiğini söyledi. Ayrıca bıçağı aldığı anda bunun beni terk etmesiyle bir ilgisi olduğunu söyledi."

"Neden?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"O zamanlar bana işkence edebilirlerdi ve ben onu asla terk etmezdim. Belli ki böyle bir şey yaptılar ve beni terk etti."

"Tahmin ediyorsun. Benim tavsiyem, tatlım, tahmin etmemelisin. Tahmin etmelisin. *biliyorum.*"

"Yılları geri getirmiyor," diye mırıldandım.

"Haklısın, döndürmez."

"Bana olanları silmiyor." "Haklısın Sylvie," diye fısıldadı. Sessizliğe gömüldüm.

Sonra sessizliği yine ben bozdum.

"Başka bir kadından olan çocuklarına bizimkiler için seçtiğimiz isimleri verdi." Keskin bir şekilde nefesini tuttuğunu duydum. "Evet," diye kabul ettim. "Ben de öyle düşünüyordum."

Ona saldırmadan önce düşündüm ve onu dövmeye çalıştım. Ama işe yaramadı."

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordu. "Açıkladı mı?"

"Evet," diye cevapladım. "Beni bir daha göremeyeceğini düşündüğü için olduğunu söyledi. Sevdiği çocuklara bizim seçtiğimiz isimleri vermek istediğini, böylece her seferinde beni hatırlayacağını söyledi. Lanet olası bir kaçık ve acımasız. Karısı öğrendi ve onu boşadı ve cidden onu suçlamıyorum."

bozmadan önce uzun süre sessiz kaldı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şey." Başımı çevirip gölgesine baktım.

"Ne?" Nefes aldım.

Gölgesinin bana doğru eğilmesini izledim.

"Tamam, belki bunu söyledikten sonra benden hoşlanmayacaksınız ama Knight'a bir şey olsa ve o benden alınsa, dürüst olmak gerekirse, benim hayatımın çok önemli bir kısmı bitmiş olsa bile, kızımızı hayata devam edecek kadar seviyorum. Hayata devam etmek belki başka biriyle birlikte olmayı da içerecektir ama şunu biliyorum. Benim için Knight'tan başka kimse yok. Dürüst olurdum ve eğer adam bunu anlamazsa, hayatına devam etmek zorunda kalırdı, ama bu böyle olurdu. Knight'ı bir şekilde hayatta tutmak için elimden gelen her şeyi yapardım, sadece Kat için değil kendim için de. Buna ihtiyacım olacaktı, o yüzden yapacaktım. Bu muhtemelen benim için başka kimsenin olmayacağı anlamına gelirdi. Ama sana olanlar uzun zaman önce oldu Sylvie, sen gençtin, o gençti. O sadece yaşamaya devam etmeye çalışıyordu, aynı zamanda seni hayatta tutmaya ve bir şekilde onunla birlikte tutmaya çalışıyordu ve bu çok güzel. Haklısın. Aynı zamanda kötü ve acımasız. Ama herhangi bir şey pek çok şey olabilir ve bu da kötü ve acımasız olabilir ama aynı zamanda güzeldir de."

Geceye dönüp baktım.

"Bunun bir önemi yok," dedim usulca. "Beni terk etmesi için neler olduğunu bilebilirim. Hatta belki anlayabilirim bile. Ama bunun bir önemi yok. Ben artık olduğum kişiyim. Geri dönüş yok."

"Asla geri dönüş yok. Ama siz bundan bahsetmiyorsunuz. İlerlemekten bahsediyorsunuz."

Başımı salladım.

Anya kesin bir tavırla, "Öylesin Sylvie," dedi. "İçine gömülüyorsun ve orada kalıyorsun. Bu geçmişle ilgili değil. Bu ne olabileceğiyle ilgili."

"Bir şeyleri açıklayabilse bile, bu her zaman kalacak."

"Sadece izin verirsen."

Espri yapmadan güldüm.

"Korkuyorsun," diye fısıldadı ve başımı tekrar gölgesine çevirdim. "Aynen öyle," diye fısıldadım.

"O gitti ve senin hayatın çözüldü."

"Evet."

"Bunu bir yapamazsın."

"Hayır."

Arkasına yaslandı ve yine sessizliğe gömüldü. Geceye dönüp baktım.

Uzun süre sessiz kaldık. Bu sefer ben bozdum.

"Kötü bir ev sahibesi oluyorum. İçecek bir şey ister misin?"

Ayağa kalktı. "Başka bir zaman, tatlım. Eve, ailemin yanına dönmeliyim." Ailesine.

O şanslı bir kaltaktı. Neyse ki bunu biliyordu. "Seni dışarıda görmememin bir sakıncası var mı?" diye sordum.

"Hiç de değil" diye cevap verirken sesinde bir gülümseme vardı.

"Uğradığın için teşekkürler, Anya. Knight'a iyi olduğumu söyle. Yarın tüm sistemler hazır."

"Ona söyleyeceğim."

Gun'ı okşarken onun karanlık mutfak kapısına doğru yürümesini izledim.

Gölgesi içinden kaybolmadı. Durdu ve bana geri döndüğünü anladım.

"Son bir şey daha, Sylvie. Gittiğimde, şu anki hayatını düşünmeni istiyorum. Hoşuna gittiğini biliyorum. Sana yakın insanlar olduğunu biliyorum. Eğlendiğini biliyorum. Ama senden en mutlu anını, hayatının en mutlu anını düşünmeni istiyorum. Sonra da bunu şu anda Tucker Creed olmadan yaşadığın hayatla karşılaştırmayı istiyorum. Tahminimce, en mutlu anın onu da içeriyor. Tahminimce, aranızda bu bok olsa bile, bir şans verin, şu anda yaşadığınız, sevdiğiniz hayattan başka bir şeye geçeceksiniz. Daha büyük, daha zengin, daha iyi, daha *mutlu bir* şeye. Ve sen bunu biliyorsun. Sadece kaybetmekten korkuyorsunuz çünkü bir kez kaybettiniz. Tüm bunlardan sonra, o *hiç olmasaydı* hayatınızın nasıl olacağını düşünün. Hiç tanışmamış olsaydınız. Hiç dokunmasaydı. O zaman tatlım, kendine o anları yaşamayasaydın nasıl hissedeceğini sor. Son olarak, umarım bu sefer fark edersin,

Bu güzelliğe sahip olmak için risk almamayı bilinçli olarak seçiyorsunuz."

Onun silueti kapıdan çıktıktan sonra uzun süre gölgeli kapıya baktım ama karanlık gölgeler görmedim. Güneşli günler, göl, iskele, çimlerin üzerinde battaniyeler, üzerlerinde yuvarlanan genç bedenler, birbirine dolanmış, iki beden zor sığıdığı karanlık odalarda ikiz yataklar, fısıltılı konuşmalar, sımsıkı sarılmalar gördüm.

Bacaklarım sandalyeden çözülürken ellerim Gun'un etrafında kıvrıldı. Onu kucakladığım gibi ayaklarımı yere koydum ve karanlık evimden yatak odama doğru yürüdüm. Işıkla uğraşmadım. Gun'ı yavaşça yatağıma bıraktım ve dün geceden kot pantolonumu bulana kadar yerdeki kıyafetlerimi karıştırdım.

Arka cebimden telefonumu çıkardım.

Çevirip açtım ve ekrandan gelen ışık beni irkiltti. Telefon rehberime gittim, aşağı kaydardım ve git tuşuna bastım.

Gözlerim komodinin üzerindeki saate giderken onu kulağıma götürdüm. Saat sabahın on yedisidi.

Telefon bir kez çaldı.

"Sylvie," diye selamladı Creed, sesi uyanık ama hırıltılıydı. "Ben hazırım," diye fısıldadım.

Sessizlik.

Sonra, "10 dakikaya oradayım."

Bağlantıyı kes.

Telefonumu kapattım. Hay sikeyim.

Onuncu Bölüm

Benim Sylvie'm

Yirmi iki yıl önce Kentucky'de sıcak bir yaz günü, Creed on yedi yaşında, Sylvie on bir yaşında, on iki yaşına girmesine bir gün kalmış...

Bisikletimden indim, duvara yasladım, binanın yan tarafından aşağıya doğru yürüdüm, kapıyı açtım, donmuş süt standına girdim ve onu hemen gördüm.

Creed ve kız arkadaşı Natalie.

Karnım ağrımaya başladı.

Hemen arkamı dönmeye başladım ama o gülüyordu, kafası hareket etti ve beni gördü.

"Hey, Sylvie."

Aptalca bir el salladım ve arkamı dönüp kapıdan çıktım. Ama bisikletime koştum.

çektim ve binmeye başladım ki, "Hey! Yo!

Bekle!"

Başımı kaldırdım ve Creed'in uzun bacaklarının onu bana getirdiğini gördüm. O *kadar* güzeldi ki.

O yaklaştıkça, önümde durana kadar başım geriye, geriye gitti.

"Dondurma almayacak mısınız?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Unutmuşum. Eve gitmem gerek. Üvey canavar beni doğum günüm için alışverişe götürecekt."

Bu tamamen yalan değildi. Yapması gerekiyordu. Sadece henüz yataktan çıkmamıştı.

"Doğru," diye mırıldandı ve sonra sırtıttı. "Yarın göle gidiyor muyuz?"

Asla olmaz. Muhtemelen Natalie'yi de getirmek isteyecektir.

Başımı salladım. "Özür dilerim, söylemem gerekirdi... Sana söylemeyi unuttum. Yarın arkadaşımın evine gidiyorum. Bütün gün pijama partisi."

Başını yana salladı ve bana "Doğum gününde hep gölde buluşuruz Sylvie," diye hatırlattığında sesi kısıldı.

"Ertesi gün seninle buluşacağım ama uzun süre kalamam."

"Sabah gel, arkadaşına gitmeden önce, çok çabuk," diye ısrar etti.

"Ben... Ben yapamam. Oraya erken gideceğim." "O zaman seninle daha erken buluşuruz."

"I -"

"Creed! Bana külah alacak mısın almayacak mısın?"

Arkasına bakmak için döndü ve ben de etrafına bakmak için yana doğru eğildim. Natalie'yi kapının dışında gördüm, bir eliyle kapıyı açık tutuyordu, bir eli de kal asındaydı. Uzun, bronzlaşmış bacakları kısa şortunun içindeydi. İri göğüsleri dar tişörtünün kumaşını geriyordu.

"Bir saniye içinde," diye karşılık verdi Creed.

Güzel, uzun boylu, esmer Natalie'yi incelemeye o kadar dalmıştım ve keşke benim de kahverengi saçlarım, uzun bacaklarım ve büyük göğüslerim olsaydı diye düşünürken bana döndüğünü fark etmedim.

"Hey," dedi usulca ve gözlerim ona kaydı.

Sonra hızla başımı eğip bisikletime yaklaştım ve "Gitmeliyim" diye mırıldandım.

"Hey," dedi yine usulca ve yavaşca gözlerimi ona kaldırdım. Gözlerim onun güzel mavi gözleriyle buluştuğunda, "Her zaman benim kızım olacaksın," diye fısıldadı.

Sadece iyi davranıyordu.

Birkaç yıl önce onun sevgilisi olmayı bırakmıştım. Artık başkaları vardı. Bir sürü. Natalie sadece en yenisiydi.

Dudağımı ısırđım ve ağlamamak için kendimi zor tutarak başka tarafa baktım.

"Hey," diye fısıldadı ve fısıldamak istemedim, gözlerimde ıslaklığın y z ğ ğ n  görebiliyordum ama bir nefes aldım ve onu daha yakın ve bana doğru eğilmiş bulmak için ona geri baktım. "Sen her zaman benim Sylvie'm olacaksın. Öyle mi?"

Nefesimi içime çektim ve başımı salladım.

"G le gel. Seninle erken buluşacağım," diye emretti.

Tekrar başımı salladım.

Sırıttı, bir elini kaldırdı ve boynumda asılı duran yeşil taşa dokundu.

"Sylvie'me kolyesini vermeliyim."

"Tamam Creed," diye fısıldadım.

Sadece bir santim uzaklaştı ama durdu ve fısıldadı, "Her zaman sen ve ben."

Tekrar başımı salladım ve dudaklarımın titrediğini hissettim.

"Her zaman ben ve Sylvie'm, değil mi?" diye fısıldamaya devam etti. "Evet," diye fısıldadım.

Bir elini kaldırdı ve sa ımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Eve dönerken dikkatli ol."

"Tamam, Creed."

"Yarın görüşürüz."

"Tamam."

"Sonra görüşürüz."

"Güle güle."

Bisikletime bindim.

Donmuş süt standına geri döndü. Eve
kadar yol boyunca ağladım.

On Birinci Bölüm

Biz Kazanırız

Günüümüz...

"Sylvie?"

Kıpırdamadan durdum, kulaklarımdaki uğultu sağır ediyordu, gözlerim açıktı ama kör olmuştu, vücudumdaki her sinir çok fazla volt alıyormuşum gibi titreşiyordu ama dudaklarım kıpırdadı.

"Konuşmayı kes."

"Bebeğim." İki büyük elin başımın iki yanına nazıkçe yerleştiğini hissettim. "Bunu sana onlar yapmadı," diye fısıldadım.

"Sylvie -"

"Onu geri al." "Ba

-"

Ellerim yumruk şeklinde aşağıya indi, başım o kadar geriye gitti ki acı boynumu çekti ve "*Bunu sana onlar yapmadı!*" diye feryat ederken kelimeler boğazımda düğümlendi.

Beni bedenine doğru çekerken kollarını başımın etrafında kavuşturdu. "Bu gecelik işimiz bitti," diye mırıldandı saçlarımın tepesine doğru. Oh Tanrım. değildi.

Aman Tanrım.

Dahası da vardı.

Bacaklarım altımda kaldı ama Creed beni yakaladı ve kollarının arasına aldı. Evimin içinde ilerlerken yüzümü boynuna gömdüm. Sonra yatağa girdik, Creed beni kendine çekti, sıkıca sardı, üzerime kıvrıldı, böylece çoğunlukla . Var olan tek şey oydu, görebildiğim tek şey, hissedebildiğim tek şey.

"Bunu sana onlar yapmadı," diye fısıldadım boğazına ama bu düzensiz bir yalvarıştı.

"Sessiz ol, Sylvie."

Hıçkırık parçaladığında bedenim şiddetle sarsıldı.

Creed'in tutuşu sıkılaştı.

Parmaklarım gömleğinin içindeydi.

"Bunu sana onlar yapmadı. Bunu sana yapmadılar. Bunu sana yapmadılar. Bunu sana yapmadılar. Bunu sana yapmadılar. Bunu sana yapmadılar."

"Bebeğim."

Sustum.

Bana sarıldı.

Gözyaşlarım dindi.

Hâlâ bana

sarılıyordu.

"Creed?" diye

seslendim. "Uyu,

bebeğim."

"Tanrı'ya inanıyor musun?"

"Uyumak."

"Tanrı'ya inanıyor musun?"

"Bilmiyorum."

Kırık bir nefes çektim.

Sonra fısıldadım, "Şu anda ben de bilmiyorum."

* * * * *

Gözlerimi açtım ve çalar saate baktım.

Sonra yorganı yatağın üzerinden attım, ayağa fırladım, odamdan koşarak çıktım, koridoru geçip oturma odasına girdim. Pişmekte olan pastırmanın kokusunu aldım, bu yüzden kapıdan çıkmak yerine yemek odasına koştum ve yarı yolda durdum.

Creed ocağımdaydı. Varlığımı hissetti ve döndü.

"Charlene," diye fısıldadım.

"Oraya gittim. Her şey yolunda. O iyi. Çocuklara yardım etti."

Ona baktım ve titremeye başladım, tepeden tırnağa sarsıldım.

Kaçırmadı.

"Buraya gel, Sylvie."

"Zamana ihtiyacım

var."

Başı sarsıldı ve gözleri bana kilitlendi.

Dürüst olmak gerekirse, sana her şeyi veririm" diye cevap verdi. Her şeyi, bebeğim. Ama yeterince zaman kaybettim. Sana bunu veremem. Uzay, belki. Zaman. Hayır."

Başımı salladım. "Hayır, yani... Bana gerisini anlatmadan önce zamana ihtiyacım var." Gözlerini kapattı. Bunu yavaşça yaptı.

Sonra onları açtı ve "Bunu verebilirim" diye fısıldadı.

Koşmaya başladım, doğrudan ona doğru. Mutfak fayansına çarptım, döndüm ve kendimi havaya fırlattım.

Creed beni yakaladı.

Bacaklarım kalçalarına dolandı ve ağzım onunkine sertçe çarptı. Dizlerinin üzerine çöktü, sonra beni sırtüstü yatırdı.

Mutfakta yerde seviştik. Ve
pastırmayı yaktık.

* * * * *

Parmak uçlarım yara izinin üzerinde gezindi, dudaklarım elmacık kemiği,
şakağı ve saçları boyunca onları takip etti.

Kıçımdaki elleri sıkılaştı, parmakları derine indi.

Dudaklarımı kulağına götürdüm.

"O öldü." "Sen
söyledin."

"Hayır. Babamı kastediyorum."

Parmakları daha da derine battı. "Çok
kötü." "Evet."

"Kentucky'de mi gömüldü?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım.

"Yakında Knight'ın bokunu göreceğiz, yola çıkıyoruz. Onun mezarında
sevişeceğiz." Başımı kaldırdım ve ona baktım.

Bana sıırttı.

Görünmez güneşimin ışınları beni ruhuma kadar ısıttı. Bir
yataкта sırt üstü yatan tek güneş.

Tanrım, *Tanrım*, güneşimi özledim.

"O bunu hak ediyor bebeğim, ben de maceraperestim ama mezarlık seksi..."
Durakladım. "İçimde olduğunu sanmıyorum."

"Sonra da o çok sevdiği lanet olası golf sahasında sevişiyoruz."

"*Bunu* yapabilirim."

Creed bana gülümsedi.

"Bana en sevdiği deliğin on altı olduğunu söyledi," diye paylaştım. "Zor
ama güzel olduğunu söyledi."

"Doğru, on altı yeşilin üzerinde, en sevdiğim deliği
açacağım." Bunu gülümseyerek söyledi.

Bir kahkaha patlattım.

* * * * *

Elimde iki taze, soğuk birayla arka odaya girdim. Alacakaranlığa bakan
sandalyelerden birinde oturan Creed'e yaklaştım. Teklif ettiğim birayı
görmezden geldi ve beni belimden yakaladı, sertçe çekti ve kucağına düştüm.
Kolunu bana doladı ve çıplak topuklarını pencere pervazına dayamak için
uzun bacaklarını kaldırdı.

Ancak o zaman birasını aldı.

Birazını geri emdi. Ben de biraz emdim ve gözlerim alçak masanın üzerine yayılmış, tükettiğimiz Çin yemeklerinin kalıntıları üzerinde gezindi. Hoşumuza giden her şeyi sipariş etmiştik, bu da on iki kişiyi doyurabileceğimiz anlamına geliyordu.

Günlerce yemek
artıkları. Tamamdır.

Knight'ı erkenden arayıp bilgi verdim ve bir güne daha ihtiyacımız olduğunu söyledim.

Bunu kabul etti.

Olacağını biliyordum.

Yani bütün gün Creed ve ben vardık. Onun vücudu. Benim vücudum.

Sikiştik. İçiyorduk.

Yemek. Biraz konuşma. Daha çok sevişme.

Tucker Creed dışında hiç erkek arkadaşım olmamıştı. Bir kez sevişmiştik ve o da elimden alınmıştı. Yani makyaj seksinin bu kadar harika olabileceğini bilmiyordum.

Özellikle de etmeniz gereken on altı yılınız varken.

"Çocuklarımla tanışmanı istiyorum."

Tüm vücudum gerilirken bile ona bakabilmek için başımı salladım. "Ne?" Fısıldadım.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Çocuklarımla tanışmanı istiyorum," diye tekrarladı. "Ne yani, *şimdi mi*?"

Sırıttı. "Hayır Sylvie, arabayla on sekiz saat uzaktalar, o yüzden şimdi olmaz. Yarın değil. Bu işten sonra. Biz sakinleştikten sonra. Onları yukarı getireceğim." Oh kahretsin.

"Creed -"

Koluyla beni sıktı.

"Bunun üzerine otur. Tepki verme. Sadece üzerine oturun. Bunun hakkında düşün. Zaman var." "Tamam."

Bakışlarımı tuttu ve konunun peşini bırakmadı.

"Nerede olduğunuzdan emin değilim ama nerede olduğumu açıkça belirteceğim. Bir keresinde senden vazgeçmiştim. Bu beni öldürdü. Mecazi anlamda ama yine de beni öldürdü. Bunu bir daha yapmayacağım. Bu konuda senden daha ilerideyim. Bir bakıma, bir ayı aşkın süredir seninleyim. Sen bir hafta bile geçirmedin. Yani gelecekte çocuklarımla tanışacağını ve onları tanıyacağını bilerek oturuyorsun. Ama sadece söylüyorum, geleceğinde benim çocuklarımla tanışacaksın."

"Sen öyle diyorsun, ben de diyorum ki aradan on altı yıl geçti, bunu senin deyimimle aramız düzeldikten sonra konuşalım."

"Biz iyiyiz," dedi kararlı bir şekilde. "Sadece... daha havalı ." Ona sııttım ve "Doğru" diye mırıldandım.

Sııttı ve "Doğru" diye mırıldandı.

Biramdan bir yudum aldım.

Creed'in kanun koyma işi bitmemişti.

"Benden 5 aldılar, senden bok aldılar. Onlar öldü. Şimdi bokunu geri veriyorum."

Gözlerim tekrar ona döndü ve "Ne?" diye sordum.

"Dün, ben ne dedim?" diye sordu ama ben daha ne dediğini anlamadan durdu.

"Ah... bebeğim, dün çok şey söyledin."

"Yatakta," diye ekledi detaylar yeterli değildi. "Orada da çok şey söyledin."

"Sylvie, geçmişİ düşün. Sana geri döneceğimi söylemiş miydim?"

Ah şu.

Kahretsin.

"Creed -"

"Güvenli kelime Geronimo'dur. Bunu unutma. Sonra oynarız."

Beni tekrar nasıl tahrik ediyordu? En az altı prezervatif kullanmıştık ve sadece o kullanmıştı. Onun benim kadar orgazm olma kapasitesi yoktu, şanssızdı. Ben bunun iki katını yaşadım.

"Creed -"

Birasını yere koyabilmek için elini indirdi, sonra saçımın yan tarafına daldı, arkadan dolandı ve yüzümü kendine yaklaştırdı.

"Seksi seviyorsun, hem de çok. Görebildiğim tek takıntın hayvanın sana verdiği. Oynadıkça daha fazlasını buluyorsun, sorun değil. Onlar senin. Ama onun sana korkmayı öğrettiği şeylerden korkmuyorsun. Sen ve ben çalışırız, böylece rahat yaşarsın. boku çözeriz, yavaştan alırız. Hepsini kastediyorum. Bunu aşamayacağınızı fark ederseniz, benim için sorun değil ama deneriz. Ondan kurtulmaya çalışacağız. Yani sadece sen ve ben varız ve seviştiğimizde sadece ikimiz varız ve her şey tatlı ve kolay."

"Düşünüyorum da," dedim nazikçe, "bu benimle ilgili olduğu kadar seninle de ilgili."

"Aynen öyle," diye kabul etti. "Açııkçası macerayı severim. Kontrolü severim. Kıçla oynamayı severim. Deneriz, beğenmezsin, sevdiğimiz şeyi buluruz ama o bizden almaz. Benimle misin?"

Öyleydim. Sayılır.

Ona bunu söyleyemeden devam etti, "Chelle bu saçmalıkların hiçbirini sevmeydi. Rahatlayamazdı."

. Tehlikeli bir bölgeye giriyorduk.

"Uh... burada iyi gidiyoruz, Creed," diye başladım. "Bence daha derinlere inmeden önce frene basmalı ve gecenin geri kalanını bu iyiliğin üzerinde geçirmeliyiz."

Çenesini kaldırdı ama yumuşak bir sesle, "Demek istediğim bebeğim, rahatlayamadı ve bunun sorumlusu bendim. Bu benim suçumdu çünkü sen odadaydın. Ben ona tam olarak anlatana kadar tam olarak anlamadım ama o aptal bir kadın değil. Anladı. Ve başka bir kadının adını derisine kazımış bir adamla yatıyordu. Bunu gözden kaçırmadı ve sadece gözden kaçırmaması zor olduğu değil. Onu odada seninle ve benimle istemiyorum. Şimdi beni anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Güzel," diye fısıldadı.

Biraz daha bira emdim. O da yerden kendi birasını aldı ve aynısını yaptı.

Gözlerimi alacakaranlığa diktim.

Sonra ona sordum, "Sadece, bilirsin, gelecek için, onunla iyi geçiniyor musun?"

"Çocuklar için bana katlanıyor," diye cevap verdi hemen. "Onun dışında benden kaçıyor. Şu anda parmağında başka bir adamın yüzüğü var. Evlendikten sonra bana geldi, zil zurna sarhoştı ve yüzüğü bana verdi. Şimdi odadaki tek kişi benim. Bunu biliyor, onun erkeği. Onu seviyor, bu saçmalığa katlanıyor. Berbat. O iyi bir kadın, muhtemelen niyeti bu değildi ama yine de bana borcunu ödedi. Bununla yaşıyorum, ona, ona, onlara yaptığım şeyle. Suçluluk duygusu ağır basıyor. Ona kazık attım, o her gün bunun acısıyla yaşıyor. Ben de her gün bunun suçluluğuyla yaşıyorum."

Ona baktım. "Bunu senin için halledebilir miyiz?"

Creed bana baktı. "Hayır. Bu benim kefaretim ve bunu hak ediyorum."

"Hayat olur Creed ve onunla birlikte bok da olur. Hepimiz bu bokun altında yaşayamayız."

Kaşları havaya kalktı. "Ciddi misin?" "Şey... evet."

Sırıttı. "Bebeğim, daha birkaç gün önce bok yığınının altında yaşamaya kararlıydın. O kadar kolay mı kurtuldun?"

"Benim hakkımda konuşmuyoruz."

". Artık öyleyiz."

Gözlerimi ona diktim. "Akıllı ve mantıklı olmayı bırak. Sinir bozucu." Başını geriye attı ve kahkahayı patlattı.

Arkamı döndüm ve biramı geri çektim.

"Sylvie," diye seslendi gülmesi bittiğinde. "Ne?"

Pencereyi açtım.

"Bana bak."

Ona baktım.

Gözleri yüzümde gezindi, sonra eli başımın yanına geldi ve izlerken başparmağı yüzümde gezindi. Sonra eli boynumdan aşağı kayd, göğsümde kalbimin attığı yere bastırdı.

"Bazı insanlar hayatı yaşar. Bazıları ise hayatta kalır. Biz hayatta kalanlarız. Mutluluğumuzdan parçalar koparabiliriz ve yemin ederim bebeğim, şu anda söz veriyorum, senin ve benim için, hayatımızın geri kalanında, mutluluğumuzdan parçalar koparmak için kıcımlı yırtacağım. Ama başımıza gelenleri, bize yapılanları, bizim yaptıklarımızı bir kenara bırakıp yolumuza devam edebileceğimizi sanıyorsak kendimizi kandırıyoruz demektir. Sonsuza dek bizimle olacak. Sadece bununla yaşamayı öğrenmeliyiz. Onu gömersek, inkar edersek ya da yokmuş gibi davranırsak boku yeriz. Yüzeye çıkacak ve bizi paramparça edecektir. Bunu kabullenir ve edersek, iyi olacağız."

"İyi bir kadını incittin," dedim ihtiyatla.

"O zaman değil ama şimdi, olduğu ve bittiği için memnunum. Çünkü buraya gelip seni bulduğumda hala ona bağlı olsaydım, çözülürdüm. Bu benim hakkımda pek bir şey söylemiyor ama ben bir pislik olduğumu kabul ettim. Söylediği şey, benim için ne ifade ettiğın. Yani, iyi ki oldu ve bitti. Bu ağırlığı taşıırken buna tutunacağım."

Korkunç olduğu kadar güzeldi de. Hayat.

Ya da Creed ve benim bildiğimiz hayat.

Gözlerim boğazına gitti ve fısıldadım, "Bir adam öldürdüm."

"Bir hayat kurtardın."

Gözlerim tekrar ona döndü. "Ne?"

"İşim gereği iki kişiyi öldürdüm. İkisini de hatırlıyorum. İkisi de aklımdan çıkmıyor. Yaşamayı ya da ölmeyi hak edip etmediklerini yargılamak bana düşmez ama içinde bulunduğumuz durumda ya onlar ya da bendim. Ben kendimi kurtardım. Sen kendini kurtardın. Chelle'i kasten incitmedim ama de yaptım. Bu aklımda kalacak.

Ben. O hayvanı öldürdün, bu seninle kalacak. Seninle olduğu için minnettar olmayabilirsin ama ben minnettarım çünkü bu, şu anda benimle olduğun anlamına geliyor."

Gözlerinin içine baktım ve sessizce "Bunu hak etti" dedim.

"Senin kararın. Onun bokunu yaşadın. şekilde, kesinlikle aynı ." Boynumu büktüm ve alnımı çenesine dayadım.

Creed'in kolu bana sıkıca sarıldı.

Gözlerim boğazında, "Peki, bizim mutlu parçamız için planların nedir?" diye sordum.

"Her seferinde bir gün. O gün yatakta senin yanında başlar, bu benim mutluluk parçam. Ben de seninkini bulacağım ve kendi parçanı aldığından emin olacağım."

Söylediği şey benim için işe yaradı. Nefes aldım.

Creed şişesini dudaklarına götürdü ve birayı emdi. Sonra ona her şeyi verdim.

"Aklımı kaçırarak kadar korkuyorum."

"Berbat, bebeğim," diye fısıldadı. "Ama bunu anlıyorum ve üstesinden gelmene yardım edeceğim. Benim için bir günümüz vardı, o kadar, yarın ön kapından çıksam ve vurulup ölsem, mutlu ölürdüm. Mutlu ölürdüm çünkü bir günlüğüne de olsa sen yanımdaydın. Sanırım bunun asla olmayacağını bilerek bir düzine hayat yaşadım. Buna sahip olmak benim için her şey demek. O yüzden korkmuyorum. Hayatım boyunca istediğim iki şey vardı. Babamı geri almak ve seni. Şimdi bana çok yakınsın, bu da işime geliyor."

Güneş ışınları beni aşağı ısıttı.

Yüzümü boynuna bastırmak için başımı kaydırdım. Creed daha sıkı tuttu.

* * * * *

Yere zincirlenmişti, köşede yatıyordu, yüzünde kurumuş kan vardı, saçları keçeleşmişti.

Babası odada onunla birlikte duruyordu ve bir şişe su, ulaşamayacağı bir yerde, ikisinin arasında yerde duruyordu.

Dudakları kurumuş, kabuk bağlamış, çatlamış ve yarılmıştı.

Babam kıpırdandı, suya bir santim daha yaklaştı, ama hâlâ ulaşamıyordu. "Ver onu," dedi babam.

Başını kaldırdı. Açlık, susuzluk ve acıyla bulanıklaşan gök mavisi gözlerini hâlâ babama dikmişti.

Kelime zayıftı ve ortasından çatladı. Ama yine de söyledi.

"Asla."

Babam su şişesini tekmeledi ve şişe odanın diğer ucuna uçtu, sıvı her yere sıçradı ama hiçbirisi olması gereken yerde değildi.

* * * * *

Bedenim sarsıldı ve yatakta oturur pozisyona geldi. Dizlerim yukarı kalktı, ellerim tekrar yatağa girdi ve ağır bir şekilde dizlerimin üzerine düştüm.

"Sylvie?"

Creed'in kolu belimde ağırlaşmıştı. Rüyadan önce hatırladığım son şey yatakta fısıldaştığımızdı; ben Creed'in altında, tıpkı bir gece önce hıçkıra hıçkıra ağlarken bana sarıldığı gibi sımsıkı sarılmıştım.

Belli ki birbirimize sarılmış .

Ön kolunun üzerine çıkmasıyla yatağın kaydığını hissettim.

"Sylvie," sesi daha sertti.

Cevap vermedim.

Rüya beni hâlâ etkisi altında tutuyordu.

Yorganı geriye attım ve yataktan fırladım. Çılgınca hareketlerle şifonyere koştum, külotumu çıkardım ve beceriksizce üzerime geçirdim. Başka bir çekmeceyi açıp bir babydoll tişört bulduğumda bile o çekmeceyi açık bıraktım. Odadan çıkıp koridora, oturma odasına, girişe, yemek odasına ve mutfak lavabosuna doğru koşarken başıma geçirdim.

Dolaptan bir bardak kaptım, suyu açtım, doldurdum, dudaklarıma götürdüm ve geri emdim. Su ağzımın kenarlarından, boynumdan aşağı damladı ve tişörtümü ıslattı.

Boşaldığında tekrar doldurdum ve tekrarladım.

İçerken sıcak bir bedenin sırtıma bastırdığını hissettim, ellerim önümdeki lavabonun kenarındaydı. O vücut kamburlaştı ve bir yüzün boynuma gömüldüğünü hissettim.

Bardağı boşalttım, tekrar doldurdum ve tekrarladım. Creed hareket etmedi.

Bardağı boşalttım ve büyük bir gürültüyle lavaboya bıraktım.

"Seni öldürebilirlerdi," diye fısıldadım.

"Yapmadılar," diye mırıldandı boynuma karşı.

"Seni öldürebilirlerdi," diye tekrarladım.

Bir eli lavabonun kenarından ayrılıp karnımda ama yüzü boynumdan ayrılmadı. "Bebeğim, *yapmadılar*."

"Bir yerde susuzluktan ölmenin sadece üç gün sürdüğünü okumuştum."

Creed cevap vermedi.

Ona benden daha iyi bildiği bir şeyi söyledim.

"Seni bir ay tuttular."

Dudakları kulağıma gitti. "Onlar öldü, Sylvie. Biz buradayız. Birlikteyiz. Nefes alıyoruz ve onlar lanet *olası ölümler*." "Biz kazandık." diye bitirmeden önce nefes alışını dinledim.

Biz kazandık.

Başımı eğdim.

Creed'in diğer eli lavabonun kenarından ayrılıp göğsüme dolandı.

Beni uzun süre öyle tuttu. Sonra benden uzaklaştı ama elimi tuttu, beni nazıkçe lavabodan alıp mutfaktan çıkardı, yemek odasından geçip oturma odasına götürdü ve beni kanepeye oturttu. Elini elime koyup beni bıraktı ama iki elini omuzlarıma hafifçe bastırdı.

Kanepeye oturdum.

Bana doğru eğildi ve iki eliyle yüzümü çerçeveledi, o kadar yakındı ki, görebildiğim tek şey onun gölgeli, benim için yaralı güzelliği.

"Burada bekle. Geri geleceğim," diye fısıldadı.

Başımı salladım, ellerini başımla birlikte hareket ettirdim.

Elleriyle başımı öne eğdi, tepemdeki saçlarımı öptü ve sonra beni bıraktı. Gölge halinin odadan çıkışını izledim.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde geri geldi ve belli belirsiz kot pantolon giydiğini fark ettim. Ayrıca bir çanta taşıyordu.

Kanepeye geldi, onu devirdi ve bir sürü küçük, uyumsuz mücevher kutusu yanımdaki kanepeye düştü.

"Knight bana adını verdi, seni bulmak için hiç vakit kaybetmedim. Seni gördükten sonra eve uçtum ve bunları aldım," diye mırıldandı.

Çantayı sehpanın üzerine fırlattı ve karanlıkta kutuları karıştırdı. İstedikini buldu, çevirerek açtı ve bir çekiştirmeyle bir kolye çıkardı.

Nefes almayı bıraktım.

Altın ay ışığında parlıyordu. Asılı duran değerli taş kolyeyi gördüm. Gölgele arasında rengini göremiyordum ama biliyordum.

Biliyordum.

Bana doğru tuttu.

"Bu, on sekizinci doğum gününde göl kenarında sana veremediğim hediye idi."

Titremeye başladım. Elim sanki kendi başına hareket ediyormuş gibi havaya kalktı ve Creed kolyeyi kolyenin üzerine, mücevheri de avucuma bıraktıktan sonra kutuları karıştırmaya devam etti.

Bir tane buldu, açtı ve başka bir kolye çıkardı.

"Bunu bir sonraki doğum günün için aldım," diye mırıldandı ve avucumdaki mücevheri hâlâ havaya kaldırdığım elimin üzerine örttü.

Gözlerim yaşardı.

Creed elini sürmeye devam etti, bir kutu buldu ve içinden başka bir kolye çıkardı.

"Bu yirmi yaşına bastığın zamandı," diye fısıldadı. Islak yanaklarımdan aşağı kaydı.

Tekrar kutulara döndüm, tekrar, ta ki elime dolanan kolyeler on beşi bulana kadar.

İşini bitirdiğinde, eli benimkinin etrafında kıvrıldı, avuç içi avuç içine, parmakları zincirlerin etrafında kıvrıldı ve derinlere eğildi, dudakları kulağımda.

"Sen gitmiştin ama bende dövmeden fazlası vardı, Sylvie. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Seni benden asla alamadılar."

Ona "Diğerleri bende" derken nefesim kesildi ve sesim titredi.

"Biliyorum."

"Seni benden aldılar."

Eli benimkini sıktı, kolyeler ve zincirler tenime batıyordu. "Geri döndüm, bebeğim."

Onun sözleri ve benim için ifade ettikleri karşısında, neredeyse on altı yıldır bunu istiyordum ve asla sahip olamayacağıma dair umutsuzluğa kapılmıştım, boştaki kolumu boynuna dolayarak kanepeden fırladım. Kolumu zar zor yerleştirmiştim ki, hemen geriye düştüm ve onu kendime ve kanepeye doğru çektim.

Kutular uçtu. Parmakları zincirleri kazıyarak onları topladı. Onları kaldırıp vücudumuzun üzerinden sehpaye doğru fırlattı ve bana geri döndü.

Onun ağzı aşağı iniyor, benimki yukarı çıkıyor, çarpışıyoruz, dudaklar açılıyor, diller birbirine dolanıyor. Parmakları külotumun yanlarına kıvrılırken öpüştük. Külotumu çekiştirerek indirdi, sonra ağzını benimkinden ayırdı ve uzaklaşarak külotumu çıkardı. Elleri kalçalarıma geldi, onları yana doğru salladı, yerde dizlerinin üzerine çöktü, bacaklarımı açtı, elleri altıma sokuldu, parmakları kıçımı kazdı, aşağı inerken beni yukarı çekti ve ağzı üzerimdeydi.

Boynum büküldü, parmaklarım saçlarına kayd, o yukarı çekip bana ziyafet çekerken ben aşağı ittim.

Zor nefes alıyordum, hızla geliyordu, beni tüketecekti, bu yüzden başımı kaldırdım ve aceleyle "*Creed*" diye fısıldadım.

Başını kaldırdı ve "İki saniye Sylvie, prezervatifler diğer odada" diye Kendimi yukarı çektim, ellerim fermuarına uzandı. "Siktir ."

"Sylvie."

Düğmelerimi çözerken başım geriye eğildi ve gözlerim onunkileri buldu. "Sana ihtiyacım var, bebeğim."

Ellerimi kenara itti ve benim yerime geçti. Ayağa kalkıp bir dizini kanepeye koyarken bile kot pantolonunu kalçalarının üzerinden aşağı çekti. Bacaklarımı açtım, yanımda ön kollarının üzerine çöktü ve derinlere doğru itti.

Ağzım sessiz bir iniltiyle açıldı ve boynuna sokuldum, dilim dışarı çıktı, onu orada tattım. Etrafında döndüm ve sahip olduğum her şeyle ona sıkıca tutundum.

"Bebeğim, ağız."

Bu Creed'di. Başımı geriye attım, Creed'in ağız ağızına geldi ve siki ve diliyle derinlere daldı.

Kollarım onun etrafında hareket etti, onunkini buldu, aşağıya indi ve ağırlığının bana çarpması için sertçe çekti.

Başını kaldırdı.

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve her iki kolumu da başımın üzerine çektim, ellerimizi benimkiler minderlere degecek şekilde döndürdüm.

Aletiyle derinlere indi ve homurdandı, "Siktir, bebeğim." "Al beni."

"*Siktir.*

Bebeğim."

Gırtlaktan

geliyordu. Çok

güzeldi.

Creed ellerimi minderlere bastırdı, onun ön kolları da benimkilerin yanına bastırdı. Ağırlığını üzerimden aldı, vücudunu yukarı kaldırdı, kalçaları hâlâ derinlere iniyordu. Gölgeli başının düşüşünü izledim ve beni becerirken izlemek için vücutlarımızın uzunluğuna baktı.

Bacaklarım onu terk etti, dizlerimi yukarı kaldırdım ve vuruşu *derinlere* indi. İnlemem daha çok bir çığlık gibiydi ve gözleri yüzüme dikildi.

"Seni seviyorum Sylvie," diye homurdandı, sert ve hızlı bir şekilde sürüyordu.

"Bebeğim," diye nefes aldım. Üzerime geliyordu.

Yere düştü, beni hâlâ kanepeye yapışık tutuyordu, dudakları yanağımdan kulağıma doğru kayıyordu.

"Seni sevmek için doğdum, Sylvie."

Her hamleyi karşılamak için kalçalarımı geriye doğru salladım ve nefes nefese kaldım, parmaklarım onunkileri minderlere bastırıyordu.

"Seni sevmek için doğdum bebeğim," diye tekrarladı. "Seni severek ölmek, Sylvie'm."

Boynum büküldü, amım sıkıştı, klitorisim kasıldı, kalçalarım yanlarına sıkıca bastırdı, ağzı boğazıma gitti ve Tucker Creed hala içimde derinlere inerken boşalırken adını haykırdım.

Oh, evet.

Aynen

öyle.

O haklıydı.

Biz kazandık.

On İkinci Bölüm

Yılların Geçmesini Dilemek

Kentucky'de geç, serin bir sonbahar gecesi, on sekiz yıl önce, Creed yirmi bir yaşında, Sylvie on altı yaşında...

Karanlıkta evin içinde yürürken ev sessizdi. Babam iş için uzaktaydı. Üvey canavar Atlanta'daki kız kardeşini ziyaret ediyordu.

Bir randevudan eve dönüyordum.

Yatak odamın kapısını açtım ve açar açmaz ışık yandı. Küçük bir çığlık attım ve gözlerim alıştığında bakakaldım.

Creed yatağında uzanıyordu, sırtı yatak başlığına dönüktü, uzun bacakları düz, çizmeli ayakları bileklerinden çaprazdı.

"Sokağa çıkma yasağını kaçırdın," dedi alçak sesle ve ben gözümü kıırtım.

Bu daha önce hiç olmamıştı. Hem de hiç. On yıl boyunca.

Yine de o Creed'di ve Creed'le ben her zaman her şeyi yapardık ve her olduğu gibi onu gördüğüm için mutluydum.

"Selam," diye selamladım, içeri girip kapıyı arkamdan kapattım ve ona sıırttım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sokağa çıkma yasağını iki saatle kaçırdın, Sylvie."

Durdum ve ona baktım. "Ne?"

"Saat gece yarısını geçti."

Başımı yana eğdim. "Ne olmuş yani?"

Soruma cevap vermedi, onun yerine bir soru sordu, "Dixon'la mı çıktın?"

"Evet. Neden?" "O

bir pislik."

Başımı salladım. "Hayır değil Creed. Bu çok adice." Onu inceledim, yüzündeki ifadeden ya da odaya verdiği histen hoşlanmamıştım, bu yüzden sordum, "Nedir bu? Neden buradasın ve garip davranıyorsun?"

Ayaklarını kaldırdı, vücudunun alt kısmını büktü ve yatağımdan çıktı, uzun boylu duruyordu ve yakın olmasam da ona için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım.

"Sen o kız değilsin," diye açıkladı.

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Hangi

kız?" "Kolay kız."

Göğsüm sıkıştı. "Ne?"

Nefes aldım.

"Dixon tam bir pislik," dedi.

"şeyler söylemeyi kes!" Ben de tersledim.

Bana doğru iki adım attı ve sonra sallanarak durdu. "O senin için çok yaşlı."

"On sekiz yaşında."

"Çok yaşlı," diye karar verdi.

"Bu çılgınlık!" Tısladım. "Senin sorunun ne?"

"O adam, Sylvie," diye başını salladı, "iyi bir adam değil. Bu ülkede onun babasından daha zengin olan tek adam *senin* baban. Her yerde hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmayacağını ve yine de zengin olacağını söylüyor. Ve biliyor musun? O haklı. Başka ne var biliyor musun? Bunu kabul etmesi onu aşağılık bir herif yapıyor."

Ondan uzaklaştım, çantamı köşedeki sandalyeye fırlattım ve ona doğru döndüm. "Onunla evlenmeyeceğim Creed, sadece bir kez çıktık."

"Bir daha olmasına izin verme."

Ellerimi tekrar kalçalarımaya koydum ve "Bunu söylemek sana düşmez" diye karşılık verdim. "Çıktığı her kız kolay, havuza ve ata erişim umuyor ahırlar ve spor arabasına binmek. Sen zaten bunlara sahipsin Sylvie, onun sana vermesine ihtiyacın yok."

"Onunla zengin olduğu için çıkmıyorum Creed. Onunla çıkıyorum çünkü çok *tatlı*."

"Onunla çıkman onunla değil seninle ilgili bir şey söylüyor ve bu iyi bir şey . O yüzden bunu yapmayı bırak."

"Biliyor musun?" diye soran bir el attım. Sonra cevap vermesini beklemedim ve devam ettim, "Pislik gibi davranıyorsun. Bu seni ilgilendirmez!"

"Sen benim işimsin, Sylvie."

"Hayır, değilim. Ya da en azından bu parçam değil," diye karşılık verdim ve bana doğru eğildi, yakışıklı yüzü garip bir şekilde büküldü.

"Evet, öylesiniz. Hepiniz öylesiniz. Siz *benim* Sylvie'msiniz."

Nefesimi içime çektim ve tenimin her santiminin karıncalandığını hissetmeme rağmen tuttum. Arkasına yaslandı, kaşlarını çatarak bana baktı ve sonra gözlerini kaçırdı.

Bir elini saçlarının arasından geçirerek mırıldandı: "Kafayı yemiş. Hatta hasta. Tamamen yasadışı."

"Ne?" Fısıldadım ve gözleri tekrar bana döndü.

"Jason Dixon'la bir daha çıkma."

"Neden?" Ben sordum.

"Çünkü benim için bir anlamı var."
Bir nefes daha çektim ve başka tarafa baktım.
"Sylvie," diye seslendi ve ben arkama baktım. "Bana söz ver." Dişlerimi sıktım. Sonra başımı salladım.
"Bu bir söz mü?" diye itti. "Evet,"
diye ısırdım.
O bana baktı, ben ona baktım.
Bunu uzun süre yaptık.
Sessizliği o bozdu.
"Babam çok kızardı." "Ne hakkında?" Ben sordum.
Çarpıcı mavi gözleri beni boydan boya dolaştı ve tenim yeniden karıncalanmaya başladı.
Sonra benimkine kilitlendiler.
"Bana kızardı... yılları boşa harcadığım için."
Bununla birlikte, kapıyı arkasından çarparak çıktı.
Kapıya baktım ve ağır ağır nefes aldığımı fark ettim.
Sonra tüm bunların ne geldiğini merak ederek gözlerimi sıkıca kapattım.
Onları açtım ve kendimi yatmaya hazırlanmak için zorladım.
Ama uyumadım.

On Üçüncü Bölüm

Erkeğimin Belalı Olmasıyla İlgili Sorunlar

Günüümüz...

Yatak odasına girdiğimde Creed'i yatağında, ön kolunun üzerinde hem kızgın hem de uykulu bir halde gördüm.

Oh, ve sıcak.

"Hangi cehennemdeydin?" diye homurdandı ve ben durdum. Cevap vermeyip sadece ona bakmaya devam edince devam etti, "Bebeğim, şunu anla, on altı yıl boyunca sensiz uyandım. Dün seni temelli geri aldım. Bunu bir daha yapmak istemiyorum. Kalkarsan beni uyandırırısın. Sadece beni öpmek ve yatağımızı terk ettiğini söylemek için bile olsa. Benimle misin?"

Ona bakmaya devam ettim.

"Sylvie," diye hırlamaya devam etti. "Benimle misin?"

Koşmaya başladım ve yatağa yakın bir yerde, kollarımı açarak uçarcasına bir sıçrayış yaptım ve onun üzerine dümdüz indim.

Ben aşağıya doğru inerken elleri belime dolanmıştı ve ona bakmak için başımı kaldırdığımda parmakları belime gömüldü.

"Günaydın!" Cıvıladım ve sırtmaya başladı ama gözleri boğazıma düştüğünde durdu ve tüm vücudunun taş kesildiğini hissettim.

"Siktir," diye fısıldadı.

"Onları seviyorum," dedim ona.

Gözleri tekrar benimkilere döndü ve acı çekiyordu.

"Siktir," diye tekrarladı fısıltıyla.

Acıyı görmezden geldim ve yüzümü yaklaştırdım.

"Her biri," diye fısıldadım.

"Hepsini giyiyor musun?"

"Yirmi altı tanesinin hepsi. Küçük bir kızken bana aldıkların bile. Darlar ama giyiyorum."

Eli belimden içeri girdi, vücudumda ilerledi, sonra parmaklarının zincirlerin arasından geçtiğini hissettim.

Beni çağırdıkları için çok erken kalkmıştım. Creed'i yatakta bıraktım, şifonyerime gittim, eskileri aldım ve yenileri toplamak ve incelemek için oturma odasına çıktım.

Ve her birini giydim.

"Bunu hayal etmiştim," diye mırıldandı, gözleri zincirlere takılmıştı. Başımı eğip alnımı onunkine yasladım. "Seni tekrar görmeyi hayal ettim, yeşilim boynunda."

"Sanırım bugün bu beni hayalleri gerçeğe dönüştürebilen kadın yapıyor," dedim, hafif tutmaya çalışarak ve gözleri benimkilere geldi, çok yakın, çok mavi. Muhteşemdi.

"Evet," dedi usulca ve gözlerinde bir ışığın alevlenişini izledim. "Yine de hepsini aynı anda giydiğini hiç hayal etmemiştim."

Başımı başka yöne çektim ve onları görmeye çalışırken boşa harcadığım çabayla çenemi boğazıma sıkıştırdım ve bunu "Bilmiyorum" diye mırıldanarak yaptım. Tekrar ona baktım ve gülümsedim. "Bence *harika* görünüyorlar."

O da bana gülümsedi ve benim gülümsemem daha da büyüdü ama onunki, iki elini başımın iki yanına kaldırıp orada tutarken, gözleri yüzümde gezinirken, elleri beni sabit tutarken soldu.

"Beni seviyor musun?" diye sordu sessizce.

Yüzümü yaklaştırdım ve sessizce cevap verdim, "Soğuk bir gecede, uzun zaman önce, ellerini neredeyse tam olarak şu anda bulundukları yere koydun ve altı yaşında olabilirdim ama sert bir şekilde düştüm. Yani, evet. Yirmi yedi yılı aşkın bir süredir, her gün, her dakika, her saniye seni sevdim, Tucker Creed."

Elleri başımdan ayrıldı ve sırtım yatağa çarptı çünkü Creed beni öpmeden önce oraya çevirdi, sert, derin, uzun, yirmi yedi yıllık aşk ve güzellikle dolu bir öpücük.

Hayatımın en güzel öpücüğüydü.

* * * * *

Kot pantolonum, tişörtüm, botlarım, rimel sürdüğüm kemerim, göz kalemim, kemerimdeki kılıfında duran silahım, elimde seyahat kupam ve Creed'e diktiğim dar bakışlarımla ön bahçemde dururken, "Erkeğimin belalı olmasıyla ilgili sorunlar yaşayacağımı görüyorum," dedim.

"Sadece kamyonu bin, Sylvie."

"Vette, Creed."

"Ben sürerim."

"Hayır, ben sürerim," diye

karşılık verdim. "*Ben*

kullanıyorum," diye

tekrarladı.

"Neden, erkek olduğun için mi?" diye sordum.

"Hayır, çünkü dün yalan söyledim. Ölmüş olmak ve bir günlüğüne geri dönmüş olman bana yetmiyor. Bu sabahtan sonra, en azından gün daha istiyorum,

Daha önce de söylediğim gibi, direksiyon başında delinin tekisin. Bu günü ızgara yaptığım bifteği yiyip bira içerek ve sonra da sevişerek bitireceğiz. Bunu ateşli bir alev topu içinde bitirmeyeceğiz."

"Hayatımda hiç kaza geçirmediğim," bilgi verdim.

"Ve bugün, mahkemeye çıkacak olsan da bir tane bile olmayacak." "O kadar da kötü bir sürücü değilim."

"Bebeğim, öylesin."

"!" Tersledim.

Creed gökyüzüne baktı.

"Yirmi dakika içinde Knight'la bir toplantımız var Creed," diye hatırlattım ve gözleri tekrar bana döndü.

Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu.

Benimkini göğsümde çaprazladım ve bakışmaya başladık.

Sabrın erdemlerimden biri olmadığından bahsetmiş olabilirim. Aslında çok fazla erdemim yoktu ama sabır kesinlikle onlardan biri değildi.

Yani pes eden bendim.

Ama homurdanarak, "Tamam," dedim ve kamyonetine doğru yürüdüm.

İkimiz de aç yapıyorken yüzüne bakmaktan kaçındım. Keyfim yerindeydi. Boynumda on sekizinci yaş günü peridotum (zor bir seçim ama kronolojik olarak karar verdim) ve yanımda altı yaşımdan beri sevdiğim adam vardı, bu yüzden modumun bozulmasını istemiyordum.

Creed bir dede gibi garaj yolumdan çekildi. Onu bu konuda bilgilendirmedim.

Bunun yerine, "Bil diye söylüyorum, ben İngilizce konuşuyorum. Bana bir sürü patronluk tasladıktan sonra 'benimle misin' gibi saçma sapan maço konuşmalar yapmana gerek yok. Seni anlıyorum. Seninleyim. Ya da değilsem, sana söylerim."

"Not edildi," diye mırıldandı ama sesi gülümsüyor gibiydi. Bakmamak için diplomatik bir karar verdim.

Sonra aklıma geldi.

"Böyle konuşmayı , değil mi?" diye sordum. "Hayır," diye cevap verdi.

Kahveyi geri çektim. Sonra radyoyu açtım.

"Haberleri aç bebeğim," diye emretti.

Kesinlikle haberlere çevirmediğim. Mükemmel bir zamanlamayla country'ye çevirdim. Kellie Pickler "Tough" şarkısını söylemeye başlamıştı.

Creed bir şekilde, "Sylvie, haberler," diye tekrarladı.

"Haberler iç karartıcıdır. Taşralı sürtükler harikadır." "Sylvie -"

Şarkı söylemeye başladım. *Yüksek sesle.*

Sürücü koltuğundan sessizlik.

Sonra bir kahkaha patlaması.

İşte o zaman şarkı söylemeye devam ettim ama bunu gülümseyerek yaptım.

* * * * *

"Sen, bir kelime. Geri kalanınız aşağıya."

Bu Knight'tı ve ilk "sen" deyişinde parmağıyla Creed'i işaret etti. Slade'deki ofisine yeni varmıştık. Rhash ve Live çoktan oradaydı. Ben hariç herkes Creed'e baktı. Ben Knight'a baktım.

Bunun neyle ilgili olduğunu biliyordum. Knight beni seviyordu. Bana söylememişti ama göstermişti. Creed'in beni "parçaladığını" düşünüyordu. Creed beni bir daha incitirse ne yapacağına dair tehditler ve gözdağı içeren, ama Creed üzerinde işe yarama ihtimali sıfır olan, belalı bir dövüş başlatıyordu. Çoğunlukla Creed'in bana zarar vermeyeceğini içten içe bildiğim için. Kısmen de Creed de Knight kadar belalı biriydi, sadece biraz daha sertti ve tehdit ve gözdağı belalılarda işe yaramazdı. Yine de Knight söyleyeceğini söyleyecekti.

Bunu sevmiştim. Onu sevdim. Onun bu yönünü sevdim.

Ama bu tamamen gereksizdi ve mutlu havamızı bozabilirdi ve bunun ne benim ne de Creed için olmasını istemedim.

Knight'ın gözleri bana kaydı. "Şu anda Creed'le konuşuyorum, Sylvie." "Ben de bir kızın öfke nöbetinin yaklaştığını hissediyorum, Knight," diye karşılık verdim.

Bana kaşlarını

çattı.

Ben de ters ters

baktım.

Sonra da Tanrı'nın dürüst gerçeğini ifade etti.

"Bunu kazanacak sabrın olmadığını biliyorsun."

Gözlerimi devirdim.

Sonra bir noktaya değinmeye karar verdim, Creed'e doğru yürüdüm, kafasını tuttum, kendime doğru çektim ve ona uzun, ıslak bir tane attım.

Creed o kadar kocaman gülümsüyordu ki gülme tehlikesi geçirecekmiş gibi görünüyordu.

Knight'a mutsuz bir bakış fırlattım, Rhash ve Live'ın kocaman gözlerle bana bakmasını görmezden geldim ve kapıya doğru yürüdüm.

Rhash ve Live arkamdan hantal bir şekilde indiğinde Knight'ın ofisine çıkan merdivenlerin altındaki kapının önünde duruyordum.

"*Bu da* neydi böyle?" Rhash vardığında sordu. Belli ki hem merak ediyor hem de neden kiralık dedektifle öpüştüğümü merak ediyordu, çünkü bu *biraz* profesyonelce değildi.

Hızlı, özlü, dürüst ve biraz da acımasız bir şekilde her şeyi . Her şeyi.

Çenemi kapattığımda ikisi de bana bakıyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Rhash.

"Onu aç bıraktılar, dövdüler, zincirlediler ve doğradılar mı?" Live sessizce sordu. "*Bir ay* boyunca mı?"

"Evet," diye cevap verdim. "Ama onlar öldü. Biz ölmedik. Yirmi altı tane peridot kolyem var ve *üç* orgazm içeren bir sabah geçirdim." Parmaklarımı kaldırıp saydım, "*üç* orgazm. Ve bu Charlene'e yardım etmeye gitmeden *önceydi*. Yani biz kazandık."

"Kahretsin, evet biliyorsun. Üç mü?" Live'ın etkilendiği belliydi. Ona sııttım.

Rhash'ın sesi bana doğru gürledi ve ses tonu gözlerimin hızla ona çevrilmesine neden oldu.

"Ona güvende olacağına, iyi bir yaşam sürmene bakacağına söz verdi sonra seni cehenneme mi sattı?"

Ona bir kez baktığımda Rhash'ın süper korkutucu olma havasında olduğunu görebiliyordum. "Rhash -"

Daha fazlasını söyleyemedim çünkü eli fırladı, beni başımın arkasından yakaladı, geniş göğsüne yüzüstü düştüm ve diğer kolu etrafımda sıkıca kapandı.

Ciğerlerimdeki tüm hava kendini dışarı attı ve bunun nedeni beni çok sıkı tutması değildi. Başka bir seçeneğim olmasa da kollarım onun cüssesine dolandı.

"Kazandığına sevindim Sylvie," diye fısıldadı saçlarımın tepesine. Derin bir nefes aldım ve son iki gün içinde dünyalar kadar yakın olduğum insanların Creed'e tekrar hoş geldin demek ve Rhashan Banks'i de dahil etmek için ikiye katlandığını fark ettim.

"Teşekkürler bebeğim," diye fısıldadım.

Beni bıraktı ve gözleri Live'a dikildi. "Pip'e sarıldığımı birine söylersen boynunu kırarım."

Live ona sııttı ve ellerini kaldırdı. "Dudaklar mühürlendi."

Paylaşım zamanının bittiğine karar verdim. En azından benim için. Bu yüzden Live'a "İyi misin?" diye sordum.

Yüzünde bir şey parladı, başını çevirip yere baktı, sonra tekrar bana döndü. "Hayır. O kaltağın havasını solumaktan hoşlanmıyorum. Bana dokunmasından hoşlanmıyorum. Knight beni meşgul ediyor ve ondan uzak tutuyor, bu yüzden onunla çok fazla zaman geçirmem gerekmiyor ama geçirdiğimde de görünüşümü korumak zorundayım. Bu iş bittiğinde ve onun kışından kurtulduğumda mutlu ."

Bunu çok iyi anladım ve başımı salladım.

Rhash'ın telefonu bipledi, çıkardı, baktı ve sonra tekrar pantolonunun içine soktu.

"Knight'ın Creed ile işi bitti," diye duyurdu.

Hepimiz kapıya doğru ilerledik ve merdivenlerden yukarı çıktık ama muhtemelen sadece ben kapıyı kan gölüne açmamayı umuyordum.

Biz yapmadık. Creed sırtını duvara dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını bileklerinden kavuşturmuş, sabırla kadınının dükkândaki işinin bitmesini bekliyormuş gibi görünüyordu ki onu bir bara götürüp bira içebilsin. Knight da aynı bakışlarla konferans masasına yaslanmıştı. Gözlerim önce Creed'i sonra Knight'ı taradı ve her ikisi de gayet iyi görünüyordu. Hatta keyifleri yerindeydi, sanki Rockies'in bu yılki şampiyonluk şansı hakkında konuşmayı yeni bitirmişlerdi. Bu beni sinirlendirdi ve durup kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Gözlerim Knight'a dikildi. "Bir vajinam olduğunu biliyorum ama bu bir beynim ve omurgam olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz, bu yüzden hayatımla ilgili kendi kararlarımı verebilir ve sonuçlarıyla başa çıkabilirim. Ayrıca arkamdan konuşan erkeklerden de pek ."

Bakışlarımı sabit tuttu ve cevap verdi, "Bebeğim, sakın ol. Seni önemseyen bir adam var, yani ben, bu bok olacak. Bununla başa çık çünkü belinde silahla ortalığı ayağa kaldırdığın için olmayacak."

Konuşmak için ağzımı açtım ama Creed araya girdi, ben de ona baktım.

"Bebeğim, sorun yok. Yaşadıklarından sonra, son on yıldır arkanda seni önemseyen bir adam olduğu ve erkeğini geri aldığın için hala arkanda olacağını gecikmediği için kızmayacağım. O iyi biri. Ben de havalıyım. Şimdi senin de sakın olman gerek. Anladın mı beni?"

"Beni anladın mı?" Gözlerimi devirirken aynı anda telefonum çaldı.

Creed'in alaycı sırıtışını görmezden gelerek telefonu çıkardım ve ekrana baktım. Açıp kulağıma götürdüğümde kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim.

"Selam bebeğim," diye

selamladım. "Sylvie."

Sesini duyunca sırtım dikleşti ve gözlerim Creed'e kaydı. "Konuş benimle."

"Canım yanıyor."

Siktir. Siktir. *Siktir!*

Bir elimi kaldırdım, bakışlarım Knight'a yöneldi. Elimi çektim ama o çoktan masadan doğrulmuş ve tetikte bana bakıyordu. "Serena, ?"

"Az önce ayrıldı. Otelden. Canım yanıyor,

Sylvie." Sesindeki acıyı ve gözyaşlarını

duydum.

Knight uzun adımlarla masasına ve bilgisayarına doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

"Baldy'ye ihtiyacın var mı?" Telefonda botlarıma bakarak sordum. "Baldy mi?"

"Dr. Baldwin, Serena. Ona ihtiyacın var

mı?" "Evet."

Kahretsin. Lanet olsun. *Siktir!*

Knight'a baktım, başımı salladım ve botumun üzerinde kapıya doğru döndüm. "Hangi otel, bebeğim? Oda numarası. Hemen geliyorum. Baldy de öyle."

Merdivenleri koşarak inerken arkamdan gelen bot seslerini duyunca bana otelin adını ve oda numarasını verdi.

"Sıkı tutun, Serena. On dakika orada olacağız," dedim ona, gece kulübünde koşarken hâlâ arkamda bot sesleri duyuyordum.

"Kapıya cevap vermek için kalkabileceğimi sanmıyorum." Sesi zayıftı.

Kahretsin!

"Merak etme," diye ona güvence verdim. "Onu alacağız. On

dakika içinde orada ol." "Tamam Sylvie," diye fısıldadı.

"Yakında bebeğim," fısıldadım.

Kapıdan çıktık, kaldırımdan Creed'in caddeye park etmiş kamyonetine doğru koşuyorduk. Kilitlere bip sesi verdi, kaputun etrafında koştu ve ben telefonumu kapatıp açarken bile ikimiz de içeri girdik. Creed'e otelin adını ve ilk yol tarifini verirken Knight'ı aradım. Creed bir dede gibi kaldırımdan çekildi ve ben de emniyet kemerimi çekerken telefonu kulağıma dayadım.

Knight cevap verdi, "Baldy'yi aradım bile. Yolda."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Ben sordum.

"Yeni kurallar. Kızlar nereye gittiklerini bildirecekler, oraya vardıklarında telefon edecekler, ayrıldıklarında telefon edecekler, evlerinin kapısı arkalarından kilitlendiğinde telefon edecekler."

"Doğru. Altı on iki numaralı odada," dedim ona. "Bunu Baldy'ye mesaj atarım," diye cevap verdi.

"Müşterisi bütün gece için para mı ödüyor?" Creed kırmızıda dönmemesi gereken bir dönüş yaparken sordum ve kamyon iki teker üzerinde yükselecekmiş gibi hissettik, ikimiz de ona doğru eğildik.

"Evet," diye cevap verdi. "Gitmem gerek. Rapor ."
Bağlantıyı kesti ve ben de telefonu kapattım.
Creed arabayı sürdü ve ben daha fazla yol tarifi verdim.

Sonra mırıldandı, "Taksi senin öfkenle dolu bebeğim, kontrol et." "Doğru," diye mırıldandım ve nefesimi içime çektim.
Creed sürdü.

Kamyonu durdurdu ve otelin önünde gıcırdayarak durdu. Vale yaklaştı ama ben kamyonundan inip koşarak otele girdim ve arkama bakmadım.

Neyse ki, resepsiyon görevlisi dışında kimse yoktu.

Masaya vardığımda "Merhaba," dedim. "On iki numaralı odada şeker hastası bir arkadaşım var ve insülinini unutmuş. Durumu kötü ve oraya gidip ona vermem gerekiyor. Kapıya kadar gelemeyeceğini söylüyor. Bana 12 numaranın anahtar kartını verebilir misiniz?"

Başını iki yana salladı. "Üzgünüm, otel politikasına aykırı. İsminiz odaya kayıtlı olmadığınız sürece olmaz. Gerçekten üzgünüm."

Hay sikeyim! Para rulomu almamışım.

Telefonumu açtım ama gözlerimi ondan ayırmadım. "Seni arayıp sorun olmadığını söyleyebilir mi?"

"Uh... Emin değilim -" diye başladı, sonra gözleri masaya kaydı, benimkiler de kaydı ve tanıdık, büyük, güçlü, damarlı, yaralı bir elin masanın üzerinde üç yüz dolarlık banknottan oluşan bir yelpazeyi kaydırıldığını gördüm.

"Anahtar kart. Oda altı on iki," diye gürledi Creed, başım geriye eğildi ve sözlerini bitirirken sert profiline baktım, "Ve tavsiye, bana hayır deme."

Tamam, belki de erkeğimin belalı olmasıyla ilgili bir sorunum olmayacaktı. Özellikle de bir işte ortağım olduğunda ve korkutucu davranarak işleri halledebildiğinde.

Adam Creed'i yaklaşık bir nanosaniye kadar dinledikten sonra anahtar kartlarının bulunduğu zulaya atladı, makineyle ne yapması gerekiyorsa yaptı ve Creed'e verdi.

Döndüm ve lobiye doğru hızla ilerledim. Asansörleri görmezden gelerek tabelayı aradım, buldum, o tarafa doğru fırladım ve merdivenlere yöneldim. Bacaklarım kısaydı ama yine de ikişer ikişer çıktım, Creed'in arkamdan hızla çıktığını duyuyordum. Altıncı katın kapısına geldim, nefes nefese kalmıştım, kalbim küt küt atıyordu ve ittirerek içeri girdim. Koridorda koşarken hiç yavaşlamadım, on iki numaraya giden yolu bulmak için tabelaları taradım.

Ben kapının bir tarafında durdum, Creed hemen arkamda, o diğer tarafında durdu.

"Silah," diye homurdandı, başımı salladım, benimkini çıkardım, onunki elindeydi. Anahtar kartını soktu ama gözleri bana kaydı. "Sen önden git Sylvie, ama dikkatli ol. Bu bir tuzak, yeleşin yok ve bugün seni kaybetme günüm değil."

Başımı salladım.

Kapının kolunu itti ve içeri girdi.

Odaya girdim, silahım aşağıda ama hazırды, iç duvara yakın duruyordum, gözlerim tetikteydi, yavaşça tırıyordum. Başımı sola çevirdim ve banyo kapısının etrafına baktım. Temizdi, bu yüzden ilerlemeye devam ettim, Creed'i sadece birkaç adım arkamda hissediyordum. Odaya girdim, onu gördüm, yalnız olduğunu gördüm, içinde bulunduğu durumu gördüm, durdum ve Creed'e doğru bir el kaldırdım. Başımı çevirdim ve bir kez salladım.

Çenesini kaldırdı, silahını kılıfına soktu ve arkasına yaslandı.

Silahımı kılıfına soktum ve içeri daldım.

"Sylvie," diye fısıldadı kesik, şişmiş, kanayan dudaklarının arasından, neredeyse şişmiş ve kapanmış gözleriyle bana bakarken.

"İşte bebeğim," diye fısıldadım, hızlı, nazik etkili bir şekilde hareket ederek kanlı çarşafı çıplak vücudunun etrafına çektim. "Baldy yolda. Knight neler olduğunu biliyor. Ben ortağımla buradayım. Adı Creed. İyi bir adamdır. Birazdan gelecek. Seni adam edelim."

Çarşafı morarmış, kanlı, istismara uğramış, ihlal edilmiş bedenine doladığımda dudaklarından iniltili bir hıçkırık döküldü.

İşim bittiğinde, "Creed'in bize katılmasında bir sakınca var mı?" diye sordum. "Evet," diye fısıldadı.

Onun içeri girdiğini hissettim ve yatağa oturup saçlarını çekerken ona baktım. "Buz, ıslak bez," dedim usulca, Creed'in hararetli

Çileden çıkmış gözleri yataktaki Serena'dan bana kaydı, çenesini kaldırdı, döndü ve gözden kayboldu.

Serena'nın üzerine eğildim. "Biz buradayız. Seninle ilgileneceğiz, bebeğim. Biz buradayız."

Bir iniltili hıçkırık daha.

Alçak bir ıslık duydum, başımı kaldırdım ve Creed bana ıslak bir bez fırlattı. Onu aldım ve tekrar ortadan kayboldu.

Katladım, gözlerine hafifçe bastırdım ve bir hıçkırık daha duydum.

"Buradayız bebeğim," diye fısıldadım, saçlarını okşayarak.

"Acıtmadığım hiçbir yer yok," diye fısıldadı ve kan kulaklarıma hücum ederken öfke içimi parçaladı. Çaba sarf etmem gerekti ama karşı koydum.

"Buradayız," diye fısıldadım. "Yalnız değilsin, Serena. Biz buradayız, bebeğim."

Kısa bir süre sonra kapı açıldı, koridorun boşluğuna baktım ve Creed elinde buz kovasıyla doldurdu. Bana yakın durdu, kovayı bana uzattı ama gözlerimi tuttu.

"Kontrol ," diye

mırıldandı. Başımı

salladım.

Sonra kontrol ettim.

Sonra Serena'ya doğru eğildim.

* * * * *

Serena'nın odasının dışındaki koridorda volta attım ama ben hareket ederken gözlerim Knight'la telefonda konuşan Creed'e kilitlenmişti. Baldy ya da Dr. Baldwin, iyi bir doktor, iyi bir adam ama para kabul eden ve çenesini kapalı tutan biri, Serena'nın yanındaydı ve ona yardımcı olması için çağırdığı bir hemşire de oradaydı.

Creed'in konuşmasını dinlemiştim ve o zamandan beri arayan iki kız daha olduğunu anladım, ikisi de yeniydi, ikisi de bütün gece müşteriydi, ikisi de berbat durumdaydı.

Önleyici saldırı. yedik.

"Tamam, Sylvie ve ben kızları alacağız," dedi Creed telefonda, gözlerini bana dikerek.

Olamaz.

Sikeyim

hayır.

Bu da Creed ve benim kontrol ve güvenlik görevlisi olduğumuz ve aksiyonu kaçıracığımız anlamına geliyordu.

Yine, siktir et.

Ona doğru yürüdüm, uzandım, telefonu elinden kaptım ve kulağıma götürdüm.

"Sakın bana tezgah kurma," diye bağırdım telefonda.

"Sylvie -" Knight başladı.

"Saldırgan, Knight ve sen bunu biliyorsun. Finesse bitti. Bu pislikler ödeyecek. Live'ı bul. Amy'nin nerede olduğunu bulun ve benimle konuşana kadar o kaltağın peşindeyim."

"Bebeğim, sana güvendiğimi biliyorsun ama bu tür şeyler kafanı kızdırıyor. Kızlara dokun, onları güvende tut ve -"

"Saçmalık. Böyle bir şey olduğunda senin ve Rhash'in toplamından daha fazla kontrolüm var."

"Seni tanıyorum, hatırladın mı?" diye sordu . "Sesinde duyabiliyorum. Kontrolünü kaybettin, Sylvie. Kendini dizginle ve kızlara göz kulak ol."

"Bana hiçbir yer olmadığını söyledi," diye tısladım ve Knight sustu. "Bana tezgah yapma," diye tekrarlardım.

Knight bir süre sonra, "Beni pişman etme," dedi.

Başımı kaldırdım ve çenemi Creed'e doğru salladım. Serena'nın kapısına döndü, anahtar kartını kullandı ve muhtemelen Baldy'ye ayrılacağımızı bildirmek için içeri girdi.

"Pişman olmayacaksınız," diye söz verdim Knight'a. "Bana Amy ile ilgili detayları getir.

İki dakika, Creed ve ben yoldayız."

Bağlantıyı kestim ve Creed dışarı çıktı.

Gözleri benimkilere takıldı.

"Hadi ," diye homurdandı.

Hareket ettik.

* * * * *

Banyodaki kabinde durmuş, kapının küçük bir aralığından dışarı bakıyordum.

Amy kızlarıyla martini yiyordu ve onlar da bir erkeğin sırtından geçiniyordu. Onu yakaladık, Creed bana onu tuvalete götüreceğini söyledi ve benim amacım tuvaleti temizlemektir, böylece işimizi orada yapabilecektik.

Neyse ki ben beklerken kimse gelmedi de o geldiğinde, elbisesinde kırmızı şarap lekeleri, yüzünde kızgın bir ifade, onu yakalamıştım.

Cidden, Creed dahiydi. Bunu başardığını bilmiyordum, muhtemelen bir garsona rüşvet vermişti ama kırmızı şarap elbisenizde sadece sizi doğruca tuvalete götürmekle kalmaz, aynı zamanda kötü bir leke de bırakırdı. Amy elbisesinde kırmızı şarap lekesinden daha fazlasını hak ediyordu ama bu noktada ben devreye girdim.

"Bu saçmalığa inanamıyorum," diye tısladı aynaya, kollarını indirdi, gözlerini aynada yansıyan lekeye dikti.

Kabinden çıktım ve bana dönüp gözlerini kırıştırdı. "Vay canına, Sylvie. Selam," diye selam verdi.

Ona şöyle bir baktım, kapıya doğru yürüdüm, bir kez vurdum ve Creed içeri girdi, kapıyı kapatıp yaslandı.

"Ne oluyor lan?" Amy sordu ve ben de ona döndüm. Gözleri Creed'den bana kaydı. "Ne oluyor -?"

Hareket ettim ve bir anda onu duvara yasladım, elimi boğazına götürdüm, vücudumu onunkine bastırdım. Yüzü solmuştu ve gözleri kocaman açılmıştı.

"Drake Nair'e yaptığın oral seks o elbisenin parasını ödedi mi yoksa Live'ın sırtından mı aldın?" diye sordum ve gözleri daha da büyüdü. "Evet, kaltak, biliyoruz. Şunu unutma Amy, kira kontratına adını yazdırmayarak çuvalladın. Live şu anda eşyalarını topluyor. Seçeneğin var, konuşursun, gitmene izin veririm ve eve gidersin ve bokunu kutularda bulursun ya da konuşmazsın, gitmene izin veririm ve bokunu lanet olası çimlerin üzerinde bulursun."

"Ben..." elini kaldırıp benimkini aşağı çekmeye çalışırken gözleri bir o yana bir bu yana kaydı ama ben sadece elimle ve vücudumla onu duvarın daha derinlerine ittim. Bakışları tekrar benimkilere döndü. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Hafızanı tazeleyeceğim ama bunu dizlerinin üzerinde, siki ağzında ve bir tomar banknot alırken çekilmiş fotoğraflarını bulabildiğim tüm sosyal ağlarda yan yana yayınlayarak ve seni etiketleyerek yapacağım. Onlar kaldırına kadar viral olacak, kaldırmayan siteler olacak ve binlerce insan seni para için sakso çekerken görecek. Sokakta yürürken birinin sizi ne zaman tanıyacağını asla bilemezsiniz. Bu da yetmez, kopyaları ailene kuryeyle gönderilecek. Acaba babam kızının para için yüzünün sıkıldığını görünce ne düşünecek?"

Gözleri aniden sertleşti ve ısırarak, "Siktir git Sylvie," dedi.

"Yanlış cevap," diye fısıldadım, gitmesine izin verdim ama bileğini yakaladım, onu ters çevirdim ve kolunu yukarı çekerek yüzünü duvara çarptım. Bağırды, yaklaştım ve kulağına hırladım, "Konuş."

"Çılgılık atacağım."

,"" diye davet ettim. "Kapının karşısındaki şu iri adamı görüyor musun?" Cevap vermedi.

Beklemedim ve devam ettim, "Bu benim adamım ve dışarıda kimse onu ya da beni görmedi. Çılgılık atarsan, ortadan kayboluruz. Bunu polise bildirirsen, ikimizin de mazereti olur. Ama sen, Şövalye Sebring'in gazabının nefesini ensende hissederek yaşıyorsun.

Boynunuz ve gittiğiniz her yer, günün her dakikası, onun gazabını açığa çıkaracağı günden korkuyorsunuz. Eğer oral seks fotoğraflarını unutabilirsen, hala Knight'la uğraşmak . Şu anda konuşuyorsun, evsizsin ve sikinden tutup gezdirecek bir erkeğin yok. Konuşmazsan kendine korku dolu bir hayat satın almış olursun."

Hiçbir şey söylemedi.

Kolunu sertçe çektim. İnledi.

"Beni test etme. Küçük olabilirim ama güçlüyüm ve kızgıyım. Onu kıracağım," diye fısıldadım kulağına.

"O... o, bu konuda pek bir şey bilmiyorum," diye fısıldadı, tutuşuma karşı zorlandı, acıyı hafifletmek için yüksek topuklu ayakkabılarının içinde ayak parmaklarına kadar yükseldi.

"Bildiklerini paylaş," diye davet

ettim. "Bırak," diye ısrar etti.

"Paylaşana kadar

olmaz." "Sen bırakana

kadar olmaz."

Tekrar yukarı çektim ve bağırdı.

"Benim bütün günüm var. gereken bir martini var," dedim ona.

"Ben... *siktir*," diye tersledi. "Knight'ın kızlarını istiyor. Güvende olmadıklarını düşünürlerse kaçacaklarını sanıyor. Durum yeterince kötüyse ve işi bırakırlarsa, ona bir şey olmaz. Knight'ı ve kızlarını susturduğu sürece sorun yok."

"Nick'i tanıyor musun?" diye

sordum. "Kimi?" diye

karşılık verdi.

"Nick adında bir adamla mı çalışıyor?"

"Hayır. Bilmiyorum. Bu ismi hiç duymadım."

"Dün geceki müşteriler Amy, yeni değillerdi," dedim ona. "Bunu uzun zamandır planlıyordu," dedi bana.

"Sistemde gereken başka adamlar da var mı?" diye sordum. "Ben... bilmiyorum."

"Kaç adam var Amy?" Ben zorladım.

"Bilmiyorum," diye tekrarladı.

"Dün gece üç adam kızları çalıştırdı. Başka var mı?"

"Bilmiyorum!"

Kolunu çektim ve onu duvara öyle bir ittim ki yüzü duvara çarptı.

"Şimdi paylaşmanın tam zamanı," dedim usulca. "Bir şey sakladığını öğrenirsem Amy, bu beni mutlu etmez ve ben bir kızım. Kızlar kızları bilir. Seni neyin derinden yaralayacağını çok iyi bilirim ve sana bunu yaparım. Anladın mı beni?"

"Bilmiyorum!" diye tersledi. "Live'ın bana yeni kızlar hakkında söylediklerini söyledim. Yeni kızları hedef almak istedi. Diğerleri, bir süredir bu işin içinde olanlar, korunmak için Knight'a iltica etmişler ve durumu biliyorlar. Gözlerini kırpmazlardı. Yeniler çıldırırdı. O bunu biliyordu. Ben de ona onların bilgilerini verdim."

Aptal, işe yaramaz *sürtük*.

"Başka ne planladığını biliyor musun?" Ben zorladım.

"Hayır!"

"Bundan emin misin?" Ben sordum.

"Ona sadece yeni kızlardan bahsettim. Hepsi bu!"

Onu tekrar döndürdüm, iki bileğinden tuttum ve kollarını göğsüne, sırtını da kafatasını çatlatacak kadar sert bir şekilde duvara yapıştırdım. Gözlerini kırıştırdı ve acıyla irkildi ama ben yüzüne baktım.

"Onu kanlar içinde, yarılmış ve şişmiş halde dövdü. Bacaklarının arasına ve kıkına tecavüz etti. O eylemi yaptı ama *sen* de ona bunu yaptın. O bir erkek ve erkekler hayvan olabilir. Sen bir kadınsın ve birbirimizi kollamalıyız. Bir kız kardeşine bunu yapmana ne sebep olabilir?"

Başını hafifçe yana eğdi ve yüzü alaycı bir hal aldı. "Bir kıza böyle tecavüz edebilir misin?"

Kulaklarımda kan uğuldadı ve yüzüne tükürmemek için kendimi zor tuttum.

"Para için sakso çektin," diye hatırlattım, irkildi ve ben de eğildim. "Ve sen de aynı nedenlerle Live için yayıldın. Eylemden sonra doğrudan para vermemiş olabilir ama o kızlar senden bir adım önde, kaltak, onları senden o kadar çok adım öne çıkarıyor ki komik bile değil. Fahişe oldukları konusunda dürüstler. Sen fahişe olmadığın için kendini kandırıyorsun."

Onu duvara doğru ittim ve uzaklaştım. Elleri bileklerine gitti ve ovuşturdu.

"Seni bir daha görmeyeceğim," diye fısıldadım. "Beni görürsen, yok olursun. Anlıyor musun?"

"Siktir git," fısıldadı. "Oral seks resimleri, Amy."

Yüzünü buruşturdu ve bana ters ters baktı.

Devam ettim, "Seni görmüyorum. Senin hakkında bir şey duymuyorum. Canlılar duymuyor. Kimse duymuyor. Denver'daki kulüp sahnesinde varlığın sona erdi. Öyle mi?"

"Evet," diye tersledi.

İşim bitmişti ve Creed'in kollarını göğsünde kavuşturmuş, boş gözlerle beni izlediğini görmek için ona doğru döndüm. Kapıdan uzaklaştı ve benim için kapıyı açtı. Doğruca içeri girdim ve koridordan aşağıya, restorana, dışarıya ve kamyonetine doğru ilerledik.

Knight'a bildiklerimi anlattım. O da Nair'i yakaladıklarını söyledi. Ona 30 dakika içinde orada olacağımızı söyledim.

Bağlantıyı kestim, Creed'i doldurdum ve aniden bir otoparka girdi, etrafta hiç araba olmayan mağazadan uzak bir bölüme gitti, kamyonu durdurdu ve kontağı kapattı.

Ona döndüm. "Ne -?"

Kendi kemerini çoktan çözmüştü, benimkinin düğmesine bastı ve ben daha ne yaptığını anlamadan kaslı cüssesini koltukların arasına soktu, uzandı ve beni arasına çekti. Beni koltuklara sırt üstü yatırdı, ağzı benimkinin üzerindeydi ve eli pantolonumun önünden aşağı indi, kemeri sıyırıp doğrudan külotuma girdi.

Diline karşı nefes nefese kaldım ve parmağı klitorisimin üzerinde sertçe kaydığında inledim.

Öpüşmeyi kesti ve dudakları dudaklarımdan ayrılmadan, "*Çok ateşliydi,*" diye mırıldandı.

Belki, ama bu çok daha ateşliydi. "Onayladığına sevindim," diye nefes aldım.

"Bana hareket etmem için yer aç bebeğim," diye emretti ve ellerim doğrudan kot pantolonuma gitti, kemeri gevşettim, düğmeyi açtım ve fermuarı aşağı kaydırdım.

Sonra Creed hareket edecek yer bulduğunda başım geriye gitti.

Ağzı boğazımda, eli amımda çalışıyor, ellerim gömleğini kavırıyordu. Hiç oyalanmadı ve birkaç dakika içinde onun için boşaldım. Ben aşağı inerken, parmakları bacaklarımın arasındaki ıslaklığın içinden nazik ve hassas bir şekilde kayarken, ağzı hala boynumda çalışıyordu.

Parmakları bacaklarımın arasında oynamaya devam ederken dudakları kulağıma doğru kaydı ve fısıldadı, "Sen, iskelenin ucunda oturuyorsun. On altıncı doğum günün. On yıl boyunca her yıl aynı şeyi aldın ama her seferinde sana boktan bir kolye değil de ay vermişim gibi . Baktım

sana baktım ve sen olduğunu anladım. Senden başka kimse olamayacağını anladım. Sen benim olmak için doğmuştun. Ben de senin olmak için doğmuştum. Ve seni sahiplenmek için harekete geçmek için en az iki yıl beklemem gerektiğini anladım."

Gözlerimi kapattım, başımı çevirdim ve yüzümü boynuna bastırdım.

"Seni orada çalışırken izliyorum," diye devam etti Creed, "seni anlıyorum. Sylvie' büyük bir kısmı gitti. Onları severdim ama gittiler. Ama bebeğim, şunu bil ki Sylvie'nin yerini alan yeni parçaları *muhteşem*." Kalbim sıkıştı ve Creed başını kaldırıp bana sırtıttı. "Ciddiyim. O kaltakla çalışmanı izlerken sertleşmemek için savaştım zorunda kaldım."

"Ona iyi malımı bile vermedim," diye kendi sırtışımla onu bilgilendirdim ve parmakları etrafta ve içeride kayarak derinlere doğru ilerledi.

Dudaklarım aralandı ve Creed konuşurken dudaklarımı okşadı. "O zaman bebeğim, seninle ortak olmak her türlü iyi olacak." Başımı yarım santim kaldırdım ve onu öptüm.

O da beni öptü.

Öpüşmeyi kestik, boğazımı öpmek için başını eğdiğinde parmakları dışarı kaydı. Ben kot pantolonumu düzeltirken o öndeki iki koltuğa doğru ilerledi ve ben de kendimi ittim.

Creed kamyonu vitesine takıp yuvarlandığında emniyet kemerimi bağlıyordum.

Yan tarafa baktığımda orta ve işaret parmaklarının ucunu ağzına almış, yalayarak temizlediğini gördüm.

Klitorisim

kasıldı.

Oh, evet.

Bu ortaklık işi her türlü iyi olacaktı.

* * * * *

Gerçekten başka seçeneğim olmamasına rağmen yatak başlığına tutundum.

Bileklerime bağlı iki eşarbin uçları avuçlarımla yatak başlığı arasında, yani onları çözmem gerektiğinde kolayca ulaşabileceğim bir yerde dururken ellerimi hareket ettiremiyordum.

Yastıkların üzerinde dizlerimin üzerindeydim, kığım geriye doğru eğikti, Creed arkamdaydı, kolları etrafımdaydı, iki eli göğüslerimdeydi, derinlere güç verirken meme uçlarımı yuvarlıyor ve çekiştiriyordu.

Başlığım onun tahrikleriyle ve bedenimin sarsıntılarıyla sallanırken başım geriye doğru uçtu.

Bu bok *harikaydı*.

"İyi misin?" Creed kulağıma homurdandı.

"Evet," diye nefes aldım.

"Daha sert." Daha sert deldi.

Oh, evet.

Evet.

"Bana daha fazlasını ver Sylvie," diye homurdandı ve ben de sırtımı dikleştirip kıcımı kaldırdım. "Evet bebeğim," diye onayladı ve daha sert vurdu.

"Creed!" Nefes nefese kaldım, çok yaklaştım,
oh çok yaklaştım. Ucuna kadar çekti ve durdu.

Hayır! Hayır!

Geri bastırdım ama o da benimle birlikte hareket etti,
kendini tuttu. "Sana ihtiyacım var bebeğim, çok
yakınım," diye fısıldadım.

Kendini tuttu, sadece ucu bendeydi ve ağzı tekrar kulağıma geldi.

"Sırtını dik tut, kıcını kaldır, tamam mı Sylvie?"

"Creed," diye yalvardım.

"Sana iyi bir şey vereyim," diye ısrar etti, sesi sertti, pürüzsüzlüğü tamamen kaybolmuştu.

Yutkundum ve sonra başımı salladım.

Ucunu kaybettim ve sızlanmamak için dudağımı ısırdım.

Parmakları saçlarımı bir omzumun üzerinden geçirdi, sonra kafa derimin dibinden başlayarak boynumdan aşağıya, omuzlarımın arasından geçti, yavaşça, çok yavaşça.

"Eğil, kıcını kaldır," diye mırıldandı ve ben de kıcımı daha da kaldırarak onun için daha derine eğildim. "Güzel," diye mırıldandı, parmağı omurgamdan aşağıya, kıcımın yanaklarının arasından ıslaklığıma doğru indi, klitorisimi çimdikledi ve tüm vücudum sarsıldı, yatak başı çarptı.

Aman Tanrım. O haklıydı. Bu iyiydi. *Çok ateşliydi.*

"Kendini görmelisin," diye fısıldadı ve iki elini de kalçalarımın hissettim, yanlarımdan yukarı çıktılar, hafifçe, kaburgalarımın üzerinden, hafifçe ve sonra göğüslerimi avuçlamak için içeri girdiler. "Ver onları bana, Sylvie."

Ellerine bastırdım. Başparmakları meme uçlarımı sertçe ovma için hareket etti, vücudum tekrar sarsıldı ve ağır nefeslerim daha da ağırlaştı. Creed beni ödüllendirdi, başparmakları meme uçlarımda dönüyor, derine bastırıyor ve beni inletiyordu.

"Kahretsin, çok güzel," diye mırıldandı, elleri sırtıma doğru hareket etti, şimdi daha fazla bastırıyor, beni daha da aşağı itiyordu.

Hareket ettiler ve kıcımın etrafında kıvrıldılar, başparmaklar içeri kayıyor, yarığın kenarları boyunca kayıyor, biri bilenmiş ve hassas

ve, sık beni, sık beni, o kadar ileri gitmiştim ki, o kadar çok istiyordum ki, içine doğru gerildim.

"Bunu alacağım," diye mırıldandı. Oh, evet.

Daha sıkı bastırdı. "Hazır olduğunda bebeğim, onu becereceğim ve ben becerirken seninle oynayacağım. Dünyanı sallayacağım."

"Şimdi yap," diye nefes aldım.

Başparmağı uzaklaştı ve dudaklarının sağ tarafımın kık yanağından geçip sırtımın küçük kısmına doğru ilerlediğini hissetmeden önce inlememi kontrol edemedim.

"Oh hayır," diye fısıldadı tenime karşı. "Seni bağladım ve benim için kemerli hale getirdim.

Her seferinde azar azar."

"Hazırım," diye nefes aldım ve dudaklarının gülümser gibi sırtımın küçük kısmına doğru hareket ettiğini hissettim.

"Memnun oldum, Sylvie, ama onu becerdiğimde, hazır olmaktan çok daha fazlası olacaksın."

Vay anasını.

Dört gözle bir şey. Bacaklarım titriyordu.

Ağzı kayboldu ve bir saniye geçmeden siki tekrar içeri girdi.

Anında boşaldım ve *sert* boşaldım. Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Hiç bu kadar büyük olmamıştı. Asla. Muhteşemdi.

Onu benimkinden geçirdim, ben de onunkinden geçirdim ve bağlı kaldım, dizlerimin üzerinde, o çekilirken kıkım geriye doğru eğikti ama bir elini bacaklarımın arasına götürdü ve benimle işi bitene kadar nazikçe oynadı. Sonra altımda pozisyon aldı ve beni ağzıyla alacağını düşündüm ama uzun kolları yukarı uzandı, bağları avuçlarımın altından nazikçe çekti ve beni serbest bıraktı. Ellerini kalçalarımın koyarak beni vücudundan aşağı doğru kaydırды. Yaklaştığımda bir eli saçlarımın arasına girdi ve yüzümü kendine doğru çekip beni öptü.

İşi bittiğinde yüzümü boynunun yan tarafına doğru itti. "İyi misin?" diye sordu sessizce.

"Evet."

"Ne kadar iyi?"

"Gerçekten çok iyi."

Kollarıyla beni sımsıkı sardı ve sıkı.

Daha da yaklaştım ve dudaklarımı tenine değdirdikten sonra "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

"Bebeğim, gelmeni sağladığım için bana teşekkür etmene gerek yok." Sesinde bir gülümseme vardı. "Benim için zevkti ve bunu her şekilde ifade edebilirim."

Ayağa kalktım ve ona baktım.

Gülümsemiyordum ve yüzümü gördüğünde gülümsemesi soldu.

"Hayır," dedim usulca. "Beni güvende hissettirdiğin ve bunu bana verdiğin için teşekkür ederim. Asla, Creed, ondan beri bir kez bile tüm kontrolü bir erkeğe vermedim. Sen tektin. Bundan hoşlanabileceğimi sanmıyordum. Sen sevmemi sağladın. Hayır, *bayıldım* ve daha fazlasını istedim. Yüzümü yaklaştırdım, *"teşekkür ederim."*

Eli beni aşağı çekmeden ve tekrar ağzımı alıp beni yuvarlamadan, beni vücuduyla sarmadan, uzun, ıslak, sert ve derin öpmeden önce gözlerinde bir dizi duygunun parlayışını izledim.

Öpüşmeyi kestiğinde dudakları yanağımdan kulağıma doğru ilerledi ve "Benimle her zaman güvendesin" derken sesi kısıktı.

Ona sıkıca sarıldım.

"Biliyorum." "Onu sileceğim."

"Zaten ."

"Vücuduna şarkı söylet."

"Zaten yapıyorsun."

"Seni seviyorum, Sylvie."

"Ben de seni seviyorum Creed."

Başı hareket , dişlerinin kenarının çenemde hafifçe gezindiğini hissettim, sonra dudakları tekrar dudaklarıma geldi ve gözlerimizi kilitledi.

"Her santimini geri alacağım," diye yemin etti.

"Zaten sahipsin."

"Hayır, . Ama yapacağım."

Dudaklarına karşı gülümsedim. "Bunu dört gözle bekliyorum bebeğim."

O gülümsedi. "Anladım. Neredeyse kıcını sikmem için bana yalvaracaktın." Onun altında omuz silktilim. "Çok ateşli yaptın."

"Oh, çok sıcak," diye söz verdi.

Altında kıvrandım. Ağzıma karşı tekrar gülümsedi. Sonra dudaklarını dudaklarıma dokundurdu ve başını bir santim kaldırdı.

"Erzak lazım," dedi sessizce. "Hoşuna için, kaygan olman lazım." Beni öldürüyordu.

"Seks dükkânı, yarın ilk durak," dediğimde başını geriye attı ve kahkahayı bastı.

Kahkahası bedenimi sarsarken ve odayı güzelliğiyle doldururken durdum ve bakakaldım.

Ayıldığında bana , sonra sırtışı soldu ve eli başımın yan tarafına kıvrıldı.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Seni özledim," diye fısıldadım.

Gözlerini yavaşça kapatmasını izledim, sonra yüzü boynumda kayboldu.

Bizi yan yatırmadan önce bir süre bu şekilde yattık ama bedenlerimizi birbirimize yakın tuttuk.

Yerleştiğimizde bana sessizce "gereken şeyler var" dedi. "Ne gibi?"

"Ne gibi?" diye sordum.

"Geleceğin

boku." Hay

sikeyim.

"Creed -"

"Seni yine prezervatifsiz becerdim, bebeğim." Oh

lanet olsun!

"Banyoda hapların var. Onları alıyor musun?" diye sordu.

"Um... bazen," diye cevap verdim ve o da sırttı. "Genellikle bu konuda istikrarlıyım ve her zaman prezervatif kullanırım. Beni oyunumdan soğuttun," dedim sırtışı daha da büyüdü. "İkinci gündeyiz Creed," diye hatırlattım ona nazıkçe. "Bu iyi bir şey. Hoşuma gitti. Seni özledim. Seni seviyorum. Geri döndüğün için çok mutluyum. Ama bu konuda daha iyi olmalıyız."

"İlaçlarını al," diye emretti. "İşler yoluna girdiğinde bana haber ver. Sadece seni hissetmek istiyorum."

Başımı salladım. Bu benim de hoşuma gitti.

Konuşmaya devam etti. "Gelecekle ilgili düşünmen gereken tek şey bu. Açıklayacağım. Seninle bir hayat istiyorum. Seninle bir ev. Seninle çocuklar. Sahip olmamız gereken ama her şeyi. Henüz. Çocuklarımı tanımanı ve onlarla bir ilişki kurmanı istiyorum. Ve beklemediğim bir bonus, seninle çalışmaktan zevk alıyorum. Yaptığın işte iyisin. Enerjin var. İşine inanıyorsun. Bu duygunun işini gölgelemek yerine daha iyi yapmasına izin veriyorsun ve ben bunu seviyorum. Phoenix'te bir işim var. Senin de burada bir işin var. Nerede olacağımızı seçmeliyiz. Baskı yok ama çocuklarımdan uzakta olmak ya da onları her hafta sonu gelip görmek için uçma zahmetine sokmak istemiyorum.

Ben. Ama bu yaratıcı olamayacağımız ve bir şeyler yapamayacağımız anlamına gelmiyor. Şimdilik bu kadar yeter ama ben bu noktadayım, sizin de düşünmeniz gereken bu. Bugün, yarın, gelecek hafta karar vermek yok. Hazır olduğunda konuşuruz ama ben bu noktadayım."

"Tamam," diye cevap verdim. "Tamam," diye fısıldadı.

Konuları değiştirmenin zamanı geldiğine karar verdim. "Bugün ne düşünüyorsun?"

Sırt üstü yuvarlandı ama bunu yaparken gövdeyi kendi gövdesine doğru çekti. Tavana baktı. Ben de onun yüzüne baktım.

"Oyunu anlıyorum ama yine de hepinizin aceleci davrandığını düşünüyorum." Gözleri bana kaydı. "Sebring işini duygularla beslenerek yapıyor. Nereden geldiğini bilmiyorum ama karnında bir ateş var. Akıllıca ve incelikle oynuyordu, derinlere iniyor, tüm oyuncularını aldığından emin olmaya çalışıyordu. Kızların üzerine saldığı müşterilerin isimlerini verene ve Denver'dan defolup gideceğine söz verene kadar Nair'in ağzını burnunu kırmak, Nick ya da başka bir puşt bu işin içindeyse sorunu çözmeyebilir."

Başımı salladım. "Yine de acil sorunu hallediyor," diye belirttim. "Belki, belki de değil." Gözleri üzerimde keskinleşti ve devam etti, Vücudum desteklendi. "İşkence işe yaramaz. Teşvikler işe yarar. Acıyı durdurmak için herkes her şeyi söyler. Bize yerleştirdiğı tüm müşterilerin isimlerini verip vermediğine dair hiçbir fikrimiz yok. Yalnız çalıştığına yemin ediyor, buna da güvenemeyiz. Onu izlediğimizden beri bildiğimiz tek şey kızlara doğrudan yaklaşmadığı ama Knight'ın da daha önce olduğundan daha ileride olmadığı."

"İşkence, acıyı durdurmak için söylemeni istedikleri şeyi söyletmedi," dedim sessizce.

"Aynen öyle. Eğer gerçek bir inanan üzerinde kullanıyorsanız işkence işe yaramaz. Teşvikler sunana kadar hiçbir şey elde edemediler," diye cevap verdi.

Bir nefes aldım ve bizi bu durumdan kurtardım. Bununla başa çıkamazdım. Şimdi olmaz.

"Nair'in bir ortağı olduğuna dair hiçbir ipucu bulamadık."

"Kendimi iyi hissettiğim tek şey bu. Tüm bu iş boyunca içgüdülerim adamın yalnız çalıştığını söylüyordu. Bilgi aldı ve kızlarla işlerini yapmaları için yetenek satın aldı ama bu sadakat uyandıran bir adam değil. Knight'ın işi boka sardı. Bunu yapmamalıydı ama bu işe girmeden önce onu araştırdım ve saygıdan başka bir şey görmedim. Hatta bazı polisleri tanıyorum.

DPD'nin söyleyecek güzel sözleri vardı, şaka değil. Bu yüzden, o ne yaparsa yapsın, Nair dışında tek bir düşmanın kokusunu alamadım."

"Knight bunu yapmamalı mı?" diye sordum ve ses tonum onun bana daha dikkatle odaklanmasını sağladı.

"Seni anlıyorum," dedi nazıkçe. "Ve açıkça söyleyeyim, işimde aldığım müşterilerle birçok çizgiyi aşıyorum, bu yüzden tertemiz olmaktan çok uzağım. Ama Knight Sebring'in o kulübün dışında yaptıklarının doğru olmadığını kimse inkâr edemez."

"Katılmıyorum," diye karşılık verdim ve sırtımdaki kolu beni sıktı.

"Biliyorum Sylvie. Neden yaptığını biliyorum. Ama şimdi biliyorsun ki sana katılmıyorum."

"Bununla ilgili bir sorunumuz var mı?" Ben sordum, o da başını yastıklara doğru salladı.

"Hayır. Senin hayatın, senin işin, senin seçimlerin. Ben o hayata uyuyorum; onu kendi isteğime göre şekillendirmiyorum. Aynı şey seninle benim için de geçerli. Yol boyunca sorunlarımız olur, tartışırız ve belki aynı fikirde olmadığımızı kabul ederiz. Ama verdiğin kararlar için nedenlerin olduğunu kabul edersem ve bunun tersi de doğruysa, aramız iyi olur."

Doğru cevap buydu, ben de başımı salladım ve vücudum gevşedi. Kolu beni bir kez daha sıktı.

"Knight'ın bunu neden yaptığını biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Paylaşmadı ve umurumda da değil. Yapıyor. geçmiyor. Kendini işine adanmış ve dürüst olmak gerekirse Creed, böyle şeyler nadiren olur. Yani yaptığı işte iyi, sen kabul etsen de etmesen de."

"Doğru," diye mırıldandı ve gözleri tekrar niyetine döndüğünde tekrar hazırlandım. "Eve gelmeden önce Serena'ya yaptığın ziyaret, bebeğim, o ayrılmak istiyor. Kızlar çıkmak istiyor, sen de onlara yardım etmelisin, Knight da öyle."

"Var," dedim ve devam ettim. "Ve ben yapacağım. Knight da öyle. Onu fiziksel olarak yeniden sağlıklı hale getirmek için para ödeyecek, kızlar olanları atlatmasına ya da bununla yaşamayı öğrenmesine yardımcı olmak için onunla birlikte çalışacak, sonra da başka bir hayatta yolunu açmak için çalışacak. O iyi olacak."

Gözleri daha niyetli bakmaya başladı ve kolu sıkılaştı, ben de o devam ederken kendimi tuttum.

"Sadece bunu söylüyorum ama yeni gelenlere hayatla farklı yollar tavsiye etmelisiniz."

"Aldığım kararlar için nedenlerim olduğunu kabul ettiğinizi sanıyordum?" diye sordum.

"Biliyorum. Size de söyledim, yol boyunca sorunlarımız oldu, bunları tartıştık. Ve bir kadın kendini Knight'a yaklaşma pozisyonunda bulur.

Sylvie, vücudunu satabilmesi için onu korumalısın, onu işe almadan önce ona başka bir yol göstermek için elinden geleni yapmalısın. Yapılacak en doğru şey budur."

"Tamam, seni anlıyorum," dedim ona. "Ve sen bunu bilmiyor olabilirsin ama o bunu zaten yapıyor. Çok fazla çaba harcadığını söyleyemem ve daha fazlasını yapabileceğine şüphe yok ama onları sadece ayarlamıyor. Bazen başka bir yol olmadığını düşünüyorlar."

Başını salladı ve kolu yukarı kalktı, parmakları saçlarımı karıştırarak başımı kendine yaklaştırdı.

"Tüm erişimim vardı, Sylvie, bir müşteri aldığımda ve Serena sanat okulunun parasını ödemek için kancayı taktığında bu boku talep ettim. Bana başka bir yolu olmadığını söyleyebilir misin?"

"O yirmi beş yaşında Creed. Hayatıyla ilgili seçimler de yapabilir." "Soruma cevap vermedin."

Sikeyim.

"Tamam," . "Bu kötüydü." "Evet," diye kabul etti.

"Bütün kızların böyle sebepleri yok Creed."

"Belki değil ama bazen hayattaki boktan şeyler, sahip olduğunuzu bilmediğiniz seçeneklere karşı sizi körleştirebilir. Sen ve Sebring o kızlarla gerçekten ilgilenmek istiyorsunuz, bedenlerini satmadan önce gözlerini açmalarına yardım edin. Daha fazla çaba göstermesi için onunla konuşun."

"Biliyor musun, mantıklı konuştuğunda beni sinirlendiriyorsun," diye paylaştım ve sırtıttığında yüzünün gerginliği kayboldu.

"Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok bebeğim." Parmakları saçlarımda hafifçe kıvrıldı. "Onunla konuşacak mısın?"

"Evet," diye mırıldandım.

"İnandırıcı ol," diye emretti.

Gözlerimi devirdim.

Otoriter davranmaya

devam etti. "Şimdi öp

beni."

"Hayır."

Kaşları yukarı kalktı. "Hayır

mı?" "Öpüşecek havada

değilim."

"Ne için havandasın?" "Sana sakso

çekme havasındayım."

Yüzü tembelleşti ve onu için daha da havaya girdim. "Bunu yaparken

ağzımı amının içinde istiyorum," diye homurdandı.

"Bu hiç de zor olmaz," diye mırıldandım.

"Üstte mi altta mı?" diye sordu.

"Üst," diye cevap verdim.

Eli sırtımdan aşağı kaydđ ve hafifçe kıcıma vurdu. "Banyo. Seni yerken temiz olmanı istiyorum. Sonra geri gel, tırman ve bana o amcığı ver."

İşte o zaman yüzümün tembelleştiğinden şüphelendim.

Sonra başımı eğdim ve boğazını öptüm. Aşağıya, göğsünü öptüm. Sonra banyoya koştum, , geri döndüm, tırmandım, ona amımı verdim ve sikini aldım.

Yine *muhteşemdi*.

Bölüm On Dört

Sonunda

Kentucky'de sıcak bir yaz günü, on yedi yıl önce, Creed yirmi iki yaşında, Sylvie on yedi yaşında ...

İskelede volta atıyordum, bronzlaşmış, çıplak ayaklarım tahta kalaslara çarpıyordu. Onu hissettiğimde parmaklarımı ıslak yanaklarımda gezdiriyordum ve döndüm.

Her zamanki soluk Levi'ları ve tişörtüyle çimlerin koşuyordu. Ağaçların arasından, yola park etmiş eski püskü pikabını görebiliyordum.

İskeleden aşağıya, çimlerin arasından koşmaya başladım ve mavi gözlerinin üzerimde gezindiğini, yüzünün endişeyle sertleştiğini hissettiğimde bile durmadım. Kollarını iki yana açmaya başladı ve ben tam gaz ona vurduğumda koşmayı tam zamanında bıraktı.

O kollar bana sıkıca sarıldı.

"Sylvie, bebeğim, ne oluyor lan?" diye mırıldandı saçlarımın tepesinde.

"Kah... Kah... Kah... *Creed*," diye hıçkırarak ona iyice sokuldum, kollarım da ona sıkıca sarılmıştı.

Ben devam etmeyince, "Konuş benimle" dedi. Mesajını aldım. Elimden geldiğince çabuk geldim. Ne oldu?"

"Bah... Bah... *Bootsie*," diye feryat ettim ve vücudum hıçkırıklarımla sarsıldı. "Siktir," diye mırıldandı.

"O dah... dah... *öldü!*" Ağladım.

Kolları daha da sıkılaştı ve "Ah bebeğim" diye fısıldarken dudaklarının saçlarımın tepesine bastırıldığını hissettim.

Kollarında ağladım, benimki de onunki kadar sıkı tutuyordu, vücudum kontrolsüzce titriyordu ve bunu bir süre yaptım.

Sonra arkama yaslandım, yüzüne doğru baktım ve ağladım, "Bu evde sevdiğim tek kişi o! Şimdi o gitti ve ben *yapayalnızım!*" dedikten sonra ona doğru yığıldım ve tekrar ağlamaya başladım.

Eğildi ve beni kucağına aldı. Kollarımla boynunu çevreledim, yüzümü boynuna gömdüm ve ağlamaya devam ettim. İkimiz de aşağı indik ve o beni kucağına oturttu, sırtını bir ağaca dayadı ve ben ona yaklaşıp hıçkırmaya devam ederken o da benimkini okşadı. Bunu bir süre yaptım ve Creed bana izin verdi, sırtımı okşadı, bazen saçlarımı okşadı, bazen saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ama tek kelime etmedi ve beni hep yakınında tuttu.

Gözyaşlarım burnumu çekmeye ve inlemeye dönüştü ama "Onu sevdim" derken başımı kaldırmadım.

"Biliyorum Sylvie," diye fısıldadı. "O harika bir köpekti."

"O evden çıkmadan önce bir yılım var ve onu tek başıma geçirmek zorundayım."

"Hey," diye seslendi nazıkçe ve ben titreyen bir nefes aldım.

Sonra "Ne?" diye sordum.

"Bana bak."

Kucağında biraz doğruldum ve başımı arkaya yatırdım.

Elleri yüzümün iki yanına geldi, parmakları hareket etti, nemli saç tutamlarını uzaklaştırdı, ıslaklığı sildi, gözleri yüzümü çerçevelemeden ve gözlerimin derinliklerine bakmadan önce hareketlerini izledi.

"Sylvie'm ne zaman yalnız kaldı ki?" diye sordu usulca.

Gözlerimi kapattım ve başım öne düştü, alnım çenesine çarptı.

Beni oradan öptü, sonra dudakları tenimde gezindi, "Beni her zaman yakaladın."

Başımı salladım, alnım çenesine değiyordu. "Evet," diye fısıldadım.

"Nerede o?" diye sordu.

Titrek bir nefes aldım ve bir santim geri çekildim, gözlerini yakalamak için başımı eğdim.

"Onu bir battaniyeye sardım. Evde." "Baban ve üvey canavar mı?"

"Adam golf oynuyor, sonra ahbablarıyla yemek yiyor. Kadın alışveriş yapıyor, sonra da kızlarla içiyor. Veterineri arayacağını söyledi ama yarına kadar gelemeyeceklerini söylediler."

Omzumun üzerinden baktı ve mırıldandı, "Paha biçilemez. Saf Bissenette, kızının köpeği ölüyor ve o lanet olası golf oynuyor."

"Creed," diye seslendim ve o da bana baktı.

"Seni eve götüreceğim. Onu al. İkinizi de evime götürürüm. Sen hoşça kal de, ben onunla ilgilenirim."

Ona baktım.

Tanrım! O çok *harikaydı*. Her şeyiyle. *Her şey*. O benim şeyimdi.

"Teşekkür ederim Creed," diye fısıldadım.

"Kız arkadaşımın Bootsie'sine göz kulak olmalıyım," fısıldadı. Onun *güzel* mavi gözlerine derin derin baktım.

Sonra tekrar "Teşekkür " diye fısıldadım, öne doğru eğildim ve ağzımı onunkine değdirdim.

Dönüş yolunda, eli aniden saçlarıma doğru kayd, hızlı hareket , parmakları içeri kıvrıldı ve başımın geri çekilmesi durdu.

Bakışları benimkilere kayd. Sıcak bir şey vardı. kadar sıcaktı ki, beni yaktığını hissettim.

Benimki geri sıkıldı.

Sonra ileri doğru hareket ettim ve sadece birkaç santim oldu ama Creed beni yarı yolda karşıladı.

Sonra onun ağzı benimkindeydi, benimki de onunkinde, onunki açıldı, benimki de onu izledi ve dili içeri kayd.

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım!

Creed beni öpüyordu!

Tadı da *olduğu* kadar güzeldi.

Birden çimlerin üzerinde sırtüstü yattım, Creed'in gövdesi beni oraya bastırıyordu, dili nasıl vereceğimden emin olmadığım bir şey talep ediyordu. Erkeklerle sevişmişim ama bu şekilde değil. Creed'in beni öptüğü gibi değil ama istediğini almasına izin verdim. Bana kalırsa benden her şeyi alabilirdi. İri elleri yanlarımda hızlı ve sıcak bir şekilde hareket etti, vücudumdaki her santim deri karıncalanmaya başladı ve otomatik olarak yukarı doğru bastırdım, daha fazlasını arıyordum, bilmediğim bir şeyi.

Sadece Creed.

Sadece Creed'den daha fazlasını istedim.

Sert ve kesik bir "*Siktir*" sesiyle ağzını aniden benimkinden ayırdı ve çekip gidecekmiş gibi hissettiğimde kollarım hızla gerildi. Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bırak beni, Sylvie."

"Yapma," diye nefes

aldım. "Sylvie, bırak."

"Bırakma. Bırakma.

Yapma."

Ellerinden biri yüzümün yan tarafını kavradı. "Bebeğim, bırakmalısın. Bu doğru değil."

Başımı çimden bir santim kaldırdım ve şiddetle fısıldadım, "Bu dünyadaki en doğru şey."

Sözlerim doğruydu. Bunu biliyordum. *Biliyordum.*

"Çok ," dedi bana. "Çok güzelsin Sylvie. Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin ama daha çok gençsin bebeğim. Bu doğru değil.

Bırakmalısın."

"Asla

bırakmayacağım."

"*Bırakmalısın.*"

Kollarım boynuna sertçe dolandı. "Creed, *asla* ."

Gözlerini sımsıkı kapatışını izledim, başı düştü, benimki tekrar çimlere gitti ve alnını benimkine yasladı.

Sonra "*Lanet olsun*" diye bağırdı ve ayağa kalktı ama benden uzaklaşmadı. Tekrar oturana kadar beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti, sırtını ağaca dayamıştı, ben kucağındaydım ve kolları ona dönüktü.

Kolları beni bıraktı, elleri saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve bir eli her iki yanımda olacak şekilde beni orada tuttu.

"Bunun şimdi olmaması gerekiyordu," dedi bana.

"Oldu," diye karşılık verdim.

"*Siktir*," diye tısladı, başını ağaca vurdu ve gökyüzüne baktı. "Şimdi ne yapacağım ben?" diye sordu ağacın dallarına.

Bir elimi yüzüne götürdüm ve gözünün üzerine düşen kalın saç tutamını fırçaladım ve bana bakabilmesi için başını dikleştirdi.

Sonra *hayatım boyunca* duyduğum en değerli beş kelimeyi söyledi.

"Seni benim yapmak istiyorum."

İçimi neşe ve rahatlama kaplarken gözlerimi kapattım.

Nihayet!

Sonra onları açtım, ona baktım ve boynumun dibinde duran peridota dokunmak için elimi kaldırdım.

"Çok geç. Zaten öyleyim."

Kollarını bana doladı, bir eli tekrar başımın arkasına geldi ve yüzümü boynuna bastırdı.

"Kahretsin," diye mırıldandı beni geri çekip bana bakmadan önce. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Kesinlikle."

Gözlerini sıkıca kapattı ve alnını tekrar benimkine dayadı. "Tanrım, Sylvie."

Başımı yana kaydurdım ve yüzümü boynuna bastırdım, kollarım ona dolandı ve sıkıca tuttu.

Boynunu büktü ve dudaklarını kulağıma dayadı. "Seni görmek istiyorum."

Bunlar *hayatım* duyduğum en değerli dört ikinci sözdü.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Düzenli olarak."

"Tamam," diye çabucak kabul ettim. "Dikkatli olmalıyız."

"Her zaman öyleydik Creed. Her yoluna girecek. Tonlarca pratik yaptık." Kollarıyla beni sıktı.

"Kimse bilemez," dedi bana sessizce.

"Ben biliyorum."

"Bu biziz. Sen ve ben. Özeliz. Bunu yapıyoruz, yavaştan alıyoruz, akıllıca yapıyoruz. İşi berbat etmeyeceğiz."

Bunu tam olarak anlamamıştım ama yine de başımı salladım. "Tamam."

Beni tanıdı ve ona bakabilmem için beni nazikçe geri çekti.

Gözlerini yakaladığımda usulca açıkladı: "Bunu ben yönlendiririm Sylvie, sen de beni takip edersin. Aramızdaki her şey dışında hiçbir şey değişmeyecek. Anlamalısın, yasaların gözünde senin için çok yaşıyım. Tanrı'nın gözünde de senin için çok yaşıyım. Ve sonuç olarak, senin için çok yaşıyım. Birlikte olabiliriz ve bir şeyler yapabiliriz ama ben senin için çok yaşlı olmayana kadar ağırdan alacağız. Beni anlıyor musun?"

Dudağımı ısırdım, yüzümün pembeleştiğini hissettim ama başımı salladım. Anlamıştım. Bunu benimle yapmayacaktı.

Henüz değil.

Sonra fısıldadım, "Tekrar öpüşebilir miyiz?" Sırıttı. "Tabii ki."

Ben de sıırıttım. "Güzel, bu gerçekten güzeldi."

Kıkırdamaya başladı, sonra beni kendine çekti ve uzun bir süre öylece tuttu.

"Bootsie'yi almaya gittiğimizde ailene bir not bırak. Sinemada olduğunu söyle. Geç saate kadar evde olmayacaksın. Sonra akşam yemeği yer ve benimle takılırsın. Film izleriz."

Creed ile ilk randevum.

Kulağa mükemmel geliyordu.

Tabii Bootsie ile ilgili kısım hariç. "Tamam," diye fısıldadım.

"Yüzünü göreyim, Sylvie."

Boynunun yanından çekip çıkardım, geriye doğru yatırdım ve ona baktım.

Eli yukarı kalktı ve çenemin etrafında kıvrıldı, başımı daha da geriye eğdi, eli aşağı indi ve ağzını benimkine değdirdi.

Creed'le böyle olmak için yıllardır bekliyor gibiydim. Ve buna sahip olmak.

İlahi bir şeydi.

Yarım santim geri çekildi ve gözleri benimkilere kilitlenerek "Sylvie'm" diye fısıldadı.

Gülümsedim ve sadece Kentucky güneşinin içime vurmasından dolayı değil, içten içe sıcak hissettim.

Eli tekrar saçlarımın arasına girdi, başımı öne , saçlarımın tepesini öptü ve orada mırıldandı, "Hadi Bootsie'nin icabına bakalım."

Sonra beni öptü, kollarına alarak ayağa kalktı ve ayağa kalktığında beni ayağa kaldırdı.

El ele kamyonetine doğru yürüdük.

El ele, ben ve Creed, kalbimin derinliklerinde her zaman olmamız gerektiğini bildiğim şekilde.

Sonunda.

On Beşinci Bölüm

Ver şunu bana

Günüümüz...

"Dixon'la birlikte."

Creed orada yatıyordu, gök mavisi gözleri öylece bakıyordu. Kokusunu alabildiği ve hemen ulaşabileceği bir yerde duran pastırmalı sandviçe değil, babasına bakıyordu.

Buna inanmamıştı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Günlerdir, belki de haftalardır oradaydı ama inanmıyordu. Sylvie'si bunu yapmazdı. Birkaç gün içinde değil. Birkaç hafta içinde değil. Asla yapmazdı.

"Dixon'la birlikte," diye devam etti babam. "Şu anda. Sen gidince senden daha iyi olduğunu anlaması uzun sürmedi. O bir Bissenette. Babanın kanını taşıyor olabilirsin ama sende daha çok Winona var. Bunu biliyorum. Biliyorum çünkü gözünü genç bir kıza diktin. Kafasını sikersin. Bekaretini alırsın. Sen bir pisliksin, Tucker Creed. O fahişe seni dışarı atmadan önce de çöptün. Şimdi de çöpsün. Jason Dixon çöp değil. Jason ona senin veremediğin, asla veremeyeceğin, asla veremeyeceğin her şeyi verecek. Jason ona ayı verecek."

Creed tek kelime etmedi. Öylece uzanmış, bakıyordu. Babası sabırsızlandı ve iyice eğilerek ona yaklaştı.

"Onu bırakacağına, gideceğine, asla geri dönmeyeceğine, sahip olması gereken hayata sahip olmasına izin vereceğine söz ver ve biz de seni besleyelim, zincirlerini çözelim, kesiğin için tıbbi yardım almanı sağlayalım. Sana on bin dolar vereceğim ve başka bir yere yerleşebilirsin. Onu bırakacağına, gideceğine ve bir daha asla geri dönmeyeceğine, hayatına bir daha asla girmeyeceğine, onu asla aramayacağına, onu asla görmeyeceğine söz ver ve bu iş bitsin."

Creed o zaman konuştu.

Ve bunu çatlak, kavruk, zayıf bir sesle "Asla" demek için yaptı.

* * * * *

Yatakta otururken ayağa fırladım, oda karanlıktı, Creed'in güçlü kolu karnımın üzerindeydi ve ağır ağır nefes alıyordum.

Rüya beni hala etkiliyordu.

Yorganı kenara fırlattım ve kendimi yataktan fırlatmaya başladım ama Creed'in kolu sıkılaştı. Bir yöne zıplamak yerine kendimi diğer yöne uçarken buldum. Yatağa sırt üstü düştüm ve Creed'in ağırlığı üzerimdeydi.

"Bir rüyaydı bebeğim," diye fısıldadı karanlığın içinden. "Sadece bir . Bitti artık."

Bu bir rüya değildi. Gerçektir. Bana anlattı. Bana her şeyi anlattı. Yeni şeyleri bile.

Artık her şeyi
biliyordum. Hazır
olduğumu sanıyordum.
Asla hazır olamam.

Titrediğimi fark ettim ve titremeden kurtulmak için yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kollarımı onun sert, sıcak gövdesine doladım, başımı kaldırdım ve kokusunu içime çekerek boynuna soktum, ona ait her şeyin beni sarmasına izin verdim.

"Bu rüyalar okuyor," fısıldadım. "Sadece dayan," diye mırıldandı.

Nefesimi içime çektim, kollarımı sıktım ve tutundum.

Sarsıntı beni terk etti ve ağzımdan "Gitmeni istemiyorum" cümlesi döküldü.

Cuma günü sabahın erken saatleriydi, Drake Nair'in başına gelenlerden üç gün sonraydı. Hedef alınan ve epeyce bakıma ihtiyacı olan üç kız dışında işler yoluna girmiş görünüyordu. Creed ve ben hem kendi işlerimizde çalışıyor hem de Knight'ın işlerine göz kulak oluyorduk ama Nair'in yalnız çalıştığı anlaşılıyordu. Creed ona güvenmiyordu, henüz değil, daha fazla araştırma yapmak istiyordu ve bir şey olması durumunda etrafta olmak istiyordu. Bu yüzden Knight'la konuştu, Knight kabul etti ve biz hala burnumuzu sokuyorduk.

Ama hafta sonu yaklaşıyordu ve Creed'in çocuklarıyla geçireceği hafta sonuydu. Phoenix'e geri dönüyordu. Cuma öğleden sonra aldı ve Pazar akşamı Chelle'e geri götürdü.

Bunu konuşmuş ve bu ziyarette Creed'in onlara benden bahsetmesine ve Chelle'e de biraz zaman ayırmasına karar vermiştik. Çocuklardan birinin Sylvie adında bir kadının hayatında olduğu bilgisiyle onun gafil avlanmasını istemiyordu. Bunu yapmasının çok hoş olduğunu düşündüm ama bu konuşmayı yapmasını kıskanmadım.

Benim de onunla gelmemi istedi ama ben onu yalnız gitmeye ikna ettim. Çocukları onunla kaldı ve hepsiyle birlikte kalmamı sorun etmedi, bana çocuklarının iyi çocuklar olduğunu, uyum sağlayacaklarını, babalarını sevdiklerini, onun mutluluğunu hissettiklerini ve bunu sorun etmeyeceklerini söyledi.

Belli ki çocuklarını benden daha iyi tanıyordu ama ben aynı fikirde değildim. Önceden haber almaları ve hazırlanacak zamanları olana kadar kendi bölgelerinde benimle karşı karşıya gelmemeleri gerektiğini düşündüm. Creed bundan hoşlanmadı ama kabul etti. Çocuklarıyla tanışmaya hazırlanmak için zamana ihtiyacım olduğunu düşündüğü için daha çok kabul ettiğini hissediyordum,

tam değil, ama her neyse. Kabul etmişti. O gün yola çıkacaktı ve Pazar geç saatlere kadar evde olmayacaktı.

Artık gitme vakti yaklaşmıştı ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Hem de hiç.

Onu kendimden uzak tutmak istemedim. Kahretsin.

"Sylvie -"

kestim, "Unut bunu söylediğimi. Ben yle bir şey demedim."

"Benimle gel" diye fısıldamadan önce elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı kalktı.

Tanrım, evet demek çok kolay olurdu. "ocuklarını istemiyorum -" Ben başladım. Sözümü kesti. "Seni sevecekler."

Yastıklara doğru başımı salladım ve vücudunu sıktım.

"Evet, yapacaklar," diye kabul ettim. "ocuklarla aram iyidir ama bu farklı. Bu bizim geleceğimizle, hepimizin geleceğiyle ilgili ve dikkatle ele alınmalı."

"Bebeğim, ocuklarımla iyiliğini düşünmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu. "yle bir şey demiyorum," diye cevap verdim hemen. "Ben sadece bu meseleyi

Bu. Onlara zaman verin. Ağırdan alın."

"Doğru," diye mırıldandı ve beni de yanına alarak yuvarlandı, böylece ben üstte kaldım. Uzun bir kolunu uzattı ve ışıklar yandığında gözlerimi kırttım. Gözlerim alıştığında onunkini üzerimde gördüm. "Otel," dedi.

"Ne?" Ben sordum.

"Oraya birlikte uarız. Sana kiralık bir araba, takılabileceğin ama uyumayacağın bir otel buluruz. Ben çocukları alıp Chelle ile konuşurum. Cuma günü onlarla vakit geçiririm, onlara senden bahsederim. Cuma gecesi geç saatte, onlar yataktayken yanıma gelirsın, benimle uyursın, onlar kalkmadan gidersin. Cumartesi, birlikte bir şeyler yaparız. Belki bir su parkı. Eğlenceli bir şey. Hoşlarına gidecek bir şey. Evlerinde olmayan bir şey. Havalanırsın, onlar uyurken geri dönersin, onlar kalkmadan tekrar ayrılırsın ve birlikte geri uarız."

Daha nce Creed'in dahi olduğunu söylemiş miydim? Creed dahiydi.

"Bu işe yarar," dedim ona sessizce ve sırtışını izledim. "Kendini meşgul edebilecek misin?" diye sordu.

Ben de sırttım. "Kesinlikle."

"O zaman karar verildi," diye mırıldandı, gözleri ağzımdaydı.

"Karar verildi," diye kabul ettim, ağzı ağzıma değmeden ve beni derin ve tatlı bir şekilde öpmeden yaklaşık iki saniye önce kelimeleri söyleyebildim.

Başını kaldırdığında sıırtmıyordu. Bakışları niyetliydi ve bu bakışı daha önce gördüğüm için kendimi desteklemeyi öğrenmişim. Ben de öyle yaptım.

"Güzellik," diye
fısıldadı. "Ne?" "Ne?"
diye sordum.

"Güzellik. Benden uzak olmak istemediğin saf güzellik. Bundan hoşlanmıyorum bebeğim. Ben seviyorum."

Elim göğsünden yukarı, parmaklarımın kıvrıldığı boynuna doğru kaydı. Hedeflerine ulaştıklarında, hareket ettiler ve saçlarına doğru ilerlediler. Sonra da onu öpebilmem için ağzını bana geri getirecek şekilde baskı uyguladılar.

Dilim ağzına girdiğinde bir ayağımı yatağa koydum ve onu yuvarladım.

Sonra başka yerlerini öptüm.

Tekrar uyumamızın biraz zaman aldığını söylemek yeterli. Uyuduğumuzda ikimiz de rahat uyuduk.

* * * * *

"Şimdi evine doğru yürüyorum," dedim telefonuma, omzumdaki çantanın askısını yukarı kaldırdım ve "Anladım. Kapıda olacağım," cevabını aldım Creed'den.

Bilgin olsun diye söylüyorum, Temmuz ayında Phoenix çok sıcaktı. Normal bir sıcak değil. Cehennemden menteşelerinden bile daha sıcaktı. Hiç bu kadar sıcak bir yerde bulunmamışım. Bu kadar sıcaklığın varlığından bile haberim yoktu. Saat gecenin on bir buçuğuydu ve sıcaklık gün boyu devam etmişti.

İyi değil.

Uçakla geldikten ve arabayı kiraladıktan sonra Creed'i evine yakın güzel bir otele kadar takip ettim. Otele yerleştik, çevreyi tanıdık ve Kara ile Brand'i almadan önce öğle yemeği için Chelle ile buluşmak üzere yola çıktık. Hemen bikiniyi giydim ve öğleden sonra otelin spa'sında mani/pedi ve yüz bakımı için randevu aldım. Sonra havuza girdim çünkü herkes biliyordu ki palmye ağaçlarının olduğu bir yere hafta sonu için bile gitseniz bronzlaşmış olarak dönüyordunuz, buna benim gibi kaltaklar da dahildi.

Bu bir hataydı.

Havuz kenarında uzanmak rahatlatıcı ve keyifli değildi. Sanki fırında pişmek gibiydi. Havuzun suyu bile serin değil, ılık ötesiydi. Rahatlama sağlasa da çok fazla değildi ve uzun sürmedi.

Bu nedenle bronzlaşmaktan vazgeçtim ve odama döndüm, duş aldım, spa bakımlarımı yaptım ve Creed çocukların yattığını söylemek için arayana kadar film izleyerek ve oda servisi sipariş ederek takıldım.

Uçakta hafta sonu için bir plan yapmıştım; hafta sonunu çoğunlukla Creed'den uzakta ve onun çocuklarıyla buluşarak geçirecektim.

Normalde plan yapmazdım. Genelde içimden geldiği gibi davranırdım. Ölüm ortağım Ron bana bunun üç büyük yeteneğimden biri olduğunu söylemişti. Deniz Kuvvetleri'ndeki görevi de dahil olmak üzere gördüğü herkesten daha iyi düşünebiliyordum. Kötü bir yem atabilirdim. Ve son olarak, *Raiders of the Lost Ark* filmindeki kutup barında teke tek içki yarışması sırasında Marion'dan daha iyiydim.

Ama bu, kendimi toparlamamak için çok önemliydi. Planım şuydu: Cuma günü güneşlenip rahatlamak, Cumartesi gününü çocuklarını benden nefret ettirmeden atlatmak ve Pazar günü Phoenix'i keşfedip Creed ve çocukları için harekete geçecek kişi olmak isteyip istemediğini görmek.

Havuz başında geçirdiğim zaman ne yazık ki Creed ve çocukları için harekete geçmek istememe yardımcı olmadı. Her ne kadar on saniye sürmüş olsa da evine kadar yürümem de yardımcı olmadı.

Kerpiç tarzı, pişmiş toprak kiremit çatılı evinin kapalı ön girişine adım atmak için parmak arası terlik giymiş ayağımı kaldırdım, kapı açıldı, Creed içeride durdu ve kendimi çok daha iyi hissettim.

"Selam," diye sessizce selamladım, ona sırtarak.

Creed cevap vermedi. Derinlere eğildi, bir koluyla uzandı, beni belimden yakaladı, ayaklarımı yerden kesti ve birden serin evin içinde buldum kendimi. Kapı arkamdan kapandı, sırtım onun koluna doğru eğildi, önüm onunkine yapıştı ve Creed'in ağzı benimkinin üzerindeydi.

Evet, çok daha iyi hissediyorum.

Başını kaldırdı ve gözlerimi yakaladığında mırıldandı, "Çocuklar için sessiz olmana gerek yok. İki de ölü gibi uyuyor ve uyumasalar bile odaları evin arka tarafında. Bu gece yarınki planlarımız yüzünden gergindiler, bu yüzden uyumaları biraz zaman aldı ama artık uyudular."

Başımı salladım, yanıma beni kendi yerine çekmek için bir koluyla beni serbest bıraktı.

İlk görüşte nefesim kesildi. Vay anasını.

Benim evim var olmak ve çökmek için bir yerdi. Creed'in evi... *değildi*.

Gözlerimi diktim.

Eğer nispeten paranız varsa ve nerede yaşadığınızı ciddiye alıyorsanız, burası yarı gösteri evi yarı da sade bir ev gibi görünüyordu.

Dostum, Creed gerçekten benden çok daha fazla para alıyor olmalı.

Şaşırmıştım. Beni pek şaşırtmadı ama bu şaşırttı. Hem de çok.

Creed bana Expedition'ının yanı sıra görünmez olması gereken işlerde çalışmak için sıradan bir Ford sedanı olduğunu söyledi. Ayrıca bir Harley'i, çocuklarıyla göle gittiği bir sürat teknesi ve bir tepede üç odalı bir evi olduğunu söyledi.

Tüm bunlar arasında beni en çok heyecanlandıran sürat teknesi ve Harley oldu. Sürat teknesi, şambreller, kayaklar ve Creed'in mayodan başka bir şey giymemesi gibi şeyleri içeren suda güzel zamanlardan bahsediyordu. Tüm bunlar kimin hoşuna gitmez ki? Bir Harley herkesin belalı statüsünü yaklaşık yedi bin seviye yükseltir. Bir Harley'e sahip olmak ve Creed gibi görünüp davranmak onu Ron'dan bile daha belalı yapıyordu ve Ron lanet bir denizciydi.

Creed bana "tepedeki üç odalı evinin" bir gösteri merkezi olduğunu söylemedi.

Creed bizi ilerletirken gözlerim etrafı taradı.

Solda, kemerli bir geçitte bir çalışma odası vardı. Modern bir çizgiye sahip güzel mobilyalar, açıkça kullanılmış ama düzenli, hatta derli toplu bir alan.

Tam karşıda açık bir alan vardı ve çok fazlaydı. Ayrıca "*Hata yapma!*" diye bağırıyordu. *Güneybatı'dasınız!*"

Sekiz sandalyeli uzun, rustik, ahşap, dikdörtgen yemek masası ön kapıdan hemen içerideydi ve gömme çalışma odasının ötesinde modern dolaplar, parlak granit tezgahlar ve son teknoloji cihazlarla donatılmış açık plan bir mutfak vardı. Mutfak/yemek odası ve oturma alanı kırmızı keçeden bir bilardo masası ile sınırlandırılmıştı.

Evet, bir bilardo masası. Alan o kadar .

Onu geçince, büyük bir sandalye ve sedirin eşlik ettiği büyük, rahat görünümlü bir kesit koltuğun ve devasa bir duvar ünitesinde devasa bir düz ekran TV'nin bulunduğu oturma alanı vardı. Mutfak hariç tüm zeminler parlak ahşaptı ve fayans kaplıydı.

Duvarlarda güneybatı hissi veren çarpıcı baskılar vardı ama hiçbiri basmakalıp değildi. Sıra dışı ve enfesti. Creed'in bana daha sonra Ed Mell'e ait olduğunu söyleyeceği Art Deco çöl manzaraları. L. Carter Holman'ın tuhaf portreleri. Diana Madaras'ın çiçek açmış rengarenk kaktüsleri.

Mekânın tamamında rustik ve modern bir his vardı ve güneybatının ağır eliyle harmanlanmıştı. Tuğla kırmızısı, pişmiş toprak ve krem rengi ile turkuaz, mor, altın sarısı ve güneşte yanmış turuncu tonlarında dekore edilmiştir.

İnanılmazdı.

Yaşam alanının ötesinde gösterişli bir yer vardı. Tabandan tavana pencereler, küçük bir şelale de dahil olmak üzere daha çok kayalık bir mağaraya benzeyen aydınlatılmış bir havuza bakmaktadır. Tüm bunlar devasa bir havuz güvertesi ve yakışıklı güverte mobilyalarıyla çevriliydi. Havuz güvertesinin etrafında palmyeler, meyve ağaçları ve garip ama çekici kaktüslerle dolu bakımlı, çakıllı alanlar vardı. Creed'in evi bir tepenin üzerinde olduğu için havuzun arka planında kerpiç bir duvarın ötesinde kuzey Phoenix'in ışıkları vardı.

Ev harikaydı.

Arka veranda ve manzara harikaydı.

Gerçekte, her şey öyleydi. İyi döşenmiş, kişilikli ve düşünceli bir şekilde dekore edilmiş, açık, havadar, temiz ve düzenli ancak rahat bir his veriyordu.

Bu nedenle, bahsettiğim gibi, hayrete düştüm.

Benim tanıdığım Creed, annesiyle paylaştığı yıkık dökük bir evde yaşıyordu. Büyüdüğünde, çatının akmaması, su tesisatının çalışması ve on sekizinci yaş günümde hayatımıza başlayana kadar yaşanabilir bir yer olması için sürekli üzerinde çalıştığı bir ev. Mobilyalar eski, yıpranmış ve bazı durumlarda elden düşmeydi. Creed'in babası bu evi babasından miras almış ve ailesine daha iyisini veremediği için ölmüştü. Winona Creed kendine zar zor bakabilen, oğluna ya da evine bakma zahmetine katlanmayan berbat biriydi. Buna hiç temizlik yapmaması da dahildi.

Bu düşünceler kafama girdiğinde, unuttuğum bir şeyi hatırladım.

Creed temizlik yaptı. Evi süpürür, bulaşıkları yıkar ve çamaşırları yıkardı. O evden nefret ediyordu, sadece harap olduğu için değil, iyi kokmadığı, iyi görünmediği ve sadece kendi pisliğini değil, sarhoş ve hiçbir şeyi umursamayan bir annenin pisliğini de temizlemek tam bir baş belası olduğu için. Benim gibi ama farklı nedenlerle, çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Yine de, bunu hatırladığımda bile, bekar Baba Creed'den ne beklediğimi bilmediğimi söylemeliyim ama bu kesinlikle o değildi.

Creed mırıldandı: "Şu anda fırın gibi sıcak bebeğim, ama Eylül'e doğru gel.

May, işte burası cennet."

Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerini manzaraya dikmiş olduğunu gördüm. Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki başını bana doğru eğdi.

"Bu telli kaktüs de ne?" diye sordum.

"Ocotillo. Turuncu çiçekler, yılda iki kez. Senin ve çocuklarımın dışında çölün çiçek açması gördüğüm en güzel şey. Mart ayında buradasın Sylvie, seni dışarı çıkaracağım. O kadar güzel ki nefes almayı unutacaksın."

Gözlerini tuttum ve o anda nefes almayı unuttum.

Burayı çok sevmiştii. Bir ev bulmuştu. Yerleşmişti.

Kendimi başımı sallamaya zorladım ve kolundan kurtulmadan önce manzaraya baktım, arkamda uzanan her şeyi seyrettikten sonra tekrar ona baktım ve "Gösterişli bir yerde yaşıyorsun Creed," dedim.

"Sen bir gösteri merkezinde büyüdün," diye hatırlattı bana nedense. "Sen bununla büyüdün ve baban tüm hayatın boyunca seni hiç umursamadığını kanıtladı ve sonunda seni kışını kurtarmak için kullanarak bunu şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde kanıtladı. Ama ben bir çukurda, kendinden başka kimseyi umursamadığını her gün kanıtlayan bir anneyle büyüdüm. Çocuklarım bununla yaşamak zorunda değil. Chelle'i batı vadisindeki bir mahallede beş odalı bir evde bıraktım ve o hala orada. Adamı da yanına taşındı. Burası gibi değil, daha çok aile, daha az gösteri. Ama temiz, yeni, güzel, evlerini, çocuklarını, arkadaşlarını ve komşularını önemseyen insanlarla dolu bir mahallede. Kapalı kapılar ardında olanlar başka bir şey olabilir ama buranın hissiyatı bu. Çocuklarımın anneleri ve burada sahip oldukları şey iyi ve güvenli ve onları birilerinin umursadığı bilgisiyle çevreliyor."

Ona baktım ve tek kelime etmedim.

Bana doğru eğildi. "Gördüğüm kadarıyla sen Denver'daki yaşam tarzınla kendi tuzaklarından kaçırıyorsun. Bu," dedi koluyla etrafımızı işaret ederek, "ben de kendi tuzaklarımdan kaçırıyorum. Bonus, çocuklarıma iyi şeyler veriyorum."

Bonus, çocuklarıma iyi şeyler veriyorum.

Tanrım, harika bir baba olan, her şeyi umursayan, havalı bir evi olan ve sorulmadan çöpü dışarı çıkarabilen yeni belalı Creed'im harikaydı.

Bu nedenle, "Seni seviyorum, Tucker Creed," dedim ve sırtışını izledim.

Sonra bir elini boynumun arkasına geçirdi, beni kendine doğru çekti ve başını bir santim kaldırıp boynumu sıkmadan önce ağzını ağzıma değdirdi

"Paneller ya da tüylü halılar yok ve mutfak yılda birden fazla kez temizleniyor, ama burada mutlu olabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor.

Alay etmesini duymazdan geldim, gözlerim yavaşça bir o yana bir bu yana kaydı, sonra tekrar onun güzel mavi gözlerine döndü ve bunun üzerine omuz silkerek cevap verdim, "Bilmiyorum. Belki idare edebilirim."

Creed bir kahkaha patlattı ama iki saniye sonra ağzımı tutup boğazımdan aşağı gülerek sesi bastırdı.

Sonra elimden tutup beni ana süite yönlendirerek evini daha fazla gösterdi.

Evin geri kalanı gibi burası da harikaydı, ama daha fazlası vardı, çünkü hepsi Creed'di.

Kocaman bir yatağı olduğundan bahsetmiyorum bile.

* * * * *

Boynumu büktüm ve fısıldadım, "Daha sert, bebeğim. Daha hızlı."

Creed'in bir kolu göğsümün etrafına belli bir açıyla sarılmıştı, böylece eli göğsümün etrafında kıvrılmış, başparmağı ucunu çevreliyordu. Diğer eli bacaklarımın arasındaydı ve parmakları klitorisimle oynuyordu. Yan yatmıştık, ön tarafı sırtıma yaslanmıştı ve siki bacaklarımın arasında yavaş ve nazıkçe kayıyordu.

"Yavaş, Sylvie. Tatlı," diye mırıldandı, kendi boynunu büktü, başını kaldırdı ve dilini boynumdan aşağı kaydırıldı.

Titredim ve daha fazlasını alabilmek için kıcımlı daha da yatırdım. "İşte böyle," diye hırladı tenime karşı.

Ben de yaptım. Evet, ben de yaptım. . Hırıltısı bile. Belki *özellikle* hırıltı.

Yatak odasının bir duvarını oluşturan tavandan tabana pencerelerden havuzunun arka bahçesinin manzarasına odaklandım ve benimle seviştiğini fark ettim Onun yatağında, onun evinde, onun şehrinde benimle sevişiyordu.

Bayıldım. Hissini sevdim. Bunu bana vermesini ve nedenini sevdim. Hayatımı onunkine katmak istememi istiyordu ve bunu çok istiyordu. Bu yüzden beni ikna etmeye çalışıyordu ve bunu yapmak için gerçekten iyi bir yol kullanıyordu.

Bu yüzden ona verecektim. Hepsini.

Onu aldım, dokunuşuyla gerildim, vuruşlarına doğru yükseldim, ona tam olarak istediğini verdim, karşılığında vermesi gereken her şeyi aldım.

Dışarı kaydı, hafifçe uzaklaştı, beni sırtüstü çevirdi ve sonra yuvarlandı. Bacaklarımı onun için açtı. Üzerime yerleşti ve hemen geri süzüldü.

İçinde. Onu sadece birkaç dakikalığına kaybetmiş olmama rağmen geri döndüğünü hissetmek boynumu dikleştirdi. Onu içime almayı, bağlanmayı, olabildiğince yakın olmayı seviyordum.

Ellerinin yanlarımda hareket ettiğini hissettim ve otomatik olarak kollarımı kaldırdım. Creed beni tutmayı severdi, bunu sık sık yapardı ve söylemeliyim ki benim de hoşuma gidiyordu. Daha önce yaşadıklarımla aynı şey değildi. Yukarı kaldırmaktan, aletin ben içine almasını izlemekten, vücutlarımızın birlikte hareket etmesinden, birleşmesinden hoşlanıyordu. Kontrolü ele almaktan ve verdiği her şeyi kabul etmekten başka bir şey yapmama izin vermemekten hoşlanıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, keşke bunu aynalarla yapabilseydik de onun görebildiğini ben de görebilseydim. Böylece vücudunun güçlü, hayat dolu, devasa gücünün minyon bedenimin üzerinde hareket etmesini ve içine girmesini izleyebilirdim.

Zaten ateşliydi. Beni becerirken beni tutmasını izlemek, işte bu *dumanı* tüttürürdü.

Beklendiği gibi, elleri yanlarımdan, çukurlarımdan, kollarımdan geçerken siki içimde hareket etti, sonra parmakları bileklerimin etrafında kıvrıldı ve birbirine bağlı vücutlarımıza bakmak için yukarı kalktı.

Tanrım, onun izlemesine bayılıyordum.

Dizlerimi büktüm, ayaklarım yataкта, kalçalarımı yukarı kaldırdım ve o da daha derine kayd. Evet, bunu ben de sevdim.

Bileklerimi bir eline geçirirken gözleri yüzüme geldi. Beni tutmaya devam ederken diğer eli kolumdan aşağıya, boynuma ve göğsümden aşağıya, göğüslerimin arasından karnıma doğru kayd.

Güzel. Çok güzel.

Nefesim hızlandı.

"Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadım.

Gözlerinin yumuşadığını, güçlü ve beyaz dişlerinin alt dudağını ısırarak için çıktığını gördüm. Bu bakış o kadar hoşuma gitti ki, başını eğip ağzımı alırken sırtımı dikleştirdim, dizlerimi geriye çektim ve kalçalarımın iç kısımlarını onun kalçalarına bastırdım.

Yaptığı anda, daha sert, daha derin, daha hızlı girmeye başladı.

Muhteşemdi.

Çok güzel.

Bunu bana sadece Creed verebilirdi.

Sadece Creed.

Nefes alış verişlerimiz ağırlaştığında Creed beni öpmeyi bıraktı, nefes nefese kalmıştık, o homurdanıyordu ve ben inliyordum. Dudaklarımız birbirine değdi, nefeslerimiz birbirine karıştı, kalçalarımız çarpıştı ve dudakları yanağımdan kulağıma doğru kayd.

"Seni burada istiyorum. Seni evimde, yatağında, hayatımda istiyorum," diye mırıldandı, sesi yumuşaktı, alçaktı ve seks ve duygularla o kadar sertti ki, aşındırıcıydı, içime işliyordu.

"Bebeğim -"

"Giysilerini dolabımda istiyorum. Telefonda konuşurken sesini evimde duymak istiyorum. Televizyon izlerken yanımda oturmanı istiyorum. Sevdğin şeyleri buzdolabımda istiyorum. Duşumda jiletlerini istiyorum. Çatımı başının üstünde istiyorum. Arabanı garajımda istiyorum. On altı yıldır sana vermem gerekeni vermek istiyorum. Hak ettiğin kadar iyi. Bir gösteri yeri. Seni mutlu edebileceğim bir yer."

Tanrım. Beni
öldürüyordu. "Creed,
izin ver-"

Bitirmeme izin vermedi. Bastırdı, içeri girdi, vücutlarımız itişleriyle sarsıldı, sesi kulağımda sertleşti.

"Onu bana ver, Sylvie. Bana bunu ver ve yemin ederim sana her şeyi vereyim."

"I -"

Başı yukarı kalktı, aleti derine indi ve sabit kaldı ve gözleri benimkilere dikildi.

"Tek isteyeceğim. İsteyeceğim tek şey. Bana bunu verirsen, ömür boyu almaktan başka bir şey yapamazsın."

"Ellerimi ver bebeğim," diye fısıldadım ve bileklerimi hemen serbest bıraktı. Yüzünü çerçevelemek için onları hareket ettirdim, yakın olmak için yukarı kaldırdım ve fısıldamaya devam ettim, "Bunu alabilirsin. Benden her şeyi alabilirsin ama sadece aldığım kadar iyi verirsem."

Başını salladı, ellerimi onunla birlikte hareket ettirdi ve sikini içime sürttü. O kadar iyi hissettirdi ki dudaklarım aralandı.

Creed konuştu.

"Tek istediğim sensin. Evimi senin yaparsan, asla vermek zorunda kalmazsın." "İşler öyle yürümüyor Creed."

Çekildi, içeri girdi ve yüzü benimkine doğru o kadar hızlı sarsıldı ki, otomatik bir tepkiyle başımı yastığa bastırdım. Gözlerindeki ifade karşısında nefesimi tuttum, hatta eli karnımdan aşağı kayarken ve başparmağı klitorisime sertçe bastırırken nefesimi daha derine çektim.

"Sana bakacağıma söz verdim. Yemin ettim. Seni terk ettiğimde bunu yaptığımı sanıyordum. Ama yapmamışım. Buna ihtiyacım var Sylvie ve bunu bana vermelisin."

"Bu değil -"

Tekrar hareket etmeye başladı, hızlı ve derinden g veriyordu, başparmağı klitorisimin etrafında dönüyordu ve boynum derin bir iniltiyle kemerli.

Dudakları boğazıma gitti ve parmaklarım saçlarına kaydı. "Bunu bana vermelisin," diye talep etti, sesi kalındı.

"Creed -"

Daha hızlı, daha derine, daha sert gitti. Oh Tanrım.

Saındaki parmaklarım yumruk oldu.

"Bebeğim -" Nefes aldım, giderek artıyordu ve beni bunaltacaktı. "Onu bana ver, Sylvie," diye emretti.

"Tamam, evet," diye nefes nefese kaldım. "Bana sahipsın. Her şeye sahip olabilirsin."

"İşte bu," diye homurdandı, başparmağı daha sert bastırıyor, kalçaları daha hızlı hareket ediyor, ağzı benimkini alıyordu. Serbest kolunu altıma soktu, kalçalarıma doladı, güçlendikçe beni aşağıya doğru itti ve orgazmımı boğazından aşağıya inledim.

İki dakika sonra benimkinden aşağıya doğru inlemeye başladı.

Kendine gelmek için birkaç dakika bekledi, sonra bizi yuvarladı, hala bağlıydı, böylece ben stteydim ve o sırtındaydı.

Ona bilgi vermeden önce başımı kaldırıp ona baktım: "Biliyorsun, kurallar kitabına göre cinsel manipülasyon yoluyla kabul edilen her şey eylemden sonra çöpe atılır."

Kollarından biri belime dolanıp sıkılaşmadan önce gülümsemesinin beyaz ışıltısını gördüm, diğer eli saçlarımın arasına girip yüzümü kendine yaklaştırdı ve bana şu bilgiyi verdi: "Evet, eğer normal bir adamla sevişiyorsan. Eğer bir belalı ile yapıyorsan, bu tamamen farklı bir kural kitabıdır."

Bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Ben de bir baş belasıyım," diye hatırlattım ona.

"ylesin," diye hemen kabul etti. Bu arada, onun inandığına gerçekten inandığım bir şeydi bu. Bu arada, onun hakkında tamamen sevdiğim bir şey. "Yani, gelecekte, bebeğim, bu seçenek senin için açık."

Bildiğim iyi oldu ve ondan bir şeyler koparma sırası bana geldiğinde dört gözle bekleyeceğim bir şey oldu.

"Tamam o zaman," dedim başımı yana eğerek, "belki tam olarak neyi kabul ettiğimi aıklarsın."

Etrafımdaki kolu daha da , parmakları kafa derime doğru büküldü ve gülümsemesinin beyazı yüzünden soldu.

"Biliyorsun Sylvie," diye fısıldadı.

O haklıydı. Biliyordum. Biliyordum, o zamanlar, benim bir havuzum, atlarla dolu bir ahırım, süslü bir arabam, kocaman bir evim, bir hizmetçim olduğunu ve bunların hepsinin bana boktan babam tarafından sağlandığını ve yıldızımı onunkine bağlarsam, ilk başta bana bunların hiçbirini veremeyeceğini çok iyi biliyordu.

Umurumda değildi. Önceden haklıydı. Bu, o gittikten sonra bir hapishaneye taşınacağım bir tuzaktı.

Ama Creed bir erkekti, tamamen erkekti, o zamanlar bile bu şekilde görmüyordu. Ne o zaman ne de şimdi. Kaybettiğimi hissetmemi hiç istemedi. Onu seçtiğim için pişmanlık duymamı hiç istemedi ve ne kadar konuşursam konuşayım, onu bu saçmalıkların hiçbirine ihtiyacım olmadığına ne kadar ikna etmeye çalışırsam çalışayım, buna inanmadı. Gençtim ve kalbimin beni yaşlı bir insanın dikkate alacağı makul yaşam düşüncelerine karşı körleştirmesinden endişe ediyordu.

O zaman hatalıydı.

Şimdi de yanılıyor.

"Biliyorsun, ben farklı bir Sylvie'yim," dedim sessizce. "Biliyorum, bebeğim."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." "Bunu ben de biliyorum."

Tamam, şimdi kafam karışmıştı. "O zaman... ne?"

"Benim evim. Mobilyalarım. Temizlikçim, , bahçıvanım. Bedenin yatağında," diye cevap verdi.

Anlamadım. "Ne?"

"Seninle ilgileniyorum," diye cevap verdi. "Sana bakıyorum." Uh-oh.

Bedenim onunkinin üzerinde kaskatı kesildi. "Creed -"

"Çalışırsınız. Kazanırsınız. . Ne istersen onu yap. İstersen bana bir şeyler alırsın. Ama ben sağlarım, Sylvie."

"Bu çılgınlık," dedim ona.

"Az önce kabul ettiğin şey bu," dedi bana.

"Tamam, ama bu çılgınlık."

"değil."

"Öyle," diye karşılık verdim. "On yedi yaşında değilim ve sana bağımlı değilim Creed." "Doğru," sesi alçaktı ve öfkeli bir sabırsızlığa doğru eğiliyordu, "Anladım

Sen. O zamanı kaybettiğimizi anlıyorum. Artık on yedi yaşında olmadığını ve kendine bakabileceğini anlıyorum. Belki sana çılgınca gelebilir ama anlaman gereken şey benim de buna *ihtiyacım* olduğu."

Bunu kastetmişti. Buna *ihtiyacı vardı*.

Tanrım, onu mahvettiler. *Bizi* mahvettiler. Zaten bildiklerimizin de ötesinde her şeyi mahvettiler.

Sesim daha yumuşaktı ve bedenim onunkine doğru gevşedi, elim boynunun yan tarafına dolanmak için yukarı kalktı, "Bu uzun zaman önceydi bebeğim. Ben yaşadım. Değiştim. Sen de değiştin. Bunu yapıyoruz, hayatta birlikte ilerliyoruz. Ne dediğini anlıyorum ama ikimiz de farklıyız ve iyi yönlerimiz var. Bunu kabullenmeliyiz."

"Burada benimle olmak için Charlene'den, çocuklardan, ortağının ailesinden ve Knight'tan vazgeçiyorsun. Bu senin rolün. Gerisini ben hallederim."

"Lütfen bunu yapmayın."

Bunu aceleyle söyledim, sesim aniden içimin derinliklerinden geldiğini hissettiğim bir ıstırapla keskinleşti, içimi parçaladı, ardında parçacıklar bıraktı ve Creed'in iri bedenini hala altımda hissettim.

Devam ettim, "Bunu sana babam yaptı. Babam o yılları bizden aldı. Evet, Denver'daki hayatımdan vazgeçmek berbat olacak ama bu sensin. Her zaman sendin. Sana ulaşmak için Sahra'yı bile yürürüm. Aşık olup aptalca davranmıyorum. Denver'daki hayatımdan vazgeçmenin zor olacağını biliyorum ama benim çocuğum yok. Böyle bir evde yaşamıyorum. Köklerim yok. İlişkilerim var ve eğer ilişkileriniz iyiye, dünyanın olursanız olun, her zaman güçlü kalırlar."

Son kısmı dinlemedi ve "O orospu çocuklarının bana yaptıkları için hiçbir suçluluk taşıyorsun" dediğinde bu açıkça anlaşılacaktı.

"Biliyorum, sayılır," diye yarı kabul ettim. "Ama nereden geldiğimi anlıyor musun?"

Creed yuvarlandı, bizi ayırdı, böylece ben sırtüstü yattım ve vücudu yanıma ve kısmen üzerime bastırıldı.

"Öyle bir şey yok," diye hırladı. "Hepsi Bissenette'in işiydi, sana ve bana yaptıkları. Gördüğün bu kâbusların seni ele geçirmesine izin verme. Bana olanlar için hiçbir sorumluluk taşıyorsun."

Vücudumun titremeye başladığını hissettim ve sesim kırılgandı ve o kadar ben değildim ki, ona "O gece ayrılmak istedin. Seni ben zorladım -"

Büyük eliyle ağzımı kapattı ve başını eğerek sadece onu görebilmemi sağladı. "O ve onun pislikleri bana *işkence etti*. Lanet olası bir borcu ödemek için seni, lanet olası *kızını sattı*. Onun kızı olmasaydın bile, Sylvie, bu... bok... çok... saçma. Bunu kim yapar?" diye sordu ve elini ağzımdan çekip çeneme dolmasına rağmen cevap beklemedi. "Kafadan kontak insanlar dışında kimse yapmaz. O gece beni terk ettiğinde ertesi gün başımıza neler geleceğine dair hiçbir fikrin olamazdı. Nerede olduğumuzu, ne bildiğimizi... Doğru kararı verdin Sylvie. Sen iyi bir insandın, iyi bir kızdın, doğru olanı yapmaya çalışıyordun ve doğru kararı verdin. O yaptı, bebeğim. Hepsi . Bu boku üstüne alma. Yaparsan, sonsuza kadar canını sıkar."

Gözlerinin içine baktım ve bunu uzun süre yaptım. Sarsıntılarımın geçmesine yetecek kadar uzun bir süre ve derin bir nefes aldım.

"Tamam," diye fısıldadım.

Vücudu yanımda gevşedi. "Tamam."

"Yani," diye özetlemeye başladım, "Sana Phoenix'i ve yılın birkaç ayı bir fırında yaşamayı veriyorum. Sen de bana havuzu olan harika bir ev veriyorsun ama geri kalanı için anlaşabilir miyiz? Bakalım nasıl olacak."

"Bununla yaşayabilirim" diye mırıldanmadan önce bir süre bekledi. Ona sıırttım ve "Güzel" diye mırıldandım.

Boynunu büküp ağzını benimkine değdirmeden önce sıırttığını gördüm.

Başını kaldırdı ve fısıldadı, "Bu prezervatiften kurtulmalıyım, bebeğim. Geri döneceğim."

Yastıklara doğru başımı salladım. Yataktan yuvarlanmaya başlamadan önce dudaklarını boğazıma değdirmek için boynunu tekrar bükte.

Ama durdu ve bana baktı.

"Sadece şunu söylemek istiyorum," diye başladı, "bu ev ve içindeki her şey benimle ilgili, çocuklarıma iyi bir şeyler vermekle ilgili. Kesinlikle öyle. Ama sakın hata yapma Sylvie, tüm bunları inşa ederken, hayatımı kurarken, bunları sana vermeyi dilediğimi aklımın ucundan bile geçirmedi."

O bombayı attıktan sonra benden uzaklaşmayı bitirdi. Hiçbir karşılık veremedim, çünkü nefes almayı bırakmıştım.

Oksijen alımıımı hızlandırmak için derin bir nefes aldım ve devasa yatağının diğer tarafına doğru üç kez yuvarlandım. Kalçalarımı salladım, ayaklarımı yere koydum ve aşağı uzanarak dışarı çıktım. Külotumu ve tişörtümü giydim ve pencerelere doğru yürüdüm.

Cidden, manzarası *harikaydı*.

Odaya girdiğini hissettim, çıplak ayaklarının yere bastığını duydum ve sonra kollarının arkamdan beni sardığını hissettim.

Ona doğru gevşedim.

Sonra oraya geldiğimden beri sormak istediğim şeyi sordum. "Chelle ve çocuklarla işler nasıl gitti?"

İç çekip rahatlamadan önce vücudu ve kolları bir anlığına gerildi.

Bunu iyiye işaret olarak kabul etmedim.

"Aklını başına topla, Kara senden hoşlanacak, muhtemelen kuduracak. Senden hoşlanmaya kararlı. Hayatımda bir kadın olduğu için çok heyecanlı." Bu şaşırtıcı bir haberdi, bu yüzden o hâlâ konuşurken kollarında döndüm, benimkini onun etrafında kıvırdım ve çenesi bana bakabilmesi için eğilirken ona baktım. "Bu daha çok annesine laf sokmak için. O ikisinin arasında ne olup bittiğini anlamıyorum ama annesini incitmek için senin için yaptığı sahtekârlığın eninde sonunda gerçek olacağını ve Chelle'le uğraşmanın bir yolu olmayacağını düşünüyorum. Sadece şu anda bulunduğu nokta bu."

"Ah... tamam," diye yavaşça kabul ettim, bunu da anlamamıştım. Ama yine de üvey canavarım beni çoğunlukla görmezden geliyordu ve ben de bu iyiliğe karşılık veriyordum. Aynı evde yaşıyorduk. Karşılığında babamdan bir şey alacağını düşündüğünde göstermelik bir çaba sarf ediyordu. Genellikle, ben çok küçükken bile, o kendi yoluna giderdi, ben de kendi yoluma.

Annem ona entrikacı, açgözlü bir servet avcısı derdi ki babam annemden boşanıp onu karısı yapmadan önce annemin sekreteri olduğu için annemi öyle görüyordu. Babam hayatını annemin hayatını çekilmez hale getirmek için elinden gelen her şeyi yapmak ve beni ondan uzak tutmak da dahil olmak üzere her şeyi berbat etmeye adanmıştı için annemi geldiğinde seviyordum. Annem mücadeleyi bırakıp Kaliforniya'ya gidene kadar bunu yaptı. Ondan önce, annemle geçirdiğim değerli zamanı mahvetmek için üvey canavarı kullanmamın imkanı yoktu. Hayatta olmaz.

Ama her neyse. Kara Creed ben değildim. Bununla başa çıkmak zorundaydım. "Brand'in 'i," diye devam etti, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. "O seviyor

Herkes. Onlara senden bahsettiğimde bana verdiği cevap, "Müthiş havalı." oldu,

Baba'." Creed sonuncusunu gülümseyerek söyledi ve konuşmaya devam etti. "İnsanları sever. Sosyaldır. Konuşkandır. Bebekken bile insanların gözleriyle tanışır ve onlara gülümserdi. Tıpkı babam gibi. Babam herkesle konuşabilirdi ve konuştu da. Arkadaşı olmayan bir yere asla gitmezdi, çünkü çoğunlukla orada zaten bir tane yoksa arkadaş edinirdi. Brand de aynen böyle."

Bu kulağa daha hoş geliyordu, ben de ona gülümseyip elini sıktım.

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı ve bakışları başımın üzerinde gezinirken, "Chelle benim adıma mutlu," diye mırıldandı.

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. "Bir daha söyle?"

Bana baktı. "Takla atmadı ama evet, beni duydun. Mutluydu."

"Şaka yapıyorsun," diye fısıldadım, bu konuda içimde iyi bir his yoktu.

"Bebeğim, adın sırtıma kazındı ve ben ne olursam olayım o beni seviyor.

Onu kandırdım. Onu tanımiyorsun, hakkında derinlemesine konuşmadık ama sana iyi bir kadın olduğunu söyledim. Bunu söylerken gerçekten iyi bir kadın demek istiyorum. Komik, sevgi dolu, akıllı, tatlı. Sarhoşken yaptığım berbat bir konuşmada ona her şeyi anlattım. Gölü, iskeleyi, kolyeleri, vaatleri, tüm geçmişimizi biliyor. Tenime kazındın. Çocuklarına sizin isimlerinizi verdim. Bu bok, bizim bokumuz, tarihimiz, bağlantımız çok fazlaydı ve öyle. Bunu senden ve benden başka herkesten daha iyi anlıyor ve beni seviyor. Bana sahip olamaz ama ihtiyacım olan şeye sahip olduğum için mutlu olabilir."

Tamam, o bir erkekti, bu *yüzden* bu saçmalığı anlamadı ama kadınlar bu şekilde çalışmıyordu.

Hiç.

"Tamam," dedim ama ben bile anlayabiliyordum.

Kollarıyla beni sıktı ve yüzü benimkine yaklaştı. "Onunla tanışacaksın ve göreceksin. O diğer kadınlar gibi değil. O sadece Chelle."

"Mm-hmm," diye mırıldandım ve sesim hâlâ inandırıcı gelmiyordu.

Beni inceledi, sonra ağzı kıvrıldı ve mırıldandı: "Beklemekten başka yapacak bir şey yok, bırakalım da kendin deneyimle."

Dört gözle bir şey. Chelle, artık adı her neyse, Creed'in beni bulmasından hiç memnun değildi.

Kahretsin.

Mırıldanmalarım bile yetersiz olduğu için hiç ses çıkarmamaya karar verdim. Creed beni sıkarak sessizce şöyle dedi: "Çocuklar geç yattı ama yarın Wet 'n' Wild'a gideceğimizi söyleyince uyandılar. Bu da demek oluyor ki yarın Disneyland günü, erkenden kalkıp gitmek için can atacaklar.

Onlardan daha erken kalkabilmek için yatağa girmeliyiz, seni otele sonra geri gelebilirsin"

"Tamam," diye fısıldadım ve uzaklaşmaya başladım ama kolları tekrar sıkılaştı ve o şekilde kaldı, ben de tekrar ona baktım.

"Bu bok, otel, biz ayrıldık, sen radara yakalanmadan geldin, erken çıktın, bunu çocuklarım için yaptığın için teşekkürler bebeğim," dedi sessizce ve ben başımı eğdim, derine bastırdım ve hemen arkasından sıkıca tutundum.

"Her şeyi yaparım

Creed." Ciddiydim.

Creed bunu biliyordu.

Bunu biliyordum çünkü yüzü değişmişti. Başı hareket etti. Ağzını götürdü ve beni derin ve tatlı bir şekilde öptü.

Başını kaldırdıktan sonra beni bıraktı ama elimi tuttu ve yatağa götürdü, ikimiz de yatağa girdik, sonra beni kendine yaklaştırdı.

"Seni seviyorum Sylvie," diye mırıldandı saçlarımın tepesine doğru.

Köprücük kemiğinin üzerindeki tene doğru, "Seni seviyorum Creed," diye mırıldandım.

Kollarıyla beni bir kez daha sıktı ve neyse ki kısa bir süre sonra Creed'e sokulmuş bir halde rüyasız bir uykuya daldım.

* * * * *

Creed

Creed'in gözleri açıldı ve doğan güneşi gördü ama Sylvie'yi kollarında, yatağında, evinde hissetti.

Derin bir nefes aldı, göğsü genişledi, kadınının yumuşak tenine, yumuşak bedenine bastırdı ve bunun onu kesmesine, ardında güzellik bırakmasına izin verdi.

Şafağın zayıf ışığında tek başına, Sylvie'sine sarılarak uzun sessiz anlar geçirdikten sonra nihayet gözleri komodinin üzerindeki çalar saate kaydı.

Sonra dikkatlice yer değiştirdi, ona bakmak için hafifçe uzaklaştı. Kalın, uzun saçları yastığının üzerinde birbirine karışmış, profili uykuda rahatlamıştı.

Creed onu izledi.

Onu geri aldığından beri bunu ilk kez yapmıyordu. Aslında, bunu her gün yapıyordu.

Her gün.

Çünkü hâlâ uyumakta olan Sylvie'nin yanında yatarken ona arka çıkmıştı. Onun küçük, tatlı, komik, sevgi dolu Sylvie'sinin ne kadar güzel olduğundan haberi yoktu. Yüzünün her yerinde umut ve sevgi yazan Sylvie'si. İşte

yanı başında uyuyordu. O keskin kenarları kınına sokulmuş, tamamen yumuşak, tamamen güzel, tamamen Sylvie'sinin hatırasıydı.

Ona eski Sylvie'nin gittiğini söyledi. Ona yanıldığını söylememişti ve asla da söylemeyecekti. Yeni Sylvie'ye sahipti ve gözleri açılmadan ve gün başlamadan önceki bu anlarda eskisine de sahipti.

Ve koridorun sonunda, çocukları lanet Kentucky'den ve orada gömülü anılardan çok uzakta bir tepedeki evinde uyuyorlardı.

Bu yüzden Creed şeye sahipti. Her şeye.

Yanağını okşamak için bir elini kaldırdı, sonra saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Yüz hatlarının değişmesini, gözlerinin dalgalanmasını izledi. Sırtına doğru hareket etti, boynundaki yeşil taşın parıldadığını gördü ve bunun güzelliğini içinde hissetti.

"Kalkma vakti geldi mi?" diye sordu, sesi yumuşaktı ve uykudan boğuklaşmıştı.

Creed parmaklarını kızın saçlarında gezdirerek göğsünden aşağı doğru çekti, sonra başını sallarken elini göğsünün altındaki kaburgalarının etrafında dolaştırdı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, sırtını hafifçe gererek.

Elini göğüslerinin arasından geçirip göğsünden yukarı, boynundaki zincire doğru kaydırıp ve orada durup işaret parmağının etrafında döndürdü.

"Yine yaptın," diye mırıldandı ve kadın gözlerini kırıştırdı. "Ne yaptım?" diye sordu.

"Yanımda, yatağımda, evimde , yine başardın." Kızın kaşları birbirine yaklaştığında sözlerini şöyle bitirdi: "Sylvie'm, rüya dokumacım, rüyaları gerçeğe dönüştüren."

Yüzü yumuşadı, gözlerinde umut ve mutluluk parladı ve işte yine o an geldi. O anlarda, ona tekrar sahip olmuştu. Sylvie'sine, her ikisine de, tam orada, yatağında.

Evet, şeye sahipti.

Her şeyi.

Ya da onun ağzını aldığı anda alırdı.

Bu yüzden onu almaya gitti, onu kendisine çekmek için zinciri hafifçe çekerken bile başını eğdi.

Sylvie ayağa kalkıp onu yarı yolda karşıladı ve işte . Tucker

Creed her şeye sahipti.

Kesinlikle her şeyi. *Sonunda.*

* * * * *

Sylvie

"Kahretsin, çok gerginim," diye fısıldadım.

Saat erkendi. Kapının önünde Creed'in kollarında duruyordum ve o da bana bir tür veda öpücüğü vermeyi yeni bitirmişti; bu tür bir veda, iki saatten kısa bir süre içinde geri dönecek olmamdı.

"Olma," fısıldadı.

"Çocuklar beni sever," diye fısıldayıp duruyordum. "Ama ya onlar, benim bir ezik olduğumu düşünen tanıdığım tek iki çocuksa?"

Creed sıırttı ve kollarıyla beni sıktı. "Seni sevecekler, Sylvie. Tanrı şahidim olsun. Merak etme."

Creed'in kollarına geri dönmek her zaman iyi hissettirmiştir. Onu kaybettiğimden beri hiç hissetmediğim bir şekilde güvende hissetmemi sağladı.

O zaman işe yaramıyordu.

"Creed -"

Aniden beni bıraktı ve elleri başımın iki yanını kavrayacak şekilde yukarı kalktı ve zaten yakın olan yüzü bir nefes uzağıma geldi.

"Çocuklarım aptal değil," diye açıkladı ve ben gözlerinin içine baktım. "Öyle olduklarını söylemedim." Tahmin etmişsinizdir. *Hâlâ* fısıldıyordum. "Bebeğim, dövmemi gördüler."

Nefes aldım.

Konuşmaya
devam etti.

"Annelerine numara yaptığımı anlamıyorlardı ve bu sadece boşandığımız için değildi. Çocuklar bunu hisseder. Güvenin bana. Annemle ilişkimiz bittiğinde işlerin benim için pek de iyiye gitmediğini anlamadılar ve senin adımları tenime yazdırdığın ve sonunda mutlu olduğum gerçeğini de anlamayacaklar. Bir gün, büyüdüklerinde, seni daha iyi tanıdıklarında, hikayenin onlarla paylaşacağımız kısmıyla başa çıkabildiklerinde, bunu onlarla paylaşacağız. Anlayacaklar ve ikimiz adına da mutlu olacaklar. Aşk budur, Sylvie. Aile budur. Ben bunu bilmiyordum çünkü bununla büyümedim. Sen de bilmiyordun. Ama çocuklarım olunca anladım. Bu değişime alışmak biraz zaman alabilir ve yol boyunca taşların yerinden söylemiyorum. Sadece çocuklarımın beni sevdiğini ve beni mutlu görececeklerini biliyorum, bu yüzden en azından mutlu ettiğin için seni sevecekler."

Doğru, bu beni daha iyi
hissettirdi. "Tamam," diye
usulca kabul ettim.

Creed'in gözleri yüzümde gezindikten sonra elleri boynumun iki yanına kaydı ve yumuşak bir sesle, "Bunu sana vermek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Bana ne vereceksin?" "Bir aile."

Kalbim küt küt atıyordu ve hiç de kötü hissetmiyordum.

Azıcık bile değil. Konuşmaya devam etti.

"Sadece bekle, bebeğim. Özgür ve kolay yaşamadım. Tamamen canlı hissetmedim. Sensiz değil. Ama çocuklarım var ve yaşayacak, çalışacak, devam edecek bir şeyim vardı." Sesi sertleşmeden önce başparmakları çenemi okşadı ve "Şimdi her şeye sahibim" dedi.

Tanrım, beni öldürüyordu.

"Kapa çeneni yoksa beni bir kız gibi ağlatacaksın ve ben hiçbir zaman bir kız gibi ağlamam, babamın zaten bildiğimden daha fazla bir pislik olduğunu ve altı yaşımdan beri sevdiğim adamın onun ellerinde işkence gördüğünü öğrendiğim zamanlar hariç. Dahası, ağlamak beni huysuzlaştırıyor. Çocuklarınızla tanışmadan üç saat önce huysuzlanmaya ihtiyacım yok. Anladın mı beni?"

Sırıttı ve "Yakaladım seni" diye mırıldandı. "Güzel," diye mırıldandım.

Eğildi ve geri çekilmeden önce başımı aşağı çekerek tepedeki saçlarımı öptü.

"Git, bebeğim."

"Tamam, Creed."

Ayak parmaklarımın üzerinde kalkıp ağzımı onunkine sürttüm. Beni bıraktı. Ben de onu bıraktım. Kapıyı açtı ve ben de çantamın askısını omzuma atıp fırına doğru yola çıktım.

Tanrım. Saat daha sekiz bile olmamıştı ama hava şimdiden yüz dereceyi bulmuştu.

Yürüyüş yolunda yürürken omzumun üzerinden arkama baktım ve sıcaklık bana saldırdı.

Creed hareketlerimi izliyordu ve Creed gülümsüyordu.

Birden sıcaklığı hissetmemeye başladım.

Bunun yerine, arabaya doğru önce ona bir parmak hareketi yapmak için kolumu kaldırdım, uzun saçlarımın omuzlarımın ve sırtımın derisi üzerinde sallandığını hissettim.

Kiralık arabama bindim ve duş almak, Creed'in çocuklarıyla tanışmaya hazırlanmak ve aşırı sıcakta bir su parkında ıslanmak için yola çıktım.

Arabayla uzaklaşırken, Creed açık kapısında durup klimayı açtı ve beni izlemeye devam etti.

Bir yandan da gülümsüyordu.

On Altıncı Bölüm

Kesinlikle yaparım

Kentucky'de serin bir sonbahar günü, on yedi yıl önce, Creed yirmi iki yaşında, Sylvie on yedi yaşında...

Creed ağzını benimkinden ayırdı.

"Sylvie, bebeğim," diye mırıldandı.

Dudaklarını kaybederek kendi dudaklarımı boynuna götürdüm ve neden yaptığımı bilmiyordum, sadece yaptım, dilimin ucunu tenine dokundurdum.

Aman Tanrım.

Tadı *çok güzeldi*.

"Sylvie!"

Keskin ve sert ses tonuyla başımı tekrar göl kenarındaki ağaçların altındaki çimlerin üzerine serdiği battaniyeye bıraktım ve yakışıklı yüzüne baktım.

"Ne?" Fısıldadım ve fısıltım soluk soluğaydı.

Bana baktı, sonra elinin yüzümün yan tarafını kavradığını hissettim, başparmağının yastığı dudaklarımı süpürdü ve fısıldadı, "Bana bir mola ver bebeğim."

Kalbimin çok sert atmasını durdurmaya çalışarak titreyen bir nefes aldım.

Ona ara vermek istemedim. Onu öpmeye devam etmek istedim. Hayır, *beni* öpmeye devam etmesini istiyordum. Beni sonsuza kadar öpmesini istedim.

Sonsuza kadar.

O kadar iyi öpüşüyordu ki, birincisi. Bir diğeri, o Creed'di ve sonunda tamamen benimdi.

Yüzümden sadece öpücüklerini değil, daha fazlasını istediğimi de anladığımın farkında değildim. Elini çekip başımı eğdiğinde ve yüzünü boynuma gömdüğünde bunu bir şekilde öğrenecektim.

"Lanet , beni öldürüyorsun."

Kulağa iyi gelmiyordu.

"BEN... BEN..." Yutkundum. "Yanlış bir şey mi yapıyorum?" Fısıldadım.

Başını kaldırdı ve başını sallarken eli tekrar yüzümü kavradı. "Hayır, güzelim. Hayır bebeğim," diye nazıkçe beni temin etti. "Belki de bir süreliğine sevişmeye ara vermeliyiz."

Bu hoşuma giden bir öneri değildi ama sonunda anladım. Onu sertleştiriyordum.

Aman Tanrım! Tucker Creed'i sertleştiriyordum!

Beni!

Sylvie Bissenette!

Aman Tanrım!

O da beni hoşlanıyordu, ama benim düşündüğüm gibi değil. *Yani... gerçekten.*

Belki de onu öpmeyi sevdiğim kadar.

Vay canına.

Bu hoşuma gitti.

Sırıtmamaya çalıştım ama pek işe yaramadı. Gözleri ağzıma düştüğünde bunu anladım, karnımı komik hissettiren ve dudağımı ısırma neden olan bir şekilde komikleştiler.

Bakışları tekrar benimkilere döndü ve kuru bir sesle mırıldandı:

"Görüyorum benim kız anlıyor." "Um..." Ben de mırıldandım ve o da sırtıttı.

"Evet, anlıyor," diye mırıldanmaya devam etti, sonra yüzü yaklaştı. "Bana bunu yapabilmen hoşuma gidiyor ama bil diye söylüyorum, heyecanlanmak iyi hissettiriyor ama bir erkek için kötü olabilir." Sorunun geldiğini anlayınca başını sallamadan önce çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. "Açıklamayacağım. Şimdi olmaz bebeğim. Belki daha sonra. Ama şimdi değil." Sırt üstü döndü, beni de yanına çekti, böylece kısmen onun yanında, kısmen onun üzerinde yatıyordum ve "Biraz konuşalım" demeden önce saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için bir elini kaldırdı.

Öpüşmeyi tercih ederdim ama bunu da yapabiliirdim.

Ben de kabul ettim, "Tamam." Sonra yüzünü inceledim ve her zaman olan ve olacak olan Creed ve ben'in içine düştüm. "Annenle her şey yolunda mı?"

Eli saçlarımdan ayrıldı, gövdesi yukarı kalktı ve ben ona yakın dururken o arkasındaki dirseklerinin üzerine kalktı. Pozisyonunu aldıktan sonra, sanki oradaki gerilimi azaltmaya çalışıyormuş gibi başını boynunun üzerinde döndürdü.

Annesinden bahsettiğimde bunu çok yaptı.

Yine onunla yaşıyordu. Taşınmış, bir adamın yanına taşınmıştı ama kavga etmişlerdi ve şimdi geri dönmüştü. Ne yazık ki bu çok sık oluyordu. Hayatının aşkı olan adamı buluyor, onunla birkaç hafta çıkıyor, ayrılıyor ve işler gidince geri dönüyordu. Bazen uzak kalması birkaç gün sürüyordu. Bazen de Creed şanslıysa aylar sürerdi.

Bu sefer aylar sürmüştü. Artık bitmişti.

Creed annesinin eve gelmesinden hoşlanmıyordu çünkü onu pek sevmiyordu. Ayrıca bu durumdan hoşlanmıyordu çünkü bu, geceleri ona gelemeyeceğim, onunla yemek yiyemeyeceğim, televizyon izleyemeyeceğim ve beni ormandan geçirip hiçbir yere gitmeyen terk edilmiş eski yola park ettiğim arabama götürmeden önce kanepesinde uzanamayacağım anlamına geliyordu.

Ayrıca kızın değişmemiş olmasından da hoşlanmıyordu. Çok fazla içiyor, ortalığı dağıtmaktan çekinmiyor ama arkasını toplamayı da ihmal etmiyordu.

Ayrıca bundan hoşlanmıyordu çünkü kız geri döndüğünde çirkinleşebiliyordu. Sadece tek bir Brand Creed olduğunu anlamamıştı. Yıllar ve yıllar ve yıllar sonra, onun kaybıyla yaşamayı ve yoluna devam etmeyi öğrenmesi gerektiğini anlamadı. Sadece acısını hissetmeye ve etrafındaki herkesten çıkarmaya devam etti.

Son olarak, işe girip çıkıyordu, şu anda dışarıdaydı ve Creed yerel lastik fabrikasında çalışıyordu. Bana sendikalı olduğunu, bu yüzden maaşının fena olmadığını söyledi (bunu tam olarak anlamadım ama ona inandım). Ama kimse çok çalışıp eve gelip annesinin maaş çekini içerken onu izlemek istemezdi (bunu tamamen anladım).

Creed bana babasının aslında öldüğünde evi annesine bırakmadığını ve Creed on sekiz yaşına geldiğinde evin sahibi olduğunu söyledi. Yani ona gitmesini söyleyebilir, onu kovabilirmiş.

Ama Creed değildi.

Baştan aşağı Brand Creed'in oğluydu. Ona, ona ya da herhangi birine hiçbir zaman iyi davranmamış olan annesine bile kötü davranmak onun içinde yoktu.

"Hayır, Sylvie, sorun var," diye cevap verdi. Burnumu kıvırdım.

Sırıttı.

Burnumu kıvırmayı bıraktım ve sırtarak karşılık verdim.

Sonra daha da yaklaştım. "Keşke bir şeyler yapabilseydim," dedim sessizce ve yaptım da. Gerçekten, çok kötü bir şekilde.

"Yapamazsın bebeğim," dedi sessizce. "Benim hayattaki payım."

"Sonsuza kadar değil," dedim ona ve gözleri benden öteye kaymadan önce benimkileri tuttu.

"Öyle olacak gibi görünüyor."

"Hayatta olmaz," dedim sertçe ve bakışları geri geldi, ben de devam ettim. "On sekiz yaşına girdiğimde buradan gidiyoruz. Kamyonetine binip *gideceğiz*. İkimizin de sevdiği bir yere varana kadar gideceğiz ve sonra durup bir hayat kuracağız."

Annen. Babam olmadan. Bir ev alacağız, bebeklerimiz olacak ve kimse bizi tanımayacak. Kimse benim Sylvia Bissenette, Bissenette'lerin Bissenette'i olduğumu bilmeyecek ve kimse senin Winona Creed ile bir ilgin olduğunu bilmeyecek. Sadece Creed ve Sylvie olacağız. Sadece sen ve sadece ben."

Creed'in başı hafifçe yana eğildi ve nazikçe "Bebek istiyor musun?" diye sorduğunda gözleri yumuşaktı ama parlak bir ışıkla aydınlandı.

"İki. Bir kız ve bir erkek," diye cevap verdim hemen.

"Planladım," diye mırıldandı, gözleri hâlâ yumuşak ama parlaktı, dudakları kenarlarından kıvrılmıştı.

"Evet." Sırıttım.

"İsimler?"

"Kara, kız. Brand, oğlan."

Dudak kıvrımı soldu ve gözlerindeki yumuşaklık kayboldu ama parlaklık daha da arttı.

"Brand?" diye fısıldadı.

"Baban için," fısıldadım.

Bana baktı, gözlerindeki o parıltı içime işliyordu, derinden parlıyordu ve tatlı bir his veriyordu, sanki sonbahar değilmiş ve havada bir kırağı yokmuş da yazmış ve güneş parlıyor, içimi ısıtıyormuş gibi.

"Zorlaştı," diye mırıldandı. "Ne?"

diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Seni öpmemeyi zorlaştırıyorsun," diye açıkladı ve karnım kıvrıldı. Bu da hoşuma gitmişti.

Dudağımı ısırdım.

Creed bana sırtıtarak, "Yani, umarım oğlun Brand'i doğuruyorsundur ve benim de baba olmamı istiyorsundur," diye takıldı.

Bu o kadar aptalca bir soruydu ki dudağımı serbest bıraktım, gözlerimi ona diktim ve koluna bir tokat attım.

Bir kahkaha patlattı, dirseklerinin üzerinden kalktı ve kolları bana dolandı. Şimdi çoğunlukla benim tarafımda yatacak şekilde dönerek geriye düştü.

Onun üzerinde yatmak hoşuma gidiyordu.

Bunu çok daha fazla sevdim.

Bu yüzden kızgınlığımı kaybettim, bir elimi kaldırdım ve alnına düşen saçlarını kaydırdım. Elimini bıraktığım anda saçlar hemen geri düştü ve gülümsemekten kendimi alamadım.

"Aşk biliyor musun?"

Creed bunu sorduğunda gözlerim alnındaki saçlardan onunkilere kaydı.

"I..." Tekrar yutkundum ve gözlerini tutarak fısıldadım, "Evet, biliyorum. Aşkın ne olduğunu biliyorum Creed."

Başparmağının dudaklarımın üzerinde tekrar gezindiğini hissetmeden önce büyük elinin yüzümün yan tarafında sıcak bir şekilde kıvrıldığını hissettim. "Ben de öyle bebeğim" diye cevap verirken hareketini izledi. Gözleri benimkilere kaydı. "Kesinlikle istiyorum."

İçimi çektim.

Creed başını eğerek ağzını benimkine değdirdi ve ne yazık ki sonra geri çekildi.

Ama fısıldadığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu: "Kara ve Brand. Bunu sevdim."

"Güzel" diye fısıldamadan önce gözlerimin yumuşadığını hissettim.

On Yedinci Bölüm

Her Zaman Olacaktı

Günüümüz...

Hatalı olduğumda hatalı olduğumu kabul eden insanlardan biriydim.

Tam o sırada, Creed, Brand ve Kara ile su tabancası savaşı yaptıktan sonra Phoenix, Arizona'daki Wet 'n' Wild'da tembel nehirde bir şambrel üzerinde yüzerken, çocukların "klozet" adını verdiği ve müthiş bir girdap gibi dönen bir şey de dahil olmak üzere bolca su kaydıracağından aşağı indikten sonra, öğle yemeğimizi yedikten sonra, dalga havuzunda dolaştıktan sonra... Phoenix'i *seviyordum*.

Bronzlaşıyordum.

Erkeğimi geri
almıştım.

Ve haklıydı, harika çocukları vardı.

Ancak Kara ve Brand ile tanıştığımızda sürprizler gelmeye devam etti.

Birincisi, tam olarak Creed'e benzemelerini beklediğim gerçeğiydi. Bana göre, belalı genler hemen hemen her şeyin önüne geçerdi.

Tam olarak Creed'e benzemiyorlardı. Görünüşe göre, belalı genler üstün bir varlık yaratacak özelliklere boyun eğmeyi yeterince biliyorlardı.

Başka bir deyişle, çocukları muhteşemdi.

Kara'nın kalın, parlak, uzun, düz kumral saçları ve on iki yaşındaki bir kızın ince, uzun, neredeyse çocuksu vücudu vardı. Mükemmel, koyu renk kemerli kaşları vardı ve hâlâ kız gibi olan ama olgunlaştığında harika bir güzelliğe bürüneceği belli olan yüz hatları Creed'inkilere hiç benzemiyordu. Chelle'in de olabilirlerdi, Kara'nın da ve Brand'in bakışlarından bunu anlayamıyordum.

Brand'in da kalın siyah saçları vardı ve on yaşında olmasına rağmen uzun boyluydu ve tam olarak babasının yapısına sahipti. Yüz hatları babasına ya da kız kardeşine benzemiyordu, bu yüzden onlar da ya annesinden ya da tamamen Brand'dan geliyordu.

Şanslarına, her iki çocuk da Creed'in alışılmadık parlak mavi gözlerini miras almışlardı ve benim gibi sıcaktan etkilenmediklerini gösteren koyu renk saçları ve bronz tenleriyle gözleri şaşırtıcı derecede güzeldi. Hatta Creed'inkilerden bile daha güzellerdi ki onları görene kadar bunun imkansız olduğunu söyledim.

Bir başka sürpriz de Creed'in ebeveynlik tarzıydı.

İkimiz de iyi rol modellerle büyümedik ve Creed çok az uyarı ile beni çocuklarının üzerine salmak istediğinde, onun

havalı, rahat bir baba. Belki de, itiraf etmeliyim ki, *fazla* sakin ve rahattı.

O değildi.

Creed'in babasının Creed on yaşındayken öldüğünü unutmuşum, yani ilk Marka Creed'in oğlu üzerinde iz bırakması için bolca zaman vardı. Creed'in babasıyla hiç tanışmamış olmama rağmen, babasının tam da bunu yaptığını açıkça görebiliyordum.

Creed tam olarak katı biri değildi ama kesinlikle çocukları varken onları şımartan ve her şeyi olurlarına bırakan bir Hafta Sonu Babası da değildi. Kara parka girdiğinde ve hemen hediyelik eşya dükkanına gidip alışveriş yapmak istediğinde pes etmediğinde bunu fark ettim. Brand öğle yemeğinde bir orduyu doyuracak kadar yemek sipariş etmek istediğinde de pes etmedi. Creed bu konuda bir pislik değildi, reddetmeleri sessiz ve nazikti. Aynı zamanda sertti ve çocukları onu hemen dikkate aldılar, belli ki norm oldukları için.

Dahası, kendi çantalarını toplayıp arabaya taşıdılar ve bunu Creed onlara söylemeden yaptılar. Kibarlardı ve Kara içkilerimizi getiren garsona teşekkür etmeyi unuttuğunda Creed ona hafif ama anlamlı bir baba bakışı atarak nezaket hatasını çabucak düzeltmesini sağladı. Ve parka giderken arka koltukta bir tartışma başladığında, tek söylemesi gereken sessiz, alçak sesle "Durun... şimdi," demek oldu ve gelişen tartışma hemen sona erdi. Arka koltuktaki hava neşeli bir hal almadı ama didişmeyi bıraktılar.

Dili benimki kadar kötü olan Creed de çocuklarının yanında küfür etmezdi. Ayrıca, birden fazla kez elimi tutmasına rağmen, açıkça (ve şükürler olsun ki) verdiği mesaj, sevgi gösterilerinin uygun bir minimumda tutulması gerektiği yönündeydi.

Creed'in kötü bir baba olmasını beklemiyordum. Çocuklarını sevdiğini ve onların hayatının büyük ve önemli bir parçası olduğunu açıkça belirtmişti ve böyle hisseden bir baba kötü olamazdı.

Ayrıca onun bir *baba olmasını*, sevgi ve ilgi gösterirken aynı zamanda sert bir el ile rehberlik etmesini beklemiyordum.

Hoşuma gittiğini söylemeliyim.

Ama doğrusu Creed'in olumlu düşündüğünü, hatta onların bana nasıl tepki vereceğini umduğunu (ama rasyonel olarak değil) sanıyordum.

Bu konuda da yanılmışım.

Onunla Creed'in evinde tanıştığım andan itibaren Brand tam da Creed'in tarif ettiği gibiydi. Açık ve arkadaş canlısı ama aynı zamanda konuşkan. *Çok* konuşkan. Çocuk

söyleyecek çok şeyi vardı ama neyse ki ilginçti ve çoğu zaman çok komikti.

Kara da aynıydı, ancak onu tanıdığım kadarıyla bu konuda kuduz değildi. Dikkatli olsa da samimi görünüyordu.

İkisinin de babalarını çok sevdikleri açıktı, ancak bu bir sürpriz değildi.

Beni duraksatan tek şey Kara'nın babasına olan kuduz denebilecek *hayranlığıydı*. Gözlerinden parlıyor, yüz hatlarına yansıyor. Onu seviyordu ve belli ki uzakta olmasını özlüyordu, Denver'da bir işi olduğu için değil, onu her gün göremediği için. Şımarık bir babasının küçük prensesi değildi ama içinde yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve bunun bir parçası da Creed'in bunu görmemesiydi. Ya da belki de kızın bunu aşmasına yardımcı olacağı umuduyla normal davranıyordu.

Ne olursa olsun, o yanımdayken bunu soramazdım ve Creed yanımdayken Kara yanımdaydı. Brand bağımsızken, kendi işini kendi görürken, yaşıtı başka çocuklarla hemen arkadaşlık kurup birlikte bir şeyler yaparken, Kara babasına tutkal gibi yapışmıştı.

Böylece tembel nehirde olmak, Kara'ya ben orada olmadan Creed'le zaman geçirmek.

Gölgeyle kaplı gözlerimi güneşe diktim ve öğleden sonraya doğru ilerlediğini fark ettim. Tam olarak bilmiyordum ama uzunca bir süredir tembel nehirde olduğumu tahmin ediyordum. Öğle yemeği sırasında Creed hızlı davranmış, eve döndüğümüzde akşam yemeği için dördümüze dandan eriştesi yapmasını önermişti. Su parkından sonra otele gitmem gerekiyordu ama Creed "önerisini" itiraz edemeyeceğim bir şekilde yaptı. Hem sinsiydi hem de çok tatlıydı çünkü onu terk etmemi istemiyordu ve çocuklarıyla daha fazla zaman geçirmemi istiyordu.

Bununla birlikte, Wet 'n' Wild'da benimle birlikte bir günün bir hafta sonu için yeterli olduğunu düşündüm.

Creed açıkça aynı fikirde değildi.

Açıkçası, Creed'in dandan eriştesi bir ikramdı ve çocuklar her şeye katlanırdı, hatta babalarının "yeni" kız arkadaşının onlarla birlikte erişte yemesine bile. Dandan eriştesinin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama markete gitmem gerektiğini biliyordum. Ben de tembel nehirde zamanımın dolduğunu ve kışımı kaldırıp Creed ve çocuklarını bulmam gerektiğini düşündüm.

Bir dönemecin etrafından dolanırken onu bulmam gerekmediğini fark ettim, çünkü hafifçe akan suya girip çıktığınız yerde duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Saçları ıslaktı ama kurudukça boynuna doğru kıvrılıyordu. Beyaz dikişli mavi şortu ve mavi parmak arası terlikleri güzel, uzun boylu, geniş omuzlu, heykel gibi, bronzlaşmış, belalı vücudunu gizleyen tek şeydi.

Bu arada, şortun bel bandı düz, belirgin karın kasları ve beli boyunca tam oturduğundan ve şortun içine giren kesik kalça kemikleri, vajinası olan hemen hemen herkesin neye yol açtığını merak etmesine neden olacağından, bu konuda kötü iş çıkarıyorlardı. Neyse ki detayları sadece ben ve vajinam bilecekti.

Onun her şeyini içime çekerken, dört yerimde Phoenix sıcaklığına bile meydan okuyacak kadar güçlü bir ürperti hissettim.

Gölgeli gözleri benimkilere takıldı, güneş gözlüklerinin ardındaki yüzü vurdumduymazdı ve elinin yukarı kalkışını izledim, parmağı beni gösteriyordu, sonra döndü ve parmağını çarpıttı. Bir kere.

Daha fazla ürperdim ve meme uçlarım sertleşti.

Ona doğru sürüklenirken iki şey düşünerek ona baktım.

Birincisi, Richard Scott'tan beri hiçbir erkeğin bana parmağını uzatması yanına kâr kalmadı ve Richard'ın yanına kâr kalmasının tek nedeni beni defalarca döven bir pislik olmasıydı. Ondan beri, böyle buyurgan, kibirli, sözsüz bir emre itaat etmeden önce çarpık bir parmağı kırardım.

Creed değil. Olamaz. Bu beni ona saldırmak için neredeyse çaresiz bıraktı.

İkincisi, tepeden tırnağa, her şeyiyle ve çevredeki on altı yaşından altmış yaşına kadar her kadının baktığı ve kendilerine ait olmasını istediği her şeyiyle benimdi.

Sadece bu değil, her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacaktı.

O anda bir ürperti hissetmedim. Phoenix güneşinden değil, Creed'in gözlüklerinin arkasından doğrudan bana yönelen kendi kişisel güneşimden gelen bir sıcaklık hissettim.

Kara şirin kız bikinisiyle babasının yanına yanaştığında ben de iç tüpümden çıkmaya hazırlanıyordum. Creed'in gözlüğü benimkinden ayrıldığında hissettiğim sıcaklık arttı, kızına baktı, ağzı nazik bir gülümsemeye dönüştü ve kolu doğal bir şekilde omuzlarına kaydı.

Evet, iyi bir babaydı. severdi. Çocuklarını severdi.

Sudan çıktım, gölgeleri bana geri geldi ve ağzında hala oynayan nazik sırıtışı, engebeli, yaralı yüzünü gördüğümde ciğerlerim boşaldı.

Yüzü rahatlamıştı ve yüz hatlarına memnuniyet damgasını vurmuştu.

O da beni
seviyordu. Ve
mutluydu.

Tucker Creed bugünkü gibi bir gün yaşamamıştı, hiç yaşamamıştı, hayatında hiç yaşamamıştı, hatta çok eskiden, sadece o ve ben varken bile yaşamamıştı.

Ve bu onu mutlu etti.

Bu yüzden dandan eriştesi oldu ve hızlı bir şekilde çektiği için ona herhangi bir sopa bile vermeyecektim.

Ona ve Kara'ya doğru ilerledim, gülümseyerek karşılık verdim, ayaklarımın altını yakan ıslak ama hala sıcak havuz güvertesini görmezden gelmeye çalıştım, önlerinde durduğumda parmak arası terliklerimi nerede bıraktığımı merak ettim.

Derin, yumuşak ve biraz da sert sesi bana doğru geliyordu. "Eve
gitme zamanı."

Home.

Bunu hiç yaşamamıştım, hiçbir , hayatım boyunca, hatta sadece Creed ve benim olduğumuz zamanlarda bile.

Gülümsemem daha da büyüdü.

* * * * *

"Onlar 'Hava çok sıcak' diyordu, ben de 'Korkaklar, hava çok sıcak *değil*. Bir esinti var. Bu benim için parkta yürüyüş gibi bir şey. Bu sıcakta koşabilirim. Bu sıcakta *uyuyabilirim*."

Brand ve ben Creed'in adasında oturuyorduk ve Brand durmadan konuşurken Kara ve Creed bana "pizzookie" dedikleri şeyi yapıyorlardı. Tarif edildiği şekliyle pizzookie, varlığını daha önce hiç duymamış olmakla kalmayıp aynı zamanda daha önce hiç bolca yemediğim için şok olduğum bir fenomendi. Görünüşe göre, mağazadan satın aldığınız kurabiye hamurunu bir kek kalıbına sıkıyor, dibine bir miktar hamur sıkıştırıyor, sadece pişene ama çoğunlukla yapışkan olana kadar pişiriyor, üstüne bir sürü dondurma koyuyor ve kalıbın dışında yiyorsunuz. Kara ayrıca, eğer arsız hissediyorsanız, bunu brownie hamuruyla da yapabileceğinizi açıkladı.

Gördün mü?

Bir fenomen. Lezzetli ve dahice. Kulağa geldiği kadar iyi olsaydı, her gece bir tane yapıp tüketebilirdim.

Bekleyemedim.

Dandan eriştesi çok lezzetliydi. Bunları yerken, daha önce restoranlarda yediğimi ama evde yapmayı asla düşünmediğimi fark ettim. Sonra tekrar,

Creed mutfakta her zaman iyi olmuştı. Annesi yemek yapmadığı için mecburiyetten yemek yapmayı öğrenmişti ve bu konuda her zaman becerikliydi.

Yemek yapmayı Richard'ın kırbacı şakladığında öğrenmiştim ve bu yüzden yemek yapmaktan kaçınıyordum. Yemek pişirebiliyordum ve bunu iyi yapabiliyordum; sadece mutfakta geçirdiğim zaman bana Richard'ı hatırlattığı için yapmaktan nefret ediyordum. Ve bu asla iyi bir şey değildi.

Eriştelerden önce Creed'lerle market alışverişi çok zordu. Bunun nedeni kısmen Brand'in su parkında uçması ve bizi dalgasıyla birlikte sürüklemesi, tam bir şapşal olması ve o kadar kötü şakalar yapmasıydı ki, bunlar histerikti.

Ancak Creed, konuşamayacak kadar kontrolsüz bir şekilde kahkahalarla kükremeye başladığında bizi koridorda iki büklüm etti. Sadece koridorun ortasındaki, üzerinde "Aile Dostu Filmler" yazan ama doğal afetler ve seri katiller üzerine çeşitli belgeseller içeren DVD'leri işaret etti. Açıkçası, hepimiz mizahı gördük ve katıldık. Hem Brand hem de Kara'nın Üçüncü Reich (Kara'nın fikri ve hatta "derinlemesine inceleme" kelimelerini kullandı) ve İspanyol Engizisyonu (Brand'ın fikri) gibi aile dostu filmler hakkında derinlemesine bir inceleme gibi eklenmesi gereken önerilerde bulunmaya devam ettiği gerçeğini göz önünde bulundurarak kendimizi toparlamamız ve devam etmemiz on dakika sürdü.

Eve döndüğümüzde Creed'in evinde çocuklarıyla birlikte olmanın harika olduğunu fark ettim. Sadece hafta sonları orada olsalar bile rahattılar ve Creed'in sahip olduğunu görmek kadar hissetmek de harika olan müthiş bir aile havası vardı.

Ben bunun bir parçası değildim, çok erkendi, ama her iki çocuk da beni dahil etti ve bu biraz hoş bir duygudan daha fazlasıydı.

Eşyalarımızı bırakıp duşa girdikten ve üstümüzü değiştirdikten sonra iş bölümü doğal olarak gerçekleşti. Brand beni eğlendirirken Kara mutfakta babasına o kadar pratik bir şekilde yardım etti ki bunun normal olduğunu anladım.

Erişte yemiştik ve tatlıya geçmiştik ve Brand bana o yaz Maine'den tatile gelen kuzenlerinin (Chelle'in bir erkek ve bir kız kardeşi vardı, ikisi de çocukluydu) sıcakta nasıl dayanamadıklarına dair hikayeler anlatıyordu. Brand'in onları korkak yaptığını düşündüğü ve bir Fenikeli olarak hiç terlemeden (kelimenin tam anlamıyla) yapabildiği için gurur duyduğu bir şey.

"Evlat, onlar korkak değil," diye araya girdi Creed, Kara pizzacıyı fırından çıkarırken ve Creed sıcak bir pedi mutfakta Brand ve benim önümdeki adaya fırlatırken. "Sadece buna alışık değiller," diye sözlerini tamamladı.

"Evet, ama konuda *çok* şikayet ettiler. *Her zaman*.
Bu *korkakça* bir ifade" diyerek Brand'e karşı çıktı.

"Buna itiraz edemem," diye mırıldandı Creed ve ben de sessizce onayladım.

Kara kurabiyeyi sıcak pedin üzerine koydu, Creed dondurmayı çıkarmak için dondurucuyu açtı ve ben kurabiyeye baktım, zihnimde eve gittiğimde King Soopers'a gidip kurabiye hamuru ve dondurma almayı ilk önceliğim haline getirdim.

"Kesinlikle," diye mırıldandı Kara babasının ardından, şimdi kaşıklara uzanıyordu. "Hava çok sıcak," diye yalandan sızlandı. "Ayakkabılarımın içinden gelen sıcaklığı hissediyorum." Bana bir kaşık uzatırken bana baktı ve devam etti, "Onları ziyarete gittiğimizde okyanusun çok tuzlu olduğundan şikayet etmiyoruz."

Brand homurdanarak, "Okyanus çok tuzlu. Maine'e döndüğümüzde bunu *kesinlikle* kullanacağım."

"Ve hava çok ağır," diye ekledi Kara.

"Ve esinti çok esintili," diye ekledi Brand bir erkek çocuğunun mini kıkırdaması üzerine.

"Creed'ler sızlanmasa ya da korkak gibi davranmasa, gerçek Creed'ler gibi sineye çekse nasıl olur?" Creed buzdolabından uzaklaşarak öneride bulundu.

Kara kardeşine sırttı, ona bir kaşık uzattı ve Creed dondurmayla gelip, ,
kepçeyle alıp üst üste yığarken herkes sustu.

üzerinde.

Bunu yaparken onu hayranlıkla izledim. Vay
anasını.

Ciddiyim.

Erişteyle doluydum ve hâlâ üçünü de dışarı çıkarmayı düşünüyordum, böylece o bokun hepsi bana kalabilirdi.

Beş dakika sonra, bu hamleyi yapmadığım için hayıflanacaktım. Bunun nedeni, üç İnancın ertesi gün yasaklanan çikolata parçacıklı kurabiye hamuru gibi o pizzacığın üzerine düşmesiydi. Her koyun kendi bacağından asılırdı. Zorlukla, kaşıklar kaşıklara çarparak, kendi kaşığımı doldurdum ve ağızma attım ama tepsiye geri koymadan önce, yemin ederim, pizzookie'nin yarısından fazlası gitmişti.

Görünüşe göre, Creed çocuklarına nazıkçe görgü kurallarını öğretirken, misafirin pizzalı kurabiyeye bir adım önde başlamasına, hatta bir (ya da iki) adım atmasına izin vermiyordu.

Kaşığımı oraya sokmak için hızlıca bir strateji oluşturmaya çalışırken Creed'in ağızı dolu bir şekilde, "Utanma bebeğim," dediğini duydum.

Ona bakma hatasını yaptım, sırtıttığını gördüm, ağzı hala doluydu, sonra yutkundu ve tavaya geri döndü. Gözlerim oraya geri döndüğünde, yaklaşık beş ısırık kaldığını tahmin ediyordum.

"Brand tavsiyesini mırıldandıktan sonra pizzookie'yi ağzına attı, Kara ve Creed'in kaşıkları daha fazla kaşıkladı ve ben içeri girdim, bir yük aldım ve ağzıma götürdüm.

Geri döndüğümde, ağzım daha ilk çiğnemeyi bile almamıştı, hepsi bitmişti.

Başladığımızda iki ısırık almıştım ve on inçlik kek kalıbının tamamı doluydu.

Adanın etrafında çiğneyen, sırtıtan Creed'lere baktım, genç erkek versiyonunun dudaklarında erimiş çikolata ve kurabiye kırıntıları vardı.

, tamam.

Sadece iki ısırık almış olabilirim ama bir dahaki sefere daha iyisini yaparım. Kesinlikle. Ve bu çılgın pizzacı ailesini sevdim.

Ciddiyim.

* * * * *

"Ne dedim ben?"

Bu Creed'di, yatağında sırtüstü yatıyordu, ben ona yaslanmıştım, elleri çıplak kıkımın üzerindeydi, siki hâlâ içimdeydi ve orgazm sonrası birkaç dakikayı ellerimizle okşayarak, yüzlerimiz birbirine sokularak geçirmiştik.

Boynunu yalamayı bıraktım ve ona bakmak için başımı kaldırdım.

Pizzalı kurabiye ve Diamondbacks beyzbol maçından sonra Kara ve Brand'in coşkulu, iç ısıtan otantik "Sonra görüşürüz Sylvies" sözleriyle oradan ayrıldım. Üç saat sonra Creed'le sevişmek ve yatmak için geri döndüm.

Şimdi bana bir soru soruyordu ve ben neden bahsettiğini bilmiyordum.

"Ne?" Ben sordum.

Elleri kıkımdan yukarı, sırtımdan yukarı, kaburgalarımın üzerinden dışarı, sonra yukarı, yukarı, yukarı kayarak yüzümü çerçeveledi. "Çocuklar. Senden hoşlanıyorlar."

"Pizzalı kurabiyeye ulaşmamı sağlayacak kadar değil." Creed sırttı.

Konuşmaya devam ettim ama daha sessiz.

"Çocuklar, su tabancası savaşında elinden geleni yapan, aptal görünmeyi ve ağzından su fışkırtan pelikana yanlışlıkla çarpmayı umursamayan otuz dört yaşındaki kadınları sevme eğilimindedir."

Ellerinden biri boynuma dolanmak için aşağı indi. Diğeri ise yan taraftaki saçlarımın arasından geçerek arkaya doğru ilerledi ve kolunun bittiği yerde beni sararak cevap verdi: "Evet, öyle. Büyük bir aptal olmak çocuklarla iyi gider ama bundan daha fazlasıydı bebeğim. Onlar sadece seni seviyorlar."

Son sözlerinin doğru olduğunu umuyordum ama önceki sözlerine takılıp kalmıştım. "Ben büyük bir aptal değilim. Su tabancasıyla bile tam bir baş belasıyım. Kesinlikle tekmeledim ikisinin de kıcını."

"Bebeğim, o pelikana çarptın ve seni çivilediler," diye hatırlattı bana.

"Elbette, ama toparlandım ve *büyük bir* başarı elde ettim."

Sırıltışı geri geldi. "Evet, işte o zaman seni çiviledim."

Gözlerim kısıldı, "Creed, ateşli şey, on dakika öncesine kadar beni yakalayamamıştın."

Sırıltışı daha da büyüdü. "O zaman da sana çakmıştım."

Ben katılmadım. "Su tabancası kavgasında tamamen eşitlik vardı."

Benimle aynı fikirde değildi. "Kıçına tekme bastım. Sırılsıklam olmuşsun."

", pelikan kıçıma tekme bastı," diye karşılık verdim.

"Ciddi misin?" diye sorarken vücudu benimkinin altında titremeye başladı. Ağzından su fışkırtan sahte pelikanın kıcını tekmelemesini sorun etmiyorsun da benim bunu yapmamı mı sorun ediyorsun?"

Kesinlikle.

Bunun bütün gece devam edebileceğini görünce, "Denver'a döndüğümüzde Paintball eşitlik bozma" anonsu yaparak buna bir son vermeye karar verdim.

"Güzelim, mayomu giymeden ve çocuklarım yanımda olmadan iş yerinde oynamam."

Bana "güzelim" deyince nefesim kesildi. On altı yıldır yapmadığı bir şeydi bu. O zamanlar sevdiğim bir şeydi. Özlediğim bir şey. Geri gelmesini o kadar çok sevdiğim bir şeydi ki, canımı yakıyordu.

"Sylvie?" diye seslendi.

Enfes acının içinden odaklandım ve yüzündeki eğlencenin kaybolduğunu ve gözlerinin bana odaklandığını gördüm.

Paylaşmadım.

Sadece fısıldadım, "O zaman bebeğim, çok şey kaçırıyorsun. İş iştir, eğlence eğlencedir ve paintball müthiş bir şeydir."

Beni görmezden geldi ve "Neredeydin?" diye sordu.

Ne sorduğunu biliyordum ama cevap vermedim. Onun yerine, "Ben buradayım, sizinleyim" dedim.

"Beş saniye önce başka bir yerdeydin." "Creed -
"

Boynumdaki eli tekrar saçlarıma kaydı ve beni saran kolu beni sıkarken nazikçe, "Sylvie, sana bir soru soracağım," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, sonra ellerimi göğsüne doğru kaydırđım, biri boynunda durdu, diğeri çenesine doladım ve başparmağımın alt dudağımın kenarını izlemesini izledim.

Başparmağım yolunu tekrar izlerken gözlerinin içine baktım ve "Bana 'güzelim' demeni özledim" diye fısıldadım.

"Sana böyle seslenebilmek için yakınımda olmanı özledim," diye fısıldadı.

Aletini bıraktım ama yanağımı göğsüne koyabilmek için vücudunun aşağısına doğru hareket ettim ve iki kolu da bana dolandı.

"Bize vurmayı asla bırakmayacak," dedim
usulca. "Öyle düşünme," dedi Creed
yumuşak sesle.

"Bazen o kötü yumruk geldiğinde ve ne kadar çok şey kaybettiğimizi hatırladığımızda kazanmış gibi hissetmiyoruz," dedim ve sonra garip bir şekilde vücudunun benimkinin altında gülüyormuş gibi titrediğini hissettim.

Ayağa kalktım ve ona baktım. Evet,
gülüyordu.

"Bu komik mi?" Sessizce sordum.

Elleri yüzümü çerçevelemek için geri geldi ve azalan kahkahaları arasında aynı sessizlikte cevap verdi, "Bebeğim, dün gece seni evime sürükledim, kapıda öptüm. Seninle yatağında seviştim. Seninle uyandım. Günü seninle ve çocuklarımla geçirdim. Pizzalı kurabiye yerken seni izledim. Kaşığı zar zor soktun. Ve on dakika önce, sen bana aynısını yapmadan önce sikime sertçe binişini ve kendini boşaltmanı izledim. Bizden aldıklarından sonra, bana bunun dışında bir şey olmadığını hissettirmelerine asla izin vermeyeceğim. Biz kazanıyoruz."

Kahretsin, haklıydı.

Ayrıca işi bitmemişti.

"Keşke daha iyi bir adam olsaydım," dedi sessizce. "Babam bana kızardı, bunu düşündüğümü bile biliyordu ama elime bir fırsat geçerse babanın mezarına tüküreceğim, sana yaptıklarına, bana yaptıklarına. Ama o şansı elde edemezsem," ellerini yüzüme bastırdı ve sesi alçaldı, pürüzsüzlüğü kayboldu, ifadesi yoğunlaştı, "Bunu alacağım. Bunu her gün kabul edeceğim ve her gün sonunda bunu yendiğimi bileceğim.

Piç kurusu. O bunu görecektir kadar hayatta olmayabilirdi ama ben onun lanet olası kışını tekmeledim."

Cidden, intikamcı bir bela gibi davrandığında çok seksiydi.

Bunu düşünürken, aklıma geldi.

Creed'i sevdim ve o hala orada, çocuklarıyla, benimle birlikteydi.

Ama başımıza gelenler olmasaydı, bu Yaratılış asla olmazdı.

Ve bu Creed'i öyle sevdim ki, belki de zaman daha önce hissettiğim duyguyu köreltmışti, öyle hissetmesem de. Çünkü altımdaki adamı öyle bir şekilde sevmiştim ki bu sadece olması gereken bir şey değildi. Olmak için doğduğumuz bir yol değildi. Olan *gereken* bir şekildeydi.

Ani bir netlikle, her zaman biraz Sylvie olduğumu fark ettim. Kıyafetleri severdim, kızlarımla dedikodu yapardım ve şimdi bile makyaj yapardım. Ama babamın istediği, baleye bayılan, saçına kurdele takan ve arkadaşlarıyla her dışarı çıktığında onunla balığa gitmeme izin vermesi için ona yalvarmayan kız değildim.

Belki de koşullar nedeniyle dönüştüğüm Sylvie, olmam gereken Sylvie'ydi.

Ve Creed'in içinde her zaman bir kabadayılık vardı. O babasının oğluydu. Gideceğimiz yere varıp yerleştiğimizde orduya katılması hakkında bile konuşmuştuk ve göreve gitmek için benden ayrılma olasılığını kabul etmişti.

Belki de koşullar nedeniyle, olması gereken Creed'e dönüştü.

Ve evren biz birlikte olmadan doğru olmadığı için, o hale geldik ve sonra tekrar bir araya geldik.

Bu düşünce üzerine daha da yaklaştım ve sordum: "Seninle birlikte olduğum kişi olabilmem için böyle bir şeyin olması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Her iki eli de saçlarımla arasına girip arkasını hafifçe yumrukladı, "Kahretsin... *hayır*. Altı yaşından on sekiz yaşına kadar arkamı kollayan ve elinden geldiğince yanımda duran Sylvie'm yıllarca işkence görmeyi ve bir adamın onun elinde öldüğünü bilerek yaşamayı hak etmedi ve ben de bana yapılanları hak etmedim. Düşündüğüm şey, hayat bu. Hayat boktan olabilir. Bizim de başımıza geldi. Yine de Tanrı'nın izniyle daha fazlasını yaşayacağız, o kadar da kötü değil ve tekrar bir araya geldik çünkü birlikte olmak için doğmuşuz. Ama," saçlarımdaki elleri beni daha yakına çekti ve sesi alçaldı

"Böyle olması gerektiğini düşünmek istiyorsun. Bu seni daha iyi hissettirir. Öyle düşün. Ben aynı fikirde değilim."

"Şu anda olduğum ben, Creed, olmam gereken Sylvie'ymişim gibi geliyor," diye belirttim.

"Evet, ," diye kabul etti. "Derinin içinde rahatsın. Yaptığın işte iyisin. Bundan zevk alıyorsun. Yaşam tarzını seviyorsun. Bunu görebiliyorum. Ama ruhunda gömülü o bok olmadan da bu Sylvie olabilirdin," diye cevap verdi ve başımı yana eğdim.

"Bunu kabul eder misin?"

Başını yastıktan bir santim kaldırdı, böylece yüzlerimiz mega yakındı ve fısıldadı, "O zaman ve şimdi, güzelim, bana geldiğin her şekilde seni alacağım." Saçlarımdaki elleri başımı hafifçe salladı. "*Her* şekilde. Bu Sylvie'yi seviyorum. O Sylvie'yi sevmiştim. Sadece *seni* seviyorum, bebeğim."

Ve onu sevdim. Her

şekilde bana geldi.

Bunu paylaşmak için yüzümü boynuna gömdüm.

Creed mesajı almıştı ve kollarıyla beni sarıp güçlü bir şekilde sıktığında bunu anlamıştım.

"Seni bırakmam gerek, şu prezervatifle ilgilenmem lazım" diye mırıldanmadan önce saniyelerin izin verdi.

"Doğru," diye mırıldandım ve ondan uzaklaştım.

Yataktan çıkmadan önce omzumu öptü. O dönene kadar külotumu ve kaşorsemini giymiştim.

Creed yanan tek ışığımızı söndürdü ve beni kendine doğru çekti, yakınımaya sokuldu ve bizi tam bir daire içine aldı.

"Çocuklarının beni sevmesine sevindim

Creed." "Ne dedim ben?" diye sordu

cevap olarak.

Daha da yaklaştım, gölgeli tenine bakıp sııttım.

Creed'in bana sarılan kolları sıkılaştı, sonra gevşedi ve ben de ona doğru gevşedim. Sonunda ona verdim.

"Bil diye söylüyorum, çok değişmemişsin ama bana nasıl gelersen gel, ben de seni öyle kabul ederdim," diye fısıldadım. "Seni o zaman sevmiştim. Şimdi de seviyorum. Sadece seni seviyorum Creed."

Göğsünün genişlediğini hissettiğimde bir nefes aldığımı duydum.

Sonra nefesini bıraktı ve dudaklarının saçlarımda tepesini

okşadığını hissettim. "Bildiğim iyi oldu," diye mırıldandı.

Derin bir nefes almadan önce gölgeli tenine tekrar gülümsedim ve erkeğimin kollarında, eğlence ve rahatlamayla geçen bir günün, iyi yemeklerle dolu bir gecenin ve ardından harika bir sevişmenin ardından doğrudan uykuya daldım.

* * * * *

Babam ona fotoğrafı gösterdi. Ben, topuklu ayakkabılar giymiş, Creed'in hiç görmediği bir elbise giymiş, saçlarımı hiç yapmadığım bir şekilde toplamış, daha yaşlı görünüyordum, sanki orada geçirdiği günler yıllarmış gibi. Dixon'ın kolunu belime dolamıştım, ellerim göğsündeydi ve başım omzuna yaslanmıştı.

"Sana söylemiştim," diye fısıldadı babam, sesi neşesinden çirkinleşmişti. "Senin kollarından Jason'ın kollarına. Jason'a."

Creed açlığa, acıya, rahatsızlığa ve kokuya rağmen odaklanmaya çalıştı. Yüzümü göremiyordu. Profilimi zar zor görebiliyordu.

Ama asla Dixon'a gitmeyeceğimi biliyordu. Asla.

Babam devam etti, "Onu mutlu edecek. Sana söz veriyorum. Sana söz veriyorum, Tucker. Onu mutlu edecek. Bunu göreceğim. Onu asla mutlu edemeyeceğin bir şekilde mutlu olacak."

Creed gözlerini kapattı.

Babanın sabrı tükendi, parmakları Creed'in saçlarına gömüldü, başını geriye çekti ve kafa derisindeki kesik boyunca acı arttı. "*Şuna bak!*"

Gözlerini açtı ve ben . Onun Sylvie'si.

Başka bir adamın kollarında bile beni içine çekti.

Babası ona, "Olması gereken yer orası," dedi. Creed babasının yanıldığını biliyordu.

Olmam gereken yer orası değildi. Çünkü bizim olmamız gerekiyordu.

"Onu mutlu edecek," diye devam etti babam. "Sana söz veriyorum. Sen onun hayatından çıkacağına söz ver, söz veriyorum, *yemin* ediyorum, Sylvie mutlu olacak."

Creed'in gözleri fotoğraftan babasına kaydı ve sesi kısık ve zayıf bir şekilde, "Onu asla mutlu edemeyecek," diye fısıldadı.

Babası saçlarını tekrar çekerek boyun paketini kavislendirdi, daha fazla acı, bu dayanılmaz, tüm kafa derisini, boynunu ve omurgasını yırttı.

Ama Creed inlemedi bile. Tek söylediği "Asla" oldu.

* * * * *

Oturmak için ayağa fırladım, rüya hala üzerimdeydi ama yataktan fırlayıp çılgınca bir şey yapma şansım olmadı.

Çünkü Creed beni sırtüstü yatırmış, elleri tenimde yatıştırıcı bir şekilde geziniyor ve dudakları "Sadece bir rüya" diye fısıldıyordu. Sadece bir rüya, bebeğim."

Kollarımı ona doladım ve içimi titreten sarsıntılara rağmen sıkıca tutundum.

Bizi yanlarımıza yatırdı ve titremelerim geçene kadar sessizce bana sarıldı, bir eli sırtımda aşağı yukarı gezindi, bir eli de titremelerim geçene kadar saçlarımı karıştırdı.

Ancak o zaman konuştu. "Bu saçmalık sona ermeli."

Başımı arkaya eğdim ve fısıldadım, "Bunu atlatacağım, Creed."

Kararmış çenesinin aşağıya eğildiğini gördüm ve cevap verdi, "Evet. Yapacaksın. Biriyle konuşarak. Profesyonel olduğu sürece kim olduğu umurunda değil."

Vücudumun gerildiğini hissettim. "görmeye gitmeyeceğim."

"Evet gideceksin."

Yüz yüze gelecek şekilde durdum. "İyi olacağım," dedim ona. "Bunu atlatacağım."

O karşı çıktı. "Tek başına olmaz, yapamazsın."

"Creed, sadece kötü rüyalar."

"Sylvie, sende TSSB'nin başlangıcı var." O anda vücudumun hareketsiz kaldığını hissettim.

Sonra kararlı bir şekilde geri döndüm, "Yok. Önemli bir şey değil. Sadece rüya." "Sadece rüya değil, bebeğim."

"Öyle. O bok *benim başıma* gelmedi," diye hatırlattım ona. "*Senin başına geldi.*"

"Haklısın. Rüyanda gördüğün şey benim başıma geldi. Bu bokun yol açtığı şey, gömülü olan ve çıkmasa bile kafanı karıştıran şey, bana olanlardan sonra sana olanlardır. Henüz çözemediğin eski yükün üzerine yeni bir bok yüküyle uğraşıyorsun ve kafan *yaşadıklarından* kaçınmak için yaşamadıklarına odaklanıyor."

Tanrım, şimdi mantıklı konuşmaya başlamıştı.

Beni korkuttuğu ve Creed'in içime ve üzerime yuvarlandığı gerçeğini örtbas etmek için "Bu çok saçma," diye alay ettim.

"Öyle değil," diye homurdandı. "İnan bana, o bok benim başıma geldi, o yüzden biliyorum. Ondan yıllar sonra, Sylvie, *yıllar* sonra, o bok bana bir numara yaptı. Kabuslar görmediğimi mi sanıyorsun? Tekrar tekrar soğuk terler içinde uyanmadığımı mı sanıyorsun? Bugün bile arabamda her zaman yanımda su taşımadığımı mı sanıyorsunuz? Zincirlerin sesini duyuyorum, içim daralıyor. Şuna. Bu. *Güne*. Bir hayvana satıldın, sahiplenilmiş bir insan olarak senden yapmanı istediği şeyleri *hiçbir* kadının yapmaması gereken şekillerde yapmaya zorlandın ve sonunda onu bir bıçakla öldürdün. Bu boku yapıp Denver'a taşınmazsın ve her şey yoluna girer. Bunu sindirirsin. Eğer akıllıysanız, bununla başa çıkmak için gerekli araçları bulursunuz çünkü o her zaman oradadır. Sadece o sizi kontrol etmeden önce siz onu kontrol etmeyi öğrenmelisiniz."

Tüm bunları yaşamış olmasından nefret ediyordum ama aynı zamanda benimle paylaştığı bu yeni nüanstı da nefret ediyordum.

Ve mantıklı konuşmasından nefret ederdim.

Ama pes etmeye hazır değildim. "Şimdi bu konu hakkında konuşamam. Uykuya ihtiyacım var, sonra da otele dönmeliyim."

"Evet, bu iki şeyi de yapmanız gerekiyor ama bunları biriyle görüşmeyi kabul ettikten sonra yapabilirsiniz."

"Creed -"

"Sylvie."

Sessiz

kaldım.

O da öyle

yaptı.

Karanlıkta birbirimize baktık.

Tanrım! Keşke daha sabırlı

olsaydım. "Peki," diye tersledim.

Vücudunun gevşediğini hissettim ki bu berbattı çünkü ne kadar gergin olduğunu fark etmemiştim. Gerginliği, rüyalarımın onu rahatsız ettiğini, belki de beni rahatsız ettiğinden daha fazla rahatsız ettiğini açıkça gösteriyordu ve bu hiç de kötü değildi. Bu *çok* berbattı.

"Güzel," diye mırıldandı.

Her neyse.

"Uyuyabilmem için üzerimden çekilir misin?" Rica ettim.

"Elbette," diye kabul etti, sesi daha hafifti, yumuşaklığı geri gelmişti. Başını eğdi ve üzerimden kalkmadan önce ağzını benimkine dokundurdu.

Pes ettikten sonra yüzümü kurtarmak için gösterdiğim çabadan önce iyice sıkışmıştım. "Biliyor musun, tam bir baş belasısın."

"Evet, biliyorum," diye bilgilendirdi beni. "Farklı kelimeler kullansalar da çocuklarım bana bunu her zaman söylüyor. Ve ben onları sevdiğim gerçeğine dayanarak kararlar verdiğimde ve onların zor da olsa yaşayabilecekleri en iyi hayatı yaşamalarını istediğimde bunu söylüyorlar. Şikayet etmeleri umurumda değil. Siz yakındığınızda da umurumda olmayacak."

Tekrar.

Her neyse.

"Artık konuşmayı bırakabilirsin," diye davet ettim.

"Sana başımın belası olduğunu söyleyerek sessizliği bozan ben değildim."

İştahsızca örtülü anlamını almaya ve sessizliği denemeye karar verdim. Creed'in işi bitmemişti.

"Yine de, sadece söylüyorum, sen de başımın belasıydın."

"Hâlâ konuşuyorsun," diye belirttim.

Konuşmayı kesti ama vücudu hareket etmeye başladı ve sessizce kıkırdadığını anladım.

Lanet olsun.

Her neyse!

Creed'in beni kalıntılarından çok uzaklara götürdüğü rüyadan sonra bile hemen uykuya daldığımı fark edemeyecek kadar sinirliydim.

* * * * *

"Chelle onları saat üçte alacak. Saat üç buçukta eve gelin ki havaalanına doğru yola çıkabilelim."

Creed'in ön kapısında duruyorduk ve bana zaten bildiğim yönleri tarif ediyordu, bununla yaşamayı öğrenmek zorunda olduğumu fark ediyordum çünkü görünüşe göre belahlılar gerekmediklerinde bile patronluk taşıyorlardı.

Ve tekrarlayan.

"Doğru," diye mırıldandım.

"Kaybolursan, Cave Creek'i sevmezsen beni ara. Öğle yemeği için Cooper'stown'a uğrayabilirsin, sonra da buraya geri dönersin."

Creed bana Phoenix'te yalnız kaldığım süre boyunca nelere göz atmam gerektiğine dair bazı fikirler vermişti ve ben de en iyi iki adayı seçmiştim. Biri şehrin hemen dışında bir kasaba olan Cave Creek'ti ve çöl konumu, tarihi ve bol miktarda bar ve restoranı ile tam bana göre bir yer gibi görünüyordu. Diğer seçenek ise Alice Cooper'ın şehir merkezindeki restoranı Cooper'stown'dı ve kulağa harika yemeklerin yanı sıra ciddi anlamda havalı takılara sahipmiş gibi geliyordu.

"Kaybolmayacağım," dedim ona ama bu bir yalandı. Muhtemelen kaybolacaktım. Navigasyonla bile sürekli kayboluyordum çünkü navigasyona güvenmeme ve kendi yoluma gitme kararını rutin olarak veriyordum ve kayboluyordum ki zaten bu yüzden almıştım. Mantıklı gelmiyordu ama yine de benimle ilgili pek çok şey mantıklı gelmiyordu. Bununla başa çıkmayı öğrendim.

Creed bana bir süre baktıktan sonra tekrarladı: "Cave Creek Yolu'na bir-o-l'den git bebeğim. Zor değil. Zorlanırsan ve kaybolursan beni ara."

Ona dik dik baktım ama bunu kısık gözlerle yaptım ve "Kaybolmayacağım" diye tekrarladım.

"Yapacaksın."

"Oraya ulaşmak çok kolay Creed."

"Unutuyorsun, seni bir ay boyunca sık sık takip ettim. Ben seni takip ederken beş kez kayboldun. Cave Creek Yolu'na bir-oh-one ile git, kaybolursan beni ara. Benimle misin?"

Sinir bozucu!

"Sadece soruyorum, çocuklarınızın beni sevdiğini biliyoruz, bir Pazar sabahı yemek odasında kışınıza tekme basarak onları uyandırırısam beni sevmekten vazgeçerler mi?"

Sırıttı. "Hayır, muhtemelen kışımı tekmelemek için hiçbir şansın olmadığından ve bunu denerken seni izlemeyi eğlenceli bulacaklarından değil."

Başımı yana eğdim. "Bu bir meydan okuma mı?"

Sırıtişi daha da büyüdü. "Evet."

"Kabul ediyorum."

değişti ve başını benimkine yaklaştırıp fısıldadığında değişimin içimde kasıldığını hissettim, "Seni alıyorum, kışını öyle bir beceriyorum ki bana yalvarıyorsun. Beni alırsan, beni yatağa bağlarsın ve bana ne istersen yaparsın."

Vay anasını!

Bunu *tamamen* kazanıyordum. Hepsi Creed'in merhametine mi kalmıştı? Evet. Evet. Tamamen. *Kazanıyordum*. İşte bu.

" sende," diye fısıldadım.

"Kendini yorma bebeğim. Bu gece meydan okuyoruz." Oh, evet.

Yavaşça gülümsedim. "Hazır olacağım."

Yüzü daha da yaklaştı. "Evet yapacaksın. Seni iğneledikten sonra bundan emin olacağım, güzelim."

"Ön kapıda kendiliğinden orgazm olmamı mı sağlayacaksın yoksa Phoenix'te kaybolmama izin mi vereceksin?" diye sormadan önce içimden bir spazm daha geçti.

Seksi yüzünü sildi süpürdü, elleri benimkileri çerçevelemek için yukarı kalktı ve sessizce cevap verirken yüzü yakın durdu, "Gitmene asla izin vermeyeceğim ama gitmene izin vereceğim... şimdilik."

Cidden, şeyler söylemeyi bırakmalıydı. Beni öldürüyordu.

"Bilgin olsun bebeğim, ben hararetli aşk ilanlarından hoşlanmaya yatkın bir kadın değilim," dedim ona, beni koca bir kız gibi yumuşacık mutlu hissettirmekten vazgeçirmek için.

Yüzümü çevreleyen elleri beni daha da yaklaştırdı. "Saçmalık, Sylvie. Bunu söylediğimde gözlerine ışık vuruyor. Bu boku seviyorsun, ondan besleniyorsun ve ben de sana bağımlısı olup onsuz yaşayamayana kadar vereceğim." Başparmakları elmacık kemiklerimi taradı ve sesi kadife gibi sertleşti. "Ama merak etme. Yemin ederim, seni buna mecbur bırakmayacağım."

Yanılıyordu.

Benim saçmalıklarım hakkında değil. Bu konuda tamamen haklıydı.

Bağımlı kadar bana vermek zorunda olduğu konusunda yanılıyordu.

Zaten bağımlıydım.

"Bırak beni, ateşli şey," diye fısıldadım, parmaklarımı bileklerine dolamak için ellerimi kaldırdım. "Geç oluyor."

Başını sallayıp beni kendine çekmeden önce gözlerinde kısa bir süre hayal kırıklığı parladı ve başını kaldırarak dudaklarını alnımda hissettim. Sonra başımı geriye yatırdı ve dudaklarının benimkilere dokunduğunu hissettim. Sonunda beni bıraktı ve uzaklaştı ama diğer eliyle kapıyı açarken elimi tuttu ve beni ön basamağa kadar götürdü.

Elimi sıktı ve ben de başımı kaldırıp ona baktım.

"Görüşürüz, Sylvie."

"Görüşürüz, bebeğim."

Parmak uçlarımda ayağa kalktım, bana doğru eğildi ve ben de ağzımı onunkine değdirdim.

Geri çektiğimde, gözleri gözlerimin içine bakıyordu ve içlerindeki ışığı görebiliyordum, engebeli, yaralı yüz hatlarındaki mutluluğu ve umudu, ruhumda hissettiğim duygunun yüzüne yansıdığını, az önce bana karşılık verdiğimi söylediği bir bakışı.

Evet, bağımlıydım.

Kesinlikle.

Creed de öyleydi.

Ama yine de, her zaman böyleydi. Ve
umarım her zaman da öyle olur.

On Sekizinci Bölüm

Benim Bütün Dünyam

Kentucky'de soğuk bir kış akşamı, on yedi yıl önce, Creed yirmi iki, Sylvie on yedi yaşındadır...

Onu indirdiğini duyduğumda, Creed'in yatak odasından çıkıp koridordan aşağıya indim ve dikkatlice köşeden boş oturma odasına baktım. Creed'in içeri girdiğini görene kadar girmedim ve yüzündeki ifadeyi görünce derin bir nefes alıp odaya doğru ilerledim.

Kızgın gözleri bana dikildi.

Dudağımı ısırdım, bıraktım ve "O nasıl?" diye sordum.

"Sarhoş ve kendinden geçmiş. Her zamanki gibi. Sence nasıl ?"

Tekrar dudağımı ısırdım ve ona doğru ilerlemeden önce derin bir nefes aldım.

Akşamımız Şerif'ten gelen ve Creed'e gelip annesini almasını söyleyen bir telefonla bölündü. Annesi her zamanki gibi kafayı bulmuş, her zamanki gibi ortalığı birbirine katmıştı ve Şerif onu tutuklamak zorunda kalmadan önce Creed'in bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu. Bu yüzden kendini kamyonetine attı ve bu konuda bir şeyler yaptı.

Her zamanki gibi.

Bu haftada en az bir kez oluyordu.

Neyse ki babam çok çalışıyordu, iş için şehir dışındaydı, üvey canavar çoğunlukla varlığımdan haberdar değildi ve Winona genellikle içmeye erken başlardı, böylece sık sık orada olabilir ve Creed için geç saatlere kadar kalabilirdim.

Creed, gözleri hâlâ kızgın, uzun vücudu hâlâ gergin bir şekilde, "Dixon'ı gördüm," dediğinde ona doğru yürüyordum.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, sadece söyleme şeklinin iyi şeyler ifade etmediğini biliyordum, bu yüzden durdum.

"Jason?" Gözleri üzerimdeyken kendimi aptal gibi hissettiğimi ve aynı zamanda aptalca konuştuğumu söyledim.

"Evet, Jason," diye Jason'ın adını tükürdü. "Orada içki içecek yaşta değilim ama ilçenin herhangi bir yerinde bir Dixon'ı tıpkı bir Bissenette'i servis ettikleri gibi servis ederler."

Aman Tanrım.

Yine mi bu?

Planlar yapıyorduk. On sekiz yaşına girdiğimde, buradan ayrılacaktık. O gün, doğum günüm. Gitti.

Ama Creed'in biz gittiğimizde nelerden vazgeçeceğim konusunda sorunları vardı. Para biriktiriyor, annesine bakmak zorunda kalırken maaşıyla elinden geldiğince tasarruf ediyordu. Yine de, yola çıktığımızda sahip olacağımız şeyin şu anda sahip olduğum şey olmayacağını o da biliyordu, ben de biliyordum.

Umurumda bile değildi. Sadece paramız yeter yetmez bir köpek sahibi olmak istiyordum. Gerisi, sadece Creed'e sahip olmak, ihtiyacım olan her şeye sahip olacağımı biliyordum.

Creed bana inanmadı. Arabamı, havuzumu, atlarımı, babamın bana verdiği harçlığı özleyeceğimden emindi. Bana böyle bir şeyi vermesinin aylar değil, yıllar alacağını söyleyip duruyordu. Söz verdi... hayır, bir gün geri alacağıma *yemin etti* ama bunları bana vermesi biraz zaman alacaktı.

Bunun benim için yıkıcı bir kayıp olacağını düşünüyordu, öyle olduğunu biliyordum çünkü sürekli bundan bahsediyordu. Emin olduğumdan emin olmak istiyordu. Bir gün hata yaptığımı düşünmeyeceğimden emin olmak istiyordu.

Ama dahası da vardı.

Babası öldüğünden beri uzun bir süre Winona'nın oğlu olarak yaşamıştı. Çılgıncaydı ama benim için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu ve sahip olduğum her şeyden vazgeçmem benim de bunu fark etmemi sağlayacaktı.

Söylediğim hiçbir şey bunun tamamen delice olduğunu anlamasını sağlayamadı. Ben de ona sadece göstermeye karar verdim. Eninde sonunda anlayacaktı.

Umuyordum.

"Creed -"

Creed sözümü kesti, "Benim olduğunu bilmiyor. Kimse benim olduğunu bilmiyor. Seni becermekle övünüyordu. Dixon sonunda Bissenette'e çaktı diye övünüyordu. "Çok övünüyorum ve bunu *yüksek sesle* yapıyorum."

Sessizce "Şaka mı yapıyorsun?" diye sorarken boynumun gerildiğini ve omuzlarımın dikleştiğini hissettim.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Hayır, kesinlikle öyle görünmüyordu.

"Bunu neden yapsın ki?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Belki de hıyarın teki olduğu içindir. Ya da belki sana çaktığı için," diye yanıtladı Creed.

O anda boynum o kadar gerildi ki kaslarımın kopacağını hissettim, aynı anda midemin de düğümlendiğini hissettim.

"Şimdi, lütfen, bana şaka yaptığını söyle," diye .

Yalvarışıma cevap vermedi. Kabaca sordu, "O seni seviyor mu, Sylvie?"

Başımı salladım ve "Bunu sormamışsın gibi davranacağım" dediğimde hala fısıldıyordum.

"Yapma güzelim, bana cevap verene kadar olmaz."

Başımı sallamaya devam ettim, acım derinlere işlemeye başlamıştı.

"Kızginken bana böyle seslenme."

"Sorudan kaçma ve bana cevap ver," diye karşılık verdi. Ben

Creed'e baktım, o da bana baktı.

Gözlerimin yaşardığını hissettiğimde, ceketimi ve çantamı almak için odasına döndüm ve bunu "Ben gidiyorum" diye mırıldanarak yaptım.

Başaramadım. Koridorda Creed kolumdan tuttu ve beni kendine çekti.

"Neden soruyu geçiştiriyorsun Sylvie?" diye sordu alçak sesle, sesi öfkeliydi.

Kolumu çevirmeye çalıştım ama parmakları sıkılaştınca denemekten vazgeçtim, eğildim ve "Neden bu soruyu soruyorsun Creed?" diye karşılık verdim.

"Onunla çıkmıştın," diye hatırlattı

bana. "Evet," diye daha da eğildim,

"*bir kez.*"

"Sadece bir kez olduğuna emin misin?" diye sordu.

Döndüm ve kolumu tuttuğu yerden çektim ama ona yaslanmaya devam ettim. "Ah... *evet*, Creed. Sadece bir yıl önceydi. Sanırım bir yıl öncesini hatırlıyorum."

"Hâlâ senden hoşlanıyor. Herkes bunu biliyor çünkü o sık kafalı bu konuda çenesini kapatmıyor."

"Tamam ama ben ondan hoşlanmıyorum," diye karşılık verdim ve sonra ellerimi koridoru ve koridordaki bizi gösterecek şekilde uzatarak yüksek sesle söylerken bile ne demek istediğimi anlatmaya çalıştım. "Ben *senden* hoşlanıyorum."

Creed bunu duymazdan geldi ve sordu: "Eve geç geldiğin o gece, hani bir randevunuz olduğunu söylemiştin, o zaman mıydı? Seni o zaman mı becerdi?"

Başımı tekrar salladım, kalbim küt küt atıyordu, gözyaşlarım hâlâ gözlerimi yakıyordu ve düşmelerini engellemek için her şeyimi harcıyordum. "Bana hiçbir şey yapmadı ve bu arada, bu soruyu zaten cevaplamışken sormaya devam etmen gerçekten iyi hissettirmiyor Creed."

"Dixon istediğini alır."

Neden hala bunu konuşuyorduk? Neden bana inanmıyordu? Bana hep inanırdı. Ona hiç yalan söylemedim ve bunu biliyordu. Neden bu? Neden şimdi?

"Beni yakalayamadı!" Tersledim.

"Bunu nasıl bilebilirim?" diye itti. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı, gözlerimin ıslandığını hissettim ama şimdi çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Creed fark etmedi, devam etti: "O gece bana onunla görüşmeyi bırakacağını söylemiştin. Görüştüğünü nereden bileyim? Söylediysen bile, o gece ona benim için olması gereken bir şey vermediğini nereden bileceğim?"

"Belki de Winona Creed *değil* de Sylvia Bissenette olduğum içindir?" Alaycı bir şekilde sordum.

Durduramadan ağzımdan çıkıverdi. Kaba ve ucuz bir laf olduğunu biliyordum ama o kadar kızgındım ki, o kadar incinmişim ki, umurumda bile değildi.

Jason'la ilk ve tek randevum olan o gece hariç, eve geldiğimde Creed'i yatak odamda bulduğumda, Creed'den hiç böyle bir şey görmemişim. O zamanlar bile bana karşı daha nazikti. Geç kaldığım için kızgındı, çok genç olduğum ve beni beklemek zorunda kaldığı için hayal kırıklığına uğramıştı, bunu şimdi biliyordum çünkü bana söylemişti ama kaba değildi.

Kötü sözlerim karşısında başını hafifçe yana salladığını gördüm ama bu konuşmayı bitirmişim, *çoktan* bitirmişim ve gidiyordum.

Bu yüzden döndüm ve odasına doğru koştum ama ceketimi ve çantamı aldığımda kapıda duruyordu.

İki metre yakınına kadar tepindim ve durdum. "Çekil yolumdan Creed," diye bağırdım. "Ben eve gidiyorum." "O sana yakışıyor, bana değil."

Kıpırdamadan yüzüne baktım ve sessiz, garip bir şekilde boğuk sözlerinin asit gibi tenimi yaktığını hissettim.

Sonra bir elimi kaldırdım, göğsüne yerleştirdim ve yaklaşmadan önce onu ittim, başımı geriye doğru eğdim ve ona bakarak tısladım, "Tucker Creed, zeki bir adam için çok... çok... *aptalsın*."

Elini kaldırdı, parmakları bileğime dolandı, göğsüne doğru tuttu ve fısıldadı, "Biliyorsun. Ben de biliyorum. İlçedeki herkes biliyor."

"Ben öyle bir şey bilmiyorum," diye ısırdım.

"Bissenette'ler ve Dixon'lar, siz ikiniz bir araya gelerseniz yüzyılın düğünü olur."

Deli miydi o?

Elimi onunkinden ayırdım, geri çekildim, gövdeyi döndürdüm ve ceketimle çantamı yatağına fırlattım, sonra da geri dönüp yarı bağırarak, "Sen tamamen delirmişsin!" dedim.

"Winona Creed'in oğlu herhangi biriyle, hiçbir şeyin düğünü *değil*."

Delirmişti. Tamamen delirmişti.

"Sen delisin," diye tersledim.

"Yanılıyor muyum?" diye sordu.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve sertçe geri döndüm, "Hayır, yanılmıyorsun. Kesinlikle yanılmıyorsun. Bu ülkede bir Bissenette bir Dixon'la evlenirse, yüzyılın düğünü olur."

Çenesinin sertleşmesini izledim ve acının yüz hatlarını kesmesini görmek canımı yaktı ama konuşmaya devam ettim.

"Ama *başka bir* Bissenette olmalı, Creed. Ben *değil*. Ben sana aidim. Sen bana aitsin. Jason'la evlenirsem, yüzyılın düğünü olabilir ama *olması gereken* her şeye aykırı olur. O zamanlar onunla çıkarken bile, beni görmeni sağlayacak kadar yaşlanmadan önce hiçbir kızın gözüne çarpmamasını umdum, hatta *dua ettim* ve seni *kendim* için ne kadar çok istediğimi ve beni ilk öptüğünde nihayet, *nihayet* her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu düşündüm." Ellerimi havaya kaldırdım. "Seni terk edersem ya da sen beni terk edersen ve ben de çılgınca bir şey yapıp Jason'la birlikte olursam dünya güneşin etrafında dönmeyi bırakabilir. Eğer o zaman böyle hissettiysem, ki Creed, bir yıl önce, iki yıl önce ve on yıl önce de böyle hissettim, neden Jason Dixon gibi bir adama bu kadar önemli bir şeyi vereyim ki, o şeyin bana ait olduğunu anladığım andan itibaren ona sahip olmak istediğimin sen olduğunu biliyordum?"

"Benim mi olacak?" diye fısıldadı.

Aman Tanrım!

Neden beni dinlemiyordu?

Ellerimi tekrar kalçalarımaya koydum ve kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. "Evet, her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak... tabii ki sen alana kadar. Bu arada, eğer *bana* kalsaydı," diye eğildim, "arkamdaki yatağı işaret ettim," "*hemen şimdi alabilirdin*." Arkama yaslandım ve kollarımı iki yana açtım. "Ama *hayır*, yasal olana kadar bekleyelim diyorsun. Yani bu *senin suçun*," diye onu işaret ettim, "*benim* değil."

"Bebeğim, beni böyle kışkırtma." Creed hâlâ fısıldıyordu, gözleri çok yoğundu ve içimi yakıyordu. Bu sefer asit gibi hissetmiyordum ama *çok daha farklıydı*.

Ama beklemekten bıkmıştım. Sarmaş dolaş olmaktan ve ellerini *üzerimde* değil de kıyafetlerimin üzerinde hissetmekten bıkmıştım. Sıcaklığını ve sert kaslarını kıyafetlerinin arasından hissetmek ve dalmama, tenine girmeme izin vermemesi ve *Creed'i* hissetmemek. Bana hissettirdiği her şeyi hissetmekten, mutfağında oturup yemek yemekten

Spagettisini yerken ya da kanepesinde televizyon izlerken, istediğim, ihtiyacım olan, hayatım boyunca özlemini çektiğim ama *her şeyi* istediğim şeylerin çoğuna sahip olduğumu bilerek sadece bunu yapıyordum.

Bundan bıkmıştım. Beklemekten bıkmıştım.

"Uyarıyorum Creed, buradan on sekizinci yaş gününe kadar çok fazla baştan çıkarıcı şey olacak," diye karşılık verdim. Vücudu bana doğru bir adım atacmış gibi hareket etti ama durdu, iri gövdesi sallanıyordu ve ellerinin yumruk haline gelişini izledim.

"Yakıyor," dedi alçak sesle ve bunu söylerken nefesimi tuttum. "Her seferinde. Seninle arabana kadar yürüdüğüm ve benden uzaklaşmanı izlediğim her seferinde yanıyor."

Nefesimi bir anda bıraktım ve "Creed" diye fısıldadım.

"Hiçbir şeyi umursamayan bir babaya geri döneceğini bilmek yakıyor. Bu evin karşısında uyuyan kadından daha kötü bir sarhoş olan üvey annene geri döneceksin, sadece bunu saklamakta daha iyi. Ellerini ona götürmesini dinlemeye geri dönüyorsun, hala, lanet *olası hala*."

Son kelimedede öne doğru eğildi, sonra nefesini içine çekerek arkasına yaslandı ve devam etti.

"Onların konuşmalarını, birbirlerini kesmelerini, *her gün* kanları akana kadar birbirlerine saldırmalarını dinlemek zorunda olman seni yakıyor. Seni bundan koruyamadığım için yanıyorum. Seni şehirde onun giymeni istediği bir elbiseyle gördüğümde seni koruyamam, *benim* Sylvie'm olmayan bir elbiseyle. Seni alıp götürme, kamyonetime bindirme, seni bu pislikten kurtarma ihtiyacı çok derinden yakıyor ama yapamıyorum. Tek sahip olduğum... tek sahip olduğum, Sylvie, bana geleceğin geceler için yaşamak. Karnında iyi bir yemek olduğundan emin olabileceğim geceler çünkü o kaltak seni kesinlikle beslemeyecek ve babanın umurunda değil. Sana bu lanet olası dünyada birinin, tek bir kişinin seni sevdiğini, senin için yaşadığını gösterebileceğim geceler. Annen o adamla evlendi, senden vazgeçti, Kaliforniya'ya taşındı ve şimdi her doğum gününde ve Noel'de elli dolarlık bir çek alıyorsun ve belki şanslıysan bir telefon. Senin de benim gibi kimsen yok. Bu böyle, hep böyle oldu. Bu yüzden sana sahip olduğum geceler için yaşıyorum çünkü sahip olduğun tek şey benim ve bebeğim, sen de benim sahip olduğum tek şeysin. Bu böyledir, her zaman böyle olmuştur ve her zaman böyle olacaktır."

"Beni koruyorsun," dedim ona usulca.

"Yeterli değil," diye sertçe karşılık verdi. "Creed -"

"O yüzden bebeğim, yapma," diye benim üzerimden konuştu. "Bunu mahvedecek bir şey yapma. Yedi ayımız var. Yedi ay bekledikten sonra özgür olacağız. Babandan . Annemden kurtulacağız. Bu cehennem çukurundan kurtulacağız. Sadece özgür olacağız."

"Tamam," diye fısıldadım hemen.

Ben Creed'in odasında, Creed de kapının girişinde durmuş birbirimize bakıyorduk.

"Beni koruyorsun," diye tekrarlardım, hâlâ fısıldayarak. "Yeterli değil," diye , fısıldamadan.

"Eğer sana sahip olmasaydım -"

"Beni yakaladın," diye kestirip attı.

Ona doğru bir adım attım, durdum ve "Biliyorum. Ama sen olmasaydın nerede olurdu bilmiyorum."

"Hemen arkadayım, güzelim."

Dudaklarımı yaladım, sonra birbirine bastırdım ve sessizce, "Benden Jason'la bir daha çıkmamamı istedin, ben de çıkmadım. Ve o benden hiçbir şey almadı. Yemin ederim."

Creed'in göğsünün nefesiyle genişlemesini izledim, sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını salladı.

"Artık kavga etmeyi bırakabilir miyiz? Bundan hoşlanmıyorum," diye fısıldadım.

Creed nazikçe, "Buraya gel Sylvie," diye emretmeden önce yüzünün yumuşadığını gördüm.

Hiç tereddüt etmedim. Oraya gittim. Yaklaştığımda Creed'in kolları çözöldü ve ben de onlara doğru yürüdüm. Tereddüt etmeme sırası ondaydı ve kolları etrafımda katlandı.

Başımın tepesindeki saçlara karşı söz verdi, "Bu boku atlatırız, kaçarız, sana güzel bir hayat vereceğim bebeğim. Söz veriyorum. Yemin ederim, bir ya da iki yıl sonra tüm bunlar bir anı olacak ve alıştığın her şeye sahip olamayabilirsin ama sahip olduklarımız güzel olacak."

Başımı salladım, yanağım onun flanel gömleğine değdi, kollarım onu sıkıca sardı.

"Ben sana güzellik vereceğim," diye söz verdim.

"Zaten biliyorsun," diye fısıldadı ve karnım şişti. "Ben de sana Kara ve Brand'i vereceğim," diye devam ettim.

"Bunu dört gözle bekliyorum, bebeğim." Hâlâ fısıldıyordu. Kollarından biri beni bıraktı ve eli çeneme geldi. Sırıtan yüzüne bakmak için yüzümü yukarı kaldırdı. "Onları yapmak için de sabırsızlanıyorum."

Bu beni heyecanlandırdı ve ben de sırttım.

Sırıtişımın solduğunu hissettim ve usulca, "Seni çok seviyorum, Tucker Creed," demeden önce yakınlaştım.

Sırıtişısı azaldı, çenemdeki eli kayboldu, böylece her iki kolu da tekrar bana sarılabildi ve aynı yumuşaklıkla cevap vermeden önce beni sıktı, "Sen benim dünyamsın, Sylvie. Her zaman öyleydin. Her zaman da öyle olacaksın."

Burnumdan bir nefes çektim, ona benim bile çarpık ve titrek olduğunu hissedebildiğim bir gülümseme verdim, gözlerimi sıkıca kapattım ve yüzümü göğsüne bastırdım.

Ben oradayken her zaman olduğu gibi kolları beni bir kez daha sıktı ve ben onun için neysem o da o oldu. Her şeyim oldu. Bütün dünyam.

Her zamanki gibi.

Her zaman olduğu gibi.

On Dokuzuncu Bölüm

Her Dakikasına Değer

Günüümüz...

Duşumu almış, otel odasından çıkmaya ve Phoenix'in neler sunabileceğini keşfetmeye hazırlanıyordum ki otelin kapısı çalındı.

Kapıya doğru yürüdüm, gözetleme deliğinden dışarı baktım ve dışarıda duran güzellik yarışması güzeli, uzun boylu, kara kemerli kaşları ve pırıl pırıl, düz kumral saçları olan kadına baktım.

Kara Creed'e çok benzeyen bir kadın.

Kahretsin.

Sikeyim.

Kahretsin.

Nefesimi içime çektim, öfkemi bastırdım, yüz hatlarımı düzenledim ve kapıyı açtım.

Alışılmadık açık kahverengi gözleriyle doğrudan gözlerimin içine baktı. Geri kalanı daha az belalı bir kadını bile bıldırcın ederdi. Yapılıydı, kalçaları, göğüsleri ve ince bir beli vardı. Modaya uygun kıyafetler, ona yakışan beden, stil ve renkler. Güneşin sık sık dokunmadığı ya da SPF makyajı yaptığı mükemmel bir cildi vardı.

O, ben olmayan her şeydi.

Tek kelime etmedi. Ben de söylemedim ama kıızıyla tanıştığımı biliyordu ve benzerliği görmemem aptallık olurdu, bu yüzden aptalı oynamamaya karar verdim.

Bir süre birbirimizi kontrol ettik ve sonunda ben konuştum.

"Hey."

Kötü, evet, ama başka ne dedin? "Sen

Sylvie'sin," diye cevap verdi.

"Ve sen de Chelle'sin," diye karşılık verdim.

Çenesini yukarı kaldırarak uzun, ince, zarif boynunu ortaya çıkardı. Başımı yana doğru eğdim. "Beni nasıl buldun?"

Cevap vermekte tereddüt etmedi. "Tucker'a yakın sadece bir tane güzel otel var. Seni bulabildiği en iyi otel dışında bir yere yerleştirmez. En iyinin en iyisi yakın değil ve seni yakın olmayan bir yere götürmez." Omuz silkti. "İşte buradayım."

Creed'i tanıyordu. Bu sürpriz değildi, evliydi. Ayrıca onun benim hakkımda ne hissettiğini de biliyordu. Bu da sürpriz değildi, ona söylemişti.

Ama ona Tucker diyordu.

Garip.

"Ve sana oda numaramı mı verdiler?" diye sordum.

"İki yüz dolar karşılığında," diye cevap verdi.

Görünüşe göre Creed'e çok ilgi göstermiş ve sadece benimle ilgili değil. Bunu devam ettirme zamanı.

"Tamam, Chelle, senin için ne yapabilirim?" diye

sordum. "Beni içeri alabilirsin," diye cevap verdi.

Başımı salladım ama bunu nazıkçe yaptım ve sesimi alçalttım. "Sanmıyorum."

İnce, zarif bir elini kaldırdı, ince, zarif altın bilezikler şıngırdıyordu. Öyle yaptı ve sesini de alçalttı. "Buraya çirkinleşmek için gelmedim, Sylvie. Söz veriyorum. Sadece konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?" Bastırdım.

"Salonda söylememeyi tercih ettiğim şeyler hakkında." Lanet olsun!

Eğer onu içeri almazsam, şirret biri gibi görünecektim. Bununla birlikte, onu kesinlikle içeri almak istemedim.

Başka seçeneğim yoktu, gerçekten, ve bu berbattı.

Geri adım attım, kapıyı açtım ve kenara çekildim.

İçeri girdiğinde salınıyor gibi görünüyordu ama uzun bacaklı zarafetin doğuştan geldiğini hissettim.

Kapıyı kapattım, onu takip ettim ve yatak odasına vardığımda durduğunu ve fermuarlı, yıpranmış, deri çantamı incelediğini gördüm.

Çok uzakta durdum ve "Kahve yapmamı ister misin?"

Şu küçük tencerelerden bir tane ve bol miktarda java var."

Bana baktı ve başını salladı. "Ben iyiyim."

Başımı salladım ve sustum. O buradaydı, onu ben davet etmemiştim. Liderlik etmek ona kalmıştı.

Bana dikkatle baktı. "Beklediğin gibi biri değilim," dedi sessizce. "Hayır," diye kabul ettim, ona daha fazlasını vermedim.

Aslında ne beklediğimi bilmiyordum, Creed seksi, başarılı ve erkekti, herkesi elde edebilirdi, Chelle gibi güzel birini bile. Ama o

Creed gibi bir adamın dikkatini çekmesini beklediğimden çok daha gösterişli ve şıktı.

Hassas bir nefes aldı ve "Benden hiç bahsetmedi mi?" diye sordu.

Kahretsin. Bunu yapmak istemiyordum ama gerçekten bu saçmalığa bulaşmak da istemiyordum. Bu yüzden daha başlamadan frene basmak zorunda kaldım.

"Tamam," diye elimi uzattım, "bunun kötü gitmesini istemiyorum. Bildiğim kadarıyla neler olduğunu anlıyorsun, birazını değil, hepsini. O yüzden sanırım etrafta olacağımı anladın... *hem de çok.*"

İrkilmedi ama bu ona ne kadara mal olduğunu anlamadığım anlamına gelmiyordu.

"Yani," diye devam ettim, "burada dikkatli olmak istiyorum, küslük yaratmak istemiyorum. Sen ve Creed iyi anlaşıyorsunuz, bu yüzden bunu mahvetmemeye çalışacağım. Bunu söylediğimde alınma ama dürüst olmak gerekirse, seninle Creed'le konuştuklarımız hakkında konuşmayacağım. Şunu söyleyeceğim. Sizi biraz tanıyorum. İkinizin de çocuklarınızı sevdiğinizi biliyorum. İyi çocuklar yaptığınızı biliyorum. Yeni bir adam bulduğunuzu biliyorum. Beni tanıdığınızı biliyorum ve Creed'den ayrılmanın senin için iyi olmadığını da biliyorum. Bunu burada bırakabilir miyiz?"

Bana cevap vermedi.

Onun yerine, "Seninle ilgili hiçbir şey hatırlamak istemiyordu." dedi. Bunu anlamadım ve "Ne?" diye sordum.

Elini önünde aşağı yukarı gezdirdi. "Senden sonra, bana bunun yıllar sürdüğünü söyledi ama artık dayanamadığında, kabuslar, ıstırap, özlem, bunları gömmek için hareket eden her şeyi becerdi. Senden sonra, senin anını bastırmak için yapabileceği her şeyi yaptığını söyledi bana. Senden sonra hiç sarışın olmadı. Senden sonra, ince, küçük ve korunmaya ihtiyacı varmış gibi görünen kadınlar yoktu. Senden sonra, o kadınların varlığı sona erdi. Onlara bakmadı bile. Seni hiç hatırlamak istemedi."

Tamam, hem sevdim hem de nefret ettim, eşit ölçüde.

"Bunun nedenini biliyor musun?" Başını salladı ama ben devam ettim, "Eğer gerçekten biliyorsan, Chelle, bunun benimle ilgili olmaktan daha fazlası olduğunu biliyorsun."

"Doğru. Ama ikimiz de bunun çoğunlukla seninle ilgili olduğunu biliyoruz." Tamam, muhtemelen bu konuda haklıydı.

Nefes aldım, konuşmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı ve konuştuğunda fısıldıyordu.

"Ben hiç..." diye yutkundum, "hayatımda, onunla geçirdiğim onca zamanda, çocukların doğumu hariç, onu *hiç* ama *hiç* böyle görmedim.

Cuma günü ögle
yemeğindeydi." Çenemi
kapattım.

Gözlerini kapattı ve tekrar açıp fısıldamaya devam etmeden önce burnundan nefes aldığını gördüm.

"Lütfen, ona zarar vermeyin."

Bu o kadar beklenmedikti ki vücudumun küçük bir
geçirdiğini hissettim. Sonra başladım, "Chelle -"

Başını salladı ve elini kaldırdı. "Sen onun her şeyisin."

Ben de başımı salladım ve geri döndüm, "Öyleydim. Tekrar birlikte olma konusunda benim gibi hissettiğini biliyorum ama senin çocuklarına sahip ve onları çok seviyor."

Başını salladı. "Bunu biliyorum. Bunu biliyorum Sylvie, ama ikimiz de bir çocuğa duyduğumuz sevginin bir ömür boyu duyulan sevgiyle aynı olmadığını biliyoruz. Onları sevdiğini biliyorum. Onlar için her şeyi yapar. Bahsettiğimiz şey bu değil. Bu her şeyin farklı bir türü. Ve eğer sana benden birazcık bile bahsettiyse, onu sevdiğimi biliyorsun. Onun için en iyisini istiyorum. Bu asla değişmeyecek, benimle olsa da olmasa da. Bana anlattıklarından biliyorum, sen onun için en iyisisin. Başından beri onunlaydın, babası öldükten bir yıl sonra hayatına girdin. Yani önceki o kız, sevdiği kadın haline gelen o kız onun her şeyiydi. Ama zaman geçti. Şimdi, senin hala onunla ilgilenecek, beni incitmemek için saklamaya çalışsa da onu öğle yemeğine baktığı gibi gösterecek kadın olduğunu bilmem gerekiyor. Onu hayatımda sadece iki kez gördüğüm gibi gösterecek kadınsın, o da Kara ve Brand bu dünyaya yeni geldiklerinde ve onun kollarına bırakıldıklarında. Onu mutlu gösteren kişi."

Vay anasını.

Creed yanılmamıştı. Aslında beni tekrar bulduğu için mutluydu.

"Tamam Chelle, beni biraz söylemeliyim," diye itiraf ettim.

Vücudu irkildi, sonra dudakları kıpırdadı. "İşte bu, sana benim hakkımda pek bir şey anlatmamış."

Sırıttım. ". Sadece ona inanmadım."

Dudakları yukarı kalktı ama tam olarak gülümsemeye başlamadan dudakları çözüldü ve yumuşak bir sesle, "Ona inanabilirsin," dedi.

Bunun oldukça havalı olduğunu söylemek zorundaydım ve madem öyle, madem bunu ortaya koydu, madem bunu yapmak için iki yüz dolar ödedi ve madem Creed'i gerçekten çok önemsiyordu, ben de ona verdim.

"O benim dünyam. On altı yıl boyunca onsuz kayboldum. Kayıp, kırık ve yalnız. Onu geri almak beni tekrar bütün hissettiriyor. Uğruna ölebilirim

onu."

"Umarım zorunda kalmazsınız ama... iyi," diye yanıtladı.

Ona sıırttım. "Umarım ben de zorunda kalmam. Bu berbat olurdu."

Önce çantama, sonra da bana bakıp küçük bir sırıtışla karşılık verdi. "Tamam, ben... söylemek istediklerimin ya da duymak istediklerimin hepsi bu kadar. Çok fazla vaktinizi almak istemiyorum, o yüzden ben gideyim."

Başımı salladım ve geçebilmesi için kenara çekildim. Kısa koridorda onu takip ettim ve kapıdan uzakta durdum, eli kapı kolundaydı, başını eğmiş kapıya bakıyordu. Bir süre öylece durdu ve kıpırdamadı, ben de tam adını söyleyecektim ki kafasını kaldırdı ve elini kapı kolundan çekmeden bana döndü.

"Sana söylemedi."

Hay aksi. Bu hiç iyi değildi. Sadece Creed'in bana söylemeye fırsat bulamadığı bir şeyi bana aktarmak üzere olması değil, yüzündeki ifade de iyi şeyler söylemiyordu.

"Chelle, sanmıyorum-"

"Sana söylememesi tam ona göre," diyerek sözümü kesti.

"Eğer bana söylemediği bir şey varsa, belki de Creed'in bana söylemesine izin vermeliyiz."

"Olmayabilir ve sen bunu bilmelisin. Şimdiden bilmediğini biliyorum çünkü kızgın değilsin. Bir sürtük gibi davranmıyorsun."

Tamam, cidden bunu sevmedim.

"Yine Creed'in söylemesine ne dersiniz?"

Beni görmezden geldi. "O iyi bir adam. Hissetmemesi gereken bir suçluluk duyuyor. Bunu kendime ben yaptım."

"Chelle -"

"Benimle evlenmesi için onu tuzağa düşürmek amacıyla Kara'dan kasten hamile kaldım."

Vay anasını!

Ağzım bir karış açık, öylece bakakaldım. Ne yazık ki dudaklarından kelimeler dökülmeye devam etti.

"Beni sevmediğini biliyordum. Beni sevmediğini hep biliyordum ama onu seviyordum. Çok fazla. Bunu ona ben yaptım ve o Kara'yı, Brand'i seviyor ve ben hamile kaldığımda bir şeylerin yanlış olduğunu anladım. Geçmişindeki bir şeyle mücadele ediyordu. Bana ne olduğunu söylemedi ama bunun onu hayatını dolu dolu yaşamaktan alıkoyduğunu biliyordum. Bu yüzden hamile kaldım, onu hayatına devam etmeye ikna ettim ve o da bana razı oldu. Başından biliyordum, Sylvie. O asla

Meselenin sen olduğunu bilmediğim halde seni aştı ve eğer ona bunu yapmasaydım, hâlâ yalnız olacaktı. Sana özgür ve temiz bir şekilde gelebilirdi. Bu isimleri verdiğiniz kendi çocuklarınız olabilirdi. Olabilirdi -"

"Lütfen dur," diye sözünü kestim ve tekrar başlayamadan devam ettim. "Bir erkeğe bunu yapmanın hoş olmadığını söylemeliyim, kasten değil. Baktan şeyler olur, bunu anlıyorum ama kasten mi?" Başımı salladım. "Ve bebeğim, kalbini kırdığı için kendini kötü hissettiğini anlayabiliyorum ama artık geri dönüş yok. Sadece ileri gitmek var ve bu seninle Creed arasında. Onunla oturup konuşmalısın. Her zaman bunun bir olasılık olduğunu bildiğin halde senden ayrıldığı için taşıdığı yükü taşımak hiçbir erkek için adil değil."

Tamamen bana döndü. "Onunla konuştum ama beni dinlemiyor." İşte buradaydı. Bana bunu anlatmasının nedeni.

Müdahale etmemi istedi.

Buna hemen bir son vermeliydim.

"Doğru," diye başladım, "bu yeni bir şey, senin için, onun için, benim için ve ilerledikçe bunu hissetmeliyiz ama bu noktada Creed ve Chelle arasında olmaktan rahatsız olduğumu söyleyebilirim. Eğer ikinizin sorunlarını çözmenize yardım etmem için beni ikna etmeye geldiyseniz, yine dürüstçe söylüyorum, şu anda Creed'in hayatıma geri dönmesiyle, evdeki işlerle ve aynı zamanda çocuklarınızın beni sevmesini ummakla yeterince uğraşıyorum. Senin için o olamam ve o rolü istediğimden de emin değilim. Eğer istiyorsan, bunu kendin yapmalısın. İleride ortaya çıkabilecek şeylere dahil olmak istemediğimi söylemiyorum. Bu ailenin bir üyesi olacağım ve bebeğim, seni incitmek istemem ama Creed ve ben kendi ailemizi kuracağız. Ama her zaman iki harika çocuk yetiştiren bir Creed ve Chelle olacağını anlıyorum ve her ne kadar senin erkeğin ve Creed'in de ben olsam da, ikiniz de bu iki çocuğu en iyi şekilde yetiştirmek için işlerinizi bir arada tutmak zorundasınız ve bu beni içermiyor. Adamın da dahil değil. Bu seni ve Creed'i ilgilendiriyor. Benimle misin?"

Beni inceledi ve sonra sessizce, "Seninleyim Sylvie," dedi.

Başımı salladım ve devam ettim, "Bir işimiz var, sen, ben, Creed ve senin adamın, çocukların için her zaman havalı olmak. Muhtemelen Creed'in baba figürleri arasında gidip geldiğini ve üvey annemin bir ezik olduğunu biliyorsundur. Hiçbir çocuk bunu hak etmiyor ve ben bunu bir çocuğa, özellikle de Creed'lere asla yapmak istemem. Bu yüzden bunu çözmenin yollarını bulalım ki böyle hissetmesinler ve sadece

Onlar için en iyisini isteyen iki harika ebeveynin etrafında çok fazla sevgi var."

"Bence bu işi yapabiliriz" demeden önce gözlerinin ısındığını gördüm.

"Yapabileceğimizi biliyorum," diye karşılık verdim.

Bakışlarımı tuttu ve başını sallayarak şöyle dedi: "hissetmene sevindim Sylvie, çünkü ben de böyle olmasını umuyordum. Anne olan her eski eş, eski sevgilisinin başka bir kadın bulmasından ve bunun getireceklerinden korkar. Sana getirdiğine sevindim."

Tekrar sııttım ve "Onu tuzağa düşürdün ya da düşürmedin bebeğim, seni hamile bıraktı, yani seni seçti, o yüzden Tucker Creed'in iyi bir zevki var diyelim" dedim.

O da sırtarak karşılık verdi. "Evet, öyle diyelim." Başımı salladığımda, "Gitmeliyim" diye bitirdi.

"Görüşürüz,

Chelle." "Bye,

Sylvie."

Gitmek için döndü ama adını söyleyerek onu durdurdum ve geri döndü. "Sadece meraktan soruyorum ve eğer aranızda kişisel bir şeyse bana söylemek zorunda değilsin ama neden ona Tucker diyorsun?"

Kaşları birbirine yaklaştı ve "Ona neden Creed dediğinizi merak ediyordum. Ona sadece bu işte çalışan insanlar Creed der."

Garip.

Paylaşmadığı için ben de paylaşmamaya karar verdim ve sadece "Eski günlere " dedim.

"Ah," diye mırıldandı ama ya anlamadığını ya da bana inanmadığını hissettirdi ama "Peki, görüşürüz Sylvie," diyerek geçiştirdi.

"Evet. Görüşürüz, Chelle."

Gitti.

Çıkış yapmak için odadan ayrılmadan önce biraz bekledim. Creed'e Chelle'in ziyaretinden bahsetmeyecektim. Henüz söylemeyecektim. Tepkisinin ne olacağını bilmiyordum ve çocukları varken onu kızdırmak ya da üzme istemiyordum. Ona söylemek ve iki hafta boyunca onlarla geçireceği son saatleri mahvetmemek için bolca zamanı olacaktı.

Onun yerine, silkindim ve Phoenix'i aldım.

* * * * *

"Sana Tucker diyor."

Creed ve ben Denver'a dönmüştük, benim evimde, arka odadaydık ve Creed'e Chelle'in ziyaretinden yeni bahsetmişim. Ben kanepede oturuyordum, Creed de

Pencerede durmuş dışarı bakıyor, nadir sigaralarından birini içiyor (bırakmaya çalışıyordu, beni de bırakmaya ikna etmeye çalışıyordu) ve dumanı perdeden dışarı üflüyordu.

Chelle hakkında konuşmak için hareket halinde ya da halka açık bir yerde olmadığımız bir anı bekledim. Ben paylaştıktan sonra çantasına gitti, sigarasını aldı, geri geldi ve düşünceli bir sessizliğe gömülüp pencereden dışarı baktı.

biraz zaman tanıdım ve bu çalışmayı yaptım. Bu Creed'i görmeyeli uzun zaman olmuştu.

O zamanlar ikimiz de birlikte geçirdiğimiz gizli zamanın çok değerli olduğunu biliyorduk, bu yüzden en iyi şekilde değerlendirdik. Çok sık olmazdı ama o zamanlar aklında çok şey vardı, biz gidince annesine ne olacağı, bize ne olacağı. Bu yüzden sessizleşebilir, kafasının içine çekilebilir, paylaşmak istemediği düşünceleri düşünebilirdi. Bunu biliyordum çünkü ondan paylaşmasını istedim ve ne kadar uğraşsam da paylaşmadı. Sonunda denememe gerek olmadığını öğrendim. Çözmesi gerekenleri çözecek ve bana geri dönecekti.

Onu izlerken, bunun beni bir ucube yapabileceği aklıma geldi ama bunu özlemiştim ve onun değişmediğinden şüpheleniyordum. Ben burnumu sokmadan hallediyor, zamanı geldiğinde beni içeri alıyordu ve benim de buna ayak uydurmam gerekiyordu. Bu yüzden onunla nasıl başa çıktığımı değiştirmedim ve zamanını ona bıraktım.

Gerçi sabırlı bir kadın değildim ve sessiz bir odada oturup kedimi okşarken bir adamın sigara içmesini ve pencereden dışarı bakmasını izlemek, ne kadar ateşli olursa olsun ya da onu ne kadar seversem seveyim, biraz sıkıcıydı.

Bu nedenle ona zaman tanımayı bıraktım ve eski sevgilisinin ona Tucker dediğini söyledim.

Başını çevirdi, gözleri bana geldi, sonra vücudunu çevirdi, iki adım attı, eğildi ve sigarasını sehpanın üzerindeki kül tablasında söndürdü.

Doğruldu ve gözlerini tekrar bana çevirerek cevap verdi: "Hiçbir kadın bana Creed demez. Sadece erkekler... ve sen."

"Tamam," diye cevap verdim, anlamamıştım ama kasvetli ruh halinin bunu açıklayamayacağı anlamına geldiğini de düşünüyordum.

Yanılmışım çünkü Creed konuşmaya devam etti.

"İsmimi korumaya çalıştım, bana seslenen kadınlar buldum ve bu bana bir daha asla senden duyamayacağımı hatırlattı. Bana çocukken ormanda sana kim olacağımı söylediğim o geceyi hatırlattı. Bana nasıl olduğunu hatırlattı. Her zaman yanımda olduğunu ve

bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüm. Ben de Tucker'a geri döndüm. Erkekler bana Creed der çünkü erkekler böyle yapar."

Başımı salladım ve "Yani Chelle senin Creed olduğunu bilmiyor mu?" diye sordum. Başını salladı. "Hayatımda senden başka kimse bilmiyor."

Tamam, cidden bir ucube olduğumu fark ediyordum çünkü bundan hoşlanıyordum, hem de çok. Tamamen kendime ait olmasını seviyordum. Creed'in tamamen benim olduğu bir gün vardı. Şimdi, geçmişlerimizin değişmesiyle, vücudu tamamen benimdi ama sevgisi paylaşıyordu. Buna aldırımıyordum. O zamanlar bile, bir aile kurduğumuzda onu paylaşmak zorunda kalacağımı biliyordum. Bu, geçmişimizin değiştirilmemiş bir parçasına sahip olmaktan hoşlanmadığım anlamına gelmiyordu, kimse anlamadı, hepsi bizimdi.

"Bu hiç hoş değildi."

Creed'in sözleri bir anda ortaya çıkmış gibiydi ve tekrar ona odaklanmamı sağladı.

"Ne?"

"Chelle değildi. Sana böyle bir şey yapmasına çok şaşırdım ve hiç hoş değildi."

Başımı salladım ama "Başta ben de hoşlanmamıştım bebeğim ama sonu iyi bitti. Kaltak olmak için orada değildi. Oraya -"

Creed hasır sandalyeye doğru ilerledi, oturdu ve uzun bacaklarını kaldırarak çizmelerini masanın üzerine koydu, bir yandan da araya girerek, "Neden orada olduğunu biliyorum ve orada olması hiç hoş değildi," dedi. Bir elini kaldırdı. "Bilmiyorum, bu boku yaşamadım, hayatımda bunu yaşayacak kadar önemseyemediğim bir kadın olmasını hiç beklemiyordum, bu yüzden nasıl gitmesi gerektiğini bilmiyorum. Seni onunla tanıştırmamı isterdim. Durumun kontrolünün bende olmasını. Arkanda ben olurdum. Senin sinsi bir saldırıya maruz kalman değil. Neyse ki sen kendin olduğun ve Chelle de kendisi olduğu için işler kötüye gitmedi. Biriniz ya da diğeriniz kötü bir gün geçiriyor olabilirdi."

"şeylerle başa çıkabilirim bebeğim," dedim usulca.

Başını salladı ama cevap verdi, "Anlıyorum. Kendi başının çaresine bakabileceğini anlıyorum. Anlaman gereken şey, benim ben, senin de sen olduğun ve kendini ve bir silahı idare edebiliyor olsan da ve sert bir cildin olsa da, bu tek başına gitmene razı olduğum anlamına gelmiyor. Bu konuda değil. Hiçbir konuda. Her zaman birbirimize sahiptik. Bunu kaybettik. İkimiz de bunu derinden hissediyoruz. Şimdi bunu geri aldık ve Chelle bunu senden alamaz. Kimse alamaz."

Cidden, bu adam daha iyi olabilir mi?

Ona baktım ve ben bakarken o da bakışlarımı sabit tuttu.

Hayır, daha iyi olamazdı. Yine de o her zaman en iyisiydi.

Yolumuza devam etmeye karar verdim ve "Peki ne yapacaksın?" diye sordum.

Creed, "Bunun üzerinde uyuyacağım, yarın onu arayıp konuda ne hissettiğimi söyleyeceğim," diye cevap verdi. "Sonra ona bunu bir daha yapmamasını söyleyeceğim. Sonra ona çocukların seni daha iyi tanımasını istediğimi söyleyeceğim ve o ve ben oturup çocuklarımız için bir sonraki adımın ne olacağına karar vermeden önce yerleşmek için daha fazla zamanımız olmasını ve biz bu zamanı kullanırken onun geri çekilmesi gerektiğini söyleyeceğim. Ve son olarak, sen davet etmedikçe ya da çocuklarla gerekli bir şey olmadıkça sana asla yaklaşmamasını ve bunu yapmak zorunda olduğunu söyleyeceğim."

"O kadar ileri gitmene gerek yok Creed. Ondan hoşlandım," dedim ona. "Anlaşamayacağımıza dair hiçbir işaret vermedi. Dürüst olmak gerekirse, o kadar da büyük bir mesele değildi."

Botlarını sehpadan alıp yere koymasını ve bana doğru eğilmesini izledim, dirseklerini dizlerine dayadı, yüzü ciddiden "şu anda bana büyük bir dikkat göster" ciddiyetine dönüştü.

"Dediğim gibi," diye başladı sessizce, "kendi başının çaresine bakabileceğini anladım. Beş saniye önce bunu söylediğimde ve açıkladığımda beni anlamadın. O yüzden bu sefer daha açık konuşacağım. Kendi başının çaresine bakabileceğini anlıyorum Sylvie. Kabul etmen gereken şey, ne kadar sert olursan ol, ben de seninle . Deneyimin, yeteneklerin, korkusuzluğun hakkında bir sürü saçmalık söyleyebilirsin ama bunlar benim için hiçbir şey ifade etmeyecek. Sen sadece benim kadınıym değilsin, Sylvie'sin. Arkanı kolluyorum dediğimde, bunu birlikte çalıştığın erkeklerden alışkın olduğun şekilde kastetmiyorum. Demek istediğim, erkeğin olarak arkanı kolluyorum, duygusal olarak da dahil olmak üzere yapabileceğim her şekilde sana göz kulak oluyorum. Demek Chelle'den hoşlandın. Bu sürpriz değil. Hoş biri. Ama bu lanet olası durumu ben kontrol ediyorum, böylece sana gelebilecek herhangi bir incinme ya da üzüntüyü kontrol edebilirim ve bunu durdurmak anlamında kontrol etmekten bahsediyorum. Şimdi benimle misin?"

Gözlerini tuttum ve bir seçeneğim olduğunu fark ettim. Sertliğimi koruyup bunu bir sorun haline getirebilirdim ya da Creed'in yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapmasına izin verebilirdim.

Kendi başının çaresine bakabileceğimi ve onun korumasının gereksiz olduğunu biliyordum. Bana sadece bunu bildiğini ama yine de pozisyonunu netleştirmesi gerektiğini söyledi.

Onun için erkeğim olarak benimle ilgilenmek, benim için baş belası statümü korumaktan daha önemliydi. Altı yıl boyunca bir kasırga atlatmışım ve hiç yara almadan çıkmamışım. Bu süreçte Creed benimle ilgilenmek için

yanımda olmamıştı. Onun için bu çok derindi. Dahası, ben şimdi olduğu gibi onun Sylvie'siydim ve o zamanlar da onun için Sylvie'ydim.

Buna ihtiyacı vardı. Geçerli olabilecek bir noktaya değinmeme gerek yoktu ama duyguları göz önüne alındığında, ne kadar geçerli olursa olsun, bu gereksizdi.

Creed'in bana bakan, beni koruyan o parçasının geri dönmüş olması da cidden çok iyi hissettiriyordu. Yükü taşıyabileceğimi kanıtlamıştım ama bu, yükü paylaşmanın ve iyiliğe karşılık verebilecek konuma geri dönmenin harika hissettirmedeği anlamına gelmiyordu.

Ben de seçimimi yaptım ve cevap verdim: "Seni anlıyorum. Ben de seni seviyorum Creed." "Ben de seni, güzelim." demeden önce yüzü gevşedi.

Gözlerimi kapattım, bu kelimeleri duydum, tenimi ısıttıklarını hissettim, her hecesini sevdim.

Bu bir hataydı. Silah aniden dağılmadan önce onları zar zor kapatmıştım. Çünkü karnımda bir omuz hissettim ve havaya kalktım. Çabucak toparlandım ama yere doğru düşmeden önce yeterince hızlı değildim, Creed benimle birlikte geliyordu ve kollarım otomatik olarak onu çevreledi. Yere düşmeden önce ellerinden biri başımın arkasını kavradı, sonra iki eli omuzlarıma gitti. Vücudu vücudumun geri kalanını aşağıda tutarken, elleri baskı uygulayarak omuzlarımı yere sabitledi.

"Sabitlendi," diye fısıldadı ve dudakları gülümsediğinde gözlerimin kısıldığını hissettim. "Ben kazandım."

"Hazır değildim," diye bariz bir şekilde belirttim.

"Sana bu gece meydan okuyacağımızı söylemiştim. Adil bir uyarı aldın ama önemli değil, her zaman hazır olmalısın."

Yanılmamıştı ve bu berbattı.

Gözleri benimkilerde gezinirken kaşlarımı çatarak yüzüne baktım, sonra ben üstte şekilde yuvarlandı.

Bir elini kaldırdı ve yüzümün bir tarafındaki saçları çekerek, "Hazır değilsin bebeğim, başka bir şey yapacağız" dedi.

"Seni yatağa bağlayıp istediğimi yapabilir miyim?" Ben denedim.

Sırıttı ve meme uçları karıncalandı ama "Hayır, bunu kazanmalısın" diye cevap verdi.

Kahretsin.

Diğer eliyle yüzümün diğer tarafındaki saçları geriye doğru çekti ve "Hazır değilsen yapmayız" diye tekrarladı.

Susturucu değildim ama bunun berbat bir şey mi olduğunu yoksa hayatımın deneyimini mi yaşayacağımı bilmiyordum. Bildiğim şey, Creed'e sadece iyi değil, olağanüstü bir şey yapması ya da işe yaramıyorsa geri çekilmesi konusunda güvendiğimdi.

Tüm bunları anlatmak için "Ben anlaşmadan dönmem" dedim.

Başını hafifçe yana eğdi ve yumuşak bir sesle "Hazır mısın?" diye sordu.

"Beni hazırlayacak mısın?" Tekrar sordum ve bir sırtıma daha aldım, bu seferki

çok farklı.

"Oh evet."

Bu bir başka meme ucu karıncalanmasına neden oldu ama bu meme uçlarımda durmadı. Güneye doğru gitti.

Bu yüzden benim "O zaman... evet. Hazırım," demem nefes nefese kaldı.

Elleri saçlarımda dolaştı, yüzü ciddi anlamda sıcak bir şeyle sertleşti ve dudakları "O zaman kalk, oturma odasına git ve soyun" diye emretti.

Haklıydım.

Cidden ateşli.

"Oturma odası mı?" Ben sordum.

"Bebeğim, ne dedim ben?" Creed karşılık olarak sordu. Gözlerimi dikip ona baktım, hâlâ ürperdiğimi hissediyordum. Sonra Creed'in dediğini yaptım.

* * * * *

Kanepenin arkasında dizlerimin üzerinde çırılçıplaktım. Creed önümde duruyordu ve üzerinde kot pantolondan başka bir şey yoktu. Bacaklarımı açmıştım ve Creed elini bacaklarımın arasına koymuş klitorisimle oynuyordu. Elimini onun sert kasıklarına dayamıştım ve ovuşturuyordum. Bu sırada uzun zamandır olduğu gibi sert, ıslak ve ateşli bir şekilde öpüşüyorduk.

Oynuyordu, acele etmiyordu, bana hiçbir şey vermiyordu, ipuçları, fısıltılı okşamalar, beni zorluyor ve elimden alıyordu, bu da beni bana verdiği kııntılar için mutlu ediyordu, aynı zamanda her şeye sahip olmak için çaresizdim. Bunu da uzun zamandır yapıyordu.

Söylemeye gerek yok, hazırdım. Dili ağzımda ve eli bacaklarımın arasındaydı ama parmaklarını ya da anatomisinin diğer kısımlarını içimde istiyordum ve onları nereye koyduğunu umursamadığım bir noktadaydım.

Ağzımı onunkinden ayırıp bu gerçeği ona söyleyemedim, o da ağzını benimkinden ayırdı ve birdenbire dizlerimin üzerinde ona dönük olmaktan kurtuldum. Dönmüştüm, dizlerim kanepenin arka kenarındaydı ve Creed'in eli kürek kemiklerimin arasındaydı, yüzüm minderlere dönük, kığım havada olana kadar beni aşağı doğru itiyordu. Bu daha önce bulunduğum bir pozisyon değildi ama biraz akrobatik olsa da rahatsız edici değildi.

"Bu şekilde kal, bebeğim. Hareket etme. Geri geleceğim," diye sertçe homurdandı ve ben tüm vücudumla ürperdim.

Buyurganlığı sevmezdim. Bana emir verilmesinden hoşlanmazdım. Kontrol edilmeyi sevmezdim.

Yani hiç kimseden, hiç kimseden değil ama Creed'den hoşlanmadım.

Yani bu *sıcaktı*. Phoenix sıcaktı. Oturma odasında yaptığınız o seksi hayatınız boyunca hatırlayın.

Dediğini yaptım ve Creed'in odadan çıktığını hissettim, sonra geri geldiğini ve arkamda pozisyon aldığını hissettim. Bir saniye sonra kanepeye çarpan bir şeyin yumuşak bir "funf" sesini duydum, sonra elleri üzerimdeydi, yağlı, kaygan, sıcak, *inanılmaz*.

Oh, evet. Haklıymışım. Bu çok ateşliydi.

Elleri belimin derisinde, sırtımda, yanlarımda gezindikten sonra kayboldu. Bir kapak patlaması duydum, yumuşak bir "funf" daha ve elleri geri döndü, daha kaygan, daha sıcak, her yerde dolaşıyor, tüm sırtımı, yanlarımı, kaburgalarımı, belimi ve yağı göğüslerime sürdüğü yerin etrafını yağlıyordu, başparmakları meme uçlarımda etrafında dolaşarak beni kıvrandırıyor. Şişeye geri döndü ve kalçalarımın üzerinden, uyluklarımda dış taraflarımdan aşağıya doğru daha fazla yağ sürdü.

O kalçalar titremeye başladı.

Şişeye geri döndüm, bir "funf" daha, sonra uyluklarımda iç kısımlarına ve kıkırdımın yanaklarına daha fazla yağ sürdüm.

Creed sesi sertleşerek, "Açıl bebeğim, bana her şeyini ver," diye mırıldandı.

Hiç tereddüt etmeden bacaklarımı açtım.

Kaygan eli kıkırdımın yarığının arasından, ıslaklığımın içinden ve zonklayan klitorisimin üzerinden geçerken minderlere doğru inledim. Parmağı yuvarlandı, nazik, yumuşak, akıl almaz ve ellerim dışarı kaydı, böylece parmaklarım tutunmak için kanepa yastığının kenarına kıvrılabildi.

"Elini buraya koyabilirsin Sylvie, parmağını burada istiyorum. Yumuşak, tatlı, böyle," bana dokunmaya devam etti, bana ne istediğini gösterdi. "Kendini boşalt bebeğim, memnun olmayacağım."

Bu da kabul etmeye istekli olduğum ama en iyisini yapabileceğimden pek emin olmadığım bir başka meydan okumaydı. Yine de deneyecektim. Gövdemi kanepeye dayadım ve elimi bacaklarımda arasına koydum. Creed'in parmakları benimkilere erişim sağladı ama gitmediler. Benimkini örterek, kendime dokunduğumu hissetti ve homurdanarak sert, kot pantolonla kaplı sikini kalçama bastırduğunda bundan hoşlandığını anladım.

"Sylvie'm," diye mırıldandı, diğer kaygan eli kaygan tenimde gezinirken, "çok güzel, çok tatlı, çok ateşli."

Tüylerim diken diken oldu, sert, zonklayan meme uçlarım kanepenin döşemesine sürtünerek daha sert zonklamalarına neden oldu ve Creed'in eli ıslaklığın içinden geçip uzaklaştı. Şişeye geri döndü ve yağın doğrudan tenime damladığını, omurgamdan aşağıya, kığımın yanakları arasından kayarak beni sırlıslıklaştırdığını hissettim. Daha fazla ürperme hissettim ve daha sert, daha derin bastırmamak, kalçalarımı elime doğru yuvarlamamak, ona doğru zorlamamak için her şeyi yaptım.

Yağ içindeydim, elleri de üzerimde hareket ediyordu, bastırıyor, daire çiziyor, parmakları kıvrılıyordu, böylece parmak eklemleri kaslarımın derinliklerine inebiliyor, beni aynı anda hem tahrik ediyor hem de rahatlatıyordu. Seksi bir masaj. Erotik bir masaj.

Bu gerçekleştiğinde, kaygan parmak ucu kığımın içinde kayarken onu almaya .

Bacak kaslarımın titremesi dışında vücudum gerildi, kığım refleks olarak yukarı kalktı, daha fazlasını almak için dışarı itildi ve parmağı biraz daha derine kaydı.

Kanepeye doğru bir inleme daha.

Tanrım, bu çok iyiydi.

Tanrım, bu nasıl iyi oldu?

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Creed'in kalın sesi bana doğru geldi. "Evet," diye nefesimi kanepeye verdim.

"Lütfen de, Sylvie."

Tanrım, bu daha da ateşliydi.

Çok uzun sürdü, ne kadar sıcak olduğunun tadını çıkardım ve bunu biliyordum çünkü parmağı dışarı kaydı.

Çılgınca, delice ama geri istedim.

"Lütfen," diye soludum, kığımı yukarı kaldırdım, bu bir davetti.

Eli yanağımda gezindi, parmaklarının ucuyla yanağıma kavradı ve sesi boğuklaşarak mırıldandı: "Güzel, güzelim. Şimdi elini çek, kanepeye tutun. Seni çalıştıracam ve sikimi istediğinde isteyeceksin ve bunu güzelce yapacaksın. Tamam mı?"

Dediğim gibi, bu otoriter Creed'i umursamadım. Asla olmaz. Hayatta olmaz. "Evet," diye cevap verdim hemen.

"Kendine dokunmayı bırak, Sylvie."

Tamam, lanet olsun. Bunu yapmak istememiştim ama yaptım.

Yapılacak en doğru şey buydu. Hemen ödüllendirildim. Elim uzaklaştığında, eli içeri kaydı ve bir parmağın kığımın içinde hafifçe kaydığını hissettiğimde amımı parmakladı.

"Daha fazlasını istiyorsan lütfen de," diye emretti Creed, parmaklarıyla bacaklarımın arasını sertçe sikerken.

"Lütfen," diye yalvardım, eliyle kalçalarımı hareket ettirdim ve o da bana daha fazlasını verdi. Tanrım, kahretsin, haklıydı. Bu harikaydı. İnanılmazdı.

Harika. Çok iyiydi,

Sanki derimden çıkacakmışım gibi hissettim.

"Daha fazla mı?" diye sordu.

Oh, evet. Daha fazla. Kesinlikle daha fazla.

"Daha fazla," diye soludum, kanepenin kenarına tutunuyordum, kumaş sert meme uçlarıma işkence ediyordu, bacaklarım titriyordu.

"Ne diyorsun?" Creed sordu.

"Lütfen," diye inledim ve o da gecikmedi, bana daha fazlasını verdi.

Ben sormadan yapmaya devam etti ve ben sınırdaydım, çok yakındım, çok yakındım ve o çekildi, klitorisimi çimdikledi, sonra parmakları uyluklarımın dış taraflarına sarıldı.

"Böyle gelmiyorsun bebeğim," diye hırladı. "Ben içindeyken boşalırsın."

"Kıçımı al," diye cevap verdim anında.

"Güzelce sor," diye emretti aynı hızla.

"Kıçımı al Creed, lütfen."

Ellerinin etimi sıkıştırdığını hissettim, "Parmağını klitorisine götür bebeğim. Ben kıçını sikerken sen de kendini boşalt."

Bana söyleneni yapmak için acele ederken neredeyse kanepenin önünden kayıyordum ve tüm vücudum titriyordu, hazırды, ateşliydi. Aletinin şık, yağla kayganlaşmış başının beni ittiğini hissettim, yavaşça, sertçe, geri, sonra daha fazla, nazikçe, dikkatlice ucuyla itene kadar, sonra yavaşça sonuna kadar içeri kaydı ve bana sahip oldu. Her parçamı. Henüz sahip olmadığı son parça artık Creed'in olmuştu.

"Kahretsin, her yerin çok güzel," diye inledi kıçımı sikmeye başlarken.

"Daha sert bebeğim. Kendini oraya götür."

Daha sert, daha derin bastırdım, yuvarlandım, eğildim, yumuşak, derin vuruşlarına doğru şaha kalktım, elleri kalçalarımın etrafında kıvrıldı, beni ona doğru çekti, aynı zamanda beni kanepede sabit tutarak itti.

İnşa edildi ve Tanrım, çok fazlaydı. Çok büyüktü. Dayanamadım. İçimi yakıyordu. Beni tüketecekti.

"Creed," diye soludum kanepeye, zevk kabardıkça panik yükseliyordu. Beni yok edecekmiş gibi hissettiren vahşi, sınır tanımayan bir zevkti bu ve koltuğa uzanmış bir elimin üzerine kalktım, kolum dikti.

"Kendin çalış Sylvie," diye homurdandı Creed, daha hızlı gidiyor, sabırsızlanıyordu, bir eli bacaklarımın arasını örtmek için kalçamın etrafından kaydı, içeri itti, yuvarlandı, sonra kıkımını tutarken parmaklarımızı seğırtti ve beni boğdu.

Başım geriye fırladı, kaslarım tutuldu ve hayatımda yaşadığım en yoğun, en güçlü, en olağanüstü orgazmı yaşarken çığlığım odayı deldi.

Creed beni sikmeye devam ettikçe, parmakları klitorisimde gezinmeye devam ettikçe ve bir orgazm diğerine dönüştükçe beni tutmaya devam etti. Creed'in diğer kolu kalçalarımın ön tarafına dolanıp beni kendine çektiğinde, kendini içime gömdüğünde ve onun derin, gürleyen iniltisini duyduğumda üçüncü orgazmımdaydım.

Kıpırdamadan durdum, kanepeye baktım, onu etrafımda, içimde hissettim, bunun iyi olacağını hiç düşünmedim, buna izin vereceğimi hiç düşünmedim, bir daha değil, asla ve işte oldu. Creed'le olan her şeyde olduğu gibi, ben ona güvenimi verdim, o da bana güzelliği verdi.

Yavaşça ve dikkatlice dışarı kaydı, sonra ayağa kalktım ve döndüm, dizlerim kanepenin arkasında, Creed'e dönüktü. İki elinin parmakları saçlarımın yanlarına ve sırtıma girip yumruk yapmadan önce ona bakmak için başımı zar zor geriye eğdim ve yüzü burnu neredeyse benimkine değecek kadar yaklaştı ve görebildiğim tek şey oydu.

"Artık hepiniz benimsiniz. Her santimine sahibim. Her santimetresine. Altı yaşındayken bana vermiştin ve hepsini sahiplenmem yirmi sekiz yılımı aldı ama artık benim Sylvie. Her..." parmakları saçlarımı nazıkçe çekiştirdi, "tek..." bir kez daha çekiştirdi ve gözleri gözlerime dikildi, "*santim*."

Vay anasını. Tarihin en büyük çoklu orgazmını yaşadıktan sadece birkaç dakika sonra beni nasıl tahrik edebilirdi?

"Anladığım *kadarıyla* kışla oynamayı *gerçekten* seviyorsun," dedim usulca ve gözlerinin parlamışını izledim.

Sonra başı geriye kaydı, elleri boynumun yanlarına doğru kaydı ve "Ben gidip şu prezervatifle ilgileneceğim. Sen yatağa . Yağı da yanında götür. Daha işimiz bitmedi."

Mükemmel.

Bu beni tüm vücudumla ürpertti.

Sırıtarak uzandım, başını tuttum, kendime doğru çektim ve üzerine sıcak, ıslak, uzun bir tane bıraktım.

Onu bıraktım, koltukta ayağa fırladım, koltuktan yere atladım, yağı kaptım ve odadan dışarı fırladım, saçlarım uçuşuyordu

Arkamda, her saniye Creed'in gözlerinin beni izlediğini biliyordum.

* * * * *

"Aman Tanrım. *Aman Tanrım!*" Geceki altıncı orgazmım içimi parçaladığında haykırdım, ağzı beni yutarken parmaklarım Creed'in saçlarında kenetlendi.

Cidden, adamım kafa verme ustasıydı. Cidden.

Ben aşağı inerken, burnu ve dudaklarıyla karnımı okşadığını hissettim. Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve ben hala orgazmın sancıları içindeyken bacaklarımı omuzlarından sıyırdığını ve şimdi kollarını iki yanımda yatağa dayadığını gördüm ama ellerim hala saçlarında kenetliydi.

Yavaşça çekiştirdim ve başı yukarı kalktı. Onu içime çektim.

Yara izi ve her şeyiyle çok güzeldi.

Bunu ona söylemek için ellerimden birinin parmaklarını yüzüne doğru kaydırdım, uçlarını elmacık kemiği boyunca gezdirdim, burnundan aşağıya inerek alt dudağının çizgisini takip ettim. Parmaklarımı üst dudağındaki yara izinin üzerinden geçirdim, sonra tekrar elmacık kemiğindeki yara izinin üzerinden, şakağından ve saçındaki beyaz çizgiden geçirdim. Bunu tamamladıktan sonra diğer elimle alnına düşen saç tutamını yana doğru kaydırdım ve beklediği gibi saç tutamı eski yerine düştü.

Creed' iri bedeni üzerime doğru kayarak yerleşip beni sarmaladığı için tekrar deneyemedim.

Bir elini altıma bastırdı, böylece bir kolunu yatağa dayadı ama beni tutmaya devam ederken diğer eli başımın yan tarafına doğru kıvrıldı, başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezindi ve konuştu.

"Daha önceki yorumuna cevap vermek gerekirse, güzelim, evet, daha önce de belirttiğim gibi, kışla oynamayı seviyorum. Ama düşündüğün gibi değil. Sıkıdır, iyi hissettirir, kesinlikle, ama mesele bu değil. Bu güvenle ilgili. Paylaşmakla ilgili. Vermekle ilgili. Çoğu insan için bu, çekingenliğinizi kaybetmek ve kendinizi bir sonraki yakınlık seviyesine açmakla ilgilidir. Ve seninle," sesi alçalırken yüzü daha da yaklaştı, "senden alınanı geri vermemle ve bunu yapmam için bana güvenmenle ilgili. Bu çok büyük bir şey değildi. Bu çok büyük bir şeydi, bunun için bir kelime yok ama buna en yakın gelebileceğim şey güzel olduğu."

Haksız değildi, ben de kabul ettim, "Çok güzeldi bebeğim." Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Ve sen de öylesin."

Creed'in zaten sıcak olan gözleri daha da ısındı ve sırtarak, "Meydan okumayı kaybetme konusunda sözünden dönmediğine sevindim," demeden önce içimi ısıttı.

Ben de sırttım. "Ben de."

Başparmağı yüzümde, elmacık kemiğimde, çenemde ve dudaklarımda gezinirken gözleri onu izledi ve sırtışı soldu.

Sonra bakışları tekrar bana döndü.

"O ay seni takip ediyordum, seni izliyordum, nasıl yaşadığını, giyindiğini, ne yaptığını görüyordum, bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum. Ama ne olduğunu bilmiyordum. Dixon'la birlikte olduğunu ve onun seni aldattığını, sana iyi davranmadığını düşündüm. Bildiğim tek şey, babanın yalan söylediği ve senin mutlu olmadığını."

"Aslında mutluydum Creed," diye nazıkçe karşı çıktım.

"Mutlu olmayı hak ettiğin şekilde değil," diye karşılık verdi hemen.

Buna bir cevap vermedim çünkü cevap vermeme gerek yoktu. O haklıydı.

Bakışlarımı tutmaya devam etti ve "Mutlu olmana sevindim, Sylvie'm" diye fısıldadığında bakışlarının ardında yatanı okuduğunu biliyordum.

Bana verdi, vermeye devam etti, açık, dürüst, her şeyi ortaya koydu, ben de dudaklarımı yaladım ve ona geri verdim. "İstediğim tek şey üzerimde yatıyor, beni mutlu ettiğin için teşekkürler Tucker Creed."

Creed, Creed olarak, vermeye devam etti.

"Hemen arkadayım, bebeğim."

Tamam, kahretsin, Tanrım, *kahretsin!*

Bu adamı seviyordum. Bunu biliyordum ama o zamanlar genç olduğum için anlamıyordum.

Şimdi

yaptım.

Ben *de*

öyle.

Büyük ihtimalle gözyaşlarına boğulmamı ve koca bir kız gibi hüngür hüngür ağlamamı içermeyen sulara doğru yol almamızın zamanı gelmişti.

"Bu gece patron sensin, planın nedir? Yağlanmış bir şekilde mi uyuyacağız yoksa uyumadan önce duş mu alacağız?"

"Çarşaf lar durumda. Duş değiştirmemiz gerekir yoksa tekrar yağlanırsınız."

Bu doğrudu, bu yüzden ona karar vermesi için gereken bilgiyi verdim, "Bildiğim bir şey var, bu gece çarşaf ları değiştirmeyeceğim."

Creed gülümsedi. "O zaman yağlanmış olarak uyuruz."

Benim işime yaradı.

O kendi ışığına yuvarlandı, ben kendi ışığıma yuvarlandım ve yatağın ortasına geri çekilip Creed'in yanına sokulmadan önce zar zor çıkardım.

Yorgun, rahatlamış, gevşemiş bedenim uykulu hissediyordu. Zihnim hissetmedi.

Bir ay boyunca beni takip ettiğini düşünüyordum ve roller tersine dönseydi ve onu tekrar bulan ben olsaydım nasıl hissederdim diye merak ediyordum. Ne yapardım? Uzak durmak ve yaklaşmamak ne kadar zor olurdu, özellikle de beni kendi isteğiyle terk etmediğini, buna zorlandığını keşfedersem.

"Bunu nasıl yaptın?" Karanlıkta boğazını sordum.

"Neyi?" Creed karşılık verdi.

"Beni takip et, beni izle, eşyalarımı karıştır ve uzak dur? Eğer ben olsaydım _"

Sözümü kestiğinde sesinde bir parça mizah ve bir parça da sertlik vardı.

"Beni vuracaktın."

Başımı arkaya eğdim ve gölgeli yüzüne sııttım. "Evet. Ama bunu anlasaydım, olduğu gibi olduğunu öğrenseydim, bunu yapamazdım."

Beni saran kolları, sıcak ve sert bedeninin daha da derinlerine çekerken, sessizce cevap verdi: "Eğer sen olsaydın, yara izi dışında değişmezdim. Yaşlandım ama değişmedim. Yaklaşmayı geciktirmek için bir neden olmazdı. Sen..." diye devam etti ve bir daha konuşmadı.

"Değiştim ve bu seni korkuttu mu?" Tahmin ettim.

"Yaptın ve yapmadın ama yaptığın şekilde yaklaşımımın temkinli olması gerekiyordu. Bu sert deri, bu keskin kenarlar, her ikisi de bir adamın bir ömür boyu çalışıp kıramayacağı, dikkatli ilerleyebileceği ve yine de parçalara ayrılabilceği bir şekilde sahiptin. Seni geri istiyordum ve bunu başarmak için doğru yolu bulmam gerekiyordu. Evine gittiğimde kolyelerimi sakladığını gördüm, bu yüzden umutluydum ama hemen harekete geçemeyeceğimi biliyordum. Sendeki değişimi neyin zorladığını anlamam ve bir plan oluşturabilmem için bunu senden öğrenmem gerekiyordu." Elleri hâlâ kaygan olan sırtımda gezindi. "Ben de öyle yaptım."

Ve bunu yaptığına sevindim.

Yaklaştım ve yumuşak bir sesle "Öldürdü" dedim.

Elleri hareket etmeyi bıraktı, böylece kolları sıkıca sarılabildi. "Evet, seni izliyorum. Seni takip ediyorum. Eşyalarını karıştırıyorum. Hayatını bilmek

Bana söz verildiği gibi gitmedi ama iyi olmayan bir şey oldu, evet. Öldürdü amina koyayım."

Gözlerimi kapattım ve yüzümü boğazına dayadım.

"Bu da bitti," diye devam etti.

"Bitti," diye kabul ettim, ona sıkıca sarıldım.

"Ve sonuç olarak, Kentucky'de bensiz iyi bir hayat yaşamadığın ama bir yaklaşıma açık olduğun anlamına geliyordu. Bir süre için berbat olabilirdi ama şimdi ikimizin de asla sahip olamayacağımızı düşündüğümüz bir geleceğimiz var, bu yüzden her lanet dakikaya değdi."

Ne yaptığını, beni izlediğini, takip ettiğini deneyimlemedim ama bu konuda da haklı olduğundan şüpheleniyordum.

"Evet," diye cevap verdim sessizce.

"Evet," diye tekrarlayarak beni daha da yakınına çekti.

Kollarına uzandım ve verdiğimi biliyordum. Ona izin verdiğimi biliyordum. Bunu anladığını ve bunun onu mutlu ettiğini biliyordum.

Ama her şeyi anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Ben de ona verdim.

"Creed?" Ben seslendim.

"Tam buradayım bebeğim," diye fısıldadı.

Evet, . Tam orada. Şimdi ve sonsuza dek.

Şimdi ve sonsuza dek.

Başımı eğerek burnumun köprüsünü çenesine dayadım ve fısıldadım: "Geleceğimizde ne olursa olsun, şansımız iyi gitse de boka dönse de, şu andan itibaren bu dünyadaki son anına kadar seni sevdiğimi ruhunun derinliklerine kadar bil. Sana güveniyorum. Beni mutlu ediyorsun. Senden başka kimse olmadı ve asla olmayacak. Tamam mı?"

Başını kaldırdığını hissettim, sonra yüzünü boynuma gömmek için hareket ettiğini hissettim ve tenime doğru mırıldandığında sesi hırçındı, "Tamam, Sylvie'm."

Nefes aldım ve dudaklarımı boynunun derisine değdirmek için uzandım.

Arkasına yaslandı, beni kendine yakın tuttu ve nazikçe, "Uyu bebeğim," dedi. "Tamam, Creed."

Creed'in kollarında, onun sevişmesiyle doymuş bir halde, yarın ona uyanacağımı bilerek, zihnim boşaldı ve bütün gece yaptığım gibi, emredileni yaptım ve uyudum.

Yirminci Bölüm

Birkaç Ay Daha

Kentucky'de serin bir bahar akşamı, on yedi yıl önce, Creed yirmi üç, Sylvie on yedi yaşında...

"Ondan nefret ediyorum."

Creed'in eli yatıştırıcı bir şekilde omurgamdan yukarı kayd. "İsteddiğini biliyorum."

Gece geç bir saatti ve Creed'in ikiz yatağında karanlıkta yatıyorduk. İyi bir gün geçirmemiştım.

Her şey annemin yıllar sonra ilk kez beni arayıp kocasından boşanacağını söylemesi ve mezun olduktan sonra Kaliforniya'ya gelmek isteyip istemediğimi sormasıyla başladı.

Bunun üzerine ona yıllarca onsuz yaşadığımı, beni babama ve üvey canavara bıraktığını ve şimdi yine yalnız ve kimsesiz kalmakla karşı karşıya olduğunu ve bana ihtiyacı olduğunu, çünkü ona ihtiyacım olduğunda beni terk ettiğini, bu boşluğu doldurmak için müsait olmadığımı söyledim. Ben farklı kelimeler kullandım ama o beni anladı ve beni babamın büyüttüğünü, tıpkı babam gibi olduğumu görünce şaşırmadığını söyledi.

Sonra telefonu kapattı.

Annemle *harika* bir telefon buluşması. Hayır.

Buraya gelmeden önce Creed'i arayıp annemle yaptığım konuşmayı anlattığım için, günümü daha iyi hale getirmek için bizi şehre bir buçuk saat götürdü, böylece gerçek bir randevuya çıkabilecektik ve görünmeyecektik.

Bu benim günümü daha da güzelleştirdi tabii ki. Creed annesinin yeni bir adam bulduğunu ve gecelerini onun evini ve hayatını mahvetmekle geçirdiğini paylaştığında daha da iyi oldu, bu da akşamlarımızın ondan uzak olacağı anlamına geliyordu.

Ayrıca evini satışa çıkarmak için bir emlakçıyla konuştuğunu da paylaştı. Ayrıca annesine bunu yapacağını ve annesinin kendini toparlaması, bir iş ve kalacak bir yer bulması gerektiğini çünkü kendi evine taşınacağını söyledi.

Sarhoş olduğu ve otlakçılık yapacağı yeni bir adam olduğu için tepki vermedi. Adamını kullandığında ve o da onu gönderdiğinde tepki verecekti ama o zamana kadar umarım çok geç olurdu.

Winona Creed hakkında böyle hissetmemem gerektiğini biliyordum. Creed'in onu kazıyıp atmasını istememem, hatta bunu yapmadan önce dilemem gerektiğini biliyordum.

Çünkü gidiyorduk. Bunun beni iyi bir insan yapmadığını biliyordum. Ama o Creed için hiçbir Şey yapmamıştı, bu yüzden ben de karşılık vermenin adil bir oyun olduğunu düşündüm.

Randevumuzdan sonra, arabamın yanında pştkten sonra ve eve gittikten sonra, günüm Creed tarafından kurtarıldı (her zamanki gibi), babam ve üvey canavarın kavgası beni uyandırdığında her Şey yeniden karıştı.

Her zamanki gibi gürültülü ve hırçındı, sonra bir gümbürtü duydum ve yılların deneyimiyle bunun duvara çarpan stepmonster gümbürtüsü olduğunu biliyordum, merdivenlere ya da yere çarpan stepmonster gümbürtüsü değil.

Ben de her zaman Şeyi yaptım. Kalktım. Giyindim. Gizlice ıktım. Ve Creed'e gittim.

şimdi yatağında yan yatmıştım, yanağım gğ्सnde, kolum karnında, kolu altımda, kıvrılmıştım, parmaklarım okşuyordu ve bacaklarımız birbirine dolanmıştı.

"Ben de nefret ediyorum," dedim.

"Ondan nefret etmemelisin, güzelim. Ona acıyorum ama ondan nefret etmek için bir neden yok."

Ayağa kalktım ve gölgeler içindeki güzel yüzüne baktım. "Onun peşinden gitti. Annemle olan evliliğini bitirdi. Alacağını düşündüğü Şeyi alamadı ama adamın ona verebileceği Şeye sahip olabilmek için kaldı. O bir ayyaş. Sefil durumda ve dünyada ona çöp gibi davranmasına ve onu dövmesine değecek kadar ayakkabı, çanta ve mücevher yok."

Creed, "Gidecek hiçbir yeri yok," diye belirtti.

"Beyni ve bacakları çalışıyor, gidecek bir yer bulabilir," diye karşılık verdim.

Creed'in kolu bana sıkıca sarıldı ve yüz yüze gelmemiz için beni yukarı ve kısmen vücudunun üzerine çekti.

"Sen bunu kolay görüyorsun ama babanın eli çok uzun," diye hatırlattı ama ben başımı salladım.

"Bu gece ne hakkında kavga ettiklerini sana söyledim Creed. Yeni bir kadın daha bulmuş ve onu saklamaya bile alışmıyor. O giderse üvey canavarı zlemeyecek. Sadece onun yerini alacak. Pozisyonunu korumak için her Şeyi yapmaya hazır ve bu ılgınlık."

"Sana yle geliyor bebeğim, ama öyle değil. Bundan daha büyük bir Şey var, yıllardır ona yaptıkları, kafasını ." Koluyla beni sıktı. "Seni anlıyorum, onun hayatına nasıl girdiğini. Bu hiç hoş değildi ama ceza suça değmez. Onu hatırlıyorum, çok eskiden, bir yolunu bulup içeri girmeden ve onu aşağı çekmeden önce. Kız

bir şey. Şimdi kırıldı. Tek bildiği onunla yaşadığı hayat. Hiçbir yeteneği yok, on yılı aşkın süredir çalışmıyor. Harika bir evi, harika bir arabası, harika kıyafetleri, şehirde statüsü var ve baban güçlü bir adam. Bulduğumuz yerden bakabilir ve hiç şüphesiz bilmediği şeytanın bildiği şeytandan daha iyi olduğunu söyleyebiliriz. Tüm bu pisliklerin altında o kadar derinlere gömülmüş ki, bunu bu şekilde görmesine imkan yok."

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama Creed haklıydı, bu yüzden kabul etmedim ve yanağımı tekrar onun göğsüne yasladım.

Creed'in eli tekrar sırtımı okşamaya başladı.

Sonra temkinli bir sesle sordu: "Baban seni hâlâ mu?" Ne sorduğunu biliyordum.

Babamın davranışları uzun zamandır beni korkutmayı bırakmıştı ama son zamanlarda farklıydı. Garipti. Kablolu. Gözleri hoşlanmadığım bir şekilde parlıyordu.

Bunu daha önce de görmüştüm, sık olmasa da yıllardır oluyordu. Değişim. Normalden daha enerjik ve mutluydu. Şimdi, bu çok daha fazla oluyordu ve bazen, o şekilde olmadığında, tedirgin, gergin görünüyordu.

Ayrıca çok sayıda gizli telefon konuşması yapardı. Eğer onun bulunduğu bir odaya girerseniz ve telefonla konuşuyorsa zıplardı ve bunu sanki suçluymuş gibi yapardı.

O öyle biri değildi. Asla. Havası vardı. İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü, nasıl davrandığını, ne söylediğini umursamazdı. Hiçbir şey saklamazdı. Şimdi öyleydi ve üvey canavarla kavgaları çok daha sıkı. Araları hiç düzelmedi ama bu ikisi rutin bir düşmanlığa dönüşmüştü. İşler çirkinleştğinde genellikle sadece adam eve sarhoş geldiğinde ya da kadın onun kendisini aldattığını öğrendiğinde oluyordu.

Bugünlerde bu hep oluyordu. Creed'e

"Evet," dedim.

"Uzak dur güzelim," diye öğüt verdi

Creed. Başımı salladım, yanağımı göğsüne yasladım.

Bunu yapabiliyordum. Yıllardır yapıyordum. Birkaç ay daha yapabiliyordum.

"Biliyorsun," dedim göğsüne, "küçüklüğünden beri bu yatağı kullanıyorsun. Daha büyük bir yatak almalısın."

"Birkaç ay sonra, biz gittiğimizde ikimiz için de tane alacağım."

Gördün mü?

İşte . Creed beni daha iyi hissettiriyordu.

Göğsüne doğru gülümsedim.

"Yakında," diye başladım, "pencereleri açmak zorunda kalacağız. Böyle yatarsak cırcır böceklerini duyarız. Gölde buluşacağız, kurbağaları duyacağız."

Eli okşamayı bıraktı ve "Evet" diye mırıldanırken kolu etrafımda kıvrıldı.

"Kısa süre sonra, artık gizlice girmek yok. Akşam yemeği için bir buçuk saat araba kullanmak yok. Sadece sen ve ben, büyük bir yatak, yeni bir köpek yavrusu, sonra Kara ve Brand ve büyük mutlu bir aile."

Kolu sıkılaştı, beni yukarı ve üzerine çekti, böylece tekrar yüz yüze geldik ve sessiz bir şekilde "Evet" diye tekrarladı.

Yüzü sadece ay ışığıyla aydınlanıyordu ama yine de saçlarının alnına döküldüğünü görebiliyordum. Elimi kaldırıp saçlarını uzaklaştırdım ve sırtüstü yattığı için ilk kez saçları koyduğum yerde kaldı.

Bu beni neredeyse gülümsetecekti ama söylemem gereken şey bunu yapmamamı sağladı. "Geri dönmek zorundayım."

"Biliyorum."

Creed'in kolları bana dolanmadan önce iç çektim ve Creed'in de aynısını yaptığını hissettim. Çoğunlukla üstte olacak şekilde beni yuvarladı ve beni yavaş ve tatlı bir şekilde öptü.

Veda öpücüklerinde iyiydi. Harikaydı. Muhteşemdi. Onlardan çok vardı.

Çok fazla.

Gün gelip de onları az ve çok uzakta bulduğumda mutlu olurdum.

Creed açık bir isteksizlikle ikimizi de yatağından kaldırdı ve ben ceketimi giyene kadar bekledi. Sessizce, el ele evden çıktık ve ormanın içinden geçerek arka kapıma doğru yürüdük.

Orada, her zaman olduğu gibi beni durdurdu, bana döndü ve son zamanlarda her zaman olduğu gibi alçaktan eğildi, elleriyle yüzümü çerçeveledi ve beni hafif ve tatlı bir şekilde öptü.

Farklı türde bir veda öpücüğü, onun kadar iyi değil ama onun kadar değerli. "Yarın görüşürüz Creed," diye fısıldadım.

"Yarın, bebeğim," fısıldadı.

Ona sıırttım ama bunun sahte olduğunu biliyordum. Creed de biliyordu.

Ama yine de başka seçeneğim olmadığı için gitmeme izin verdi ve ben de başka seçeneğim olmadığı için gittim. Birkaç ay daha.

Sadece birkaç tane.

O zaman Creed ve ben özgür olacağız.

Bölüm Yirmi Bir

Domates, Toe-mah-toes

, altı gün sonra.

Creed yüzüstü yatıyordu, ellerini yastıkların altına sokmuştu, bacakları eğikti, yüzü bana dönüktü, gözleri kapalıydı.

Hâlâ uyuyordu.

Yatağın yanında dizlerimin üzerine çökmüş, onu izliyordum.

Yorganı beline kadar çekmişti. Altında yatanın çıplak olduğunu biliyordum ama o tarafa baktığımda tek gördüğüm gölümüz, iskelemiz ve sırtına çiçeklerle yazılmış ismimdi.

Bir elimi kaldırarak kürek kemiklerinin arasından başladım ve bir parmak ucumu omurgasından aşağıya doğru hafifçe gezdirdim, oraya vardığımda "e" ile başlayarak ismimi geriye doğru takip ettim. İlk dokunuşumda uyandığını biliyordum ama acele etmedim, dövmeyi ve parmağımın hareketlerini inceledim. "S" harfini bitirdiğimde, parmağım kışının üstünden aşağıya doğru kaydı ve yorganı da benimle birlikte götürdü.

İnce, yontulmuş arkasını ortaya çıkarırken vajinamın kasıldığını hissettim ve sırtına, dövmesine, gözlerine kaydı, şaşırtıcı maviliklerini üzerimde gördüm. Hareket etmemişti, sadece gözleri bana kaymıştı ve gözlerindeki bakış içimi titretti.

Tanrım, yüzüstü yatarken nasıl bu kadar ateşli olabiliyordu? Bilmiyordum. O yaptı işte.

Bu Creed'di. "Hey," diye fısıldadım.

"Hey," diye fısıldadıktan sonra hızla hareket etti.

Kolunu hızla uzatarak beni ensemden yakaladı. Beni kendine doğru çekti ve sert ve ıslak bir şekilde öptü.

Elinin boynumdaki baskısını azaltarak üç santim geri gitmeme izin vermeden önce son derece hoş bir vajina spazmı daha yaşadım.

Bunu yaptığında, "Umarım yanımda uyumana hiç ama hiç alışamam. Umarım senin yanında uyanmaya hiç ama hiç alışmam. Ve umarım bana verdiğin her öpücüğün ne kadar saf bir güzellik olduğunu düşünmeyi hiç ama hiç kaybetmem."

"Tanrım, Sylvie" diye mırıldanmadan önce hâlâ hafif uykulu olan gözlerinin parlamışını izledim.

Bakışlarını tuttum ve yumuşak bir sesle uyardım: "Her zaman hazır olmalısın."

Geriye doğru uçmadan önce kaşlarının birbirine yaklaştığı bir nanosaniyeyi yakaladım. Tutuşundan kurtuldum, çabukluğum ve momentum sayesinde sırtımı yere vurduğumda bacaklarımı ve kalçalarımı kıvrıp geriye doğru takla atabildim. Yatağın kenarına ayaklarımın üzerine düştüm. Aşağı uzanarak yatağın altında sakladığım iki Nerf blasteri ve bir sürü cephane paketini aldım. Silahımı kaldırıp nişan almadan önce oyuncak silahlardan birini birkaç şarjörle birlikte yatağın üzerine attım.

Creed'in karşı çıkmasını bekliyordum. İş yerinde oynamadığını söyledi. Bu hiç eğlenceli olmazdı.

Neyse ki, sahte silahımı kaldırdığım anda bu açıklamasından vazgeçti. Bunu biliyordum çünkü kolu dışarı fırladı, silahı kaptı ve yuvarlanarak yatağın diğer tarafında gürültüyle kayboldu.

ki, tüm bunları ben daha tek bir atış bile yapamadan ! Kahretsin!

O iyiydi. Nerf'te bile!

İç çamaşırlarımı ve tişörtümü giyerek kapıdan dışarı fırladım, önümü pervazın yanındaki duvara yapıştırdım ve etrafıma bakındım, kendime ve silahıma.

Bir Nerf dartı yanımdan geçti, o kadar yakındı ki havanın vızıltısının yanağımı öptüğünü hissedebiliyordum.

Kahretsin!

Cidden iyiydi.

Geri çekildim, iki el ateş ettim, Creed'in hareket halinde olduğu anlamına gelen ağır ayak sesleri duydum, bu yüzden siper bulmak için koridordan aşağı koştum.

Oturma odasına gittim ve kendimi kanepenin arkasına attım. Şarjörlerden birini külotumun içine soktum, diğerini elimde tuttum ve Creed'in koridordan geldiğini duyduğumda, kapıya nişan alarak ayağa kalktım.

Solmuş kot pantolonunun sadece bir kısmını giymişti ve ben de hemen bir dart yağmuru başlattım. Biri Creed'in omzundan, diğeri kolundan sekti ve Creed ateşe karşılık verip bir koltuğun arkasında kayboldu.

Kanepenin arkasına saklandım, yeniden doldurdum ve çömelip arkadan baktım ama Creed'i göremedim. Biraz daha doğrulup geri çekildim, girişe doğru yönelirken silahımı ona doğrulttum.

"Miyav" diye bir ses duydum ve girişte oturmuş bana bakan Gun'a bir bakış attım.

Onun "miyavlaması" "ne yapıyorsun lan?" miyavlaması değildi. Benim tuhaf davranışlarıma alışkındı. Gerçi daha önce hiç Nerf savaşı yapmamıştım.

Evdeki kaçık davranışlarım her yere yayılmıştı, o yüzden telaşlanmadı. Onun "miyavlaması" "beni ne zaman besleyeceksin?" miyavlamasıydı.

Creed'in arkasına baktım, hâlâ geri geri giderken, "Bir saniye, Çavuş," diye mırıldandım.

"Miyav," diye cevap verdi, sahte silah oyunlarından ya da tekme tokat annesiyle devasa bir alfanın Nerf dövüşüne tutuşmasından etkilenmemişti. Tek umursadığı aç olduğuydu.

"Söz veriyorum," dedim ve Creed'in koltuğun arkasından ateş ettiğini gördüm, çömelmiş, silahını kaldırmış ve bana doğru ateş ediyordu.

Biri karnıma isabet etti ve yemek odasında kaybolmadan önce ben de üç el ateş ettim.

Creed'in "Gut shot," dediğini duydum ve haklıydı. Eğer kurallar olsaydı, ki neyse ki yoktu, o kazanmıştı.

Ama ben çok eğleniyordum. "Hâlâ ayaktayım!" Ben de bağırdım.

Mutfığa gittim, barın arkasına saklandım ve Creed içeri girdiğinde silahımı kaldırmış, bara dayanmış, gözlerimi kapıya dikmişim. Yemek masasının arkasına saklanmadan önce ondan ve benden bir ateş yağmuru daha geldi.

O anda kıyamet koptu. Nerf dartları yemek masasına çarpıp kağıtları uçuruyor, Nerf dartları bara çarpıp kafamın üzerinden uçuyordu. Her yerdeydiler.

Öyle bir noktaya ki mermim kalmamıştı ve Creed'in de kalmadığını biliyordum çünkü ateş etmeyi bırakmıştı. Yeniden doldurmak için dart kapmak üzere mutfak zemininde koşuştururken, Creed'in yemek odasında hızlı ve gürültülü adımlarla ilerlediğini duydum.

Kahretsin, saldırıya geçmişti.

Nerf bitti, el ele gidiyorduk. Harika!

Silahı bir kenara attım, çömeldim ve barın etrafından dolanırken ayağa fırlayıp kendimi ona doğru fırlattım.

Ona tam isabet vurdum. Bir kolumu boynuna, diğerini de sırtına doladım, tutundum ve ağırlığımı alınca bir adım geriye düştü. Bir baldırla bacaklarını yuvarladım ve dizlerinin arkasına vurarak birini dışarı çıkarmayı başardım. İri vücudu yana doğru eğildi, kolları bana dolandı ve mutfak zeminine düştük, Creed'in omzu ağır bir şekilde zemine çarptı, ben de ağır bir şekilde Creed'e çarptım.

Avantajlı bir pozisyon elde etmek için hareket ederken bile, "İyi misin?" diye sordum. Cevabı beni sırtüstü yatırıp ağırlığını üzerime vermek oldu. O iyiydi.

Ben onu itmeden önce yerleşmeye fırsat bulamadı ve böylece boğuşma başladı. Creed geri çekilmedi, ben de çekilmedim ve ben, tamamen şaşırtıcı olmayan ama aynı zamanda sinir bozucu bir şekilde, karnımın üzerinde mutfak zeminine sabitlenmeden önce homurdanıyor ve ağır nefes alıyorduk.

Kahretsin!

"Vermek mi?" Creed sordu.

"Hayır," diye ağır bir nefesle cevap verdim, sırtımı kamburlaştırdım ve bir dizimi kaldırıp ağırlığımı kullanarak onu savurmak için altına almaya çalıştım.

"Bebeğim, sen yenildin," diye beni bilgilendirdi.

"Hayır, değilim" dedim, ağırlığına karşı zorlanarak.

Kalçaları kaydı, sonra külotum aşağı çekildi ve tamamen hareketsiz kaldım, böylece vücudum mamut gibi hoş bir vajina spazmıyla sarsılmanın tadını çıkarabildi.

"Vermek mi?" Creed tekrar sordu.

"Hayır." Bu kez nefes nefese kalmıştı.

Eli bacaklarımın arasına girdi, parmağıyla klitorisimi yokladı.

Kahretsin, bu iyi hissettirdi.

Kalçalarım sarsıldı.

"Vermek mi?" diye sordu, şimdi sesi tamamen sertti, pürüzsüz değildi, tamamen ateşliydi. Oh, evet. Verdim.

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Lütfen, Tanrım, bana regl olmadığını söyle."

Son birkaç gündür regl olmuşum, normalde eğlenceli olmayan bir durumdu, regl sırasında seks yapmayı sevmediğim için gerçekten eğlenceli değildi, bu da Creed'le seks yapamadığım anlamına geliyordu. O beni parmaklarıyla boşalttı, ben de onu elimle ve ağızımla boşalttım ama aynı şey değildi.

Şimdi geri dönmüştüm.

"Evet," diye tekrar nefes aldım, parmağı geri çekildi ve derinlere daldı.

Güzelmiş.

Yere doğru inledim.

Artık onun için hazırdım. Dört gün olmuştu. Ona içeride ihtiyacım vardı.

Creed, "Şimdi, lütfen, Tanrım, bana mutfakta bir prezervatif zulası olduğunu söyle," diye devam etti.

Ne yazık ki yapmadım ama beni becerdikten sonra onları evin her yerine saklıyordum. Koltuk minderlerinin altına. Masaların altlarına bantladım. Evimde prezervatifin ulaşamayacağı bir santim bile yer yoktu.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Siktir," diye kırptı ve parmağının dışarı çıkmaya başladığını hissettim.

Başımı çevirdim ve omzumun üzerinden ona baktım. "Yapma. Bekleyemem Creed. Beni şimdi becer ve çekil. Güzel olacak."

Yüzü benimkine yaklaşırken parmağıyla tembel tembel vuruşlar yaptı ve "Bebeğim, çekip çıkarmak işe yaramıyor" dedi.

"Şansımız döndü. İşimize yarayacak."

"Sylvie, regl dönemini yeni bitirdin ama dışarı çekmek işe yaramıyor. Regl döneminden bir gün sonra bile, işi şansa bırakmayalım."

Ağzının hareket ettiğini gördüm ama konuştuğundan emin değildim ve bunun nedeni hissettiklerime odaklanmış olmamdı.

Tanrım, Tanrım, tembel tembel okşaması bile, sikinin olmaması ama yüzünün bana bu kadar yakın olması, parmağının içimde olması bile bana bir numara yapıyordu.

Ona ihtiyacım vardı. O kadar çok ki, bu saçmalığa odaklanamıyordum. Hemen yolumuza devam etmeliydim.

Bunu yapmak için, "Tamam, işe yaramıyor ve beni hamile bırakıyorsun. İkimiz de çocuk istemiyor değiliz. Olur böyle şeyler, üzülmem."

Parmağı

hareketsiz kaldı.

Hayır! Hayır!

"Creed," diye fısıldadım ve sesim olduğu gibi çıktı. Bir yalvarış.

Ayağa kalkmaya başladım ama daha önce hiç duymadığım sert, alçak, titreşimli bir hırıltı olan sesi beni durdurdu.

"Şimdi hamile kalmak mı istiyorsun?"

Söylediği sözler, ses tonu bir mucize yarattı. Beni bedenime olanlardan çıkarıp konuşmanın içine soktu ve ne söylediğimi fark ettim.

Söylediğimde, her kelimesinde ciddi olduğumu fark ettim. "Kesinlikle."

Creed gözlerimin içine

baktı. Ben de ona baktım.

Sonra parmağı kayboldu ve ben inledim. Kaybetme hissi, külotumu geri çekip, beni kaydırıp, yuvarlayıp sonra da kaldırdığında kısa sürdü.

beni kollarına aldı. Ayağa kalktığımızda hareket etmeye başladı, beni bir damadın gelinini eşikten geçirmesi gibi taşıyordu, adımları uzun ve hızlıydı, hedefi açıkça yatak odasıydı.

Kollarımı omuzlarına doladım ve "Creed, nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Seni yatağına götürüyorum. Bir bebek yapacağız Sylvie, bunu sevişerek yapacağız. Mutfakta sevişerek değil."

Elim kendiliğinden boynundan saçlarına doğru kaydı ve tüylerim diken diken olurken başının arkasını kasılmış bir şekilde kavradı.

Bir bebek yaptığımızda, bunu sevişerek yaptık.

Sevişerek.

Bebek yapmak.

Ne istediğimi. Onun istediğini. Planladığımız şeyi. On altı yıl geç.

Ama Tanrı'ya şükür, çok geç değil.

Dudağımın titremeye başladığını hissettim ve içimde kabaran duygunun beni boğmaması için dudağımı ısırdım. Ağlamak istemiyordum. Creed'in benimle sevişirken bebeğimizi içime yerleştirmesini istiyordum.

Bir Nerf dövüşü nasıl bu hale geldi, bilmiyordum.

Sadece, her şeyde olduğu gibi, her zaman olduğu gibi, harika bir şey yaşarken, sadece Creed onu *daha* harika hale getirebilir.

Beni yatağına yatırdı ve hemen vücuduyla üzerimi örttü.

Creed'in elleri benim üzerimde, benimkiler de onun üzerinde hareket etmeye başladı ve Gun zıplayarak içeri girip durduğunda ve yatağın yanında durduğunda beni öpebilmek için başı aşağı iniyordu.

"Miyav."

Creed'in Dudaklar vardı fırçalama benim ne zaman

I Fısıldadı, "O kahvaltı istiyor."

"Biz bebek yapmaya çalıştıktan sonra kahvaltı edebilir," diye cevap verdi, fısıldamadan.

Sırıttım.

Bunu kabul etmiştim.

Creed sırtımadı.

Başını eğdi ve beni öptü. Sonra benimle sevişti.

* * * * *

"Ne?" Charlene tısladı.

Oturma odasındaki kanepesinde oturuyorduk. Creed dışarıda çimlerini biçiyordu.

Creed benimle seviştikten sonra uzun bir duş aldık ve Creed bana daha fazla ilgi gösterdi, bana yavaş, tatlı bir orgazm yaşattı ve bunu yaparken acele etmedi. Daha sonra giyindik ve Charlene'e kahvaltıda yardım etmek için gittik ve sonrasında Creed onun çimlerini biçmeye gitti.

Böylece konsantre olabiliyor ve çim biçme makinesiyle değerli bir şeyi ezmiyordu, örneğin çocuklar, çocuklar bizimle birlikte içerideydiler, odalarında muhtemelen yıkıcı bir şey yapıyorlardı (Theo hariç, o kestiriyordu). Charlene bunu görmezden geliyordu çünkü ben ona Creed ve benim bir aile kurmaya çalışmakta gecikmemeye karar verdiğimiz gerçeğinden başlayarak her şeyi anlatıyordum.

Cumartesi günüydü. Phoenix'e taşınma kararımı verdikten yaklaşık bir hafta sonra eve dönmüştüm ve ona henüz başka bir eyalete taşındığımı söylememiştim. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama bunun nedeni korkak olmamdı.

Drake Nair'in şehir dışında olduğu açıktı ve hala Knight'a karşı entrikalar çevirdiğine dair hiçbir söylentiye rastlamadık. Ayrıca Nick'in Nair'in komplosuyla bir ilgisi olduğuna ya da kardeşine karşı herhangi bir husumet beslediğine dair hiçbir belirti de yoktu.

Bu nedenle Knight, Creed'i serbest bıraktı.

Bu da Creed'in eve gidip kendi işleriyle ilgilenmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bunu tartıştık ve bana bir hafta verebilse de eve gidip çalışması gerekiyordu. Benim Denver'da kalmam, evimi satışa çıkarmam, halen üzerinde çalıştığım işleri bitirmem ve işimi kapatmam gerekiyordu.

Bu berbat olacaktı, onu geri aldığımdan beri ilk kez ondan uzak kalacaktım.

Creed de berbat olduğunu düşünüyordu ve bu konuda sesini biraz yükseltmişti.

Her ne kadar ikimiz de bunun berbat bir şey olduğunu düşünsek de, bundan başka bir yol yoktu. Haftalarca, hatta belki de birkaç ay ayrı kalmamız gerekecekti ve ayrılığımızı bozan tek şey kısa ziyaretler olacaktı.

Gördün mü? Berbattı.

Ayrıca Charlene'e onu terk ettiğimi söylemek zorunda kaldım.

Tartışılabilirdi ama bu daha berbat olabilir. Creed'e geri dönecektim. Charlene, Adam, Leslie ve Theo'yu kaybediyordum ve onlar da beni kaybediyordu.

Bu konuda kendimi kötü hissettim çünkü onun yanında olacağıma söz vermiştim. Ayrıca bu konuda kendimi kötü hissediyordum çünkü yarı zamanlı olarak benim yöneticiliğimi yapıyordu, paraya ihtiyacı vardı ve bu da yok olup gidecekti.

Creed, Creed olarak bu sorunu çözdü. Yöneticiliğini bir ajansa devretti. Onlarla hiçbir duygusal bağı yoktu ve ayrıca yarı zamanlı çalışıyordu. Kimin yaptığının ya da nerede yaptığının önemli olmadığını söyledi, bu da ajanstan alıp Charlene'e verebileceği anlamına geliyordu.

Ancak bu, çim adamını, sabah yardımcılarını ya da komşudan gelen manevi desteği kaybetme sorununu çözmedi.

Kalbimde, onun hayatta kalacağını biliyordum. O böyle bir insandı. Buna alışması biraz zaman alabilirdi ama eninde sonunda hayatın aydınlık tarafına giden yolu bulacaktı. Creed'i bulduğum, onunla hayatımı yaşadığım ve bir aile kurduğum için mutlu olacağını da biliyordum.

Yani Charlenele ilgili değildi.

Benimle ilgiliydi.

Onu özlerdim.

O günlerde, Creed ortadan kaybolduğunda ve kendimi Richard Scott'ın sahibi olarak bulduğumda, tüm kız arkadaşlarım beni terk etti. Onları gerçekten suçlamadım. Birdenbire, hiçbir açıklama yapmadan, kasabanın yerel pezevenk ve uyuşturucu satıcısının kız arkadaşı olarak gördüğü kişi olmuştum. Jason Dixon yıllardır insanlara benimle yattığını söylese de kimse ona inanmıyordu ve hiç kimse ama hiç kimse, kız arkadaşlarım bile Creed'i bilmiyordu.

Söylemeye gerek yok, Richard'la birlikte olmak itibarım için harikalar yaratmadı.

İnsanlar benim hakkımda konuştu. Spekülasyonlar yaptılar. İnsanlar arkamdan boktan şeyler söyledi, bana çirkin bakışlar attı, hatta bazen doğrudan yüzüme söyledi. Bununla yaşamayı ve arkadaşsız yaşamayı öğrendim.

Bu, yeniden bir tanesine sahip olmanın benim için her şey demek olmadığı anlamına gelmiyordu.

Neyse ki Knight Creed'i serbest bıraktıktan iki gün sonra Hawk Delgado beni aradı. Bir işi vardı ve sadece benimle sözleşme yapmakla ilgilenmekle kalmadı, aynı zamanda Creed'in hala şehirde olup olmadığını da sordu. Creed burada olduğu için ve Creed daha uzun süre kalmaya ve başka bir iş almaya razı olduğu için Hawk ikimizi de işe aldı.

İşin maaşı iyiydi ve Hawk bir ay sürmesini bekliyordu, bu yüzden bir ertelemem vardı. Creed ile Denver'da daha fazla zaman. İşlerimi yoluna koymak için daha fazla zaman. Tamamen taşınmadan önce çocuklarıyla birkaç hafta sonu daha.

Ama Charlene'e söylemek zorundaydım.

Hazırlanmak zorundaydı. Ben de onu ve çocukları kaybetmeye hazırlanmalıydım.

"Creed ve ben bebek sahibi olmaya çalışıyoruz," diyerek iki saniye önce söylediğim şeyi tekrarladım.

Charlene bana göz kırptı.

Sonra başını pencereye çevirdi ve boş gözlerle pencereden dışarı baktı.

Ben de başımı o tarafa çevirdim ve Creed'in tişörtünün terden sıırılsıklam olduğunu, saçlarının uçlarının ıslak olduğunu ve boynunun etrafında kıvrıldığını gördüm. Aynalı gözlük takmıştı ve gözlük ona çok yakışmıştı.

Ağzım sulanmaya başladı. "Üç hafta oldu, tatlım."

Charlene'in sözleri bana doğru geldi ve ona tekrar baktım.

"Biliyorum," diye cevap verdim.

Başını salladı ve elini bacağıma dolamak için uzandı. "Bunu anlıyorum. Onu anlıyorum. O iyi bir adam. Bunu anlıyorum. Geçmişini anlıyorum. Hepsini anlıyorum ama Sylvie, beni dinle. Bir bebek büyük bir olaydır."

"Bunu ben de biliyorum, Charlene."

"Tüm hayatınızı değiştirir. Tüm *dünyayı değiştirir*."

Elimi onunkinin üzerine koydum, eğildim ve tekrarladım, "Biliyorum, Charlene."

Eli döndü ve parmakları benimkinin etrafında kıvrıldı. "Bildiğini biliyorum ama bilmediğini de biliyorum. Bir bebek vücudunuzu değiştirir. İlişkinizi değiştirir. Gününüzün ritmini değiştirir. Bir çocuğun varsa, eskisi kadar içki içemezsin. Kesinlikle sigara içemezsin. İki çocuğu var. Seninle bir kez karşılaştılar. Onlar -"

Sözünü kestim, "Creed onları seviyor, onlar da onu ve beni seviyorlar. olacaklar. Onlarla ilgilenecek. İkimiz de ilgileneceğiz."

Elimi sıktı. "Daha siz ikiniz olmaya bile alışamadınız. Dokuz ay, on ay, bir yıl, çoğu hamile, bunu yapamayacaksın."

Biliyordu, aramızdaki dramdan ve tekrar bir araya gelmemizden sonra Creed'le tekrar birlikte olduğumuzu açıklamıştım. Charlene Charlene'di, benim için mutlu olması dışında pek bir şey söylemedi.

Ama şu anda bunu anlamamıştı, ben de "İkimizin iki *kişi* olmaya karar vermediğimiz bir zaman hiç olmadı" diye açıkladım.

Başını yana eğdi. "Ne?"

Daha yakına eğildim, elini kaldırdım ve göğsüme bastırdım. "Bu Creed."

"Biliyorum, ama -"

Elini göğsüme bastırmadan önce sıktım. "Charlene, bebeğim, *bu Creed*."

Dudakları ayrılırken gözlerimi tuttu.

Beni yakalıyordu.

Ben de yolun geri kalanında ona yardım ettim. "Ondan başka kimse yok. Hiç kimse yok. Bizden çalınan geleceğimizi istiyorum. Bunu kendim için istiyorum ve ona vermem *gerekıyor*. O..." Tereddüt ettim, biraz paylaşmışım ama tamamen değil ve Creed için paylaşmamaya karar verdim. "Söyleyemem. Söyleyebileceğim şey, her şeyin ortaya çıktığını açıkladığım ve bunu çözdüğümüz. Tahmin edebileceğiniz gibi biz birlikteyiz, bu yüzden ortadan kaybolmasının nedeni anlaşılabilirdi. O kadar anlaşılabilir ki, affedilecek bir şey bile yok."

Nefesini içine çekti. Evet,
beni anlıyordu. Devam
ettim.

"Kimin daha kötü acı çektiği tartışılır," dedim ve gözlerini kapattı. Devam ettiğimde açtı, "Ve şimdi bitti. Onun bebeğinin içimde büyümesini istiyorum. Bir yuva istiyorum. Bir aile istiyorum. Creed'in bunu bana vermesine izin vermek istiyorum çünkü Creed'in bunu bana vermesi *gerekıyor*. Planladığımız şey buydu. Hayal ettiğimiz şey buydu. Bunun için cehennemden geçtik ve buna *sahip* olacağız ve beklemeyeceğiz. Bir ay değil. Ne de bir yıl. Şimdi."

"Baban ona bir şey yaptı," diye tahminini fısıldadı. "Babam
ona bir şey yaptı," diye cevap verdim.

Dudaklarını yaladı ve yüzünü tekrar pencereye çevirdi ama elimi sıkıca tuttu. Bu kez, erkeğimin çalışmasını izlemek için dışarı bakmak yerine yüzünün çalışmasını izledim.

Biraz zaman aldı ama sonunda sessizce şöyle dedi: "Phoenix'e taşınmalısınız. O çocuklarına yakın olmalı ve bebeğiniz de kardeşlerine yakın olmalı."

Gördün mü?

Charlene'in bunu benim için isteyeceğini söylemişim.

"Öyleyim," dedim sessizce ve gözleri bana geldi, şaşkıncılar ama aynı zamanda değerlendiriyorlardı. "Karar verildi. Creed kendi yönetimini sana devredecek, böylece sen o mali darbeyi hissetmeyeceksin ve -"

Gözleri yaşlarla dolduğunda konuşmayı kestim.

Sonra hızlı hızlı konuşmaya başladım, elini hâlâ göğsümde tutuyordum, yakınımaya eğildim ve nazikçe, "Yukarı geleceğim. Creed de gelecek. Yani iki haftada bir gelip bahçenizi biçemez ama biz geliriz. Çocukları da al, böylece zamanın olur ve -"

Charlene kesti.

"Mutlusun."

Gözlerimi kırptırdım ve "Ne?" diye sordum.

"Görmedim ya da demeliyim, inanmadım." Yutkundu. "Şimdi görüyorum."

"Charlene -"

Elini elimden çekti ama sonra beni omuzlarımdan tutup kendine çekti, kollarını etrafıma doladı ve bana sıkıca sarıldı.

"Her zaman, gözlerinin arkasındaki o acıyı gördüm. Sanki bir türlü bulamadığın bir şekilde kaybolmuş gibiydin." Beni sıktı. "Artık geçti. Bulundun ve mutlu olduğun için çok mutluyum, Sylvie."

Tanrım, dostlar... acayip... *harikaydı!*

Birden geri çekildi ama elleri yüzümü çevreledi ve benimkini kendine doğru çekti. "Bir sürü bebek yapmanı istiyorum. Bir sürü, bir sürü. Sen çok tatlı ve güzelsin. O da çok yakışıklı. Çok güzel olacaklar. Zeki olacaklar. Sadık olacaklar. Komik olacaklar. *Muhteşem* olacaklar."

Kahretsin, bunu *çoktan* aşmışım. Şimdi Charlene beni ağlatacak.

"Charlene -" Başladım, sesim boğuk çıkıyordu ama yüzümü kendine daha da yaklaştırmadan önce söyleyebildiğim tek şey buydu, ıslak, parlayan gözleri görebildiğim tek şeydi.

"Sana bir sürü bebek vermesini sağla. Yap onu, Sylvie." Sanki yalvarıyor gibiydi.

Creed'i bunu yapmaya ikna etmekte zorlanacağımı düşünmemiştim ama yine de ona istediğini verdim.

"Yapacağım, Charlene."

Kollarını tekrar bana dolayabilmek ve derin, tatlı, yakın bir sarılma yapabilmek için yüzümü bıraktı.

Ben de aynı şekilde onu tuttum. Bunu sessizce hıçkırarak yaptım.

Derin nefes alarak yaptım.

Dışarıdan bağırışlar duyana kadar bunu yapmaya devam ettik, "Kimsin lan sen? O *benim* çimenliğim, göt herif."

İkimiz de birbirimizden uzaklaştık, kafalarımız döndü ve Dangalak Dan'in Creed'e doğru yürüdüğünü gördüğümde bakakaldım.

Kanepede donmuş bir şekilde oturmuş, ağzı bir karış açık dışarıya bakan Charlene'den daha hızlı tepki verdim ve daha hızlı hareket ettim.

Gözlerim tekrar pencereye yöneldi ve Dan'in çim biçme makinesinden uzaklaşıp hiç de ürkütücü olmayan dikkatini Dan'e yönelten Creed'e doğru ilerlediğini gördüm. Charlene'i tuttum ve onu sertçe ama nazikçe sarstım.

"Çocuklar," diye tısladım ve gözlerini bahçedeki manzaradan ayırıp onları bana getirdiğini görmek için ona baktım. "Onları arkada tutun. Babalarını duymalarına izin vermeyin."

"Ama Danny döndü. Dışarı çıkmalıyım

- "Çocuklar, Charlene. Şimdi."

Talimatımdaki bilgeliği görüp başını sallamadan önce bir saniye gözlerimi tuttu.

Ben çıktım.

Tam zamanında ön kapıya vurduğum ve Dan'in, Douchebag Dan'e özgü bir nedenle, bir yumruğu geri kaldırıp Creed'e nişan aldığını gördüm.

Bir saniye sonra Dan bu manevrayı, kolu sırtından yukarı doğru çekilmiş ve Creed'in dizi omurgasına girmiş bir halde çimenlerin üzerinde karnının üzerinde bitirdiğinde bir kahkaha attım ama gülümsememi bastıramadım.

"Bahçemde bana saldıramazsın!" Dan bağırdı.

Creed, "Bana saldırmaya çalıştığında kendimi savunabilirim, moron ve eğer çeneni kapatıp sakinleşmezsen sana saldırının ne olduğunu göstereceğim," diye karşılık verdi.

Bu alışveriş ben onlara doğru ilerlerken başladı ve üç adım ötede durduğumda sona erdi.

"Burada ne yapıyorsun Dan?" diye sordum ve Dan boynunu bükerek acı verici bir şekilde geri çekti, çünkü çırpınmayı bırakmamıştı, bu yüzden Creed baskıyı gevşetmemişti.

Bana baktı.

"Kim lan bu herif?" diye tersledi.

"Charlene'in yeni erkek arkadaşı," diye yalan söyledim ve Dan'in gözleri kocaman açılıp ağzı bir karış açık kaldı.

"Sylvie," diye gürledi Creed.

Ona sıırttım, o da başını salladı, dudakları seğirdi.

Sonra Dangkalak Dan'e dönüp, "Kız tokuş yaptı," diye haber verdim.

"Alın şunu üstümden," dedi Dangkalak Dan, hâlâ mücadele ediyordu.

"Uh... sadece bir hatırlatma. Eğer çeneni kapatıp sakinleşirsen seni bırakacağını söylemişti."

"Eğer bunu yapmazsam bana *saldıracağını* söyledi." Omuz silktim. "Domatesler, ayak parmakları."

Dan, yüzünün büyük bir kısmı otlarla kaplı olduğu için elinden geldiğince kaşlarını çatarak bana baktı.

Sonra dedi ki, "Tamam. Her neyse. Sakinleşeceğim. Ona beni bırakmasını söyle."

Hâlâ gülümsemeye çalışan Creed'e dönüp baktım. "Sağır olmamana rağmen, belki kaçırmışsındır diye söylüyorum, sakinleşeceğini söylüyor. Kalkmasına izin verebilirsin."

Creed'in sırtışı belirdi ve beş saniye kadar bekledikten sonra kendini iterek Dangalak Dan'den uzaklaştı. Bu, tesadüfen, onu daha çok sevmeme neden oldu ve onu zaten çok seviyordum.

Dan ayağa kalkmaya çabaladı, Creed'den sağlıklı ve akıllıca bir adım geri çekilip ona bakarken giysilerindeki çim kırpıntılarını temizledi.

"Cidden karımla görüşüyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söyledi Creed. "Çok seksi," Creed yalan söylemedi.

Dan eve baktı ve "Bu saçmalığa inanamıyorum" diye mırıldandı.

"Neye inanmayacağımı bilmiyorum Dan," dedim. "Hayat devam ediyor. Faturaların ödenmesi gerekiyor. Kadınların sevişmesi gerekiyor. Çimlerin biçilmesi gerekiyor. Çocuklar için bonus, Tucker burada," elimi sallayarak Creed'i gösterdim, "aslında onları seviyor."

Dan'in gözleri bana dikilmişken bile yüzünün kızardığını gördüm. "Bu hiç hoş değildi Sylvie," dedi sessizce.

Lanet olsun. Kızmaya başlamıştım.

Creed'in bunu bildiğini biliyordum çünkü bana doğru bir adım attı ama gözlerimi Dangalak Dan'den ayırmadım.

"Şaka mı yapıyorsun? *Bu* hoş değil miydi? Onları terk ettin," diye hatırlattım. "Belki benim kafam karıştı ama o başka bir adamla sikişiyor!" diye karşılık verdi.

Geri. "Tanrı aşkına, gideli sadece iki ay oldu."

Ona doğru eğildim. "İki ay bir hafta *Dan*," diye kestirip attım. "Bunu bilemezsin çünkü buradayken hiçbir şey yapmadın, o yüzden seni eğitmeme izin ver. Bakman gereken biri yürümeye başlayan, biri özel ihtiyaçları olan üç çocuğun, biçmen gereken çimlerin, sökmen gereken camların, akıtan muslukların, ödenmesi gereken bir ipotegin, tamir edilmesi gereken bir araban ve geçinebilmek için bulman gereken ikinci bir işin varken bu fazladan bir hafta çok fazla. Ona yeni televizyonu bile bırakmadın ki rehine koyabilsin ve belki birkaç günlüğüne yiyecek bir şeyler alabilsin."

Dan, "Ben gideli çok olmamıştı ve birikimleri de ondaydı," diye karşılık verdi.

"Birikimlerinin *yarısı ondaydı* Dan ve senden hiç haber alamadı. Geri döneceğinden haberi yoktu. Ona geri döneceğini haber bile vermedin.

gidiyor."

"O zaman o kör ve sağır Sylvie ve sen de onun en iyi arkadaşıydın, bunu sen de biliyorsun," diye karşılık verdi Dan.

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama yaptığı hareket doğru olmasa da . "Yani sorun yok, senin sözsüz erkek iletişimin onun tarafından vuruluyor Bakması gereken üç çocuğu ve tam zamanlı bir işi olduğu için mi? Bir şeylerin yanlış gittiğini anlayıp düzeltmesi mi gerekirdi? *Charlene* bunu senden çıkarmak için çaba sarf etmediği için bu *seni* serbest mi bırakıyor?" Bir kolumu dışarı attım. "Tanrım, Dan, eğer bu saçmalıkta ciddiysen düşündüğümde daha dangalakmışsın ve ben seni dangalakların kralı sanıyordum."

"Nasıl olduğunu anlamıyorsun," diye karşılık verdi. Oh evet. Beni kızdırıyordu.

"İpucu ver Dan," diye bağırdım. "Sen gittiğinden beri neredeyse her sabah buraya geliyorum. Her sabah sadece kırk beş dakikam var ama *yine* de nasıl olduğunu biliyorum. Karının şikayet etmediğini de biliyorum. O çocukları, o evi, ailesini, hayatını seviyor ve eskiden *seni de* seviyordu. Berbat ettin, pislik, *kocaman*."

"Sylvie, içeri gir. Çocuklarla ilgilen. *Charlene*'i buraya getir."

Bu Creed'in bana emirler yağdırmasıydı ve bunu yaparken, onun patronluk taslamasından pek hoşlanmadığım bir zamanı keşfetmiştik.

Ben de "Asla olmaz" diye cevap verdim.

"Kıpırdamıyorum ve eğer aralarındaki ilişkinin gidişatından hoşlanmazsam, adam gider ve kız içeride kalır. Öyle mi?" Creed geri döndü.

Derin bir nefes aldım ve "Peki ya o gittiğinde ve kız içerideyken olacıklardan hoşlanmayacağımı düşünüyorsan?" diye karşılık verdim.

Creed otoriter bir tavırla, "Sylvie, git *Charlene*'i getir,"

dedi. "Creed -"

Creed, "Kadın, karısını ve çocuklarını terk eden bu orospu çocuğunun ona pislik yapmasına asla izin vermeyeceğim," dedikten sonra, "Asla olmaz," diye vurguladı. Bunu biliyorsun. Beni tanıyorsun. Endişelenecek bir şey yok. Şimdi bebeğim, içeri gir, *Charlene*'i al ve çocuklarla ilgilen."

"Bebek mi?" Douchebag Dan bu noktada sordu ve ben de ona bakarak tansiyonumu kontrol ettim ama bu pek de yardımcı olmadı.

"Söylemeyi unuttum, o benim de erkeğim. Üçlü yapıyoruz. Harika oluyor. Gördün mü? Tamamen kaçırdın. Etrafta takılsaydın ve iyi bir adam gibi davransaydın, kim bilir neler olurdu?"

Bunu söyledikten sonra, yüz hatlarını kesen şok ve açlık ifadesine sözlü olarak notumu verdikten sonra, Creed'in gökyüzüne bakıp başını sallamasını görmezden geldim ve eve girdim.

Charlene'i buldum, onu çocuklardan uzaklaştırdım ve oturma odasında onunla alçak sesle konuştum.

"Tamam, sen dışarı çık ama Creed gitmiyor ve Charlene, ben seni seviyorum, o beni seviyor, seni ve çocukları önemsiyor, bu yüzden sana yakın olabilmek için seni Dan'le yalnız bırakmayacak. Dan'in söyleyeceklerini dinle ama uyarıyorum, eğer Creed onun saçmalıklarını beğenmezse, iş biter."

"Ama o geri döndü ve -" diye başladı ve Tanrım, Tanrım, *Tanrım*, ipucu vermesi gerekiyordu!

Onu boynunun iki yanından tuttum ve nazikçe salladım. "Güven bana. Creed'e güven. Dan kafasının karışık olduğunu söylüyor ve belki de yalan söylemiyordur. Eğer durum buysa ve kafasını toparladıysa, Creed bunu anlayacak ve ona göre davranacaktır. Eğer değilse, Creed bunun kokusunu alacak ve Dan yoluna devam edecek."

Gözlerimi tuttu.

Ben de onunkini
tuttum.

Hiçbir şey söylemedi.

Bu bir süre devam edene kadar ben de yapmadım, bu yüzden fısıldadım,

"Bebeğim, bize güven." Başını sallamadan önce dudaklarını yaladı.

Boynunu sıktım ve gitmesine izin verdim.

Tam uzaklaşıyordu ki adını söyledim ve geri döndü. "Bilgin olsun, Dan Creed'in senin yeni erkek arkadaşın olduğunu düşünüyor, o benim de erkek arkadaşım ve
üçlü yaparız."

Gözleri kocaman olurken ağzı açık kaldı. Ona
sırıttım ve çocukları bulmaya gittim.

* * * * *

Adam, Theo ve Leslie Creed'in kamyonetinde araba koltuklarına bağlanmışlardı ve ben de camdan onlara aptal aptal bakıyordum. Kocaman gülümsemeler aldığımda, bunu yapmayı bıraktım, kaputu yuvarladım ve Creed'in açık penceresine gittim.

"Onları aldın mı?" Sessizce sordum.

"Ben onları aldım, sen de onu al," diye cevap
verdi sessizce. "Seni seviyorum bebeğim"
demedi önce başımı salladım.

Creed, "Ben de sana," diye cevap verdi, ona gülümsedim, elimle kamyonetinin yan tarafına vurdum ve uzaklaştım.

Creed geri çekildi.

Charlene'in evine taşındım.

Onu yatak odasında buldum, perdeler çekikti, oda karanlıktı. Yatağa yüzüstü uzanmıştı ve yarım kutu Kleenex'i çoktan bitirmişti, mendiller buruşmuş, yatağa ve yere saçılmıştı.

Dangalak Dan'in kafasının yerinde olmadığını söylemek yeterliydi. Charlene bile Dan'in evde olduğu gerçeğini anlamıştı çünkü Dan ev, eş ve aile bağları olmadan yeni bir hayat kurmanın nelere mal olacağını hafife almıştı. Parası bitmişti ve gidecek başka yeri yoktu. Durum böyle olunca, Creed onu göndermedi. Charlene gönderdi.

Odasına vardığımda, onunla birlikte yatağa tırmandım, önüm arkasıyla aynı hizaya gelene kadar yer değiştirdim ve kolumu beline sıkıca sararak onu yakın tuttum.

"Bunu atlatmanı sağlayacağız," diye fısıldadım.

"O bir pislik," fısıldadı, sesi titriyordu.

"Evet," diye kabul ettim. "O da gitti. Bunu bir süre hissediyorsun ve sonra hayatına devam ediyorsun."

Hıçkırıklarıyla vücudu benimkine çarptı ama ben sadece dayandım.

Yumuşak bir sesle "Ya o benim Creed'imse?" diye sormadan önce uzun dakikalar boyunca sessizce birlikte uzandık.

Ciddi misin?

Onu seviyordum ama o da *bir ipucu bulmalıydı*.

"O sizin Creed'iniz değil ve bunu biliyorum çünkü bu dünyanın gerçek Creed'leri benim Creed'imın yaptığı gibi şeyler yapıyor, çocuklarınızı öğle yemeğine, dondurmaya ve parka götürüyor, böylece kendinize zaman ayırabiliyorsunuz. Çekip gitmezler, sorumluluklarından kaçmazlar, iki aydan fazla bir süre sonra eve dönüp çocuklarını görmek bile istemezler. O senin Creed'in değil, bebeğim. Belki dışarıda senin için bir tane vardır. Ama o Dan değil."

Başını yastığa koymadan önce kekeleyerek aldığı nefesi duydum, bu da başını salladığını gösteriyordu.

"Senin bokun bitene kadar kalacağım -" Başladım ama koluma girip kendi kolunu bana dolayınca durdum.

"Gitmeyeceksin. Gitmeye hazır olduğunda, gideceksin. Ben iyi olacağım. Sen mutlu ol."

"Sana yardım etmek beni mutlu ediyor," diye bilgilendirdim onu. "Creed'le birlikte olmak kadar değil."

Gerçek buydu. "Charlene, kızım -"

Koluyla bedenimi sarstı. "Yarın gitmiyorsun, değil mi?" Karanlıkta ona sırttım ve "Doğru" diye onayladım.

"Gözlerim şişmediğinde, midem tuhaf hissetmediğinde ve kalbim çok fazla acımadığında konuşacağız. Plan yapacağız. Bir yolunu buluruz. Ben yolumu bulacağım ve senin de bana yardım edeceğini biliyorum. Şimdi iyi hissetmiyorum ama olacak. Her zaman olduğu gibi."

"Evet," diye usulca kabul ettim. "Her zaman ."

"Umarım cezam on altı yıl sürmez," dedi ve ben yine sırttım.

"Ben de öyle umuyorum."

Başını salladı ama sırtmadı. Çenesini eğdi ve göğsüme baktı.

Bir elimi kaldırdım ve saçlarını yüzünden ve boynundan çektim. Sonra kolumu tekrar ona doladım ve sıkıca tuttum.

Bunu yaptıktan sonra sessizce, "Seni seviyorum Charlene," dedim.

"Biliyorum Sylvie," diye cevap verdi bana bakmadan sessizce. "Ben de seni seviyorum."

Ona sımsıkı sarıldım ve sendeleyerek bir nefes daha alışını dinledim. Ve kollarımda uyuyakalana kadar ona sarıldım.

Sonra da bir süre ona sarıldım.

Sonra , onu uyurken bıraktım, kapısını kapattım ve olabildiğince sessiz bir şekilde evini temizledim.

* * * * *

"Bir firmanın avukatı var. Onları arayacağım. Boşanma avukatları var, tam bir piranha. Bu herif onu biri Down'dan olmak üzere üç çocukla bıraktı, o herif taşaklarını duvara çivileyecek."

Knight'ın ofisindeki kanepede oturuyordum ve kovboy çizmeli ayaklarımı sehpanın üzerine koymuştum.

Knight penceresinin önünde durmuş, havaya kaldırdığı sopasına bakıyordu.

Geç olmuştu. Charlene'in çocukları evdeydi, karınları doyurulmuş, pijamaları giydirilmiş ve yatağa yatırılmışlardı. Creed dışarıda kamyonetinin içinde Knight'la sohbet etmemi bekliyordu. Ben üst katta bunu yapıyordum, ona Charlene'e bazı konularda yardım edip edemeyeceğini sormuştum.

ve ona yakında Creed'le birlikte olmak için Phoenix'e taşınacağımı söyledim.

Şüphelendiğim gibi, Knight Charlene için öne çıktı. Sadece fahişelerle ilgilenmiyordu. Hiçbir kadının herhangi bir şekilde kazıklanmasını istemezdi.

Ona gülümsedim. "Harikasin."

Knight bana gülümsemedi. Bunun nedeninin kadınların kazıklanmasından hiç hoşlanmaması olduğunu tahmin ettim. Charlene'le sadece birkaç kez karşılaşmış olmasına ve onu neredeyse hiç tanımamasına rağmen böyle bir şey yaşamasına çok kızmıştı.

Knight bir şey söylemeyince, "Hawk'ın işinden boş zamanım olursa, o adamı Dan'e ayarlarsan gelecek ay senin için ücretsiz çalışırım" diye teklif ettim.

"oldukları kısmını kaçırdın mı?" diye sordu. "Hayır," diye yanıtladım.

"Halledildi, Sylvie." Evet.

Knight kesinlikle harikaydı.

Ona tekrar gülümsedim ama bu sefer daha büyüktü.

Knight başını çevirdi ve pencereden dışarı baktı. Garip.

Yoğun olabilir.

Hayır, öyle değil, hemen hemen her zaman gergindi ama düşünceli değildi. Aklından geçenleri söyler ve söyleyecek bir şeyi olduğunda bunu yapmaktan çekinmezdi. Az konuşan bir adam değildi. Kelimeleri vardı ve onları kullanırdı.

Belirttiğim gibi, bu garipti.

"Creed'i ben alırım."

Bu Knight'tan geldi, pencereye doğru yöneltilmişti ama benim içindi. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Bana döndü. "Creed'i ben alacağım. Buna değmesini sağla. Phoenix'e gidip çocuklarını görmek için fazladan zaman ayırması gerekiyorsa, bunu yapacaktır. Her zaman iyi adamlara, güvенеbileceğim adamlara ihtiyacım vardır. O böyle bir adam."

Ona baktım, kesilmişti. Gitmemi istemedi.

Kalmamı sağlamaya çalışıyordu. Vay anasını!

Bununla ne yapacağımı bilemedim.

"I..." Başladım, yutkundum, nefesimi çektim ve sonra ona sessizce "Yaptığın şeyi kabul etmiyor" dedim.

Knight başını yana eğdi. "Kabul etmiyor mu?"

Başımı salladım. "Yaptığın işi dürüstlükle yaptığına inanıyor ama yaptığın şeyle aynı fikirde değil. Senin için çalışmayacak ve çalışsa bile çocuklarını bırakmasını istemek adil olmaz. Onları seviyor. Benim için bunu yapacağına inanıyorum ama bu onu parçalara ayırır, bu yüzden zorlamayacağım."

Knight bir an gözlerimi tuttu, sonra tekrar pencereden dışarı baktı.

Botlarımı masasından alıp yere koyarken bir nefes daha aldım ve dirseklerimi dizlerime yasladım.

"Geri geleceğim, seni, Anya'yı ve Kat'i ziyaret edeceğim," dedim ona.

"Şükredecek çok şeyim var," dedi penceresine, sözleri kafamı karıştırdı. "İyi bir kadın, güzel bir kız, inandığım iş, para, etrafımda güvendiğim erkekler." Bana geri döndü. "Yine de sen gittin, o boşluk dolmayacak. Hiçbir zaman."

Lanet olsun!

Boğazımın düğümlenmeye başladığını hissettim ve zorlayarak "Şövalye," dedim ama aklıma gelen tek şey buydu.

Knight gözlerimi tuttu ve o kadar çözülmüştüm ki, ona izin verdim ve bunu sessizce yaptım. Sonunda konuştu.

"Biz de sizi ziyaret edeceğiz ama Sylvieyi uyarıyorum, yazın oraya gelmeyeceğiz. Yazın oraya gitmiştim. Tam bir işkence. Belki Şükran Günü'nde. Anya tatillerde izin alıyor. Bundan hoşlanacaktır."

"Creed'in büyük bir masası var," dedim sessizce. "Yemek mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Zorlandığımda," diye cevap verdim ve sonunda Knight'tan bir dudak seğirmesi aldım. "Creed aşçı mı?" diye devam etti.

"Kesinlikle." "O zaman bu bir plan."

Ayağa kalktım ve ona doğru ilerleyecektim ama ayaklarımın beni bıraktığını fark ettim. Tek yapabildiğim orada öylece durmak, hayatım boyunca beni gerçekten seven iki erkekten birine bakmaktı.

Ben de bunu geri vermenin zamanı geldiğine karar verdim. "Biliyorsun, seni seviyorum Knight."

"Benim kızlarımdan biri olabilirdin."

Tekrar söylüyorum, beklediğim yanıt bu değildi.

"Bir daha söyle?" Ben sordum.

"Denver'a geldin, başına gelenlerden sonra, eğer bu seni kırdıysa, beni başka bir nedenle bulabilirdin. Ama bulmadın. Bu bokun seni kırmasına izin vermedin. Ona boyun eğmedin. Onunla savaştın. Kızlarımdan biri olmadın. Onları koruyan bir kadın oldun. Bu senin hakkında çok şey söylüyor, Sylvie. Buna saygı duyuyorum. Sana saygı duyuyorum. Profesyonel olmana saygı duyuyorum, sana güvenebilirim ama yine de bir kişiliğin, bir mizah anlayışın var. Başına gelenlerden sonra bunu korudun, kendini korudun. Buna saygı duyuyorum. Aramızda bir çekim olmasına saygı duyuyorum ve pek çok kadın gibi, birbirimize uymadığımızı anladığımızda, bunun sinsiliğe ya da yıkıcılığa dönüşmesine izin vermedin. Bıraktın, bizi sağlam tuttun ve bu benim için bir şey ifade ediyor, benimle her şeyini paylaştın. Bana güvendin. Bunu bilmemin ilişkimizi değiştirmeyeceğine güvendin. Bu bir onurdu, Sylvie. Bunu Charlene ve benden başka kimseye vermediğini biliyorum ve bebeğim, beni seçmiş olman benim için bir onurdu."

Knight'ın konuşabildiğini söylemiştim.

Bu çok hoştu, *gerçekten* çok hoştu, ama doğrudan söylememesi beni biraz kızdırdı. Her zaman düz söylerdi.

Sonra doğrudan söyledi.

"Çok şey atlattık ve kalbimden bir parça kazandın bebeğim. Hepsi senin ve hep öyle kalacak."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ağlarsan çocuklara söylerim," diye uyardı.

Dudaklarımı büzdüm ve ona ters ters baktım.

Bana gülümsedi.

"Buraya gel," diye emretti.

Oraya gittim ve yaklaştığımda Knight Sebring'in kolları bana sarıldı.

Benimki hemen geri katlandı.

Birbirimizi tanıdığımız süre boyunca sadece bir kez sarılmıştık ve o da sarhoş olduğumuzda ona Creed hakkında her şeyi anlattığım zamandı.

Sarhoş olmamak ve Creed'i geri aldıktan sonra, bu Knight'ı yarı yarıya kaybettiğim anlamına gelse bile, daha iyi hissettirdi.

"Seni özleyeceğim Sylvie," diye fısıldadı saçlarımin tepesine.

"Yarın gitmiyorum," dedim ona.

"O zaman ben de senin baş belası olmandan sonuna kadar zevk alacağım." İç çektim ama sahteydi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Knight beni sıktı, sonra bıraktı ve ben de geri çekildim.

"Adamımın yanına gitmeliyim," dedim.

"Git," diye yanıtladı Knight.

Başımı salladım, bir elimi kaldırdım, pazusunu sıktım ve kapıya doğru ilerledim.

Orada durdum ve geri döndüm. "Biliyor musun, aynı fikirdeyim." Başımı salladım. "Bu doğru değil. Tam olarak aynı fikirde değilim. Ben inanıyorum. Yaptığın şeye inanıyorum, Şövalye."

"Biliyorum," dedi bana.

"Serenalar başlamadan önce -" Knight sözümü kesti. "Bunu da bil, Sylvie."

Onu inceledim ve biliyordum. Serena'ya ne olduğunu hissetmişti. Derinden hissetmişti. Onun bu işte işi olmadığını biliyordu.

Knight, "Daha iyi ekranlar kuruyoruz," diye açıkladı ve ben ne anlama geldiğini biliyordum. Ona bir kız gelmişti, hayatı anlamadığı ve buna katlanamadığı sürece çalışmayacaktı.

"Doğru," diye mırıldandım, "önüme atacağın bir iş var, onu üstlenebilirim ve Hawk'ın işini yapabilirim, alacağım ve bunu yaparken baş belası olacağım."

"Daha azını beklemezdim," diye karşılık verdi

Knight. "Haklısınız," diye cevap verdim.

Başını salladı ve çenesini kapıya doğru salladı. Ona bir sırtıttım ve kapıdan çıktım.

Bana çarpmasına izin vermeden önce merdivenlerden inmiş, kulübe girmiş ve arka kapıdan çıkmıştım ve çarptığında neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Denver'da yaşadığım hayatı ve onu paylaştığım insanları çok seviyordum. Sadece bir eyalet uzağa taşınyordum ama bu, gitmesine izin vermem gerektiğini bilmenin bir anne gibi acıtmadığı anlamına gelmiyordu.

Creed'in kamyonetinin önünde durduğunu, arkasına yaslanıp sigara içtiğini gördüm, muhtemelen bunu benim için endişelendiği için yapıyordu.

Sokak lambalarının arasından ona doğru yürürken beni inceledi ve üç adım uzağımdayken sigarasını ara sokağa fırlattı. Yüzümdeki ifadeyi görmüştü, biliyordum ve bu yüzden beni doğruca kollarına çekip sıkıca sarıldı.

Kollarımı ona dolayarak, "Charlene'e yardım edecek," diye paylaştım.

"Hiç şaşırmadım."

Kollarım ona daha sıkı sarıldı.

"Bebattı," dedim göğsüne doğru.

"Eminim öyledir."

"Ağlamayacağım," dedim.

"Pekâlâ."

Nefesimi içime çektim.

Creed fısıldadı, "Seni seviyorum, Sylvie. Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim bebeğim. Bildiğini biliyorum ama açıkça söyleyeyim, bu benim için dünyalara bedel. Tıpkı senin gibi. Söz verebileceğim tek şey, bunu benden aldığını bir günün geçmeyeceği."

Bunun üzerine sessizce ağlamaya başladım.

Bunu Creed beni tutarken yaptım ve uzunca bir süre yapmaya devam ettim. Bu sırada Creed beni hiç bırakmadı.

Yirmi İkinci Bölüm

Benim İnancım

Kentucky'de sıcak bir yaz gecesi, on altı yıl önce, Creed yirmi üç yaşındadır. Sylvie'nin doğum günüdür, on sekizine yeni girmiştir...

Kamyonetinin geldiğini gördüğümde gölün ılık, gece yarısı mavisi sularındaydım, farlar parlaktı, bulutsuz geceyi kesiyordu.

Suya bastım ve kamyonetinin ışıklarının sönmesini izledim. Uzun boylu, gölgeli formunun karanlıkta iskeleye doğru ilerleyişini izlerken bunu yapmaya devam ettim.

Pozisyonumu ayarladım ve bana doğru gelirken botlarının tahta çıtalara düşüşünü duyarken gözlerimi ondan ayırmadım.

Sonunda durdu ve karanlıkta gözlerini üzerimde hissettim.

"Bebeğim, ne oluyor lan?" diye sordu, sesi sinirli geliyordu. "Eve dönmemize daha altı saat var. Beni neden aradın ve gölde ne halt ediyorsun?"

"Kaç?" Ben sordum. "Ne?" diye

karşılık verdi.

"Creed, tatlım, saat kaç?"

Saatine baktı, sonra tekrar bana döndü. "Bir bok göremiyorum, o yüzden bilmiyorum ama evden iki on beşte çıktım."

Tembel bir göğüs kulacı attım ve iskelenin sonuna geldiğimde ıslak elimi kaldırıp parmaklarımı kenara doladım, gözlerimi Creed'den ayırmamak için başımı arkaya doğru eğdim.

"İki buçuk yaşında doğdum."

Sabrı azalmıştı. "Sylvie, yine ne halt ediyorsun?" diye sorduğunda anladım bunu.

"İki buçuk yaşında doğdum."

Creed hiçbir şey söylemedi ama vücudunun çizgilerinin tamamen hareketsizleştiğini gördüm. Beni anlamıştı.

"Ben yasalım bebeğim," dedim ona usulca.

"Bebeğim" kelimesini zar zor söyleyebilmişim ki eğildi, öne doğru eğildi, elleri altıma girdi ve beni sudan çıkardı. Bir anda yere düştü ve ıslak, bikinili bedenim onun üzerinde, elleri de benim üzerimdeydi.

Her yerimde.

Sonunda.

Benim olduğunu bildiğimden beri bunu istiyordum. Bunu Creed'e vermenin benim hakkım olduğunu bildiğimden beri istiyordum. Bir yıl boyunca kendimizi tuttuk.

Sel kapıları açıldı ve her şey güzelce dışarı aktı. Ama mükemmel bir şekilde değil.

Beni öpererek başladı, sonra uzanıp getirdiğim battaniyeyi aldı, bizi ayağa kaldırdı ve iskelenin üzerini örttü.

Bunu yaptıktan sonra tekrar aşığı indik, bu sefer Creed . Onun olmasını sevdiğim bir yer.

Creed, Creed olarak, elleriyle, ağızıyla, parmaklarıyla, diliyle, hatta dişleriyle verdi ve verdi. Nazik, yavaş, tatlı.

Kısıtlanmış.

Bunun ona mal olduğunu biliyordum çünkü gerginliğini hissettim, muhtemelen beni korkutmamak için normalde çıkaracağı sesleri bastırdığını duydum.

Gömleğinin üstündeki ellerim onun zarif teninde gerildi.

"Olması gereken şey olsun Creed," diye fısıldadım boynuna.

"Senin için olabileceğinin en iyisi olmasını istiyorum Sylvie," diye fısıldadı kulağıma. "Bu sensin. Bunun başka bir yolu yok."

Başını kaldırdı ve gözlerinin bana baktığını hissettim. "Ne yapmalıyım?" diye sordum.

"Sen nasıl istersen," diye yanıtladı. "Doğal olarak ne geliyorsa onu yap." Ellerimi tişörtünün içine soktum ve yukarı çektim.

Creed sırtını dikleştirdi ve kollarını kaldırdı. Gömleğini çıkardım.

İnanılmaz.

Ay ışığında tüm o pürüzsüz, kaslı ten.

İnanılmaz.

Ellerimi sürdüm.

İnanılmaz değil.

Yüce.

Creed beni öptü.

Daha da iyi.

Ben üstte olacak şekilde yuvarlandı ve ben de ellerimi, , parmaklarımı, dilimi, hatta dişlerimi onun üzerinde kullandım. Tıpkı onun bana yaptığı gibi.

O üstte olacak şekilde bizi tekrar döndürdü, bana da aynısını yaptı ve ben bunun arttığını hissettim. O artıyordu ki, seslerimin kaçmasına engel olamıyordum.

Boğaz. Küçük inlemeler, alçak sesle inlemeler, nefessiz solumalar.

Creed'in dudakları dudaklarımda, bana nazikçe, "Elimi bacaklarının arasına koyacağım, güzelim. Hazır mısın?"

"Ben hazırım," diye nefes aldım.

Eli karnımdan aşağı kaydı ve ürperdim, bekliyordum, hazırdım, bekliyordum, *ihtiyaç duyuyordum* ama parmak uçlarıyla bikini altımın üst kenarında durdu.

"Emin misin?" diye kontrol etti.

"Bebeğim," diye nefes aldım.

"Ben hazırım." Eli içeri kaydı.

Boynum

büküldü.

Vay canına.

Vay canına.

Parmağı beni tam mükemmel noktandan vurdu ve kalçalarım şiddetle

büküldü. Bu hoşuma gitmişti.

Hem de çok.

Parmağı geri çekildi.

Hayır! Hayır!

"Tanrım, seni incittim mi, Sylvie?"

"Hayır," diye soludum, ellerim onun üzerinde hareket ediyordu, ateşliydi, iletişim kuruyordu, sonra bunu ona sözlü olarak verdim. "Lütfen," diye fısıldadım.

Görünüşe göre daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Bunu biliyordum çünkü eli tekrar içeri kaydı ve parmağı tam ihtiyacım olan yere gitti.

Ağzım sessiz bir iniltiyle açıldı. Evet, bu

iyiydi.

Şimdi, mükemmeldi.

Parmağı bacaklarımdaki o tatlı noktada ederken, ağzı boynumda geziniyor, dili çenemde geziniyordu. Sonra, tam kadar yükselmişken, beni saf güzelliğiyle yok ederek, ağzı benimkini aldı ve dili içeri kaydı.

Evet.

Tamam

en.

Mükem

mel.

Yavaşça çekilirken Creed'in parmağının şefkatle uzaklaştığını hissettim, sonra elleri bikinimin yanlarındaki ip bağlarına gitti. Onları çekti ve malzemenin kalçalarımın etrafında gevşediğini hissettim.

"Sana sahip olmalıyım bebeğim," diye mırıldandı ağzıma karşı, eli kot pantolonunun arkasında bir şeyler yapıyordu.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Yavaş gideceğim. Nazik ol," diye söz verdi.

"Tamam," diye tekrarladım.

"Acıyabilir, güzelim," diye uyardı. "Denerim -"

Ellerim sırtından saçlarına doğru kaydı ve dudaklarımı dudaklarına doğru kaldırırken başının arkasına doladım ve "Creed, bebeğim, sorun yok. Ben de istiyorum. Beni *gerçekten* Sylvie'n yapman için sonsuza dek bekledim. Lütfen, *lütfe*n beni Sylvie'n yap."

Tıpkı hissettiğim gibi, onun derin iniltisini de duydum. Evet.

Evet.

Tamamen *mükemmel*.

Sonra, gölümüzle çevrili iskelemizin sonunda, Creed'im beni *gerçekten* Sylvie'si yapmaya koyuldu.

Ve o gerçekten benim Creed'im oldu.

* * * * *

"Gitmeliyiz." Bu

Creed'di.

İskelenin sonuna gelmiştik. Bacaklarım altımda kıvrılmıştı, bikinimin altını tekrar giymiştim, Creed'in tişörtü üzerimi örtüyordu. O kot pantolonunu giymişti, kıvrılmıştı, bacakları yan taraftaydı, ayakları suyun içindeydi. Ona yaslanmışım, kollarım ortasına dolanmış, yanağımı göğsüne dayamışım. Kolunu bana sımsıkı dolamıştı ve gölü inceliyorduk.

"Öylece gidecek misin?" Suya sordum.

"Kamyonetime bin," diye cevap verdi.

"Git." Gözlerimi kapattım ve nefes aldım.

Sonra ona şunu hatırlattım: "Bikininim, Creed'im, şortum, atletim ve parmak arası terliklerim var.

Bu ."

"İhtiyacın olan tek şey bu. O ve ben." Haklıydı.

Ama yapmak istediği şey yanlıştı.

Başımı göğsünden ayırdım ve geriye doğru eğdim. Bunu yaptığımda, kolu etrafımda sıkılaşıarak beni kendine çekti ve ay ışığında yüzümü inceleyebilmek için çenesi aşağı eğildi.

"Plana göre, yarın babama gideceğimi söyledikten sonra saat sekiz buçukta burada buluşacağız," diye hatırlattım.

"Planı değiştirmeliyiz."

"Creed -"

Beni çekerken kolu çok sıkıydı ve kığım kucağında şekilde beni döndürdü.

Sonra dedi ki, "Ona bunu borçlu değilsin, güzelim. Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"O benim

babam." "O

babam değil." Bu

doğruydı.

Lanet olsun.

Zaman kazanmak için bir elimi göğsünde gezdirirken izledim, teni sıcak ve pürüzsüz, altındaki kaslar sert ve belirgin. Her santimini seviyordum. Bu hissi ezberledim, hayatımın geri kalanı boyunca her an, her zaman hatırlayabileceğimi biliyordum. Bu geceyi hatırla. Her saniyeyi hatırla. İskelede, göl kenarında Creed'le ilk sevişmemizin her saniyesini.

"Bu doğru olmazdı" diye cevap vermeden önce derin bir nefes aldım.

"Çok iyi bir kız," diye mırıldandı Creed ve başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerinin gölde olduğunu gördüm.

"O bunu hak etmiyor ama ben annemin dediği gibi değilim. Ben onun gibi değilim. Öylece çekip gitseydim kendimle yaşayamazdım. Ona gideceğimi söylemedim. Geri dönmeyeceğimi de söylemedim. O iyi bir baba değil Creed, ama belki içinde bir yerlerde, derinlerde bir yerde endişelenirdi ve ben de bunun için endişelenirdim. En azından o bilirse, böyle bir endişem olmaz."

Creed'in derin bir iç çektiğini duydum ve hissettim ama konuşmadı.

Daha yakına sokuldum. "Toparlandım. İlk iş ona söyleyeceğim ve sonra seninle burada buluşacağım."

Eli sırtımdan yukarıya, nemli saçlarıma doğru kaydı ve mırıldandı: "Artık benimsin, güzelim, olabileceğin her şekilde. Az önce paylaştığımız şeyi sevdim, doğruydı. Burada olmak, bizim yerimiz, mükemmeldi. Daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum. Beklemekten yoruludum."

Ben de

öyleydim.

Hala.

"Sadece birkaç saat daha," diye fısıldadım.

Creed'in eli başımın arkasını kavradı, böylece yüzümü göğsüne bastırırken, "Bu kanıtıyor bebeğim. Sylvie'm için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Göğsüne doğru sırttım ve kollarımla onu sıktım.

Başımı çevirdim ve yanağımı onun tenine bastırdım.

"Arkadaşınız gelecek hafta evinizi satmak için gerekli belgeleri imzalamak üzere vekalet aldı. Ben hazırım. Babama söyleyeceğim, gel buraya," dedim ve onu bir kez daha sıktım, "bana kolyemi vereceksin, kahvaltıda donmuş Snickers çikolatası yiyeceğiz ve sonra gideceğiz."

"Senin için farklı bir şey bulmalıyım," diye mırıldandı. "Doğum gününde ne alacağını sonsuza dek bilmenden hoşlanmayacağımı düşünüyorum."

Başımı geriye attım ve gözlerim onun yüzüne odaklandı. "Eğer bana peridot kolyemden başka bir şey alırsan Creed, ben... ben... şey, ne yapacağımı bilmiyorum ama çok ama çok kızarım."

Dişlerinin beyaz parıltısını gördüm. "Seni daha da sinirlendirmek istemem."

"Şaka yapma. Ben ciddiyim. O kolyeler benim için bir anlam ifade eden sahip olduğum tek şey."

Gırtlaktan gelen "Tanrım, Sylvie" sesini duymadan hemen önce dişlerinin beyaz parıltısının kaybolduğunu gördüm.

"Ve her zaman da öyle olacaklar," diye bitirdim.

Her iki kolu da beni sıkıca sardı, başım geriye eğildi, onunki aşağı indi ve beni öptü, sert, ıslak ve uzun. Yeni bir tür öpücük. Sınırsız bir öpücük.

Saf güzellik.

Ne yazık ki istediğim gibi sonsuza sürmedi. Creed onu kırdı.

Sonra mırıldandı, "Hadi seni giydirip eve götürelim. Hayatımız yaklaşık dört saat sonra başlayacak. Başladığında uyuklamayı istemem."

"Muhtemelen iyi bir plan," diye kabul ettim, ona gülümseyerek.

Bana gülümsemesini yakaladım, sonra yer değiştirdi, ayağa kalkmıştık ve beni ayağa kaldırdı.

Beni kıyafetlerime doğru götürürken elimi tuttu. Ona gömleğini verdim. O da bana bikini üstümü verdi. Arkasını benim için bağladı ve ben de atletimi ve şortumu giyip parmak arası terliklerimi giydim. Creed battaniyeyi aldı ve beni arabama götürürken yine elimi tuttu.

Kapıda yine beni öptü. Bunu daha önce de öpmüştüm. Bir veda öpücüğü.

Tadını çıkardım çünkü bu . Son veda öpücüğü.

Yarın, hayatımızın geri kalanında öpüşmekten başka bir şey olmayacaktı, özgür ve kolay.

"İyi uykular güzelim," diye mırıldandı ağzıma karşı.

Sanki uyuyacakmışım gibi.

Hayır.

"Sen de Creed."

"Yakında,

bebeğim."

"Yakında, Creed."

Kollarıyla beni sıktı. "Seni seviyorum, Sylvie. Daha fazlasını yapabileceğimi sanmıyordum ama bu gece bana yaşattıklarından sonra sonsuza kadar daha fazlası olabileceğini biliyorum."

Oh.

Vay

canına

Kasabadaki insanlar Winona Creed'in taşralı, hoppa, aptal ve ezik biri olduğunu düşünüyordu.

Creed o ağaçtan çok ama çok uzağa düştü. Söyledikleri kafiyeli olmayabilir ama yine de şiirdi.

"Ben de seni seviyorum Creed. Sanki seni sonsuza dek sevmişim gibi geliyor ama seni bu şekilde seveceğimi biliyorum. Sonsuza kadar."

Bu konuda o kadar iyi değildim ama Creed aldırıyor gibiydi. Boynunu büküp bana yumuşak, tatlı ve kısa bir veda öpücüğü daha verdiğinde bunu anladım.

Tamam, o öpücük .

Arabamda, dikiz aynamdaki gölgeli formuna bakarak el salladım, hafif hissettim, özgür hissettim, mutlu hissettim, on altı yıl boyunca o uzun, kaslı çerçeveyi görmeyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Hiçbir fikrim yok.

Ve kendimi o kadar mutlu hissediyordum ki, büyüdüğüm karanlık eve girdiğimde, antreden geçip merdivenlerden yukarı çıktığımda, bunun son kez olduğunu düşünerek, babamın gözlerinin beni izlediğini hissetmedim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Göremezsınız

, altı gün sonra.

Onu yere zincirlediler, yanaklarını betona yapıştırdılar, üst ve alt göz kapaklarını bantladılar, kirpiklerine yapıştırdılar ve gözlerini açık tuttular.

Creed de onu yere itip bir metre öteden zincirlediklerinde görmüş.

İlk bakışta, onun ben olduğumu düşündü. Aynı saç. Aynı yapı. Aynı yüz şekli. Hatta aynı renk gözler.

O ben değildim.

Babası Creed'in başını çevirememesi için başını aşağıda tuttu. Bant gözlerini açık tutuyordu, bu yüzden hayalleri kapatamıyordu. Çığlıkları kapatmasının hiçbir yolu yoktu.

Hayır.

İzlemek zorundaydı.

Elbiselerini nasıl attıklarını izle.

Saatlerce, defalarca, vahşice ona tecavüz etmelerini izleyin.

Zincirlerle nasıl mücadele ettiğini, nasıl gerildiğini, nasıl

çığlık attığını, nasıl yalvardığını izleyin.

Bacaklarının arasından, zincirlerin bileklerini, boynunu ve ayak bileklerini oyduğu yerden akan kanı izleyin.

Kavganın onu terk edişini, gözlerindeki ışığın sönüşünü ve başını çevirmiş, bakışları Creed'inkilere kilitlenmiş bir şekilde yatışını izledi.

Beş tane.

Sonra işleri bitti.

"Biliyorsun," diye fısıldadı baba Creed'in kulağına, "onu alırsan, benden kaçmayı düşünürsen, seni bulacağımı biliyorsun."

O biliyordu. Babamın çok parası vardı. Babasının eli uzundu.

Babam konuşmaya devam etti.

"Seninle konuşmaya çalıştım ama iş bu noktaya geldi. Bekaretini alarak onu çoktan kirllettin. Onu alırsan, Tucker, seni bulurum. İkinizi de geri getireceğim. Onu alırsan, benim için hiçbir anlamı kalmaz. Onu alırsan, seni geri getiririm ve az önce Sylvie'ye yaptıklarının aynısını sana izletirim. Ama onu kendi haline bırakırsan güvende olur."

Bu sefer Creed "asla" demedi.

Gözlerini zorla açtı, başı hâlâ yerdeydi, kızın gözlerine bakmaktan başka çaresi yoktu. Kız, çok genç, belki on yedi, belki de on altı yaşında, saçlarını, bedenini, kanlı, yaralı, tecavüze uğramış, gözlerindeki ışık sönmüş.

Yani benim gibi.

Bana çok benziyor.

Babam ona bunu yaptıysa, bana da yapacağını biliyordu.

Creed'in sesi geldi, zayıf, hırıltılı, "Söz ver bana."

Babasının eli başını bıraktı ama başını çevirmedi, bu yüzden artık başını hareket ettirmekte özgür olan Creed de çevirmedi. Ona bakışlarını verdi, verebileceği tek şeyi, bir kâbusa katlanırken onu bir parça bile olsa rahatlatabilecek tek şeyi.

"Söz mü?" Babam sordu.

Creed neredeyse ben olan kıza baktı. "Mutlu olacak."

Babam hemen, "Söz veriyorum Tucker, o mutlu olacak," dedi.

"Yemin ederim."

"Gidiyorsun, asla geri gelmiyorsun, asla telefon etmiyorsun, onu görmeye çalışmıyorsun, yemin ederim. O mutlu olacak. Mutlu olması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Geri dönersen, telefon edersen, bir daha onunla iletişime geçmeye çalışırsan, o kız olduğu gibi orada yatıyor olacak ve sen de olduğun yerde yatıp izliyor olacaksın."

"Sadece onu mutlu et."

"Onu mutlu edeceğim."

Creed kızın gözlerinin içine baktı ve taze gözyaşının burnunun köprüsünden yuvarlanıp düşmesini ve yüzünün yanındaki çimentonun üzerindeki kanla karışmasını izledi.

Yani ben.

Tam benlik. "O
zaman ben
gidiyorum."

* * * * *

Yatakta ayağa fırladım ve hiç düşünmeden, tenim karıncalanarak, göğüslerimin arasından soğuk ter damlayarak ayağa fırladım ve nedense Creed'in bedeninin üzerinden atladım. Ayaklarım yatağın diğer tarafına indi ve yere doğru sıçradım. On altı yıl önceki o kız benmişim ve onlar beni yok etmeden önce kaçmak için tek bir şansım varmış gibi koşmak, kaçmak, kaçmak için ayağımı kaldırdım.

Creed'in kolu belime dolandı ve geriye doğru uçararak yatağa düştüm ve Creed üzerime yuvarlandı.

"Bu bir rüya, Sylvie. Sadece bir rüya," dedi ve bana saldıran bir rüyanın ardından uyandığımda defalarca söylediği şeyi tekrarladı.

"O adamları tanıyorum. O adamları tanıyorum," diye nefes nefese kaldım, nefesim hızlı, keskin, ağır geliyordu, boğazımı yırtıp içimden çıkarken canımı acıtiyordu. "Onları tanıyorum... onları tanıyordum. Onlara bira servisi yaptım. Nachos. O adamları tanıyordum Creed."

"Güzelim, nesin sen -?"

"O adamlar, Richard'ın adamları, babamın bana benzeyen o kıza tecavüz ederken seni izlemeye zorladığı adamlar."

"Kahretsin," diye kırıptı ve sonra , "Bu hayal ediyorsun."

Ellerim saçlarının iki yanına gitti ve sıkıca tuttu. "Onları tanıyordum. Richard'ın kocaman televizyonunda maç izlerken onlara bira getirdim."

"Hayatından çıktılar, Sylvie."

"Onları tanıyordum."

"Bebeğim, gittiler."

"*Onları tanıyordum!*" Çığlık attım, Creed sustu, sonra yuvarlandı, oturdu, beni üzerine çıkmaya zorladı ama kolları beni sıkıca sardı.

"Sakin ol Sylvie," diye sertçe emretti.

"Yapamam Creed."

"Denemelisin, bebeğim."

"*Yapamam* Creed. Bu iğrenç."

Konuşmayı kestim, başımı salladım ve kucağında debelendim. Çok fazla enerjim vardı. Hareket etmem gerekiyordu. Hızlanmalıydım. Koşmalıydım. Sprint. Ayağa kalk ve çığlık at.

Creed kararlıydı ve bana izin vermedi, ben de vazgeçtim ve konuşmaya devam ettim.

"Bunu yaptıklarına inanamıyorum. *Gözlerini* bantlayıp *sana izlettiklerine* inanamıyorum. Bana benzeyen birini bulduklarına ve ona böyle zarar verdiklerine inanamıyorum. Sırf bana benzeyecek kadar şanssız olduğu için ve bir noktaya değinmek istedikleri için, onu asla atlatamayacağı bir şekilde incittiler. Hayatını sonsuza dek değiştirdiler ve sen onun kim olduğunu bile bilmiyordun. Muhtemelen onlar da onun kim olduğunu bilmiyordu!"

"Onun kim olduğunu

bilirim." Bu beni

hareketsiz bıraktı.

"Onu tanıyor muydun?" Sessizce sordum.

"O zaman değil," diye yanıtladı. "Sonra. İşe girdiğimde. Kaynaklarım olduğunda. Birkaç yıl sonra izini . Bir ilçeden geliyordu.

bitti. Fotoğrafta Dixon'la birlikte olan ve gerçekten sen olmadığını fark edemeyecek kadar kafayı sıyırmış olduğum kızdı."

"O iyi mi?" Creed

cevap vermedi.

"O iyi mi, Creed?"

Hızla, bir yara bandını çıkarır gibi, bana verdi.

"Onu ve beni serbest bıraktıktan iki gün sonra intihar etti."

Gözlerimi kapattım ve kendimi başım öne düştü ve köprücük kemiğine çarptı.

"Belki de onun için en iyisi budur bebeğim," diye fısıldadı. "Eve gitti."

"Buna inanmıyorsun," diye cevap verdim.

Creed hiçbir şey söylemedi.

Haklıydım. O buna inanmıyordu. Beni daha iyi hissettirmek için böyle saçmalıyordu.

"Tanrım, eğer ölmemiş olsalardı onları öldürürdüm," dedim köprücük kemiğine, sonra başımı kaldırdım. "Ya da Richard'ın durumunda, onu *tekrar* öldürürdüm. Ama bu sefer bunu yapmanın daha iyi bir yolunu bulurdum."

"Bana olanları anlattığında, Sylvie, ve sen beni dinleyip dinlememeye karar verirken, evde bir arkadaşı olan bir arkadaşım var. Ben bir arama yaptım, o da bir arama yaptı ve arkadaşı olayı araştırdı. Scott'ın şahdamarına vurmuşsun. Raporla göre dakikalar içinde kan kaybından ölmüş. Görünüşe göre bunu yapmanın en iyi yolunu bulmuşsun."

"Tamam o zaman, düzeltiyorum. Onun zaten bildiğimden daha kalpsiz bir sosyopat olduğunu bilseydim, çok *daha* uzun sürmesini sağlardım."

"Bebeğim, daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Her şey bitti ve sen bu saçma rüyayı görmeye devam ediyorsun, bu yüzden birini görmen gerek."

"Birini arayacağım."

"Öyle mi? Ne zaman?" diye karşılık verdi. "İki haftadır buradayız ve sen kimseyi aramadın."

"Biraz meşguldüm ve çocuklar bugün geliyor. Yakında taşınacağımdan bahsetmiyorum bile, Phoenix'te birini bulmam gerekecekken neden şimdi başlayayım?"

"Böylece soğuk terler içinde uyanıp üzerime atlamayacak, kim bilir nereye koşup beni çok korkutan saçma sapan şeyler yapmayacaksın."

Haklıydı.

"Günlerdir rüya görmüyorum. Belki de azalıyorlardır," diye önerdim.

"Seni bağıladı. Seni defalarca aldı," diye karşılık verdi Creed. "Seni istemediğin şekillerde taciz etti. Seni kontrol etti. Sylvie, ben psikolog değilim ve senin altın gibi bir kalbin var. O kızı tanımıyorsun, orada değildin, neredeyse yirmi yıl önceydi ve o çoktan öldü ama yine de ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum ama bu onunla ilgili değil. Bu seninle ilgili. Bu seninle ilgili, onun başına gelenleri izlediğimi öğrendim ve sonra *altı yıl* boyunca hemen hemen aynı şeyin senin başına geldiğini öğrendim. Bana bu boku vermen ve senin başına geldiğini hatırlaman, ikisi de kafanı karıştırıyor. Bunu çözecek araçlara sahip değilim. Bunu çözecek araçları bulmalısın. Danışmanlıkta insanlar sürekli hareket eder. Psikologlar bunu bilir. Terapiye başlarlar ve seni yeni bir doktora transfer ederler ama sen terapiye başlamalısın Sylvie. Bu boku çözmelisin. Kendin için. Benim için. Kurduğumuz aile için. Charlene için. Adam için. Herkes için."

Her şeyi siktir et, haklı olmasından nefret ediyordum ve bu çok sık oluyordu. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım.

"Tamam" dedim.

"Bu "tamam", "tamam" gibi bir şey. dikiliyorum, Sylvie. Saat sabahın dokuzunu vuruyor ve sen lanet olası telefonun başında birlikte çalışabileceğini düşündüğün bir terapist arıyorsun."

"Peki," diye ısırdım.

"Şaka yaptığımı sanmayın."

Ben öyle düşünmedim. Ses tonu bana kesinlikle öyle olmadığını söylüyordu. "İyi dedim," diye kestirip attım.

"Tanrım, seni terk ettiğimi düşünmene izin vermeli miydim diye merak ediyorum."

Kanım dondu. "Öyle söyleme."

"Sana musallat oluyor."

"Öyle söyleme."

"Her şeyi geri getiriyor. Kontrol altına almıştın. Şimdi yüzüne vuruyor."

"*Böyle söyleme!*" Bağırdım, sarsıldım ve kollarından kurtuldum.

Yatağın kenarına zıplayarak öne doğru eğildi ve onu işaret etti. "Bana söylemeseydin, seni asla içeri almazdım."

"Yatağına dön, Sylvie."

Kolumu salladım. "Bana söylemeseydin, bunu yapamazdık."

Bana doğru eğildi, sesi temkinliydi ve nazıkçe emretti, "Bebeğim, yatağa geri dön."

Onu duymazdan geldim ve devam ettim, bu sefer sesim kısıkta, gıcırdamaya başlamıştı, kırılacak gibiydi, "Bana söylemedin, sana sahip olmazdım."

"Sylvie, bana geri dön."

"Hayatımın sonuna kadar her gece kâbus görmeye razıyım, yeter ki seninle uyanayım." derken sesim sertti.

Bir elini uzattı, benimkini yakaladı ama ben geriye yaslandım ve ağırlığımı serbest kalmaya verdim.

Yapamadım çünkü Creed sıkıca tuttu.

"Bunu söylememeliydim," diye fısıldadı. "Bunu söylediğim için özür dilerim, güzelim. Bunu asla söylememeliydim."

"Seni dikiz aynamda izledim," dedim ona.

Elimi çekti ve "Bebeğim, lütfen yatağa geri dön" diye yalvarırken sesi hırçındı.

"Çok
mutluydum."

"Tanrım, Sylvie."

"Ertesi gün saatlerce o iskelede oturdum. Hava o kadar sıcaktı ki Snickers çikolataları ambalajlarında eridi. Güneş yanığı oldum."

Eli benimkini çekti ve "Becer beni Sylvie, lütfen yatağa geri dön" derken sesi sertti.

"Her yere baktım. Seni bulamadım." "Siktir."

"Günler, baktım ama seni bulamadım."

"Bebeğim, lütfen."

"Seni bulamadım," diye tekrarladığımda sesim kesildi ve Creed'in işi bitti.

Bunu biliyordum çünkü kolumu çekti ve ben de ona doğru uçtum. Sonra yatakta onun kollarındaydım, çoğunlukla onun altında sıkışmışım, bir eli başımın arkasını kavrayıp boğazına bastırıyordu, iki kolu da beni sıkıca tutuyordu.

"Seni bulamadım," diye fısıldadım tenine. "Ben
buradayım."

"Beni hep korudun."

"Becer beni, becer beni, becer beni," diye mırıldandı saçlarımın tepesine doğru. "Babam beni ona , geri gelip beni alacağını biliyordum.
uzakta. Bana iyi bak."

"Siktir, Sylvie."

"Geri gelmedin."

Creed hiçbir şey söylemedi.

Kollarına uzandım ve ne söylediğimi ve kulağa nasıl gelmesi gerektiğini anladım.

"Seni suçlamıyorum," dedim ona çabucak. Creed hiçbir şey söylemedi.

"O kıza yaptıklarından sonra ben de olsam aynı şeyi yapardım," dedim.

Creed hiçbir şey söylemedi.

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Bilemezsiniz. Babamın uyuşturucu olduğunu bilmiyorduk. O kadar kötü, o kadar derine saplanmıştı ki Richard'a benimle ödeme yapmak zorunda kaldı."

Creed hiçbir şey söylemedi. "Creed."

Creed üzerime yuvarlandı ve yatağında döndüğümde komodinindeki lamba olduğundan şüphelendiğim şeyin duvara çarptığını duydum.

Sonra "*Becer beni!*" diye kükrediğini duydum ve yataktan fırladım, kendimi sırtına bastırdım ve kollarımla ortasını çembere .

Yüzümü onun tenine, dövmeme bastırdım. "Üzgünüm, bebeğim, üzgünüm, çok, çok, üzgünüm. Çenemi kapatmalıydım. Konuşmaya devam etmemeliydim."

Kollarımda kıvrıldı ve büyük elleri başımın iki yanını kavradı, sadece bir nebze nezaketle geri çekti ve görebildiğim tek şey gölgeli yüzüydü.

"Bu boku sen çöz Sylvie, sen çöz ve bunu *benimle* yap," diye hırladı.

"Tamam." Hemen kabul etmenin en iyisi olduğunu düşündüm. "Sahip olduğun her şeyi bana ver, ben de anlaşıyım." "Tamam," diye tekrar kabul ettim, hemen.

"Benden bir ayımı aldılar. Senden *altı yıl* aldılar. Anlaşacağız." "Tamam."

Beni öne doğru çekmek için ellerini başımın üzerinde kullandı ve kolları başımı sarmadan önce göğsüne zoraki bir yüz yerleştirmesi yaptım.

Göğsünün kocaman bir nefesle genişlediğini ve sonra serbest kaldığını hissettiğimde, "Senden bir ay, benden altı yıl aldılar ama *bizden on altı yıl* aldılar" demekte sakınca görmedim.

"Evet. Ve ikimiz de seninle sevişerek, bebeğimi içine yerleştirerek ve ikimiz de, daha fazlasını yaptığımızda, hepimiz bu bokla başa çıkacağız."

Hayatımızın geri kalanında özgür, rahat ve mutlu bir şekilde, tam da onların istemediği gibi yaşayacağız."

Bunu kabul etmek kolaydı.

"Tamam."

Creed gitmeme izin vermedi ve ben de tutmasına izin verdim.

Bu bir süre devam etti. O kadar uzun sürdü ki, devam etmeye karar verdim. "Uh... Creed?"

"Tam burada, Sylvie."

"Şimdi zamanı olmayabilir ama en az üç, belki de dört çocuk düşünüyorum."

Vücudu taşa döndü. "Tamam,

üç," dedim aceleyle. Creed

hiçbir şey söylemedi.

"Tamam o zaman, iki. Ama uyarıyorum, ikide ısrar ediyorum." Creed hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Yine de, eğer iki oğlansa, bir kız seçmeliyiz..." Durakladım, "ve, uh, tam tersi."

Creed sessiz kaldı ama beni yatağa doğru geri geri yürütmeye başladı. Çok uzakta değildik, bu yüzden iki adımda indik, ben sırtüstü yattım, Creed üstümdeydi.

İki kez zıplayıp yerleştikten sonra Creed konuştu.

"Dört çocuk istiyorsun, işe koyulsak iyi olur bebeğim." Sırıttım.

İşte oldu. Creed her şeyi daha iyi yaptı.

Ne yazık ki, "Üç yaşında duruyoruz, dört yaşın sağlıklı olmadığı yaşıa geliyorsunuz" diye devam etti.

Ciddi misin?

"Ben yaşlı değilim, Creed."

"Arada iki yıl olmalı." "Bu bir kural mı?"

"Evet."

Cidden. Bazen otoriter bir baş belası sinir bozucuydu.

"Creed -"

Başı aşağı doğru iniyordu ve çenesini eğip karanlığın içinden bana bakmadan önce bir anlığına inişinde donduğunda konuşmayı bıraktım.

"Saat iki ," diye garip bir şekilde duyurdu.

"Ne?" Ben sordum.

"Saat 2:5, bebeğim."

"Tamam," dedim yavaşça, bana aktarmaya niyetli görüldüğü bilgiyi anlamamıştım. Ya da daha doğrusu, neden bana bu bilgiyi vermeye niyetli görüldüğünü anlamıyordum.

Dudakları dudaklarıma geldi. "Otuz beşinci yaş gününe bir dakika kaldı."

Oh. Evet.

Tam isabet!

"Yaşasın," diye fısıldadım dudaklarına. Beni öpeceğinden oldukça emindim ama yuvarlandı, kışının üzerine çıktı, komodinin yanında karanlıkta bir şeyler yaptı ve sonra bana geri döndü.

Eli kolumdan aşağı indi, bileğimi buldu, kaldırdı ve avuç içim yukarı bakacak şekilde çevirdi.

İçinde bir kutu seti hissettim.

"Benim kız yeşil," diye mırıldandı

Creed. Oh, kahretsin.

Oh,

kahretsin

.

Hay

sikeyim.

Bu bende de vardı.

Unuttuğumdan değil, sadece geri

almıştım. Geri almıştım.

Sonunda.

Gözyaşlarım boğazımı tıkadı ve onların arasından zayıf bir "Creed" sesi çıkardım. "Aç şunu, Sylvie."

Nefesimi içime çektim ve yer değiştirmeye başladım. Creed yanıma geçti, kışımın üzerine kalktım ve karanlıkta kapıyı açtım. Bakmadım bile, denesem de göremezdim. Sadece çıkardım, kutuyu bir kenara attım ve parmaklarım tokayı bulana kadar zincir boyunca kaydım.

"Saçımı kaldırır mısın bebeğim?" Mırıldandım ve Creed dediğimi yapmak için harekete geçti.

Bir elini altına sokup kütleyi yukarı kaldırdığında, kolyeyi taktım ve soğukluğunun zaten takmakta olduğum kolyenin yanına yerleştiğini hissettim.

Gözlerim ona kaydı. "Bayıldım."

Saçlarım aşağı döküldü, elinin çenemi kavradığını hissettim ve "Göremezsin" derken sesinde bir gülümseme vardı.

"Umurumda değil. Hala seviyorum."

Bir an için Creed yine hiçbir şey söylemedi.

Sonra bir şey söyledi, sadece kelimeleri kullanmadı.

İçime girdi, beni sardı ve vücut dilini kullandı. Muhteşem bir şekilde.

Böylece otuz beşinci doğum günüm, biri hariç daha önceki otuz dört doğum günümünden farklı olarak mükemmel başladı.

* * * * *

İşte buydu.

Hayat.

Akşam olmuştu. Arka bahçemde sırtüstü uzanmış, dirseklerimi çimlere dayamış, çıplak ayaklarımı çaprazlamış, karnımı Creed'in ev yapımı, parçalanmış tavuklu barbekü sandviçleri, mağazadan aldığım makarna salatası ve Charlene'in doğum günü pastasıyla doldurmuştum. Brand ve Kara'nın Adam ve Leslie ile oynamasını izliyordum. Creed yirmi metre ötede çimlere uzanmış Theo'nun kendisini jimnastik aleti olarak kullanmasına izin verirken Charlene mutfağımdaydı. Doğum günümde bulaşıkları yıkamama izin vermeyeceğini söyleyerek ayak diremişti (yıkayacağımdan değil, bir ya da üç gün bekleyebilirlerdi), bu yüzden o yıkıyordu.

Bunu sevdiğimi düşünerek uzandım. Phoenix'te Creed ve çocuklarıyla vakit geçirirken bu duygunun sadece bir ipucunu yaşamıştım, ama anladım.

Aile böyle bir şeydi.

Arkadaşlar ve aile böyle hissettiriyordu.

Sizi seven sevdiğiniz insanlarla çevrili olmak böyle bir şeydi (çoğunlukla, Kara ve Brand muhtemelen henüz o noktada değillerdi ama bir gün olacaklarını umuyordum).

Creed'e sahip olmak dışında, bu dünyadaki en güzel duyguydu.

Ve o ve ben bebeklerimizi yaptığımızda, Kara ve Brand beni tanıdığına, her şey daha da iyi olacaktı.

Creed'le birlikte geçirdiğim on bir harika doğum günüm olmuştu. Onlar harikaydı, ama bu daha iyiydi.

Dahası, bu resmiydi. Creed'in çocukları iyi çocuklardı. Belki Creed onlara biraz bilgi ve talimat vermişti ama Adam'la karşılaştıklarında gözlerini bile kırpmadılar. Ayrıca ona farklı davranmadılar.

Özellikle Kara.

Yaşını göz önünde şaşırmıştım ama hem Adam'ı koruyup kolladığını belli etmeden hem de onu dahil ederek doğal bir yeteneğe sahip gibi görünüyordu.

Oldukça harikaydı.

Çocukları Denver'a getirmek Creed'in fikriydi. Bunun onlar için okula dönmeden önce mini bir tatil olacağını söyledi çünkü daha önce buraya hiç gelmemişlerdi. Ertesi gün Elitch Gardens eğlence parkına, Pazar günü de Kelebek Pavyonlarına gidecektik, sonra da onları tekrar uçağa bindirecekti.

Onların da gelmesini istediğini, çünkü çocukların bile bir şeyleri özümsemişliğini, kendi ortamlarındaki insanlara tanıklık ettiklerini ve onlar için bir şey ifade eden insanlarla tanıştıklarını söyledi. Böylece beni daha iyi tanımaları için bir fırsat olacaktı.

Otelde kalmalarına ben karar vermiştim. Öncelikle, ikinci yatak odam hâlâ bir çukurdu ve onu temizlemeye fırsatım olmamıştı. Ayrıca Creed ve benim birlikte uyumamızın yaratacağı samimiyetle onları tanıştırmak için çok erken olduğunu düşünüyordum.

Creed kabul etti ama sadece çocukların uyuduğunu söylemek için beni aradığında odasında (o ve çocukların odaları bitişikti) ona katılmam şartıyla.

Ancak geceler dışında tüm hafta sonu birlikte geçirilecekti.

Dört gözle bekliyordum. Sadece hız trenlerine bayıldığım Kelebek Pavyonu'nda tutabileceğiniz tarantulalar olduğu için değil, tarantulalar yaklaşık bir ons ağırlığındaydı, tüylü ve havalıydılar. Ama aynı zamanda daha önce hiç yaşamadığım bir doğum günü hafta sonuna sahip olduğum için.

Ailemle dolu.

Creed'in sırt üstü yuvarlanıp Theo'yu yakalamasını ve onu defalarca havaya fırlatarak Theo'nun kıkırdamasına neden olmasını izlerken mutfaktan gelen bulaşık seslerini duydum. Yaşadığımız tüm korunmasız seksin, onu yakında yine aynı şeyi yaparken göreceğim anlamına gelmesini umuyordum.

Ama bebeğimizle birlikte.

Buna o kadar odaklanmışım ki Brand kendini yanımdaki çimlere attığında vücudum sarsıldı ve başım döndü.

"Saklambaç bebekler içindir," dedi ve bakışlarım avluya kayarak Kara'nın Adam ve Leslie'yle oyunu zorlukla ama aynı zamanda sabırla organize ettiğini gördüm.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim Brand'a. "Bana eğlenceli olacakmış gibi geliyor." Bana sırtıttı. "Su tabancası savaşı eğlenceli olurdu."

Ben de sırtıttım. "Evet," diye onayladım. "Ama bunun için biraz geç kaldık. Charlene ve çocuklar yakında eve dönecekler."

Avluya baktı. "Yazık." Sonra gözleri bana döndü ve "Onlar gidince yapabiliriz" diye önerdi.

"Hiç su tabancam yok," diye onu bilgilendirdim ve bunu alışveriş listeme koyup stok yapmak için aklıma bir not aldım.

"Denver'da mağaza var mı?" diye sordu arsızca.

"Uh... evet," diye cevapladım.

"O zaman onları almaya gittiğimizde senin Vetteine binerim."

Sırıtişım bir gülümsemeye dönüştü. "Bu bir plan."

Bahçeye baktı ve "Sen babamın yanına taşındığında ve biz de sizin yanınıza taşındığımızda çok güzel olacak. Her zaman su tabancası kavgaları."

Nasıl nefes alacağımı unutarak onun profiline baktım.

Kendimi hatırlamaya zorladım ve hırıltılı bir sesle "Ne?" diye sordum.

Başka bir sırtışıla bana baktı. "Kara taşınacağını söyledi ve sen taşındığında biz de babamın taşınacağız. Daha iyi bir havuzu var ve futbolu seviyor, böylece büyük ekranda izleyebiliriz. Annemin bana ve Van'a dışarıda küçük televizyonda izlettirdiği evdeki gibi değil." Durakladı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Ayrıca senin bir 'Vette'in var ve bu babamın, annemin *ya da* Van'ın arabalarından *çok* daha havalı."

"Babanın yanına mı taşınyorsun?" diye ihtiyatlı bir şekilde sormadan önce ona göz kırptım.

Başını salladı ve tekrar bahçeye baktı. "Evet. Kara senin Sylvie olduğunu söylüyor ve biz bunun ne anlama geldiğini biliyoruz."

Vay anasını!

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum ve gözleri bana döndü.

"Babamın sırtındasın."

Tanrım, Creed haklıydı. Çocukları aptal olmaktan çok uzaktı.

"Marka -" Başladım ama sözümü kesti, ne söyleyeceğimi bildiğimden değil.

"Kara senin *doğru kişi* olduğunu söylüyor. Babamın senin geri dönmeni uzun zamandır beklediğini söylüyor. Artık döndüğün için babamın mutlu olacağını ve hepimizi bir arada görmek isteyeceğini söylüyor. Annemin sen olmadığın için ona tutunamadığını söylüyor. Şimdi sen varsın ve tekrar bir aile olabiliriz. En azından Kara böyle söylüyor."

Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı düşünürken bir yandan da Creed'e titreşimler göndererek gelip beni bu çılgın, mayınlarla dolu sohbetten kurtarmasını sağlamaya çalışıyordum.

Ben ırpırken bile Brand, Brand olarak konuşmaya devam etti ve konuştuğunda bana Kara ile annesinin neden anlaşımadığına ve Kara'nın Creed'in yanındayken neden kendini onun kalçasına bağıladığına dair bulmacanın kalan parçalarını verdi.

"Kara babamın dünyadaki en iyi adam olduğunu söylüyor ve ben de katılıyorum. Kesinlikle. Sadece en iyi adam için en iyi kız, diyor. Seninle tanıştığında hiç şaşırmadığını söylüyor çünkü sen de babam gibiymişsin, havalı, güzel ama eğlenceli." Bana bir kez daha sırttı. "Babam biraz katı olabiliyor."

"Uh..."

Mırıldandım. Brand konuşmaya devam etti.

"Annem de iyi sanırım. Kara ve o, geri..." omuz silkti ve gözlerini kaçırdı. "Van'ı severim ama Kara onun babam gibi olmadığını söylüyor. Değil ama iyi biri. Ondan hoşlanıyorum ama bence Kara için çok çabalıyor ve bu biraz ezike. Demek istediğim, onunla benimle olduğu gibi olmalı, bilirsin, doğal bir şekilde." Başını salladı. "Ama öyle değil."

Belli ki Chelle'in kocası olan Van, Brand'la olduğu gibi Kara'yla birlikte değildi, bundan şüpheleniyordum çünkü Brand ondan hoşlanıyordu ve uğraşmasına gerek yoktu.

Brand gevezeliğe devam etti.

"Kara, annem gibi bir kadının Van gibi bir erkeğı elde ettiğini ve senin gibi bir kadının da babam gibi bir erkeğın dikkatini çektiğini söylüyor. Sizin yanınıza taşındığımızda her şeyin harika olacağını, çünkü tıpkı sizin gibi havalı olacağımızı söylüyor. Onu seviyorum ama annem ve Van havalı değil. Annem ve Van tamamen *normaller*."

Kahretsin.

Kahretsin, *kahretsin, kahretsin*.

Brand'in işi bitmemişti.

"Kara, babam gittiğı için annemi suçluyor. Hep suçladı, biliyorsun. Anlamamıştım ama seninle tanıştıktan ve o açıkladıktan sonra anladım. Annem onu tutamadı çünkü annem sen değildin. Ben onu özölüyorum ama Kara onu *gerçekten* özölüyor. O bir acı ama o benim kız kardeşim ve bunu izlemek biraz acı veriyor."

Ve işte oradaydı.

Kara, Creed'in gitmesi için Chelle'i suçladı. Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

"Şimdi çok daha iyi," diye bitirdi Brand.

Kahretsin.

Sanırım ailenin bir parçası olmak için kolay bir yol bulamazdım. Bu

insanlarla olmaz. Beni büyük şeylerin içine çekiyorlardı.

Hepsini.

Saçmalık.

"Brand," diye seslendim.

"Evet," diye cevap verdi.

"Bana bakar mısın?" Bana baktı.

Bir nefes aldım.

Sonra da ortaya koydum.

"Bana söylediğin şey hakkında babanla konuşmam gerektiğini sana açıkça söylemeliyim."

Başını yana eğdi. "Neden?"

"Çünkü sen ve Kara'nın nasıl olacağını düşündüğünüzün nasıl olacağından emin değilim."

Beni incelerken biraz şaşkın ve biraz da korkmuş görünüyordu. "Sen ve babam musunuz? Yani, sen onun arkasındaki Sylvie değil misin? Seninle tanışmadan önce bize adını söyledi ve seni uzun zamandır tanıdığını söyledi, biz de senin o Sylvie olduğunu düşündük."

Kahretsin!

"Birbirimize bağlandık," dedim sessizce. "Hem de çok. Ve ben o Sylvie'yim. Sadece senin ve Kara'nın geleceğiniz için ne beklediğinizi ona söylemem gerekiyor. Ya da belki, eğer kendinizi uygun hissediyorsanız, ikiniz de onunla konuda konuşmalısınız. Aslında bu daha iyi olur."

Kafa karışıklığı gitti, korku arttı ve bunu hiç de iyi idare edemediğimi biliyordum.

Tanrım, Creed'i çağırayım mı?

"Babam onunla yaşamamızı istemiyor mu?" Brand sordu.

Creed'i kesinlikle çağırmalıyım ama önceliğin Brand'in artan korkusuyla hemen ilgilenmek olduğunu düşündüğüm için yapamadım.

"Öyle," diye cevap verdim. "Kesinlikle. Sizi özlüyor çocuklar. Sizden çok bahsediyor. Seni çok seviyor. Ama, sadece -"

"Onunla yaşamamızı istemiyor *musun*?"

Tanrım!

Ne yapmam gerekiyor?

Lanet olsun. Her zaman yaptığım şeyi yapmak zorundaydım. Ona dürüstçe vermeliydim.

"Evet," dedim. "Mükemmel bir dünyada, evet. Bence iş sizde çocuklar. Komik ve zekisiniz ve eğer biraz pratik yaparsam, ben *de* hakkımı alacağım.

pizzookie'nin payı."

Bu bana küçük bir gülümseme verdi, bundan cesaret aldım ve devam ettim.

"Yani sen etrafta olsaydın, çok pratik yapardım. Ama annenle de tanıştım ve ondan çok hoşlandım. Harika biri. Babanı hâlâ önemsiyor ve ikinizi de çok seviyor. Babanın sana sahip olması, onun seni kaybetmesi demek. Bu berbat bir şey bebeğim, gençsin ve bu ağır bir şey. Benim annem ve babam boşandılar ve zamanı paylaşmak, ikisini birden istemek ve her seferinde sadece birini elde etmek hiç eğlenceli değil."

Tamam, bunun bir kısmı yalandı ama buna katlanmak zorundaydım, bu yüzden bunu yapmaya devam ettim. "Ve bir süreliğine, bunu kendi başınıza yapabilecek yaşa gelene kadar

Baban ve annen senin için neyin en iyi olduğuna karar vermeli. Ben dinlemek için buradayım ve bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum ama kararları onlar verir. Onlara aklının nerede olduğunu söylemelisin ve sadece seni kastetmiyorum. Kara'yı da. Baban bana annenle anlaşılamadıklarını söyledi ve bu durum babanı endişelendiriyor ve muhtemelen anneni de gerçekten endişelendiriyor. Kara'yla aranızda ne olduğunu bilmeli ki kardeşinle bunu çözebilirsiniz. Benimle misin?"

"Sanırım," diye yanıtladı Brand.

Başımı salladım. "Ne istiyorsan onu yap ama tüm bunları babanla konuşmanı öneririm. Hayallerini yıkmak istemem ama yapılacak en doğru şey bu. Bu seni korkutuyorsa üzgünüm bebeğim ama bunu babana anlatacağım. Bazen sadece sen ve ben konuşacağız. Umarım ben de Kara'yla aynı şeyi yaparım. Ama bazen, bunun gibi gerçekten önemliyse, babana söyleme kararını vermem gerekecek ve umarım bunu yaptığımda senin için doğru olanı yapacağıma güvenirsin."

Ağzı hareket etti ve bahçeye baktı. Ben de baktım ve Creed'in benim titreşimimi tamamen kaçırdığını ve şu anda Theo'nun omuzlarında Adam, Kara ve Leslie ile saklambaç oynadığını gördüm.

Kahretsin.

Brand'den hiçbir yanıt alamayınca ona baktım ve "Brand, iyi misin?" diye sordum.

"Sanırım onunla konuşacağım."

Babası gibi onun da zihninde ağır bir yük vardı, düşünmek için sustu.

Akıllı ve cesur bir çocuk olduğunu kanıtladı. Tanrıya şükür.

"Sence onunla sadece ben ve o mu konuşmalıyız yoksa Kara da bizimle olmalı mı?" diye sordu sessizce.

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilecek kadar sizi tanımıyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Eğer orada olursa susabilir. Babamla onun arkasından konuşursam bana kızabilir."

"İşte cevabın." Bana baktı.

"Ne?"

"Eğer tartışmaya katılmama kararı alırsa, bu onun vereceği bir karardır. Ancak kimseyi kızdırmamaya çalışmalı ve bunun olabileceğini biliyorsanız, onları kızdırmak için yapacağınız şeyi yapmaktan kaçınmalısınız. Birinin arkasından konuşmanın ya da güvenini kırmanın doğru olduğu zamanlar vardır ama nadirdir. Bu, sadece benim fikrim," diye omuz silktim, "o zamanlardan biri değil."

Brand, "O oradayken onunla konuşacağım," diye karar verdi. "İyi karar," diye mırıldandım.

Sessiz kaldık.

Theo'nun kıkırdaması havayı deldi.

Brand sessizliğin içine fısıldayarak, "Sen gerçekten, güzel, tamamen havalısın, Sylvie," dedi.

Tamam, güzel.

Hayır, *harika*.

O mayın tarlasından sağ çıktım. Harika.

"Sen gerçekten çok güzelsin, çok da havalısın Brand," diye cevap verdim. "Harika," diye fısıldamaya devam etti.

Sırıttım.

Adam Creed ve Theo'yu buldu, Theo çok gürültü yaptığı için zor olmadı ve kıkırdama sırası Adam'daydı.

Evet, buydu.

Hayat.

Sırıtişım bir gülümsemeye dönüştü.

* * * * *

Creed orgazmının iniltisini boynumda bastırdı.

Bunu yaparken dört uzvumla da tutundum ve o içimde oturup aşağı inerken de tutunmaya devam ettim.

Nefes alış verişi sakinleşmeye başladığında fısıldadım, "Doğru, cidden çok hoşuma gitti, ama *o* neydi?"

Geç olmuştu. Creed'in yatağında, otel odasında Creed'le birlikte olmayı beklediğimden çok daha geç. Ayrıca aramasını beklediğimden saatler sonraydı ve aramasında "Buraya gel. Hemen. Yağı getir." demesini beklemiyordum.

Mümkün olan en kısa sürede oraya gittim, itiraf etmeliyim ki normal çılgınlığımdan biraz daha fazla araba kullandım ve yağı getirdim.

Oraya varır varmaz, kapı açılmadan önce kapıyı ancak iki kez çaldım, içeri girdim ve Creed yanımdaydı.

Hiç konuşmadı. Yaptığı şey beni kıcımdan becermek, normal bir şekilde sikmek ve onu bulmadan önce üç kez boşalmamı sağlamaktı.

Bunun olmasına izin verdim çünkü sessiz ve düşünceli davranıyordu, ancak bunu yaparken beni becerdiği için çok daha ateşliydi.

Şimdi, neler olduğunu bilmek istiyordum.

Başını kaldırdı ve "İki hafta sonra Phoenix'e gittiğimizde benimle kalacaksın. Artık bu otel saçmalığı yok."

"Uh," diye temkinli bir şekilde devam ettim, "bunu yapabileceğimden emin değilim, bebeğim. Daha çok erken."

"Brand bu gece sana yaptığı gibi sana da yaparsa, o zaman çok erken sayılmaz."

İşte oradaydı.

Konuştular.

"Bana neler olduğunu anlat," diye kolumu sıkarak cesaretlendirdim.

Yavaşça çekildi ve yatağa sırt üstü yerleşmek için yuvarlandı. Oraya vardığında iki elini kaldırdı ve yüzünü sildi.

Yanıma yuvarlandım, önümü onunkine yapıştırdım ve bir kolumun üzerinde doğruldum. "Creed, bebeğim," diye seslendim.

Ellerini bıraktı, bana doğru yuvarlandı ve başı elinde, dirseğinin üzerinde ayağa kalktı.

"Bana olayların patlak verdiğini söyledin ve çocuklara benimle konuşmalarını önerdiğin için onlar da konuştular."

Onun gibi uzanmak için eğildim ve "Tamam" dedim.

"Yani boklarını paylaştılar ve ben haklıydım. Kara senden hoşlanıyor. Kudurmuşçasına. Beni geri getirmenin anahtarının sen olduğunu düşünüyor. Ve bildiğin gibi, beni kaybetmesinin sebebinin annesi olduğunu düşünüyor."

"Doğru," dedim usulca, o konuşmayı kesince Creed tekrar konuşmaya başladı.

"Bunu Chelle ile paylaşmaktan başka seçeneğim yoktu. Bu, Chelle'in hüngür ağlamasını dinlemekten ve onunla Kara konusunda ne yapacağımızı düşünmekten başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyordu. Bu, her nedense, beni evliliğe nasıl tuzağa düşürdüğünü ve evliliğimizin yürümemesinin suçluluk yükünden nasıl kurtulmam gerektiğini tekrar *tekrar anlatmasına* yol açtı. Ancak, bu konuyu daha önce yedi yüz kez konuşmuş olmamızın aksine, peşini bırakmadı. Benimle uğraşmaya devam etti. Sonsuza kadar. Sadece onu bırakacağımı söylediğimde sakinleşti. Sonra yine ağlamaya başladı ama bu sefer benim adıma ne kadar mutlu olduğunu ve senin ne kadar önemli olduğunu çünkü senin olmanla her şeyi çözdüğümüzü söylüyordu."

Konuşmayı bıraktığında, "Bunların hiçbirisi kulağa kötü gelmiyor Creed. Neden bu kadar huysuzsun?"

"Çünkü tüm bunları halletmem gerekiyor ve kızıma, örnek alması gereken iyi bir kadın olan harika bir annesi olduğunu ve bir kız olarak annesinin ihtiyacı olduğunu nasıl açıklayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Bu yüzden senin ve benim yanıma taşınmayacak."

"Biraz vermenin hepinize çok şey kazandırabileceğini önerebilir miyim?" Kaşları birbirine çatıldı. "Ne?"

"Creed, çocuklarını ayda dört gün görüyorsun. İşin nedeniyle bu şekilde devam etmek zorunda olduğunu anlıyorum ama ben seninle ortak olacağım ve seninle yaşayacağım, böylece belki çocuklarınla daha fazla zaman geçirebilirsin. Eğer Chelle velayetin yeniden yapılandırılmasını kabul ederse, belki ikiniz ortak yapabilirsiniz ya da haftada bir veya iki gün birlikte olabilirsiniz. Okula gitmelerine daha çok varsa ve sen meşgulsen, onları okula götürüp getirmeye çalışırım ama seninle daha fazla zaman geçirmek Kara'ya yardımcı olabilir. Chelle bunu kızına verirse, annesini farklı bir gözle görmesine yardımcı olabilir. Ve," diye sırtıttım, "Ben harikayım ve beni seviyorsun ama ben onun annesi değilim. O daha genç, belki yıllarca anlayamayabilir ama eninde sonunda Chelle'in gerçekten boktan biri olduğunu anlayacak ve her şey kendiliğinden yoluna girecek. Hepinizin bunu atlatması gerekiyor. Kızlar karmaşıktır ama eğer kafamızda bir beyin varsa, ki Kara'da var, sonunda kendimizi düzeltiriz."

Gözleri başımın üzerinde gezindi ve "Chelle bunu benimle hallederdi" diye mırıldanmadan önce bir süre odaklanmadan odaya baktı.

Chelle'in Creed ve çocukları için her şeyi yapacağını düşündüm ama çenemi kapalı tuttum.

Başımın üzerinde düşünmeye devam etti. "Çocuklarımı daha çok göreceğim." "Ve onlar da seni görecekler. Her yönüyle bir kazanan."

Bana baktı ve usulca, "İyi bir anne olacaksın," dedi. Tanrım, umarım öyledir.

"Eğer , bunun doğru olduğunu er ya da geç öğreneceğiz."

Kolu yılan gibi uzandı ve etrafımı sardı, beni kendine doğru çekti, dirseğimi kırdı ve içime doğru yuvarlanırken beni altına aldı. "Bunun şansla bir ilgisi yok. Çaba göstermeliyiz," dedi bana.

Bunu kesinlikle yapıyorduk.

"Bildiğin gibi, ben de bu planın içindeyim," diye paylaştım. Bana gülümsedi.

Bir elimi kaldırdım ve parmağımı çenesinde gezdirerek sessizce şöyle dedim: "Bu konuda ne durumda olduğunu bilmiyorum. Chelle'in bana her şeyi anlattığını söylemiştim. Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, o haklı. Seni kasıtlı olarak evlilik tuzağına düşürdü ve birlikte geçirdiğiniz zaman boyunca senin sevgine sahip olmadığını biliyordu."

"Aynı olan bir adamı tuzağa düşüremezsin."

Başımı salladım. "Evet, yapabilirsin."

"Sylvie -"

"Onu sevdiğini söyledin mi?" diye sormak için sözünü kestim.

"Hayır" demeden önce çenesinin sertleşmesini izledim. "Hiç mi?"

Nefes aldı ve sonra itiraf etti: "Bunu ima eden ama söylemeyen başka kelimeler de buldum."

"O zaman yalan söylemedin."

Creed, "Beni mihrapta silah zoruyla tutmadı," diye .

"Bebeğim," elim boynunun kenarına doğru kaydı ve kıvrıldı, "sen Creed'sin. Her zaman Creed oldun. Sana aşık oldu ve bunu çok zor yaptı, bu yüzden beni kaybettikten sonra sürüklenirken bile, tahminimce sen de onun için Creed'din. Ve benim tanıdığım Tucker Creed asla bir kadını hamile bırakmaz ve onun için doğru olanı yapmaz. Yine tahminim, bunu biliyordu ve buna oynadı. İnsanlar birini sevdiklerinde böyle şeyler yaparlar. Hoş değildi ama anlaşılabilirdi. Bununla birlikte, bunu unutmalsın. İkiniz de bu lanetli evlilikte rol oynadınız. Sen bırakırsan, belki o da bırakabilir. Ona bir iyilik yapmış olursun ve bence ikiniz bu sorunu çözerseniz, çocuklarınız da aranızdaki bu rahatlığı hisseder ve onlar için de iyi olur."

Creed bana baktı ve "Tanrım, bebeğim, ne zaman bu kadar akıllı oldun?" diye sordu.

Ona sııttım. "Altı yaşındayken on bir yaşında bilge bir çocukla tanıştım, benimle ilgilendi ve bana bildiği her şeyi öğretti."

Ben konuşurken Creed'in gözlerinin parladığını, yüzünün sertleştiğini ve vücudunun benimkine karşı gerildiğini hissettim.

Konuşmam bittiğinde usulca, "Seni seviyorum Sylvie," dedi.

Sırıtmaya devam ettim. "Ben de seni seviyorum, Tucker Creed."

Sonra başımı kaldırdım, ağzımı onunkine değdirdim ve sessizce "Bana harika bir doğum günü yaşattığın için teşekkür ederim" demeden önce sadece bir santim geri çekildim.

Yüzünün yumuşamasını izledim ve tam elini kaldırdığı sırada yastıklara geri düştüm, parmağı yeni (tamamen güzel) kolyeme dokundu, sonra altına kaydı ve "Bir şey değil, güzelim" demeden önce zinciri hafifçe büktü.

Sırıtişım büyüdü ama uzun sürmedi.

Bunun nedeni Creed'in başını eğip beni öpmesiydi.

Dolayısıyla doğum günüm Creed sayesinde (boktan rüyayı saymazsak) harika başladı.

Ve sonu da harika bitti.

Creed yüzünden.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bana Geri Dön

*A Sıcak yaz gece içinde Kentucky, on altı
yıllar Daha önce, Sylvie On sekiz.*

Ay ışığında iskelede oturmuş, suya bakıyordum.

Creed'i bulamadım.

Bir gün önce iskelede saatlerce beklemiştim, sonsuza dek beklemiştim.

Snickers mahvolmuştu. Cildim yanmıştı.

Creed gelmedi.

Evine gittim. Orada değildi. Kamyoneti de . Göle geri döndüm, bekledim, bekledim ama hiçbir şey yoktu.

Endişeliydim.

Creed beni asla terk etmezdi.

Asla, *asla*, asla.

Bir sorun vardı.

Onu aradım ama cevap vermedi. Tekrar aradım, cevap vermedi. Ve yine. Ve yine.

Geç olup da gelmeyince, evine geri döndüm. Pencereyi kırdım ve yatağına uzanıp bekledim. Eve gelmesini umuyordum ama kendi evime de gidemiyordum.

Babama gideceğimi söyledim. Ona geri dönmeyeceğimi söyledim. Çok sinirlendi, sonra sakinleşti ve benimle konuşmaya çalıştı. Ona fikrimi değiştirmeyeceğimi söyledim ve gitmeme izin verdi. Arabamın bende kalabileceğini bile söyledi.

Beni bu kadar kolay bırakması biraz garipti. Yani, hoş değildi ama hayal ettiğim kadar da zor değildi.

Gitmeme izin verdiğinde gittim ama ona geri dönmeyeceğimi ve dönemeyeceğimi söyledim. Geri dönemezdim. Creed ile başlayan bir hayatım vardı ve bitmesi gereken nefret ettiğim bir hayatım vardı.

Ama Creed gelmedi.

Ertesi gün iskeleye geri döndüm ve tekrar beklemeye başladım. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Kimse bizi bilmiyordu ve Creed de babamın bizi aramak için birini göndermesi ihtimaline karşı böyle kalmasını istiyordu, bu yüzden arkadaşlarına sormadım. Babama gideceğimi söyledim ama Creed'in bana söylediği gibi, ona Creed'le birlikte gideceğimi söylemedim.

Creed ayrılmaya hazırlanmak için bir hafta öncesinden haber vermişti ama fabrikaya gidersem de kızacaktı, bu yüzden oraya da gidemedim.

Ben de arabama bindim ve etrafta dolaştım, her yere gittim, mağazalara ve lokantalara girdim ve kamyonu dışarıda olmasa bile etrafta olup olmadığını kontrol etmek için benzin istasyonlarına uğradım.

Mağazalarda ya da lokantalarda
değildi. Hiçbir yerde yoktu.

Endişelendim, korktum, altı yaşımdan beri ilk kez kendimi gerçekten yalnız hissettim ve yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Geç olunca bara gittim. Biri gelene kadar dışarıda bekledim ve içeri girip Winona Creed'i bulmalarını ve benimle konuşması için dışarı göndermelerini istedim. Birini buldum, içeri girdiler ve kadın sallana sallana dışarı çıktı ve bildiklerimi kanıtladı. Oğluna kesinlikle hiç ilgi göstermiyordu ve onu daha da az önemsiyordu.

Ona nerede olduğunu bilip bilmediğini sorduğumda, kendini düzeltmeden önce yana doğru listelemesine neden olan dengesiz bir el attı ve "O gitti. Bir yere gidiyor. Neresi olduğunu bilmiyorum. Sadece evi sattığını ve gittiğini biliyorum." Sonra gözlerini kısarak bana odaklandı ve "Bir Bissenette bir Creed'in peşinde ne arıyor?" diye sordu.

Buna cevap vermedim. "Gitti mi?" diye
sordum. Kararsızca başını salladı. "Gitti."

"Emin misin?" diye sordum.

"Elbette eminim, kızım. benim , değil mi?"

Hayır, o *benim oğlumdu*.

Ve bensiz gitmez. Öyle mi?

Bekaretimi alıp bensiz gider miydi? Hayır.

Hayır.

Mümkün değil.

Creed öyle biri değildi. Creed diğer adamlar gibi
değildi. Creed değildi.

Benim inancım değil.

"Teşekkürler Bayan Creed," diye mırıldandım, uzaklaşırken.

"Her neyse," diye mırıldandı ve barın içine daldı.

Evine gittim, şehirde dolaştım ve sonra iskeleye gittim.

Creed yok.

Ayaklarım suyun içinde, başım dönerek ucuna oturdum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Nasıl ortadan kaybolabilirdi? Kimse öylece ortadan kaybolmaz. Polisle konuşmalı mıydım? Creed'in bana kızmasını göze alıp arkadaşlarıyla mı konuşmalıydım?

Tanrım, ne yapacağımı bilmiyordum. Creed'i bulmak için ne yapacağımı bilmediğim gibi, onsuz ne yapacağımı da bilmiyordum.

Orada olmadığı bir zaman yok gibiydi.

Onun orada olmadığı bir zaman olmasını *istemedim*.

Ve çok korkmuştum. İki gün, Creed yok. Bir şeyler yanıştı. Çok, çok yanıış. Bunu iliklerime kadar hissettim. Beni asla terk etmeyecekti. Asla ortadan kaybolmazdı. Yeni hayatlarımıza başlamak için beni asla bekletmeyecekti.

Asla.

Çok ama çok yanıış bir şey vardı ve bu şey Creed'i benden almakla ilgiliydi.

Göle baktım, bizim göle, tanıştığımız, güldüğümüz, yüzdüğümüz, yemek yediğimiz, sarmaş dolaş olduğumuz ve seviştığımız yere.

"Bana geri dön," diye fısıldadım.

Gözlerimi sıkıca kapadım, sahip olduğum her şeyi kullandım, çok dua ettim, gözlerimi açtığımda Creed'in bana doğru geldiğini hissedeceğimi umdum.

Gözlerimi açtım ve gölü gördüm.

Etrafımda döndüm ve karanlık çimenleri, ağaçları ve gördüm, hepsi boştu. Diğer tarafa doğru döndüm.

Daha boş.

Creed yok.

Dudaklarım titreyerek, burun deliklerim titreyerek göle doğru döndüm.

"Bana geri dön," diye yalvardım, gözümünden süzülen yaş yanağımdan aşağı süzüldü.

* * * * *

O iskelede uyuyakalmışım.

Creed bana hiç geri dönmedi.

Üç gün sonra.

Odada volta attım.

Bu nasıl oldu?

Bu nasıl oluyordu? Ve Creed neredeydi?

Orada olmalıydı. Belki bir şeylerin ters gittiğini duymuştur. Belki babamın bizi bildiğini biliyordu. Belki de beni kurtarmak için çalışıyordu.

Beni kurtarmak zorundaydı.

Dışarıda bir gürültü vardı. Kalbim yerinden fırladı ve bakışlarım babam beni bulduğundan beri tutulduğum odanın kilitli kapısına .

Kapı açıldı ve babamla bir adam içeri girdi. Babam adamı bana doğru yönlendirdi. Gözlerime bakamadı.

Adam bana bakıyordu.

Gözlerinin içine baktım ve gördüklerim hiç hoşuma gitmedi.

Hem de hiç. Hem de hiç.

Karnım öyle bir sıkıştı ki, kusacağımı sandım ve vücudum köşeye sıkışana kadar geri, yukarı, yukarı, yukarı gittim.

"Sylvie, seni Richard Scott'la tanıştırmak istiyorum," dedi babam omzuma doğru. Richard Scott bana gülümsedi ve ben bu gülümsemeden hiç hoşlanmadım. Hem de hiç.

Hiç de değil.

Bana doğru geldi. Babam yere baktı ve ben de kendimi köşeye sıkıştırdım.

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım!

Creed neredeydi?

Yirmi Beşinci Bölüm

Tamamlanmış Say

, 18 gün sonra.

Gösterişli bir restoranın barında uzun bir tabureye oturmuş, barın arkasındaki aynada kendime bakıyor ve gördüklerimden pek hoşlanmıyordum.

Saçlarım normal hacminin üç katıydı ve beş kat daha fazla makyaj yapmıştım. Hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmayan daracık siyah bir elbise giyiyordum. Düz ve dar bir korsajı vardı, bu da pek de muhteşem olmayan göğüs dekolterimin neredeyse dışarı taşmasına neden oluyordu ve böylece herkesin bildiği gibi açıkta kalan göğüs dekolterim mucizevi bir şekilde muhteşem hale geliyordu. Ayrıca spagetti askıları vardı ve etek ucundaki küçük fırfır (evet! bir fırfır!), ayaktayken beni kış yanaklarımın dışarı sarkmasından kurtaran tek şeydi. Otururken ise tam bir felaketti. Başka bir deyişle, kasıklara yakın bir atış. Son olarak, ayaklarımdaki sivri topuklu, bronz sandaletler çok seksi olduğunu kabul etmek zorundaydım ama otururken bile öldürüyorlardı.

Cidden

iğrenç. Yani

ben değilim.

Silah saklamak için hiçbir yer olmadığını söylemek yeterli.

Bu, kendimi birden fazla şekilde açıkta hissettiğim anlamına geliyordu ve bu berbattı.

İşin tek iyi yanı, bir gün önce manikür/pedikür yaptırmıştım ve o makyajla *harika* görünüyorlardı.

Gözlerim kasanın arkasındaki art deco saate kaydı ve çenemi eğip, birbirine yapışmış ve yukarı itilmiş göğüslerimin arasına bantlanmış mikrofonu mırıldandım: "Yarım saat gecikti."

Kulağıma sıkıştırdığım şeffaf kulaklıklılı alıcıdan Hawk Delgado'nun derin sesini duydum: "Gösterecek."

Hawk'ın işine gitme zamanıydı ve onları alaşağı etmek için müdürleri ayarlamak üzere irtibat kişisiyle görüşüyordum.

Harekete geçmek için sabırsızlanıyordum.

Bunun nedeni kısmen iki haftadır içki ya da sigara içmemiş olmamdı. Hamile olup olmadığımı bilmiyordum ama Creed'le beni bu hale getirmek için harcadığımız çaba, bunun şüphesiz olacağı anlamına geliyordu (umuyordum) ve işimi şansa bırakmıyordum. Günler geçtikçe her şey daha iyiye gidiyordu ama henüz o noktaya gelmemiştim.

Bu kötü bir ruh halinde olduğum anlamına geliyordu.

Dahası, her şey yerli yerine oturuyordu ve ben bu işin bitmesini istiyordum.

Evimi satışa çıkardım ve mucizelerin mucizesi, bir hafta içinde kabul edilebilir bir teklif aldım. Bunun sebebinin evin kaçta satılacağını umurumda olmaması olduğunu düşündüm, bu yüzden alıcılar çok iyi bir anlaşma yaptılar ama her neyse.

Para benim için bir şey ifade etmiyordu. Hayatıma Creed ile başlamak önemliydi.

Eşyalarımın çoğu hurda olsa da her şeyi satmak için bir emlak müzayedesini düzenledim. Yine de ıvır zıvır seven insanlar vardı ve onları elden çıkarmam gerekiyordu, bu yüzden benimkileri alma şansları olacaktı. Şanslıydım, bu bana o ıvır zıvıra veda etme şansı verdi.

Charlene'e gelince, memleketine geri dönmeye karar vermişti. Orada kendisi için endişelenen ve yardım edemeyecek kadar uzakta olan bir erkek kardeşi ve ailesi vardı. Annesi yarı emekli olduğu için çocuklara bakabiliyordu ve erkek kardeşinin bir asfalt şirketi vardı ve bir ofis müdürüne ihtiyacı vardı. Tek yapması gereken evini satmak, eşyalarını toplamak ve gitmekti. Evi boşalttığına Creed, ben ve çocuklar gelip yardım edecektik. Sonra çocukları Phoenix'e dönecek, Creed ve ben de onu New Mexico'ya götürmeye yardım edecektik.

Bu karar beni çok heyecanlandırmıştı. Birincisi, onu destekleyecek bir dizi insana yakın olacaktı. İkincisi, ailesi Phoenix'ten epey uzakta bir kasabada yaşıyordu ama Denver'dan çok daha yakındı.

Dangalak Dan mest *olmamıştı* (ki bu beni daha da mest etti). Yeni hayatına başlamak için işinden ayrılmıştı ve şimdi mücadele ediyordu. Evden kendi payını istiyordu ve çocuk nafakasına karşı çıkıyordu. Öte yandan, Knight'ın piranha avukatı ona kendini becerebileceği bir yol bulmasında yardımcı olmak istiyordu ve adam bu işte ustaydı.

Dangalak Dan mahvolmuştu. Knight'ın avukatı onu canlı canlı yemeye başlamıştı bile, acele etmiyor, her saniyenin tadını çıkarıyordu.

Ben de öyleydim.

Charlene çirkin olmasından nefret ediyordu ve çocuklar da annelerinin kalp kırıklığını gizlemeye çalışmasına ama bunu tam olarak başaramamasına tepki olarak sessiz kalıyorlardı. Ben de Dan'ın kıvrınmasının lanet bir bomba olduğunu düşündüğümü sakladım. Yakında bitecekti, o ve çocuklar onları insanlarla birlikte olacaktı, bir işi vardı, Creed'in işinden elde ettiği ek gelir ve Dan eğilip ayak bileklerini tutmak zorunda kalacaktı.

O dünyada her şey yolundaydı.

Aynı zamanda benimkinin de tam ortasındaydı. Chelle, Phoenix'e döndüğünde Creed'in çocukları daha fazla almasını hemen kabul etmişti. Her hafta sonu ve her hafta Salı gecesinden Perşembe gününe kadar okuldan sonra onlarla olacaktı. Geçen hafta sonu oraya gittiğimizde çocukların buna çok sevindikleri belliydi.

Haklıymışım. Chelle Creed'e, Kara ve Brand'e Creed'le birlikte babalarıyla daha fazla zaman geçirmeye karar verdiklerini söylediğinde Kara'nın annesine karşı yumuşadığını bildirdi. Sadece Creed'le daha fazla zaman geçirmek istiyordu. Chelle'in bunu ona vermesi ve Creed'in onları oturtup bunun Chelle'le birlikte aldıkları bir karar olduğunu, çünkü onlarla daha fazla zaman geçirmek istediğini ve Chelle'in de babalarıyla daha fazla vakit geçirmelerini istediğini açıkça belirtmesi onu bir kez olsun iyi adam yapmıştı.

Dahası, Creed sonunda evliliklerinin çöküşünde Chelle'in de suçu olduğunu kabul etmiş ve üzerindeki yükü atmıştı, bu ilişkilerinin de değiştiği anlamına geliyordu. Her gün birbirlerini arayıp sohbet etmiyorlardı ama üzerlerindeki yük kalkmıştı. Sadece bu ikisi arasında değil, çocuklar arasında da oluşan rahatlığı hissetmek zor değildi.

Gerçekten çok iyi olan şeyi sonsuz derecede daha iyi yapan şey, Creed'in tüm bu olanlardan dolayı havalara *uçmasıydı*. Çocuklarını daha çok görecekti, eski sevgilisiyle arasındaki sorun çözülmüştü ve bana sahip olacaktı.

Onu hayatımda bir kez bile bu kadar rahat ve mutlu görmemiştim. Nedenini biliyordum ama bu bana her şeye sahip olmakla kalmayıp on altı yıldır ilk kez geleceğimizin parlak olduğu gerçeğinden cidden keyif aldığını söylemediği anlamına gelmiyordu.

Bunu sevdim, sonunda sahip olmasına *bayıldım*. O iyi bir adamdı. Bunu hak etmişti.

Yani, ara sıra yaşanan nikotin krizleri dışında hayat güzeldi.

Bana gelince, Creed'in otoriter olduğu kadar ısrarcı olması, haftada iki kez terapiste gitmem anlamına geliyordu. Beş randevum vardı ve ilk üçü pek iyi gitmemişti çünkü bunun saçmalık olduğunu düşünüyordum. Tek ihtiyacım olanın Creed olduğunu ve eninde sonunda sorunlarımın üstesinden gelip hayatıma devam edeceğimi düşünüyordum.

Üçüncü randevumun sonunda, terapistim bana bunun saçmalık olduğunu düşündüğümü hissettiğini söyledi ve ona güvenmediğimi, bu nedenle bana yardım edemeyeceğini ve beni başka birine yönlendirmesini isteyip istemediğimi sordu.

Dürüstlüğüne ve onu dışlasam bile paramı almak istememesine bayıldım, böylece bana asla yardım etmeyecek ama yine de bunun için para alacaktı.

Başka bir deyişle, o kırdı.

Sonraki iki randevu da çok iyi geçmedi ama bunun tek nedeni o boku yeniden yaşamının berbat olmasıydı.

Bununla birlikte, objektif birine içini dökmek, yüzündeki ifadelerin içimde biriktirdiğim bazı şeyleri yansıtmasını izlemek, söylediklerimin ya da verdiğim tepkilerin onu incitmesinden ya da Creed'le, hatta Knight'la ya da Charlene'le paylaştığım gibi onu etkilemesinden endişe etmemek öyle büyük bir rahatlamaydı ki, bunu ifade etmek çok zordu.

Anlık bir şeydi.

Paylaştığım ilk randevudan sonra, neredeyse sersemlemiş hissederek ayrıldım. Bir sonraki de aynıydı. Doktorum, olanları geride bırakmak için daha fazla araştırmaya başladığımda, başımın dönmeyeceği zamanlar olacağı konusunda beni uyardı. Zor, yorucu ve hatta acı verici olacaktı. Bunu anladım. Terapinin gerçekten işe yaradığını bilmek güzeldi. Ne yaptığını bilen birinin ellerindeydim ve bu sadece benimle ilgiliydi, koca bir yığın saçmalığı boşaltmak ve sevdiğim kimseyi buna sürüklemek zorunda değildim.

Psikoloğuma güvenmeye karar verdiğimden beri tek bir rüya bile görmediğimi söylemeye gerek bile yok, ki bu da başlı başına paraya değerd.

Creed ve Sylvie Ülkesi'nde her şey yolundaydı. Evim satılmıştı. Eşyalarım satılacaktı. Charlene ve çocuklar iyi bir yerde olacaktı. İşlerimin çoğu halledilmişti ve Charlene faturaları kesmişti, böylece o dosyalar kapanabilirdi. Creed'in işleri halledilmişti. Hawk'ın işiyle ilgili düğümü çözeceğimizi umduğum bu geceden sonra, halletmem gereken bir hafta kadar saçmalık olduğunu düşündüm, sonra kız arkadaşıma atlayıp Phoenix'e gidecektim ve nihayet, lanet *olsun*, nihayet Creed'le hayatıma başlayacaktım.

Bekleyemedim.

Bu yüzden bunun yapılmasını istedim.

Şimdi.

Barmene kızılıcık suyu doldurmasını söylediğim martini bardağını kaldırdım, bir yudum aldım, yere bıraktım ve mikrofonuma "Bu elbise berbat" diye mırıldandım.

Hawk kulağıma, "Kapa çeneni Sylvie," diye emretti. Kapatmadım.

"Oturuyorum ve bu ayakkabılar *hâlâ* acıtıyor" diye mırıldandım.

"Şikâyet etmeyi bırak," diye cevap verdi Hawk.

"Ben bu saçmalığı kabul etmedim," dedim ki bu bir yalandı. İşlerimde her şey mübahtı ve bu kendimi kandırdığım ilk sefer değildi. Genellikle bir bal tuzağı olmak içindi, ancak bu rolü asla sonuna kadar üstlenmedim.

Bu sefer farklıydı.

"Paranı alıyorsun bebeğim ve o lanet elbiseyi ve ayakkabıları ben aldım, sende kalacak. Sızlanmayı kes," diye karşılık verdi Hawk.

Sanki bu elbiseyi bir daha giyecekmişim gibi. Ayakkabılar... o farklı bir hikayeydi.

Hawk'a bunu söylemedim.

"Umarım kontratımdaki, dekolte göstermem ve üç inçten yüksek topuklu ayakkabılar giymem durumunda ücretimin iki katına çıkacağını söyleyen ince yazıyı okumuşsunuzdur," diye karşılık verdim.

"Bebeğim," kulağıma başka bir ses geldi ve bu erkeğimin sesiydi, "kapa çeneni, konsantre ol ve orada oturup memelerinin içine mırıldanarak bir pislği becermek için bekliyormuşsun gibi görünme. Seni böyle yaparken görürse, avladığımız bu adamlar seni haklar ve bu gece seni kaybedeceğim gece değil."

Bu beni susturdu ve gözlerim bardan aşağı kayarak restoranın karşısındaki yarım daire şeklindeki kabinde tek başına oturan ve önünde martini bardağı olan Creed'in yansımasını gördü. Elini bardağın yanındaki masaya dayamıştı ve sıvı o kadar yüksekti ki bardağı dudaklarına götürmediğini biliyordum.

Hiç şaşırmadım. Gizli görevdeyken bile votka sevmezdi. O tamamen bira ve tekiladan yanaydı.

Benim gibi.

Gözleri bana değil odaya dikilmişti ve yapacak daha iyi bir işim olmadığı için onu aynada incelemenin güvenli olduğunu düşündüm.

Zaman geçirmek için mükemmel bir yol.

Takım elbise giymişti ve ben onu önce hiç takım elbiseyle görmemiştim.

Söylememe gerek yok, çok iyiydi.

Hawk o takımı onun için almadı, Creed'in takımıydı. Ayrıca kelimenin tam anlamıyla onun için yapılmıştı. Ve o gecenin erken saatlerinde, hafif yün kumaşa dokunduğumda, o kadar pelüş ve muhteşemdi ki, kıyafetlerimi çıkarıp ceketini yırtmak, etrafıma sarmak ve içinde çıplak yuvarlanmak istedim.

Ne yazık ki bu seçenek bana açık değildi. Yine de Creed'e söyledim ve bunu bir niyetle yaptım. Tahmin edileceği gibi, bu bilgiyi ona verdiğimde Creed'in gözleri parladı ve daha sonra bu fırsatı yakalayacağıma söz verdiler.

Bu işi yapmak istememin bir başka nedeni.

Ayrıca gözleriyle uyumlu bir renkte, yakası açık, özel dikim bir gömlek giymişti. Bu, sadece bronzlaşmış yüzünü ve boğazının güçlü, kaslı çizgisini değil, aynı zamanda engebeli, yaralı yüz hatlarını da keskin bir şekilde ortaya çıkardı. Gömlek de onun için yapılmıştı ve üzerine o kadar iyi oturuyordu ki, karın kaslarını, kaburgalarını, göğsünü ve omuzlarını öyle bir sarıyordu ki, nefes alsa kıskanırdım.

Omuz kılıfının bir tarafında kendi silahı, diğer tarafında benim silahım vardı. Ayak bileğindeki kılıfta 22'lik ve diğer botunda da bir bıçak var.

Başka bir deyişle, ciddi bir şekilde bağlanmıştı ve arkamı kollayan adam olduğu için bu iyiydi.

Beni azarladıktan sonra, aynadan onu izlerken ve dudaklarının kıpırdamadığını görürken bile Hawk'a "Hiç görme yetin var mı?" dediğini duydum.

"Olumsuz," diye yanıtladı Hawk.

Creed ve ben içerideydik. Ben bağlantıydım. Creed benim yedeğimdi, umarım fark edilmeden "anlaşmanın" yapılacağı yere kadar beni takip edecekti.

Hawk ve adamları dışarıdaydı. Hawk, esas adamı Jorge ve ekibinden Mo ile birlikte sinsice dolaşıyordu. Ayrıca bir gözetleme aracında adamları vardı ve sokağı, arka sokağı, yakındaki bir otoparkın girişini ve erkekler tuvaletini gözetliyorlardı.

Hawk'ın bu işe benden daha hazır olduğundan şüpheleniyordum (doğru olarak). Bundan şüpheleniyordum çünkü Creed ve ben Hawk'ın beş aydır çalıştığı bir işin sonuna gelmiştik.

Görünüşe göre Los Angeles' yaşayan bir sosyetik, Meksikalı dadısını ailesinin bir parçası olarak görüyordu. ABD'ye giriş yapmak için Meksika'da bağlantı kuran dadısının kız kardeşinin, bu anlaşmayı imzalamaya çalışırken ortadan kaybolduğunu öğrendi. Anlaşılır bir şekilde, dadı kendini kaybetmiş ve sosyetik Hawk'ı yanına çekmiştir.

Araştırmaları sonucunda bu durumun sınırda sık sık yaşandığını, Meksika vatandaşlarının ülkeyi terk etmek ya da sevdiklerine kavuşmak için o kadar çaresiz olduklarını, paralarını teslim ettikleri kişileri kontrol etmediklerini ve böylece hem paralarını hem de özgürlüklerini kaybettiklerini tespit etti.

Hawk hiç vakit kaybetmeden kölelik yüzüğüne ve kız kardeşine kilitlendi ve Hawk'ın memleketi olan Denver'da olması tamamen şanstı.

Onu güvenli bir şekilde çıkarmak ise sinir bozucu derecede zaman alan başka bir meseleydi çünkü bu aynı zamanda aşırı derecede hazırlık ve ustalık gerektiriyordu.

Bu işi hassas kılan kısım ya da kısımlardan biri, bu insanların 'de insan ticareti yaptığı düşünüldüğünde, yerel polislerin birden fazla eyalette faaliyet gösteren tüm çeteyi çökertmek için federal bir görev gücüyle işbirliği yapmış olmasıydı. Öte yandan Hawk'ın tek bir görevi vardı, kız kardeşi kurtarmak. Bu yüzden görev gücü Hawk'ın geri çekilmesini istedi. Hawk kız kardeşi ailesine geri götürmek istiyordu. Aralarında bazı sürtüşmeler olmuştu ama Hawk Delgado geri adım atmayan bir adamdı.

O yüzden yapmadı.

Yeni yetenekleri satın almak için bir tür madam kılığına girmiştim. Geçerli bir alıcı olarak sahte itibarımı inşa etmek haftalarımı ve çok çalışmamı almıştı. Artık bu iş bitmişti, bu gece bağlantıyla buluşacaktım ve o da beni mevcut insan stoklarını tuttukları yere götürecekti. Kızın orada olduğunu teyit edecek, anlaşmayı yapacak ve sıvışacaktım, sonra da Hawk ve çocuklar gelip kızı kurtaracaklardı.

Sakin ol.

Umuyordum.

"Görsel. Ön. Sokak. Mercedes kapının üç araba aşağısına park etmiş," diye homurdandı Mo mikrofonuna.

"Gitme zamanı," diye hırladı Hawk.

Nefesimi içime çektim ve bir yudum almak için bardağımı kaldırdım. Gözlerim barın aşağısına, Creed'i görebildiğim aynaya kaydı. Gözleri üzerimdeydi, niyetliydi, sırtımı yakıyordu.

Çenesini yukarı kaldırdı.

Dudaklarımı hafifçe yukarı kaldırdım. Gözleri kapıya gitti.

Bardağımı bara koydum ve kulağımdaki tomurcuğu gizlice çıkardım, dekoltemin içine uzandım ve mikrofonumu kaptım, onu ve bandı koparıp attım.

Onları yanımdaki barın üzerine koydum ve anında, hazırlıklı bir garson Hawk elini uzatarak yanımdan geçti. Cihazı kapattı, arkamdan yürüdü ve gitmişti.

Parmaklarımı bileğimdeki ince, altın saate götürdüm, yan taraftaki küçük bir düğmeyi çevirdim ve mikrofon devreye girdi. O saati bana Hawk vermişti. O saati

mikrofonu ve GPS'i vardı.

Kesinlikle üstümü arayacaklardı. İçeri kablosuz girmek zorundaydım, iletişim yoktu ama kuyruk olarak Creed ve Hawk'ın bana verdiği saat vardı. Bana neler olduğunu duyabiliyorlardı ve her zaman nerede biliyorlardı. Ben ne onların ne yaptığını ne de nerede olduklarını duyabiliyordum.

Sabırsızca çapraz bacağımdan sarkan ayağımın ucuna vurmaya başladım ve saati inceledim.

İki dakika sonra, "Collette?" diye duydum.

Başımı çevirdim ve gözlerim insan satmak için aracılık yapan adama takıldı.

Orospu çocuğu.

Alaycılığımı gömdüm, küçük bir tebessüm ettim ve elimi uzattım. Başlama zamanıydı.

* * * * *

Depoya girdiğim anda boku yediğimi anladım.

Çünkü müdürlerle buluşacaktım ve aralarında Nick Sebring de vardı.

Siktir, siktir, siktir.

Zihinsel olarak kaçmaya hazırlanırken ve dudaklarımı saatime götürüp Creed ve Hawk'ı durumdan haberdar edene kadar kullanabileceğim derme çatma bir silah ya da siper bulmak için çevreyi taramak üzereyken gözleri bana geldi ve bir an için genişledi.

Ama ben bunları düşünürken yüzünün karardığını gördüm. Bana dikkatini vermedi ve daha önce defalarca karşılaşmış olmasına rağmen sanki beni hiç görmemiş gibi baktı. Yıllardır Knight için çalışıyordum ve Nick de eskiden onun için çalışıyordu, yani yollarımız kesişmişti.

Lanet olsun, Creed ve ben bunu nasıl fark etmedik? *Lanet olsun, lanet olsun.*

Creed, Nick'in iyi arkadaşlık etmediğini söyledi ama cidden, bunlar iğrenç orospu çocuklarıydı ve bir aydan uzun süredir Creed'in kışının dibindeydik.

Ciddiyim. Bunu nasıl fark etmedik?

"Sanırım sen Collette'sin?" dedi diğer adamlardan biri bana yaklaşırken.

Bir adım geri çekildim, soğuk bir tavırla onu inceledim. Dost canlısı bir et satıcısı olmam gerektiğini söyleyen bir kural yoktu. Ayrıca hızlı bir sayım yaptım.

Ortadaki adam, yaklaşmakta olan şetenin lideri ve Nick'le birlikte üç adam daha vardı.

Çok fazla.

Hay

sikeyim.

Benimkini vermeyince elini bıraktı, aklım Creed ve Hawk'a söylenecek bir şifre aradı ve gözlerim Nick'e gitti.

"Bu anlaşmayı yapabilmemiz için kaç kişinin burada olması gerekiyor?" Creed ve Hawk'a kötü adamların tam kadro hazır olduğu bilgisini vererek sordum.

"Bu beyefendi yeni bir acemi, eğitimde," diye cevap verdi adam ve gözlerim ona kaydđ.

"Eğer bu işlemi eğitim amaçlı kullanacaksanız, bana haber vermeniz gerekirdi."

"Sizin hakkınızda yaptđımız geşmiş araştırmasına göre, son derece tedbirli olduğumuzu biliyorsunuz. Onun hakkında da aynı şekilde kapsamlı bir araştırma yaptık. Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok," diye cevap verdi.

"Ben de son derece temkinliyimdir ve sürprizlerden hoşlanmam," diye karşılık verdim.

Başını öne eğdi. "Bu anlaşılabilir bir durum. şimdi sonlandırmak ister misiniz?"

Siktir, siktir, siktir.

Eğer o kızları görmeseydim, Hawk'ın tüm operasyonu fiyaskoyla sonuçlanırdı ya da işi takip etmek zorunda kalırdı, belki *kızını* alamazdı ama kesinlikle Federallerden bir sürü bok yerdđ ve muhtemelen operasyonlarını mahvederdi.

Blöfünü görmeye karar verdim, gözlerini tuttum, çenemi hafifçe kaldırarak olumlu bir şekilde "Zaman ayırdđığınız için teşekkür ederim" dedim.

Döndüm, çenemi tekrar ortadaki adama doğru kaldırdım ve her zamanki gibi bir alıcıya ihtiyaçları olduğunu umarak ayrılmaya başladım. İnsan kaçakçılığı piyasasını bilmiyordum. Alıcı piyasası olabilirdi. şansım yaver gitmezse, satıcılar da olabilirdi.

"Collette," diye .

Tanrı'ya şükür.

Döndüm ve gözlerimi ona diktim.

Nick'i göstererek, "Bay Cardinal burada olmasaydı daha rahat eder miydiniz?" diye sordu.

Bay Cardinal?

Ne oluyor lan?

"Ya da," diye devam etti adam, "Bay Cardinal'in FBI için gizli bir muhbir olduğunu bildiğimizi göz önünde bulundurursak, onu planladığımız gibi anlaşılmamız bittikten sonra değil de sizin huzurunuzda göndermemiz daha mı rahat olur?"

Müthiş.

Gözlerim solgunlaşan Nick'e kaydı, bu muhtemelen kısmen açıkça yapılmış olmasıyla ilgiliydi ama çoğunlukla arkasında duran ve kafasının arkasına bir silah dayamış olan adamla ilgiliydi.

Kahre

tsin.

Lanet

olsun.

Siktir

!

Tanrım, lütfen, lütfen, Tanrım, Creed ve Hawk'ın mikrofondan bunu duymasına izin ver.

"hoşlanmıyorum," dedim adama.

Başını tekrar eğdi. "O zaman biz işimize bakarken onu da götürelim."

Bunun üzerine, aceleyle ama aceleci görünmemeye çalışarak, "Ben de öngöremediğim bir şeyin gerçekleşmesinden ya da benimle hiçbir ilgisi olmayan suçlara uzaktan yakından dahil olmaktan hoşlanmıyorum. Benim bir işim var. İş görüşmeleri yapıyorum. İşimizi yaparız, işimiz biter. Sizin pisliğinize bulaşmak istemiyorum. Ben burada yokken ne istersen yap. Bu *sizin işiniz* ama biz işimizi tamamlayana kadar bunu askıya almanızı rica edeceğim."

Yine başını eğdi ve bu benim sinirlerimi bozmaya başlamıştı ama buna konsantre olamıyordum.

Nick'e zaman kazandırmalıyım ve ilk olarak Hawk, Creed ve çocukların operasyonu sadece kızı kurtarmak için değil, Nick'i çıkarmak için de ayarladıklarını ummalıyım. İkincisi, Nick'in her kimle çalışıyorsa tehlikede olduğunu bilecek şekilde bir şekilde bağlanmış olmasıydı çünkü süvariye ihtiyacı olduğu kesindi.

"Yani işlemlere tanıklık etmesini mi istiyorsunuz?" diye sordu adam ve ben kaşlarımı kaldırdım.

"Sorunlarınız hakkında konuşmayı kesmek, işlemi tamamlamak ve yoluma devam etmek istiyorum," diye cevap verdim.

"Nasıl istersen," diye mırıldandı ve insan satarken sergilediği centilmen tavır, zaten düğümlenmiş olan bağırsaklarımın iyice sıkışmasına neden oldu çünkü bu iş boka sarmıştı. Onlardan benden daha çok vardı.

Beklediğim gibi, silahım yoktu ve Nick'e arkasını kollayacağımı söylemenin bir yolu yoktu.

Bunun yerine, grubun baş deponun derinliklerine kadar takip ederken ona boş bir bakış attım.

"Buraya yalnız gelmen şaşırtıcı Collette," dedi adam biz yürürken ve ben diğerlerinin bizi takip ettiğini hissederken.

"Belki de işimi nasıl yürüttüğüm konusunda yorum yapmaktan kaçınabilirsiniz," diye önerdim, içine girdiğimiz karanlıktan hoşlanmamıştım.

"Senin gibi ufak tefek bir kadın, topuklu ayakkabılar ve saçlar, bana aptalca geliyor," dedi.

Bu hiç iyi değildi.

"Öğrendiğime göre, topuklu ayakkabı, saç ve boydan oluşan her şeyi görüp varsayımlarda bulunan ve bu nedenle durumu hafife alan erkekler cesaretsizdir," diye karşılık verdim.

Beni gölgelere doğru götürürken bir an sessiz kaldı ve sonra "Gerçekten mi?" diye mırıldandı. Sonra, "Takip edilmedin, arkada kimse yoktu, üstünü aradılar ve silahın yoktu. Sanırım nasıl varsayımlarda bulunulabileceğini anlayabilirsin."

İşte oradaydı. Creed, yine dahi. O yapılmamıştı ama orada olduğunu biliyordum.

"Anladığım kadarıyla," diye karşılık verdim, "potansiyel iyi bir müşteriyi vurmak kötü bir iş olur."

"Gerçekten de" diye tekrarladığında sesinde bir gülümseme vardı. Göt herif.

O durdu, ben de herkes gibi durdum.

"El feneri," diye emretti ve bir hareket gördüm, ardından ışının devasa, ahşap bir yük kasasına çarptığını gördüm.

Tanrım, onları bir sandığa koymuşlar. Lanet bir *sandık*.

Böyle insanlar geceleri nasıl uyurlardı? Kendilerini köprülerden atlamaktan nasıl alıkoyuyorlardı? Suçluluk ve utançtan nasıl kendiliğinden yanmadılar?

Barda tanıştığım orta boy adam aceleyle ilerledi, mandalı kaldırdı ve büyük kapıyı açtı. Satıcı içeri girdi ve el fenerini içeriye tuttu.

Ona olabildiğince yaklaştım ve baktım. Onu hemen fark ettim. Ayrıca en az iki düzine olduklarını da tespit ettim. Zar zor giyinmişlerdi, belli ki yıkanmalarına izin verilmiyordu, üzerlerinde birkaç

O sandığı biraz olsun rahat ettirmek için yırtık pırtık battaniyeler ve hepsi de yetersiz beslenmiş görünüyordu.

Sefilden de öte görünüyorlardı. Kaybolmuş, korkudan akıllarını kaçırmış ve tamamen yenilmiş görünüyorlardı.

Kulaklarımda kan uğuldadı ve onu kontrol edip oyunu sürdürmek için her şeyimi harcadım.

Bu nedenle, ekibin çıkarma işlemine devam etmesi gerektiği anlamına gelen şifreli kelimeleri söyledim. "Ben iki tane alacağım. Şuradaki, sağ taraftaki, üçüncü ve arkadaki, ortadaki. Diğerleri çok zayıf."

"Sıska" kelimesini zar zor söyleyebilmişim ki bir alarm sesi duyuldu ve deponun her yerinde yanıp sönen kırmızı ışıklar gördüm. Bir nanosaniye sonra, depodaki tüm ışıklar açıldığında aniden kör oldum, parlak ve aşırı güçlüydü.

Siktir, siktir, siktir.

Çok erken. Şimdi giremezler. Ben temizlenene kadar olmaz. İmkânı yok. Hayatta olmaz.

Bir sorun vardı.

Dönüp kaçmak için ağrıyan ayağımı destekledim ama satıcı tarafından belime bir kol dolandı. Nick'in kendisine silah doğrultmuş olan adama dönüp silahı kaptığını gördüğümde bile sandığın kapısının kapandığını ve kızları içeri hapsettiğini duydum.

Satıcı beni geri çekerken boğuşmaya başladılar ve başka bir uşak Nick'e ve boğuştuğu adama dönüp ateş açtı.

Siktir, siktir, siktir, *siktir, siktir, siktir!*

Beni esir alanın kolunda döndüm, elimi kaldırdım ve boynunu pençeledim. Bir acı çığlığı attı, kolu gevşedi, bir dizimi yukarı kaldırdım, bana hareket alanı sağlayan kısa eteğime aniden şükrettim ve onu taşaklarından yakaladım. Bağırdı, ben de kurtuldum *ve koştımaya* başladım.

Bu çıplak saniyeler içinde depoda kıyamet kopmuştu. Pusuda bekleyen daha fazla kötü adam olduğu açıktı ve depoyu ele geçirmek için bir operasyon başlatıldığı da aynı derecede açıktı. Her yerden silah sesleri geliyordu, bağırışlar, beton zemine vuran botlar, kargaşa.

Nick'in boğuştuğu adam yerdeydi ve göğsündeki bir yaradan kan akıyordu.

Nick ortadan kaybolmuştu.

Arkamı kollamaması şaşırtıcı değil. Bir şekilde Federaller için muhbirlik yapıyor olabilirdi ama her zaman sadece kendisiyle ilgiliydi.

Ama boku yemiştım. Silahım yoktu. İşin içinde benim bir ajan olduğumu bilen ya da bilmeyen ajanlar vardı. Ve on altı yıldır beklediğim geleceğe sahip olabilmek için bu depodan çıkmanın bir yolunu bulmalıydım.

Bu yüzden koştım, siper olarak kasaları kullandım ve bir sonrakine geçmeden önce etrafın temiz olup olmadığını kontrol ettim, bunu yaparken de topuklu ayakkabı giymek zorunda kalırsam saat ücretimin iki katına çıkacağını sözleşmeme eklemeyi aklıma not ettim.

Göğsümden yakalanıp bir adamın bedenine geri çekildiğimde aklımda bunlar ve kaçış vardı.

Sikeyim.

Kurtulmak için manevralar yapmaya başlayamadan kalbim durdu, midem bulandı ve Creed önümde belirip silahını kaldırdığında dünyam sarsıldı, tam o sırada silahın namlusunu şakağında hissettim.

Siktir!

Bundan bir saniye sonra Creed'in silahı ateş aldı, göğsümdeki kol gevşedi ve arkamdaki adam mermi kalçasını delip geçtiğinde acı içinde bağırırken başımdaki silah uzaklaştı.

Ondan bir saniye sonra onu geçtim ve Creed'e doğru koşmaya başladım. Ondan bir saniye sonra da dünyam başıma yıkıldı.

Çünkü iki el ateş Creed'in yere serdiği adamdan değil, olay yerimize arkadan çarpan başka bir adamdan geldi. Vızıldayarak yanımdan geçtiler ve Creed'i vurdular. Boynundan iğrenç bir bulut halinde kan fışkırdı ve göğsü geriye doğru sarsıldı, düşüşünü kırmaya bile çalışmadan ağır bir şekilde yere düştü.

"Hayır!" Hâlâ ona doğru koşarken çığlık attım.

Daha fazla mermi uçtu ve ben kalçamın yanına düştüm, bir üs çalışıyormuş gibi Creed'e doğru kaydım. Silahı hareketsiz elinden çektim, döndürdüm, kaldırdım, nişan aldım ve iki öldürücü atış yaptım. Biri doğrudan Creed'i vuran adamın yüzüne, diğeri de beni yakalayan ve yerde yatan, toparlanıp silahını bana doğrultan adamın boğazına.

İki hayat söndü, benim tarafımdan iki hayat daha alındı. Bunu hiç düşünmedim.

Döndüm, dizlerimin üzerinde doğruldum, silahı bir takırtıyla yere bıraktım ve Creed'in üzerine eğildim.

Creed'im. Benim güzel, güzel Creed'im, sırt üstü yatmış, gözleri kapalı, nefes almıyor, boynundaki yaradan kan akıyor.

Yarayı kapattım, üzerine baskı uyguladım ve sesim delici bir çığlığa dönüşerek bağırdım: "*Adam vuruldu! Adam vuruldu! Adam vuruldu!*"

Çığlık atmayı bıraktım ve Creed'in üzerine eğildim, yüzüm yüzündeydi, boynuna baskı yapmakla meşgul olmayan elim göğsünde geziniyor, kalbim göğsümde çarparken başka bir yara arıyordu, nabzım boynumda o kadar sert atıyordu ki sanki yırtılacakmış gibi hissediyordum, boğazım yanıyordu, dünyam sona eriyordu.

"Bu gece seni kaybedeceğim gece değil, ortak," dedim ona. "Yarın da seni kaybedeceğim gün değil." Elimi göğsünden kaldırdım ve kalbinin üzerine bir yumruk halinde indirdim, sesim şimdi bağıırıyordu, "Asla, asla, bir daha asla seni kaybetme zamanım olmayacak!"

Creed hiçbir şey söylemedi ve kanı elime sıcak bir şekilde aktı.

Becer beni, becer beni, becer beni.

Bu duyguyu biliyordum. Daha önce görmüştüm. O kanı, tüm o kanı.

Richard dakikalar içinde kan kaybından öldü. İzledim. Hayatı parlayıp sönmüş gibiydi.

Creed

değil.

Creed

değil.

Bu benim Creed'ime olmayacaktı.

Tanrım, lütfen Creed'i benden alma. Bir daha olmaz. Bir daha olmaz. Bir daha asla.

eğildim, elim göğsünden ayrıldı, diğer elimle boynuna baskı uyguladım, silah seslerinin kesildiğini, etrafımızda koşan ayakları belli belirsiz duydum ve dudaklarımı kulağına dayadım.

"Bana geri dön," diye fısıldadım. "Bana geri dön." Creed kımıldamayınca gözlerimden yaşlar dökülmeye başladı. "Lanet olsun Creed, *bana geri dön!*"

"Tanrım, bebeğim, sakın ," diye hırıldadı ve ben gözümü kırpıttım.

Sonra sarsıldım ve onun açılmış, güzel, çarpıcı, şaşırtıcı, sevgili mavi gözlerine baktım.

Bir nefes daha çekti ve oturmak için doğruldu. Ona yer açmak için otomatik olarak baldırlarımın üzerine oturdum ve elleri göğsüne giderken elimi boynundan çektim. Müthiş gömleğini yırtarak açtı, düğmeler etrafa uçtu, sonra uzanıp çekti. Gizliliğe uygun kurşun geçirmez yeleğini çıkarırken cırt cırtların yırtıldığını duydum.

Ne zaman yelek giymişti?
Ve ben bunu nasıl
hissetmedim?

"Lanet olsun, çok acıyor," diye soluk soluğa söylendi.

Gözlerimi diktim.

Bir nefes daha çekti, sonra elini kaldırıp boynuna götürmeden önce bir nefes daha çekti ve kana baktı.

Gözleri bana geldi. "Et yarası."

Elime yapmasını söylemeden önce, ki dikkat edin, aklım başımda olsaydı yine de elime yapmasını söyledim, elimi kaldırdım ve elim düz bir şekilde göğsüne çarptım. Creed'in acı dolu homurtusunu duymazdan geldim ve ayağa fırladım.

Onu işaret ederek, "*Muhasebeci olarak işe giriyorsun!*" diye bağırdım.

Creed gözlerini kırıştırdı
ve sonra sırtıttı.

Kulaklarımda kan uğuldadı.

Hawk'ın karısını , "Kahretsin, Tanrı'ya şükür Gwen belalı biri değil," diye mırıldandığını duydum. "Bir işte böyle saçmalıklara tahammül edemezdim."

"Seni duyuyorum kardeşim," diye mırıldandı Jorge.

Kargo pantolonlu, çizmeli, Under Armour giyen, siyah saçlı, yoğun siyah gözlü, ateşli adam komando Hawk Delgado'ya baktım, beni eğlenceli bulduğunu açıkça söyleyen iki olağanüstü gamzesinden bir yük aldım ve tükürdüm, "Kapa çeneni Hawk."

Teslim olmak için ellerini kaldırdı ama gamzelerinin kaybolmadığını fark ettim. Hay sikeyim.

Yüzünü kurtarma zamanıydı.

Creed ayağa kalkarken etrafıma bakındım ve alaycı bir tavırla sordum: "Herkes gösterinin tadını çıkarıyor mu? Yoksa tahta bir yük kasasına kilitlenmiş iki düzine kadını kurtarmak için iyi bir zaman olduğunu düşünen var mı? Yoksa sadece ben mi düşünüyorum?"

Hawk bana "DPD ve Federaller kızlarla ilgilen," diye bilgi verdi.

"Bu iyi bir şey," diye karşılık verdim.

"Ve cidden, Sylvie, harika nişan alıyorsun bebeğim, ama ortalığı dağıtıyorsun," diye devam etti, etrafa saçılmış ölü adamları göstererek.

Onlara bakmadım, bakmayı reddettiler. Terapistime dönene kadar varlıkları sona ermişti.

Ama omuz
silktim. Hawk
sırtıttı.

Sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Ve bilginiz olsun, şahsen ben gösteriden keyif alıyorum." Ona ters ters baktım.

"Ben de," diye ekledi Mo, o da etrafta durmuş izliyordu. Biri beni öldürsün. Creed bir kolunu omuzlarıma attı.

Sert bir adımla ondan uzaklaştım ve başımı geri çekerek ona baktım. "Sana kızgınlığım kadar seninle konuşmayacağım ve sen de bana dokunmayacaksın."

Kaşları birbirine çarptı. "Güzelim, neden bana kızgınsın? / beni vurmadı."

"Bileğini yakala, çek, çenesine kafa at, topuklarını ayağına geçir Creed," diye bağırdım. "Silah zoruyla tutulmaktan nasıl kurtulacağımı biliyorum. Ateş açmana gerek yoktu."

"Üzerimde çelik yelek vardı ve çok iyi nişan alırım," diye karşılık verdi Creed. "Ayrıca yaklaşırken başka bir nişancın daha vardı," diye karşılık verdim.

"Onu görmediğimi mi sanıyorsun?" Creed aşağılanmış bir ses tonuyla sordu.

"Sanırım sırtım ona dönük olduğu ve kafama dayadığı silah gibi dikkatimi meşgul eden başka şeyler olduğu için onu görmedim," diye karşılık verdim.

"Ve sanırım ne bok yediğini bilen bir ortağım var, yüzden beni çivilemiş olsa bile, Sylvie, ipucu ver, iki ölü adam on metre ötede yerde yatıyor, birinin yüzü havaya . Biliyordum, korudum.

beni koru ve ben haklıydım. Ben seni korudum, sen de beni korudun." Vay canına, bu çok hoştu.

Ben öyle bir şey demedim.

Dedim ki, "Kelimelerini '*Shooter!*' der gibi kullanmak isteyebilirsin. Ne dersiniz? Belki?"

"Beni vurduğunda bir tetikçi olduğunu anlarsın diye düşünmüştüm." Aman Tanrım!

Gerçekten mi?

"Büyükbabam ne zaman Hayatını ve Benim Hayatımı Ellerine Alan Başına Buyruk Seksi Adam'a dönüştü?" Ben sordum.

"İlk işimi aldığım da ve Sylvie, uyarı, başka bir Büyükbaba çatlağı ve çıplak kıçın elimi hissettiğinde."

Kahretsin, karıncalandı.

Karıncalanmayı görmezden geldim ve "Bir daha vurulursan beni bir hafta çıplak göremezsın" diye çıkıştım.

"Bebeğim, her şey kontrol altındaydı," diye cevap verdi.

Takım elbisesine ve gömleğine damlayan kanı işaret ettim. "Öyle mi? Gerçekten mi?" Alaycı bir şekilde sordum ve ardından "Bunu biliyorum, onu kuru temizlemeciye götürmüyorum ve gömleklere düğme dikmiyorum" diye bilgi vermeye devam ettim.

"Ciddi misin?" sordu. "Bu konuşmayı yapıyor muyuz?" "Evet, cidden yapıyoruz," diye kestirip attım cevabımı.

"Hey, Bogey ve Bacall, bir sıyrık olabilir ama hala kanıyor, bu yüzden siz ikiniz bu saçma çekişmeyi keser misiniz ve belki adamımıza tıbbi yardım sağlayabiliriz?" Hawk sahte bir kibarlıkla sordu ve ben de kaşlarımı ona çevirdim.

Hawk kaşlarımı çatmama hiç çaba göstermeden dayandı, ben de pes ettim, çömeldim, ayakkabımın tekini çözdüm, ayağa kalktım, ayakkabıyı çıkardım ve elimle depoya fırlattım. Bu manevrayı diğer ayakkabıyla da tekrarladım ama yukarı çıkarken Creed'in silahını kaptım.

Sonra tüm adamların arasından kaşlarımı çatarak geçtim ve tepinerek uzaklaşmaya başladım.

Ben uzaklaşırken Creed'in şöyle dediğini duydum: "İyilik yap Delgado, o ayakkabıların peşinden bir adam gönder. Onlara daha sonra ihtiyacım olacak."

Hawk'ın cevabını duydum: "Seni duyuyorum dostum. Olmuş bil."

Bu da demek oluyordu ki, tepinerek uzaklaşırken gözlerimi deviriyordum.

Ama aynı zamanda Creed'in muhtemelen yaratıcı olacağını düşünerek yaptım, ben o ayakkabıların içindeydim ve sırtımda ya da dizlerimin üzerindeydim, muhtemelen çok fazla acıtmayacaklardı. Ya da alternatif olarak, onun kalçalarının üzerine uzanıp ilk şaplaklarımı yiyeceğimi.

Yine de, bu senaryolardan herhangi biri gerçekleşseydi, başka şeyler hissediyor olurdu, böylece aklım o lanet ayakkabılarda olmazdı.

Bu, düşüncelerimin hoşla gittiği anlamına geliyordu, aynı anda depodan çıktığımda Creed'in büyük, sıcak elinin beni yakaladığını ve sıkıca tuttuğunu hissettim, artık kızgın değildim.

Gülümsüyordum.

Sonsöz

Dreamweaver

, *iki gün sonra.*

Creed'in elini kıcımda hissettim, vücudum zıpladı ve bacaklarımın arasından ateş fışkırdı.

"Yayıl," diye homurdandı ve anında dediğini yaptım.

Bronz sandaletlerim dışında çırılçıplaktım ve Creed bana şaplak atıyordu. Bu, bana başka lezzetli şeyler yaparak biraz zaman geçirdikten sonraydı.

Bacaklarımı açar açmaz Creed'in eli içeri daldı. Parmakları ıslaklığın içinden geçerek klitorisimi törpüledi ve hazır olmanın ötesinde olduğum için başım geriye uçtu ve boşaldım.

Sert.

Hâlâ boşalıyordum, birden havada uçuyordum. Creed yatağa uzandı, bacakları hala yan taraftaydı, ayakları yerdeydi ve aniden onun üstündeydim, amım yüzüne dönüktü, sert, kalın siki tam önümdeydi.

"Em beni," diye emretti, sesi kalındı ve hareket ettim, dudaklarım ucun etrafına yapıştı, hemen derinlemesine emdim.

Başını kaldırdı, yüzünü amıma gömdü ve bana karşı inledi. Sonra ellerini kalçalarımın koyarak aşağı çekti ve yemeye başladı.

Başımı salladım, emdim, okşadım, elimi devreye soktum ve o beni yutarken sahip olduğum her şeyi ona verdim.

Ağzına boşaldım. Creed

bu iyiliğe karşılık verdi.

Aşağı indikten sonra yaladı. Ben yaladım.

Ben tekrar ayağa kalkmadan önce bunun bir süre devam etmesine izin verdi, Creed yatakta dik durmamız için yerimizi değiştirdi, başım artık onun kasıklarında değil, boğazındaydı ve bizi yerleştirdi, o sırt üstü yattı, ben kısmen onun üzerindeydim, kısmen de kolunu bana dolayarak onun yanına bastırdım.

"Kıcını kaldırıyorsun. Şaplak yemeyi seviyorsun. Ve yutuyorsun.

Cidden Sylvie, sen benim için doğmuşsun," diye mırıldandı.

Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Bu pek de kalpler ve çiçekler değildi."

Creed bana sırtıttı. "Bir erkek yutkunan bir kadın bulur, o ,
bir erkek için tamamen kalpler ve çiçeklerdir."

Gözlerimi devirdim.

Creed konuşmaya devam etti.

" yemekten zevk almayı da eklersek, gökkuşağı ve altın küplerden bahsediyoruz."

Yine gözlerimi devirdim.

"Kıçını kaldır ve her seferinde bunun için yalvar, bebeğim, cidden, sen ve vücudun, cennetten bir dilim."

"Bunların hiçbirinin şiir kitaplarına gireceğinden emin değilim, ateşli şeyler," diye onu bilgilendirdim.

"Eğer belalılar şiir okusaydı, en çok satanlar listesine girerdi." Buna itiraz edemem.

"Az önce iki kez sert boşaldım, beni rahatsız etmeyi bırak" diye emrettim.

Bakışlarını ve sırtışını tavana çevirerek, "Sylvie'm için her şeyi yaparım," diye mırıldandı.

Bu bende bir ürperti yarattı, her zamanki gibi değil ama yine de harika bir ürperti.

Yanağımı göğsüne dayadım ve kurşunun göğsüne isabet ettiği yerde hâlâ çirkin, morarmış, mavi ve mor renkli, sarı kenarlı çürüğü gördüm.

Başımı geriye eğdim, yanağım tenine değdi ve boynundaki dikişleri örten bandajı gördüm.

Bu da başka bir yara izi yapar.

Başımı dikleştirip iç çekerken kolum karnına dolandı.

Eğer isteseydim, benim için muhasebeci (ya da öyle bir şey) olurdu. Bunu biliyordum.

Tek yapmam gereken sormaktı.

Ama o zaman Creed olmazdı.

"Ben iyiyim," dedi sessizce, düşüncelerimi okuyarak. "Biliyorum."

"Sen iyisin," diye devam etti.

"Biliyorum."

", her zaman iyi olacağız Sylvie. Her zaman. Birlikte olmadığımız zaman iyi olmayız. Benimle misin?"

"Evet," dedim usulca, karnını sıkarak. Onunla birlikteydim. *Hem de çok* yanımdaydım.

Gun yatakta zıpladı, bana baktı, Creed'e baktı, kiminle şansının daha yüksek olduğunu anladı ve Creed'e "Miyav" dedi.

O haklıydı.

Creed hareket etti, altımdan kayarak çıktı ve mırıldandı, "Geri döneceğim. Gun'a biraz ikram alacağım."

Gun'a baktım ve başımı salladım.

Bana bir bakış bile atmadı.

Çıplak bir Creed'in arkasında zıplayarak odadan çıktı.
Yatakta sırt üstü yuvarlandım ve kığımın biraz yandığını fark ederek tavana baktım.

İşte o zaman gülümsedim.

* * * * *

Yedi gün sonra.

"Senin sıran, Pip," dedi Live, sarhoş bir şekilde bana sırtarak.

"Geçen sefer benim turumdu," diye cevap verdim, ayık bir şekilde ona bakarken erkeklerle dışarıda olup içki içmemenin ciddi eğlenceli olmadığını düşündüm.

"Biliyorum. Gidiyorsun, buralarda olmayacaksın. Bu da gitmeden önce onları içeri alman gerektiği anlamına geliyor," diye karşılık verdi Live.

"Bu hiç mantıklı değil, Live," diye onu bilgilendirdim. "Bana çok mantıklı geliyor," diye ekledi Tiny.

Tiny'ye ters ters baktım ve "İçki bile içmiyorum, bu yüzden kesinlikle bir tur daha ısmarlamayacağım" dedim.

"Hamile olduğunu *öğrendikten sonra* ," diye eğitti Live beni. "Hamile olduğunu *düşündüğün* zaman değil."

"Dostum, Creed ile olan geçmişimi açıkladığımda orada değil miydin? Şansımı zorlamayacağım," diye karşılık verdim.

Elindeki birayı sallayarak "Mishin' out" diye geveledi.

Yanıliyordu. Erkeklerle sarhoş bir gece geçirmektense sağlıklı bir bebeği tercih ederim. Kesinlikle.

"Evine git."

Bu ses arkamdan geldi ve dönüp baktığımda Rhash'ın orada durduğunu gördüm.

"Ne?"

"Yarın uzun bir yolculuk yapacaksın, saat gece yarısını geçti, içki içmiyorsun ve bu adamlar üç çarşafı, yani yaklaşık on dakika içinde neden burada olduklarını bırakın, nerede olduklarını bile bilmeyecekler. O yüzden evine git," diye cevap verdi Rhash.

"Kucaklaşmak zorunda mıyım?" Ben sordum.

"Siktir, hayır. Bana sarılırsan kusabilirim." Rhash'a sorduğum soruyu Live yanıtladı ve ben de ona döndüm.

Tiny bana aptalca sırtıttı. "Bana sarılabilirsin."

"Kimseye sarılmayacağım," diye ilan ettim.

"Hadi ama Pip. Sarıl bana," diye cesaretlendirdi Tiny, hantal hantal bana doğru gelirken.

"Ufaklık, geri çekil," diye emrettim, geri çekilirken. "Küçük bir tane mi?" Minik sordu.

"Siktir git," diye tersledim.

Başparmağı ve işaret parmağı bir santim açık olacak şekilde elini kaldırdı.

"Ufacık bir tane mi?"

Tanrım.

Ellerimi göğsünün devasa duvarına dayadım ve ittim. "Siktir git, Tiny, yoksa seni vururum."

Eli fırladı, boynuma dolandı ve yüzü bir anda görebildiğim tek şey oldu.

"Seni özleyeceğim, kızım."

Olduğu gibi hızla döndü ve hantalca uzaklaştı.

Live gözlerimi yakaladı ve başını çevirmeden önce çenesini yukarı kaldırdı, yutkundu ve bir bira daha sipariş etmek için barmene doğru çenesini tekrar yukarı kaldırdı.

Gözlerim adamların arasında gezindi ve daha fazla bakış, çene kaldırma ve sonra geri döndüler.

Hepsi beni özleyecekti.

Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim.

Rhash yanımdan sessizce "Evine git," dedi ve ben de onunla birlikte başımı kaldırdım. "Tamam."

Gözlerimi tuttu.

Bir elimi kaldırdım ve göğsüne koydum.

"Kaliteli, Pip," Rhash hâlâ sessizce konuğuyordu, "sen saf kalitelisin."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, elimi göğsüne bastırdım ve çenemi yukarı kaldırdım.

Sonra kendimi kaybetmeden önce tek kelime etmedim, botumu giydim ve oradan ayrıldım. Otoparkta kız arkadaşıma doğru yürürken onu gördüm.

Parlak, siyah bir Aston

Martin. Ciğerlerim yanmaya başladı.

Bir haftadan fazla bir süredir Knight telefonlarıma cevap vermiyordu. İlk başta bu şaşırtıcı değildi. Sık sık oluyordu, meşgul bir adamdı. Sonra biraz can sıkıcı olmaya başladı.

Sonra acıdı.

Creed'in birkaç gün önce Phoenix'teki hayatına geri dönmek ve benim de ona katılmam için hazırlık yapmak üzere yola çıktığını biliyordu.

Creed'den ayrı kalmayı sevmediğimi biliyordu.

Yarın Vette'ime atlayıp Denver'dan ve benim için dünyalara bedel olan her şeyden uzaklaşacağımı biliyordu.

O da dahil.

Şimdi karanlıkta duruyordu, kalçaları üstün, yüksek performanslı aracına yaslanmıştı ve gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum.

Ona doğru ilerlemeye başladım ama sokak lambasında başının bir kez sallandığını gördüm ve durdum.

Orada durup otoparkı aydınlatan ışıkların arasından birbirimize baktık ve bunu bir süre yaptık.

Sonunda Knight arabasından uzaklaştı, döndü ve kapıyı açtı.

"Ruhumun dibi!" diye bağırdığımda uzun bedenini içeri katlamaya başlamıştı.

Kapısının çarptığını duydum, araba canlandı ve sonra dar bir daire çizdi, sürücü kapısı yanımda durdu, camı açıktı.

Dışarı baktı ve usulca, "Benimkinin dibi, Sylvie," dedi.

Sonra pencere döndü ve mırıldanarak uzaklaştı.

Tam bir baş

belası.

Çok havalı.

Kesinlikle çok tatlı.

Kız arkadaşımın yanına gittim, onu açtım, içine girdim ve alnımı direksiyona dayadım.

Creed yukarı gelmek, ben vedalaşırken yanımda olmak, aşağı inerken benimle gelmek istemişti. Ona hayatına ve çocuklarına geri dönmesi gerektiğini, benim de çok geride kalmayacağımı ama onsuz da iyi olacağımı söyledim.

Yanılmışım.

Nefesimi içime çektim, başımı kaldırdım, onu çalıştırdım ve Charlene'lere doğru yola çıktım, evim boş olduğu için kanepede uyuyordum.

* * * * *

Ertesi gün, erkenden.

Evimin arka odasında duruyordum, Adam ağır bir şekilde yanıma yaslanmıştı. Evimden nefret ederdim.

Bu odaya bayıldım.

Creed'i ikinci kez bu odada gördüm (ve birkaç kez). Dövmesini ilk kez bu odada gördüm.

Ve tam o anda, bu odada yanıma yaslanarak canımı acıtacak kadar çok sevdiğim küçük bir çocukla duruyordum.

Elimi başına koydum ve ensesine için saçlarından aşağı kaydardım.

"Gunny iyi mi?" diye sordu odadakilere.

"Evet, bebeğim. Tucker onun kamyonetiyle yolculuğu gayet iyi yaptığını söyledi," diye cevap verdim.

Bana baktı. "Annem bizi ziyaret etmek için büyükanneme geleceğini söyledi."

Başımı salladım. "Kesinlikle öyleyim."

"Bana Cocoa Puffs yapar mısın?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım.

"Tucker çörek getirecek mi?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye cevapladım.

Sırıttı. "Güzel."

"Güzel," diye fısıldadım, elimi yanağına doğru kaydırarak.

Başını yana eğdi ve garip bir şekilde, "Sylvie, aşkın ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Yüzüne baktım ve usulca cevap verdim, "Adam. Kesinlikle istiyorum." O da benimkine baktı ve aynı yumuşaklıkla cevap verdi. "Ben de istiyorum."

İşte o zaman .

Biliyordum.

Adam'a sahip olabilmek için Creed'i kaybetmek ve Richard'a katlanmak zorundaydım. Ve Knight.

Ve Charlene, Leslie, Theo, Ron, Rhash, Live ve herkes. O zaman anladım ki.

Çok berbattı. Ama buna değdi.

* * * * *

On altı saat sonra.

Garaj kapısının açıldığını görmeden önce Creed'in arabasına doğru dönerken tek tekerimi kaldırımın üzerinden ancak .

Expedition garajın bir tarafındaydı. Sedan araba yoluna park edilmişti. Creed mutfığa açılan kapıdan çıkıyordu.

Kalbim yerinden fırladı.

Bebeğimi içeri aldım, onu kapattım ve çıktım, başıboş bir çikolata ambalajı Creed'in garajının zeminindeki çimentoya düştü.

Daha sonra alırdım (belki).

Ayaklarım yerden kesilmeden, bir kol belime dolanıp beni kendine yaklaştırmadan, bir el saçlarımın arkasına sokulup yüzümü aşağı çekmeden ve Creed beni öpmeden önce aklımdan geçen son düşünce buydu.

Kollarımı omuzlarına doladım ve ben de onu öptüm. Bunu bir süre yaptık.

Durduğumuzda gözlerimi açtım ve o nazıkçe "Evine hoş geldin güzelim" dediğinde mavi gözlerine baktım.

Home.

Gülümsedim.

* * * * *

İki dakika sonra.

Creed el ele beni karanlık evin içinden geçirerek yatak odasına götürdü.

Creed'in komodininde bir ışık yanıyordu ve aydınlattığı şey karşısında donup kaldım.

Vay anasını.

Vay anasını!

"Kalpler ve çiçekler için bu nasıl?" Creed mırıldandı ve ben de gözlerimi koyu kırmızı, kadifemsi yumuşak gül yapraklarıyla kaplı kocaman yatağından ayırıp başımı arkaya eğerek Creed'e baktım.

Ağzımı açtım.

Kapattım.

Tekrar açtım.

Kapattım.

Bana sırtarak bakarken, "Lanet olsun, nutku tutuldu," diye mırıldanmaya devam etti.

"Ben... kahretsin," diye mırıldandım ve onun sırtışı bir gülümsemeye dönüştü.

Elimi onunkinden çektim ve yatağa doğru yürüdüm. "Tanrım, bebeğim, bunu yapmak için kaç tane çiçek koparman gerekti yoksa sadece - mı satın alabiliyorsun?"

Onu gördüğümde aniden konuşmayı kestim.

Yatağın ortasında, siyah kadife bir kutu açılmıştı ve siyah satenin içinde, platin gibi görünen bir yüzüğe yerleştirilmiş, bandın etrafına daha fazla elmas baget kakılmış, devasa, prenses kesim bir elmas yüzük duruyordu.

Büyüleyiciydi.

Enfesti. *Çok*

büyüktü.

"Vay anasını," diye nefes aldım.

Creed'in kolları arkadan göğsüme dolandı ve dudakları kulağıma değecek şekilde eğildiğini hissettim.

", büyük oyna," diye fısıldadı. Kabul ettim. *Tamamen* kabul ettim.

O taş tamamen gösterişliydi. Küçük bir servete mal olmuş olmalı. *Bayıldım.*

"Benimle evlenmeye ne dersin?" diye sordu kulağıma.

"Hissettiğim şu ki, Vegas arabayla altı saat uzaklıkta, bu yüzden yarın yapılacaklar listemizi kontrol etmenin dışında değil. Bir de markete uğrayıp Cocoa Puffs alacağım."

Creed'in kolları refleks olarak beni sıktı. Sonra bir kahkaha patlattı.

Sonra beni kaldırıp yatağa fırlattı ve ben zıplarken o da dizini koyup bana katıldı. Yüzük kutusunu etiketledi, yüzüğü çıkardı, kutuyu bir kenara attı, yüzüğü parmağıma taktı ve gözleri benimkilerde, yüzüğü öptü.

Kalbim kabardı.

Sonra beni çekmek için elini benimkine doladı. Başka şeyler şişti.

Sonra benimle gül yapraklarıyla dolu bir yatakta sevişti. Ciddiyim.

Adamım

benim.

Öyleydi.

Dahiyane.

* * * * *

Üç hafta sonra.

Banyoda volta atıyordum, telefon kulağımdaydı, elimde beyaz bir çubuk vardı. "Hiçbir şey olmuyor," dedim Charlene'e.

"Tatlım, az önce üzerine işedin. Seni duydum. Ve bu arada, seni seviyorum ama bir daha asla işediğini duymak istemiyorum."

"Charlene, barlardaki tuvalet kabinlerine işediğimi duymuşsundur. Bu da farklı değil," diye cevap verdim.

"Doğru ya," diye mırıldandı sonra, "Adam burada. Onunla konuşmak ister misin?" "Hayır!" Tısladım. "Bir artı işareti bekliyorum, Charlene. Onu seviyorum ama

hamilelik testinde artı işaretini beklerken Adam'la konuşamazsın. Tanrım."

"Ah, doğru," diye mırıldandı ve sonra telefonu kapattığını duydum ama iyi değil

"Bir dahaki sefere aradığında Sylvie ile konuşabilirsin, tamam mı tatlım?" dediğini de duydum.

"Tamam anne," dediğini duydum Adam'ın, sonra da "Merhaba Sylvie!" diye bağırdığını. Tanrım, bu çocuğu çok seviyordum. Şu anda bunu düşünemiyordum. Plastik bir çubuğa bakmakla meşguldüm. Charlene yanıma geldi. "Bir şey var mı?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Biraz zaman ver."

Hay sikeyim. Bu gerilim beni öldürüyordu. "Sallamalı mıyım?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Kutuda ne yazıyor?"

Kutuyu elime aldım ve üzerinde hiçbir şey yazmıyordu, ben de kutuyu bıraktım ve talimatları alıp okudum.

"Çalkalama hakkında bir şey yazmıyor. Sadece bir ila üç dakika arası diyor. Ne kadar oldu?" Ben sordum.

"Kesinlikle bir dakikadan fazla ama üç dakikadan fazla değil." Kahretsin.

Broşürü bıraktım ve çubuğa baktım. Bir artı işareti belirdi.

Vay anasını.

Hamileydim.

Vay anasını!

Hamileydim!

"Hamileyim," diye fısıldadım.

Sessizlik, sonra daha fazla sessizlik ve sonra yumuşak bir hıçkırık.

"Charlene," dedim nazikçe, "gidip Creed'e söylemem gerek." "Git. Git ve iyi bir adamı mutlu et," diye cevap verdi sessizce. Tam isabet.

Güne başlamak için harika bir yol. İyi bir adamı mutlu etmek.

Daha da iyisi, o *benim* erkeğimdi.

Charlene'e "Seni seviyorum bebeğim," dedim.

"Ben de seni seviyorum Sylvie," dedi bana.

Telefonumu kapattım, banyo tezgahının üzerine koydum ve yatak odasına, koridora ve mutfığa doğru yürüdüm.

Creed'in sırtı bana dönüktü, çıplaktı, dövmesi meydandaydı, kalçaları ve bacakları solmuş bir kotun içindeydi.

Tanrım, çok ateşliydi.

Belli ki geldiğimi duydu çünkü buzdolabının içine "Kakaolu puf mu yoksa yumurta ve pastırmada bana katılacak mısınız?" diye sordu.

"Her zaman hazır olmalısın," dedim ona.
Kapıyı hemen kapattı ve döndü.
mutfığa doğru fırlattım ve o da yakaladı. Ona
bakmasını izledim.
Vücudunun hareketsizliğini izledim.
Ve sonunda başını kaldırıp gözlerinin bana kilitlenmesini izledim.
"Dreamweaver," diye fısıldadı.
"Emin olabilirsin," diye cevap verdim, kocaman gülümseyerek ve
fısıldamaya bile yaklaşmadan.
Çubuğu tezgâhın üzerine bıraktı ve bana doğru yürümeye başladı.
"Creed, onun üzerine işedim." diye paylaşarak geri çekilmeye
başladım.
"Sonra, camsıl ." İyi karar.
Takip etmeye
devam etti.
Geri çekilmeye
devam ettim.
Sonunda saldırdı ve ben de dönüp kaçtım.
Beni yatağa iki adım kala yakaladı, beni tuttu ve ikimiz de yatağa düştük.
Bu sefer gül yaprakları yoktu. Yine
de harikaydı.
Yine de hep öyleydi.

* * * * *

Bir ay sonra.

"Ortak, kaçış arabasında oturmak kuşlar için," dedim, sesim doğrudan
Creed'in kulaklığına gidiyordu.

"Kapa çeneni Sylvie, haneye tecavüz ediyorum," dedi Creed, derin,
yumuşak ama sert sesi Expedition'ın kabinini doldurarak.

"Sadece bir sonraki hırsızlık işinde hırsızlık yapacağımı söylüyorum," .

"Bir sonraki hırsızlık olayını hamile olmadığın ya da emzirmedeğin bir
zamanda yapabilirsin," diye cevap verdiğinde gözlerimi kırptırdım.

Sonra tersledim, "Emzirmiyorum! Dudaklarından başka hiçbir şey
göğüslerime yapışamaz."

Creed, "Şimdi de ben haneye ederken beni sertleştiriyor," diye yakındı.

"Emzirmekten bahsediyoruz Creed," diye karşılık verdim.

"Dudaklarımdan ve göğüslerinden bahsediyoruz, Sylvie," diye
karşılık verdi. Haklıydı.

Çenemi kapadım.

Sonra bekledim, Creed'in girdiği binaya bakarak bir alarm, siren ya da başka bir şey bekledim, bir yandan da mahremiyetinin devam ettiğinden, arabaların ya da yoldan geçenlerin olmadığından emin olmak için etrafı taradım.

Hiçbir şey yoktu.

On dakika sonra, gölgesinin Expedition'a doğru koştuğunu gördüm.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sürücü tarafına doğru koşuyordu.

Kapımı açtı ve "Kay. Ben sürerim." "Diğer tarafa Creed.

Sen içeri gireceksin. Ben ." "Bebeğim, çekil," diye kestirip attı.

"Hareket etmiyorum."

"Saat sabahın biri ve az önce patent bekleyen ve yedi yüz milyon dolar değerinde çalıntı formüller içeren bir sabit disk yakaladım ve şimdi bir kamyonun yanında durmuş kadınımınla tartışıyorum. Ciddi misin?" diye sordu.

"Diğer taraf, Creed," diye cevap verdim, sonra hızla hareket etti ve emniyet kemerimin çözüldüğünü ve kovboy çizmeli ayaklarımın yerde olduğunu gördüm.

Ona ters ters baktım.

Kamyona doğru eğildi ve bana baktı. "Diğer tarafa, Sylvie."

"Başımın belasısın," diye tısladım.

"Ben de sana, bebeğim."

Gözlerimi kısmıştım.

Sonra tepinerek diğer tarafa geçtim ve kendimi içeri sürükledim. "Hadi gidelim," diye bağırdım.

Creed yuvarlandı.

Manzara geçip giderken kaşlarımı çattım.

Sonra da "Kendi işimi . Çok patronluk taşıyorsun."

"Hamile olmadığın ya da emzirmedeğin zaman bunu yapabilirsin Sylvie."

"Emzirmeyeceğim!" Isırarak

söyledim. "Göreceğiz," diye

mırıldandı.

Gözlerimi devirdim.

Creed radyoyu açtı ve sonra haberlere geçti.

Hemen öne eğildim ve country müziğe geçtim. "Kıçımın ağrısı," diye mırıldandı.

"Isır beni," diye cevap verdim.

Sessizlik.

Sonra Creed bir kahkaha patlattı.

Kötü bir ruh hali içindeydim ama yine de bu ses o kadar hoşuma gitti ki kendimi gülümsemekten alıkoyamadım.

Ama Creed görmesin diye başımı yan cama çevirerek yaptım.

* * * * *

Beş ay sonra.

Bashas'ın fırın tezgahının arkasındaki kadın Creed'e çörek poşetini uzattı.

Elinden kaptım, açtım ve çikolata kaplı çörekleri çıkardım, çikolatalı tereyağlı çörek, ağzımı kocaman açtım, alabildiğim kadar çörek soktum, ısırđım ve çiğnedim.

Creed bana baktı.

Ona baktım ve çiğnedim. Creed

fırıncı kadına baktı. "İki kişilik

yiyor," diye paylaştı.

Gözleri kocaman göbeğime kaydı, sonra tekrar Creed'e döndü. "Bu benim gözümünden kaçmadı," diye cevap verdi.

Yutkundum ve biraz daha çörek soktum.

"Şunlardan bir tane daha verir misin?" Creed sordu.

"Tamamdır," diye mırıldandı.

Benim

inancım.

Tamamen

dahice.

Biraz daha çörek soktum ve Creed bana baktı.

Çörekleri yerken, "Hazır buradayken biraz Snickers almamız lazım" dedim.

Creed gözlerini kırıştırdı.

Sonra kafamın vurdu, beni göğsüne yüzüstü yatırdı ve kahkahalar attı.

* * * * *

Dört ay sonra.

Kara ve Brand'in kuzeni, "Ayakkabılarımın içinden sıcak geldiğini hissediyorum," diye sızlandı.

Gözlerim Kara ve Brand'e kaydı.

Kara bana bakıyordu, dudakları seğiriyordu.

Brand muhtemelen bir şey söylememek için ellerini birbirine bastırıyordu.

Bu kavgayı kaybetti ve ağzını açtı ama daha önce tek bir kelime bile

çıkmadı...

"Brand," diye alçak sesle uyardı Creed ve ona baktığımda oğlumuz Jesse'yi göğsüne daha sıkı bastırdığını gördüm.

Buna
bayıldım.
Çok
sevdim.

Brand'a dönüp baktığımda yüzü kızarmıştı, utançtan değil, çenesini kapalı tutmaya çalışmaktan.

Bir kahkaha patlattım.

* * * * *

Creed

On üç ay sonra.

Creed kiralamanın kapısını kapatırken diğer eli soğutucunun kulpuna dolanmıştı.

Ağaçların arasından çimlere doğru ilerledi, başında parlayan ve tişörtüne vuran güneşin sıcaklığını hissetti.

Çimlerin arasında yürüdü, zihni çıplak ayaklarının üzerindeki çimin serinliğini kaydediyordu.

Arizona'da bulamadığın bir şey. Kentucky'de sahip olduğun bir şey.

Başını çimenleri incelemekten kaldırdı, gözleri manzarayı aldı ve vücudu sarsılarak durdu.

Brand göle girmiş, oyalanıyor, başkalarını eğlendirmekte becerikli olduğu gibi kendini de eğlendirebiliyordu. Kendi başına yüzdüğü için mutluydu.

Kara bikinisiyle gölün kenarındaydı, ayakları muhtemelen bileklerine kadar çamura batmıştı. Yine de gülümsüyor ve suyun içinde zıplıyordu, kucağında kıkırdayan, ciyaklayan bir Jesse vardı.

Sylvie iskelenin ucunda şortu ve tişörtüyle oturuyordu, bronzlaşmış bacakları yan tarafa uzanmış, kolları arkasında, ağırlığı ellerinde, başı güneşe doğru eğikti. Phoenix'e taşındıktan iki ay sonra Vegas'ta altına elmas kaplı bir yüzük yerleştirdiği devasa kaya, güneş ışınlarında göz kırpyordu. Tahmin ettiği gibi, çocuklarının hiçbiri Sylvie'yi karısı yapmasıyla ilgili bir sorun yaşamamıştı. Bir kardeşleri daha olacağı söylendiğinde de gözlerini kırpmadılar. Brand'in çene çalacağı iki yeni insan, Kara'nın da seviyecek insanlar.

Mutluydular.
Sylvie mutluydu.
Creed de öyle.

Kendini çözülmeye zorladı ve Kara kollarına bırakıldığında ne düşündüğünü düşünerek tekrar hareket etmeye başladı. Brand oraya yerleştirildiğinde. Kendisinin ve Sylvie'nin kundaklanmış Jesse'sini birbirine yaklaştırdığında. Gül yapraklarıyla dolu çarşaflarda uyuyan Sylvie'sini incelediğinde.

Babasının, Creed'in yarattığı, ama daha iyisi, kazandığı tüm bu sevgiden çok hoşlanacağını düşünüyordu.

"Onu yakaladın mı?" diye seslendi Kara'ya ayağını iskeleye koyarken.

"Evet, baba," diye karşılık verdi Kara ve kahretsin, güzelliği giderek artıyordu.

Bir yıl, iki yıl, .

Tanrım, Sylvie'nin karnındaki çocuğun başka bir erkek olmasını umuyordu. Lütfen, Tanrım, diye dua etti, başka bir oğlan olsun.

İskeleye doğru ilerledi ve Sylvie'n gövdesinin hafifçe, boynunun ise tamamen bükülmüş olduğunu gördü. Kolları hâlâ . Ona verdiği elmaslar parlıyordu. Boynundaki yeşil pırıl pırıl parlıyordu.

Her gün, her gün onun yeşilini giyiyordu. Her gün.

Ona gülümsedi.

Güneşle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık iskeleden aşağıya doğru yayıldı ve onu baştan aşağı doyurdu.

Creed de gülümsedi.

İşte oradaydı, takan kadını, karnında bebeğiyle iskelenin ucunda oturan yeşili.

Onun Sylvie'si.

Onun rüya dokuyucusu, bir iskelede oturup gülümsemekten başka hiçbir şey yapmadan rüyalar dokuyabiliyordu.

Her zaman olduğu gibi.

Her zaman olduğu gibi.

Sonunda karısının yanında durdu ve soğutucuyu yere koydu. Kadın hemen üstünü açtı. Creed eğildi ve kot pantolonunu sardı.

Onları kaldırdığında, Sylvie ile birlikte iskelenin ucuna yerleşti, ayakları suyun içindeydi ve Sylvie'nin ayak bileklerine kadar örtülü olduğunu gördü, sulu ayak parmakları tırnaklarındaki renkle aynı olan parlak bir pembeye boyanmıştı. Onun ayakları da baldırlarına kadar örtülüydü.

Kadın ona donmuş bir Snickers bar uzattı, adam aldı ve kadın kendi barını parçaladı.

Hamileydi, kadını yemek yiyebiliyordu. Hiç böyle bir şey görmemişti. Görünürdeki her şeyi tüketiyordu.

Ayrıca yavaşlamadı ve iki kişiyi besliyordu, bu yüzden çok fazla enerjiye ihtiyacı vardı.

Sonra tekrar, hamile değil, kadını yiyebilir.

Yaşadığı gibi yiyor, hayatı tüketiyor ve bundan zevk alıyordu. Onu sevmesinin sayısız nedenlerinden biri de buydu.

Creed elindeki çikolatayı yırtarak açtı ve kolunu Sylvie'nin omuzları boyunca kaydırды.

Ona doğru eğildi, başını omzuna yasladı ve Snickers'ını sertçe ısırdı.

Creed de onu takip etti ve gözleri göle kaydı.

Kentucky'ye geri dönmüşlerdi çünkü çocuklara geçmişlerinden biraz bahsetmişlerdi ve Kara ile Brand babalarının nereden geldiğini merak ediyorlardı. Bu nedenle de hep merak ettikleri bir şeydi.

Şimdi, düşünebildiklerinden beri babalarının sırtında gördükleri gölün içindeydiler.

Creed gelmek istemedi ve Sylvie de onun da gelmek istemediğini bilmesine rağmen çenesini kapalı tuttu. Bunu, Creed'in ayak direyip gelmemesi ve dolayısıyla bunu çocuklarına vermemesi için yaptı.

Orada oturmuş, donmuş Snickers bar yerken, hamile Sylvie'sini ona ilk yeşilini verdiği yerde, neredeyse bekaretini verdiği yerde tutarken, üç çocuğu etrafında su sıçratırken, neden daha önce gelmediklerini merak ediyordu.

Sylvie donmuş çikolata, karamel, fındık ve nugaların arasından "Bize bir köpek lazım," dedi.

Phoenix'teki evine taşındıktan yaklaşık on yedi saat sonra bunu defalarca söylemişti.

"Gun bir köpekten nefret ederdi," diye cevap verdi, bunu Phoenix'teki evine taşındıktan yaklaşık on yedi saat sonra tekrar tekrar söylemişti.

Sylvie, "O kediyi çocuğunmuş gibi şımartıyorsun," diye mırıldandı ve bir parça şeker daha ısırdı.

"Yemek için bana mı muhtaç?" diye sordu.

"Creed."

Tek söylediği buydu.

Bu evet demekti.

"Başını sokacak bir çatı için bana mı muhtaç?" "Tanrım," diye mırıldandı.

"Sevgi için bana bağımlı mı?"

"Kısmen. Ayrıca bana, Kara'ya, Brand'e ve şimdi de Jesse'ye güveniyor," diye karşılık verdi Sylvie.

Creed bunu görmezden geldi.

"Evimizde iyi geçinmesi için kuralları uygulamam konusunda bana mı güveniyor?" Creed devam etti.

"Sanki Gun kurallara uyuyor," diye mırıldandı.

Creed bunu da duymazdan geldi.

"Yani o başka bir çocuk gibi ve eğer bir köpek onu mutsuz edecekse, lanet olası bir köpek almayacağız."

"Jesse köpekleri sever."

"Jesse'nin bir tane almak için onu besleyecek vücut koordinasyonuna sahip olana kadar beklemesi gerekecek."

"Çok katırsın," diye mırıldandı. "Ben

bir babayım. Babalar böyledir."

Başını eğip ona bakabilmek için hafifçe geriye çekti.

Yeşil gözleri onunkilere kilitlendiğinde, sessizce, "Creed, ben bir köpek istiyorum," dedi.

Creed hemen cevap verdi: "Eve gittiğimizde sana bir tane alırım."

Sırıttı.

Creed başını eğdi ve onu öptü.

Dudaklarının tadı kısmen Snickers ama çoğunlukla güneşti... Ve Sylvie.

* * * * *

On üç saat sonra.

Creed karanlıkta yatağın yanında durdu.

Sylvie içindeydi, yan yatmıştı, bacakları kıvrılmıştı.

Jesse Diamondback pijamalarının içinde sırt üstü yatmış, Sylvie'nin kolları onun boynuna dolanmıştı. Kollarını başının üzerine koymuş, bacaklarını iki yana açmış, küçük yumruğunu Sylvie'nin dudaklarına dayamıştı.

Creed dikkatle çarşafı karısının beline kadar çekti, sonra çantasına döndü, dibini eşeleyip zarfı ve el fenerini çıkardı.

Sessizce odadan, otelden çıktı ve kiraladıkları arabaya bindi. Sonra arabayı sürdü.

Güney tarafından girdi ve araştırmasının ona söylediği yere park etti.

Kontağı kapattı ve arabaya oturdu. "Bunu neden yapmam gerektiğini anlayın," dedi arabanın içinde.

Her zaman olduğu gibi, yıllar boyunca Creed babasıyla konuştuğunda, Brand Creed cevap vermedi. Ve her zaman olduğu gibi, Creed babasıyla konuştuğu yıllar boyunca, İsa gibi babasının duymasını umdu.

Ve bu sefer anladım.

Creed dışarı çıktı, el fenerini açtı ve onu bulana kadar yürürken mezar taşlarını aydınlattı.

Bissenette.

Işığı kapattı, zarfı kot pantolonunun arka cebine soktu, zarfı yırtarak açtı ve içindekileri çimenlere serpti.

Jesse'nin saçı. İlk kırılan değil, Sylvie'nin komodininin üzerinde duran bir çerçeveye sıkıştırılmış olan.

Ama onundu.

Jesse'nin.

Sylvie ve Creed tarafından yapılmış bir Jesse.

Saçı çıktıktan sonra Creed zarfı buruşturdu ve hayatında ilk kez mezar taşının dibine atarak kirletti.

Mezara baktı.

Sylvie'nin babası, iyi bir adamın bu dünyadan ayrılması için çok genç ama kendisi için çok geç bir yaşta kalp krizinden ölmüştü.

"Ben kazandım, göt herif," diye

fısıldadı Creed. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde cevap gelmedi.

Creed'in ne ihtiyacı vardı ne de tane bekliyordu.

Botunu giydi ve ailesinin yanına geri döndü.

* * * * *

İki yıl dört ay sonra.

"Büyük bir masanız olması iyi olmuş," diye mırıldandı Knight ve Creed ocaktan, kalçalarını tezgâha dayamış, elinde bira şişesiyle etrafı inceleyen adama baktı.

Omzunun üzerinden baktı.

Dışarıda Brand ve Adam'ı Charlene'in yeni adamıyla birlikte görebiliyordu. Ne yaptıklarını sadece Tanrı biliyordu ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde, her ne yapıyorlarsa Adam gülümsüyor ve Brand'in ağzı hareket ediyordu.

Anya içeride Theo, Leslie, Kat, Jesse ve Rayleigh, Creed ve Sylvie'nin minyon, vahşi, kıvrıcık sarı saçlı kızları ile Knight ve Anya'nın ikinci kızları Kasha'nın peşindeydi.

Anya'nın misafirleri vardı. Sylvie'nin beyaz, Batı Highland Terrier'i etrafta zıplıyor, nefes nefese kalıyor ve Anya ile çocuklara havlıyordu.

Kara bir koltukta oturmuş, telefonu kulağına yapıştırmış, ya bir kız arkadaşıyla ya da Tanrı yardımcısı olsun, erkek arkadaşlarından biriyle konuşuyordu.

Evet, *bir* söyledi.

Tanrım.

Charlene ve Sylvie kanepede oturmuş, çene çalıyorlardı.

evin tamamını inceleyen Knight'a baktı, ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu.

Creed gözlerini tekrar ocağa çevirirken, "Sylvie senin tatilleri pek sevmediğini söylüyor," diye mırıldandı.

"Değildi."

Creed onun cevabı üzerine Knight'a döndü. "Değil miydi?" diye sordu.

"Evimde her tatil için çıldıran üç kadın var. Yemin ederim Creed, kırmızı, beyaz ve mavi M&M'ler 4 Temmuz'da ortaya çıktığında bile sanki Sam Amca gelmiş ve Başkan'la birlikte Beyaz Saray'daki havai fişek gösterisini izlemelerini bizzat istemiş gibi davranıyorlar. Bu üçü beni peşlerinden sürüklerken bayramlarda büyük olmamak imkansız."

Creed sırtarak ocağa geri döndü.

Knight tamamen saçmalıyordu.

Tatilleri umursamadığı kısmı değil. Muhtemelen umursamıyordu.

Kızlarını çok önemserdi ve onları mutlu edecek her şeyi yapardı. Kırmızı, beyaz ve mavi M&M'ler yiyip onları havai fişek gösterisine götürmek bile.

"Kara!" diye seslendi. "Babana yardım etmek ister misin?"

"Hemen geliyorum baba!" diye seslendi.

Tercümesi: Hindi masaya geldiğinde telefonu kapatacağı. Başını çevirdi ve gözlerini Sylvie'ye dikti.

"Bebeğim? Hazırlıklar sona yaklaşıyor. Yardım edecek misin?"

Elini yine hamile olan kocaman karnının üzerine koymuş, gözlerini ona dikmişti.

Adam konuşmayı bıraktığında, kadının ağzı "Kiminle evlendin?" demek için hareketlendi.

Yardım yok.

"Ben yardım ederim, Tucker," diye teklif etti Anya.

"Ben de," dedi Charlene koltuktan kalkarken. Creed tekrar Sylvie'ye baktı ve kaşlarını kaldırdı.

Sırıttı ve Kasha'yı kollarının arasına alıp ona sarılmak için eğildi.

Doğru.

Tekrar

.

Yardım yok.

Knight odadan çıktı ve çıkarken Rayleigh'i yakalayıp havada salladı ve onu güldürdü.

Orada da yardım yok.

Yemek masaya on beş dakika önce Kara telefonu kapatıp mutfakta onlara katıldığında bir mucize gerçekleşti.

On yedi dakika sonra masa yemekle kaplanmış ve etrafı insanlarla dolmuştu, çocukların bazıları bardaki taburelerde oturuyordu, diğerleri mama sandalyesindeydi.

Brand'in ağzını açıp konuşmak için bir şans istemesi şaşırtıcı değildi.

"Baba, dua edebilir miyim?"

Creed çenesini kaldırdı. "Al bakalım, evlat." Brand,

Anya ve Charlene kucaklarına baktılar. Sylvie'nin gözleri Creed'e kaydı.

"Yüce Tanrım," diye başladı Brand. "Sağlık, yemek, aile ve arkadaşlar için teşekkürler. Oh, ve sanırım aşk. Amin."

Creed'in ilk doğan oğlu başını kaldırdı ve hemen patateslere uzandı.

Creed, Sylvie'nin omuzlarının titremeye başlamasını izledi. Karısına sııttı.

"Anne! Adam'ın yanına oturmak istiyorum!" Jesse çığlık attı. Sylvie oturduğu yerden fırladı.

Karısı köpeği ve oğlunu şımarttı.

Creed kediye ve onun tatlı küçük Ray'ini şımarttı.

Her ikisi de farklı şekillerde Kara ve Brand'i şımarttı. Kara ve Brand hepsini şımarttı.

Mükemmel aile.

Nihayet.

Creed nefesini tuttu ve et tabağını kaptı.

* * * * *

Bir yıl dokuz ay sonra...

Creed iskelenin ucunda oturmuş, kot pantolonunu sıyırmış, ayaklarını suya sokmuş, Sylvie omzunu onun yanına gömerken gölün üzerinde parıldayan ay ışığına bakıyordu.

Kolunu ona doladı.

Bunu yaptığında, Creed onun bunu ilk kez yaptığı zamanı hatırladı, ormanda ona Creed olmak istediğini söylediği zamanı.

Dudaklarının hafifçe yukarı kalktığını hissetti ve karısını daha da yaklaştırdı.

Ayaklarını suya sokmadı. Onları altına doğru kıvırdı. Onunla sevişmeyi yeni bitirdiği için üzerinde külotu ve tişörtünden başka bir şey yoktu ve bunu da en son ne zaman yaptığını hatırladı.

Canlı bir şekilde.

Yıllar sonra, Sylvie'nihayet on sekiz yaşında tamamen onun olmasının anısı buruk bir tat bırakmıştı.

Şimdi sadece tatlıydı.

Bir kolunu adamın karnına doladı ve "Sence otele geri dönmeli miyiz?" diye sorarken bile ona yaklaştı.

Creed, "Kara onları halleder, bebeğim," diye mırıldandı ve haklıydı. Kız arkadaşı çocuklara göz kulak olacaktı. Hepsi, Brand bile, bitişik sütlerinde onunla birlikteydi.

"Kalmak istiyorsun," diye mırıldandı.

Evet, yaptı. Hep öyle yapardı. Her yıl geri döndüklerinde ve Sylvie'sini ay ışığında buraya getirdiğinde, kalabildikleri kadar kalmak isterdi.

Onlar da öyle yaptı.

"Evet," diye yumuşak bir sesle cevap verdi ve kadın daha da yaklaştı. Onun Sylvie'si.

Onların

yeri.

Onların

gölü.

İskeleleri.

Artık acı yok, sadece tatlı var.

Evet, onun Sylvie'si, rüyalar dokuyor.

Derin bir nefes aldı ve suya bakıp kadını kendine yakın tutarken nefes alışının her milisaniyesini hissetti.

Bunu bir süre yaptı.

Sonra bunu yapmayı bitirdi ve ona doğru döndü. Kadın onun niyetini biliyordu ve hazırlanmak için başını geriye eğdi.

Creed onun ağızını aldı.

Sonra onu iskeleye serdiği battaniyenin üzerine taşıdı.

Orada yine onunla sevişti.

Ve bunu yaptığında, Tucker Creed sonunda Sylvie Creed'e istediğı her şeyi verdi.

Çünkü iskelelerinde ay ışığında seviştiklerinde, karısının içine Sylvie'sini, dört numaralı bebeğini yerleştirdi.

Böylece Tucker Creed'in rüyalar da örebileceğı bir kez daha kanıtlanmış oldu.

Bitmemiş Kahraman Serisi Raid'in hikâyesiyle devam edecek.

####

Yazar Hakkında

Kristen Ashley Brownsburg, Indiana'da büyüdü ancak Denver, Colorado ve İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı. Böylece dünyanın dört bir yanında arkadaşları ve ailesi olduğu için kutsanmıştır. Ekibi (en hafif tabirle) kaçaktır ama yazmak istediğinizde kaçıklık iyidir.

Kristen, geniş ve çok kuşaklı bir aileye sahip bir evde büyüdü. Küçük bir kasabada çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı ve Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake'in (ve bunlara uygun gardıropların) tınıları arasında var oldular.

Müzik, kıyafet ve sevgi dolu bir evde büyümenin iyi bir yol olduğunu söylemeye gerek yok.

Ve o büyüdükçe, daha iyi olmaya devam ediyor.

Kristen Ashley yazarına ait diğer kitapları keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma

Rock Chick Redemption

Rock Chick Renegade

Rock Chick Revenge

Rock Chick

Hesaplaşması Rock

Chick Pişmanlığı

The 'Burg Series:

Senin

İçin

Huzur

İçinde

Altın İz

Gönül Oyunları

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar Lady

Luck

Nefes al

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi Adam

Hukuk Adamı

Motosikletli Adam

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller

Altın Hanedanlık Fantastik

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövalye

Kristen Ashley'in diğer kitapları:

Masal Canlanıyor Cennet ve

Cehennem

Lacybourne

Malikanesi Şanslı

Yıldızlar

Mathilda, Süper Cadı Penmort

Kalesi

Güvenli Oynayın

Sommersgate House

Kristen ile evrimii Bağlanın:

Resmi Web Sitesi: [www.kristenashley .net](http://www.kristenashley.net)

Kristen'in [Bloguwww.kristenashley .net/menu/blog.html](http://www.kristenashley.net/menu/blog.html):

[Kristen'in Facebook Sayfası](#)

Kristen'ı Twitter'da takip edin: KristenAshley68

Kit Crack Bağımlılığınız için desteğe mi

ihtiyacınız var?

[Goodreads'te Kristen Ashley Bağımlıları Destek Grubuna](#) Katılın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir
katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDF'leri bizimle eş zamanlı
paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her
paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.